

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

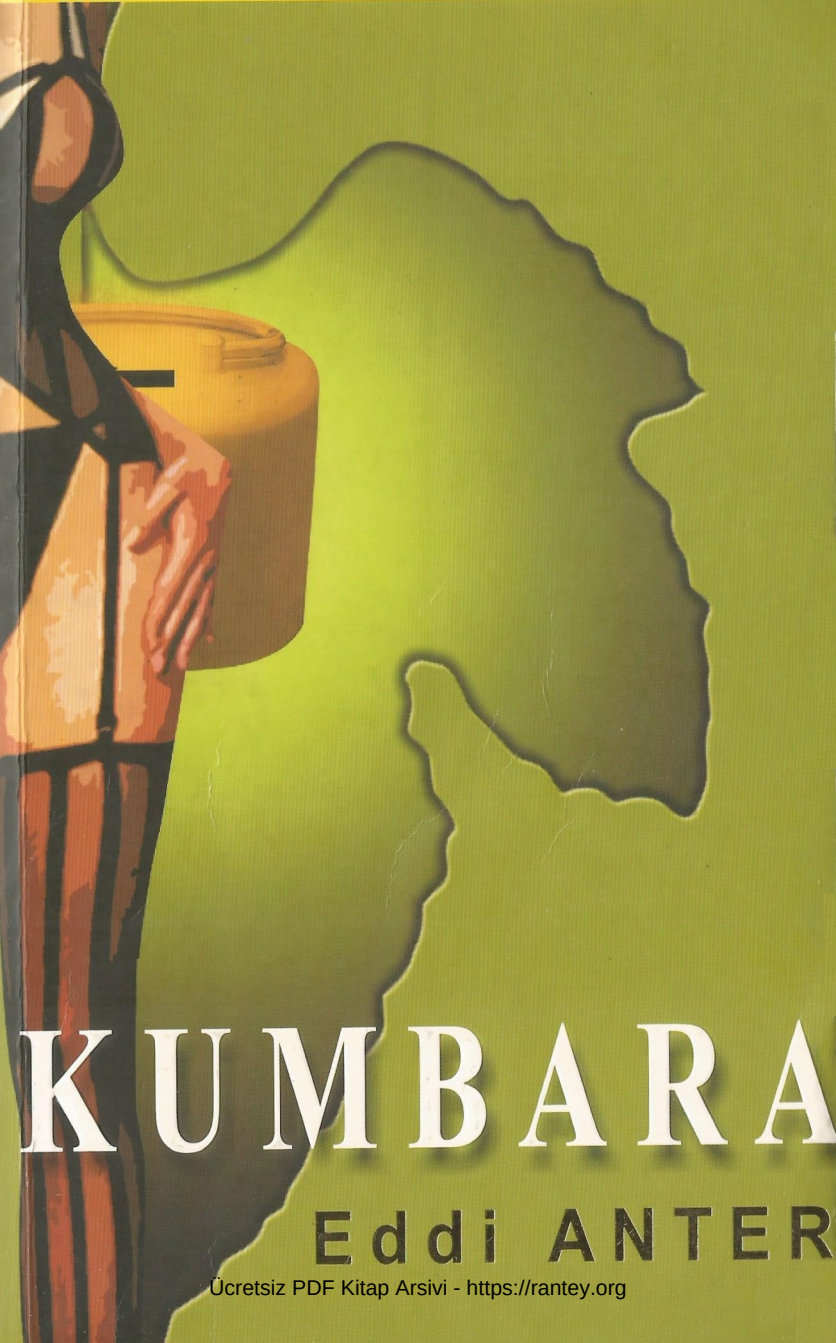
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KUMBARA

Eddi ANTER

Kumbara

Eddi ANTER

Telif Hakkı © 2007 Eddi Anter

© 2007 GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Kitabın orijinal ismi KUMBARA olup tüm yayın hakları
Türkiye'de GOA Yayınları'na aittir.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Düzeltili : Fulya Tükel

Yayına Hazırlayan : Işıl Ölmez

Bu kitap GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hizmetleri tarafından hazırlanmış ve
Kitap Matbaası'nda basılmıştır.

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit.

No: 81/21 Topkapı-İstanbul 0212.501 46 36

GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Prof. Dr. Alâeddin Yavaşca Sk. Efe Apt. No:6/14 Maçka/İSTANBUL

Tel: (0212) 261 76 76 info@goa.com.tr www.goa.com.tr

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜR	9
Bölüm I	
UYANIŞ	15
Bölüm II	
GURBET	223
Bölüm III	
KURTULUŞ SAVAŞIM.....	319
ALINTILAR	349

Bu kitabı tüm sevenlere, sevilenlere, sevdiğini zannedenlere, sevildiğine inananlara, sevgiye ihtiyaç duyanlara, sevgisiz kalanlara, karşılıksız sevgi bulanlara, aşkı arayanlara, aşkı keşfedenlere, âşık olunan kişilere armağan ediyorum.

Ne mutlu hepinize ki, sevginin ve aşkın, öyle ya da böyle, tadını almışsınız. Kalbinizin atışının değiştiğini fark ediyorsanız, gördüğünüz biri sizi heyecanlandırıyorsa, bacaklarınız titriyorsa korkup kaçmayın, üzerine gidip tadını alın. Doya doya yaşayın. Aşk her şeyden güzel ve üstündür. Başı, ortası veya sonunda olmak fark etmiyor, onun bir parçası olmak yetiyor. Siz ilgilenmiyorsanız, bana haber ulaştırın. Bırakın önünüze çıkıp değerlendirmeyeceğiniz hayatları ben yaşayayım.

Aşk nedir biliyor musunuz? Siz hiç âşık oldunuz mu? Olan bilir, beni anlar. Olmayanlar olunca anlayacaklar...

Şerefimize... Sevgiye ve hayata kadeh kaldırıyorum,
Esmeralda, Jülyet, Aslı, Leyla ve Şirin...

Evreni ve bizleri etkisi altına alan, sınır ve sınıf tanımayan güce
içiyorum.

Tüm yaşanmış aşklara, yaşadıklarına ve yaşayacaklarına...
Her şey aşk için, âşık olabilmek ve olunabilmek için.

Tanrı'ya, Dionysos'a ve tüm tanrıçalara selam olsun,

Bizleri Kuazimodo, Romeo, Kerem, Mecnun ve Ferhad gibi
hissettiren kişilere...

Kim olduğunuzu biliyorsunuz...

TEŞEKKÜR

Yaradan'ıma bana verdiği ruh için,

Annem ve rahmetli babama verdikleri beden için,

Eşim Etel'e akıl, duygu, beden ve ruhumun, hem zıddı olduğu hem de onları tamamladığı için,

Çocuklarım Joelle, Rosalie ve Erol'a... Sıkılmadan, sabırla anlattığımı her hikâyeye ve hayatıma renk kattıkları için,

Selim, Rahşan, Mia, Sasha, Sunny, Moris, Nazlı, Ceymi ve Elican'a... yanımda oldukları için,

Bilge insan Vitali Antebi'ye hiç pes etmeden tutarlı olduğu için,

Öğretileri için Ahmet ve Bilge Şeker'e, Rav. Naftali Haleva'ya, Prof. Dr. Tarık Yılmaz'a, Uzm. Dr. Bedros Türabik'e, Yedikule Hastanesi Personeli ve "sakinlerine",

Tavsiyeleri için Av. Özgür Falcıoğlu, Koçlu Hukuk Bürosu avukatları, Mustafa Kale ve sevgili dostum Uğur Koçlu'ya,

Beni "Kumbara" sözcüğü ile tanıştıran rahmetli Niso Arditi'ye,

Alaçatı Agrilia Cafe'de, Milonga gecelerinde dans edip bana ilham veren isimsiz tangoculara,

Pusulayı ilk tutan Mario Levi, Özcan Karabulut ve Yurdağül Erkoca'ya,

Bu yolda, el ele, benimle uygun adım yürüyen "Şampiyon" Pınar Sarıp'a,

Eddi Anter

Karanlıkta, kaybolduğumu sandığım zaman, ışığı açan, Yomi Rodrig, İzzet Antebi ve Sabit Akca'ya,

Bana ilk günden inanan GOA Yayınları ve ekibine,

Övgüleriyle yazmamı destekleyen arkadaş, akraba ve dostlarıma,

Canıma can kattığınız için sonsuz teşekkürlerimle. Sizleri çok seviyorum.

Sağ olun var olun. Zaten sizler var olduğunuz için ben varım.

Bu romandaki bazı dönemsel olaylar ve mekân adları dışında bahsi geçen karakterler, onların isim ve özellikleri ve de yaşananların tamamı hayal ürünüdür.

**Kendinizden gördüğünüz her şey inandırıcı gelebilir.
Ancak inandırıcı bulduğunuz herhangi bir şey de gerçek olmayabilir.**

Yalnız Tanrı gerçektir...

**Hayatımın tek gerçeği ve aşkı
Etel'e,
Sen beni istediğin müddetçe yanımdayım.
Hiçbir beklenti olmadan, karşılıksız...
Biliyorum ki sen var olduğu için ben de varım.**

“Aşk ölüyü diriltir, padişahı kul eyler...”
- Mevlana

BÖLÜM I

UYANIŞ

Dünyamızı yöneten, hayatlarımıza yön veren kimdir, nedir diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Kimdi hepimize hükmeden? Sır neydi, neredeydi? Yanıtını bilsem ileriye dönük ne yapacağım hakkında daha iyi fikir sahibi olabilirdim. Kim olduğumu düşündüm ve bulana kadar, kim olmadığımı da gözden geçirmiş oldum. Doğrusunu söylemek gerekirse bu beni çok yordu. Herhalde en kolay, ne olduğumu bildiğimden, kendimi olduğum gibi kabullenmem olurdu. Ama iş görüldüğü kadar basit değildi, zordu, hem de çok zor.

Londra'da yaşayan kuzenimden geçen sene Sevgililer Günü münasebetiyle bir kart almıştım. Kapağında, sohbet eden on yaşlarında bir kızla yaşıtı erkek çocuk resmedilmişti. İlk karede olan erkek elini açmış avucunda duran iki adet madeni parayı kıza gösterip, "Bahse girerim sende bu kadar yok," diyordu. Kız da yanıtını avucunu açıp içinde duran üç tane parayı göstererek veriyordu. Erkek çocuk ardından ikinci karede cebinden bir kurbağa çıkarıp tekrar bahsini yineliyordu. "İddiaya girerim sende kurbağa yoktur!" dediğinde, kız her iki cebinden birer kurbağa çıkarıp, "Bunlar bana hediye geldi," diyerek iddiayı sonlandırıyordu. Artık sıkıntıdan ve sinirden patlamaya hazır olan erkek çocuk kızgınlıkla son karede şortunu indirerek kıza cinsel organını gösterip, "Hadi buna ne buyrulur? Sende bundan var mı?" diye sorduğunda cevabı kartın içinde yazılıydı. Kız etcğini kaldırıp, donunu indirmek zahmetine bile girmeden sadece kendi organına işaret etmekle yetiniyordu. "Ondan yok, ama bende olanla sendekinden istediğim kadar alabilirim!" diyerek tartışmaya son veriyordu. Aptal kafam, işte o anda anlamam gerekiyordu hayatı kimin kontrol ettiğini. Ancak anlamazlıktan geldim, alternatifler aradım, inkâr ettim, savaştım ve sonunda herkes gibi yorgun düştüm. Kabullenemedim nedense. Ağır geldi, ağırına gitti. Keşke demek istemiyorum fakat demem lazım. Keşke daha önce aklım başıma gelseydi ve bir an önce hayata atıl-

saydım. Oydu, evet, tüm hayatımı, aklımı, varımı yoğumu kontrol edecek olan, bana yön verecek olandı. O da kim mi? Adı mı ne?

“Vajina.”

Evet, aslında, arkadaş arasında, kızgın ve çaresizken, mahalle kavgalarında, futbol maçları sırasında, ana avrat düz giderken kullandığımız, sizlerin de haberdar olduğu o iki harfli ayıp kelimedenden bahsediyorum. Pek tabii, bu sözcük yerine başka birçok kelime de seçebilirdim. Okulda duyduğum için ve kulağıma önemli bir Latince ad gibi geldiğinden Vajina’da karar kıldım. Zaten değerli hem de çok değerli bir organ. Şöyle ki, bir kadın vücudunda olan uzuvların her biri tek tek kontes, düşes, prenses veya kraliçe ise, asalet konusunda vajina imparatoriçedir. Apışarası, dölyolu, dişilik organı, bacak arası, kuku, ön kapı, kedicik, ambar, kestane veya pıtık adları da aklımdan geçti. İki harfli olan ve ağzımın alışık olduğu bir lafi neden mi değiştirmek istedim? Aslında erkekler arasında kibar eşanlamları pek sık kullanılmıyor. Bu ayıp kelime, konu, kızlara, kadınlara, bayanlara, hanımlara, hanımefendilere veya hanımevlatlarına gelince biraz terbiyesizlik seviyesine kaçıyor. Şimdi bunu okuyan birinin daha işin başından benim için edepsiz veya muaşeret kurallarını bilmez biri diye düşünmesini istemedim ondan. Bu organın hükümdar olduğunu, bana onun hükmedeceğini bilseydim ona boyun eğdim muhakkak. Katlanırdım onun kudretine ve kuvvetine fakat farkında değildim. Aklım sıra kimin daha kuvvetli olduğunu ona gösterecektim. Kimin kimi idare ettiğini öğretecektim. Keşke gücünü kabullenip onun kulu kölesi olsaydım. O gün bu gündür, keşke, eğer, belki ve ama sözcüklerini sözlüğümden çıkartmaya karar verdim.

Kadının hâkimiyeti başlangıçtan, daha varoluşun ilk gününden beri bariz ortadaymış. Yalnızca cesur olmakla kalmamış, üstüne üstlük kendisine suç ortağı olarak da erkeği yanına almış. O zaman bile erkeğin kafasının nerede olduğu açıkça görülebilir bir gerçek. “Bilgi ağacının meyvesinden yemeyeceksin,” dendiğinde tam tersi söylenmişçesine kadın tadına bakmış ve yanındaki tek erkeğe de ikram etmiş. O da sorgulamadan boyun eğmiş ve yemiş. Nedendi acaba? İşte buyurun size tarih, işte bir başka hayat gerçeği... Bun-

ları nereden biliyorum diye soracaksınız. Bar Mitzvam* için ders almaya başladığımda anlatılan ilk konulardan biriydi. Biz onların yediği meyveyle karınlarını doyurmaya çalıştıkları gibi açlığımızı, cinsel dürtülerimizi doyurabiliyor muyuz merak ediyorum. Ben şahsen doyuramıyorum. Bu öyle bir açlık ki, besledikçe acıkıyor ve beni de yiyip bitiriyor. Ya sizleri? Bana yardımcı olun lütfen, belki de onu kendi halinde bırakıp onun isteklerini görmezden gelmeliyim. Ne dersiniz? Bu dürtülere öyle ya da böyle karşı koymalıyım. Yapacak başka şey mi kalmadı Tanrı aşkınıza... Hayatımın bu en büyük buluşunu keşfedebileceğim gün neredeyse on altı yıldır cinsel ilişkide bulunmamıştım. Ayıptır söylemesi, ben iflah olmaz bir abazayım.

Abazalıktan da yanıp tutuşuyorum, kafayı yemek üzereyim. Her an düz duvara tırmanabilir, beygirler gibi anırabilirim. Hayalarım kızarmış, hatta morarmış sanki, garip bir renk almış durumdadır. Daha ne diyebilirim ki? Ben mutsuz ve umutsuz bir bakirim. On beş yaşımı yeni bitirdim, on altıma girdim. Haftanın her günü bazen günde iki kez otuzbir çekiyorum (bilmeyenler için mastürbasyon yapıyorum, kibarcası kendi kendimi tatmin ediyorum). Arkadaş arasında şifreli konuşurken “tek atmak” diye bahsettiğimiz de oluyor. Yalnız olduğumdan emin olduktan sonra uygun bir yer bulup tercihen arkadaş arasında el değiştiren mecmua, magazin ve dergilerle tuvalete kapanıp bu işi hallediyorum. Başlayıp bitirmem neredeyse yarım saat sürüyor. Her an yakalanma tehlikesi var ve bu aklımın bir köşesinde dururken yaptığım işe dikkatimi vermek zorlaşıyor. Fakat elimden geldiği kadar kendimi zorluyorum. Benim solucanı yılana çevirip sonra tekrar solucan olana kadar gayret göstermezsem aklım fikrim hep onda kalıyor. Başka şey düşünemez ve yapamaz oluyorum. Ona asıldığımda, işini gördüğümde en azından kısa bir süreliğine normal hayatıma dönebiliyorum. Anlayacağınız soğuk duş almıyorsam, onu kalktıkça indiriyor, uyandıktıkça uyutuyorum. Bu konuyu arkadaş arasında pek sık konuşur ve danışır, hatta işin doğrusu bunun dışında başka şeyler konuşmaz olduk. Karı kız konularında birbirimizle alay edip o kadar çok şakalaşıyoruz ki, çoğumuzun aynı durumdan musdarip olduğu apa-

* Musevilerde erkeklığe geçiş olarak bilinen 13. yaş töreni.

çık ortada. Bir şekilde heimen bu bakirliğe, bu hastalığa çare bulmam gerekiyor, hem de acil tarafından.

Tükürükle, sabun veya annemin kremleriyle, sol elimle ya da sağ elimle, bazen alttan diğer zamanlar üstten, mümkün olan her çeşitlemeyi yaratıyorum. Her seferinde ayrı bir heyecan olsun diye. Oluyor da. İşe yarıyor yani. Resimlerde gördüğüm kadınları gözlerimi kapattığımda harekete geçirebiliyorum. Film gibi karşımda oynuyorlar. Siyah-beyaz da oluyorlar fakat çoğu zaman renkliler. Kendimi erkeklerin yerine koyup aynı mekânda, benzer ortamı ya-kalamaya çalışıyor ve elimden geldiğince işimi kısa tutuyorum. Uzatmanın anlamı ne? Yaptığım şey bariz ortada ve istediğim sonuç da belli. Bir an önce işimi görmek, boşalıp patlatmak ve hemen temizlenip suç aletlerini ortadan kaldırmak. Havlu veya herhangi bir bez kullanmak yerine, evde bulunduğunda tuvalet kâğıdıyla temizleniyorum. Bazen aşırı heyecandan kendimi kaybedip titrediğim de oluyor. O zaman yere fişkirip sığıyor. Yer karolarında iz bırakmadan hemen siliyorum. Bu ortalığa saçılması, genelde ipe asılmaya* dört veya beş gün ara verdikten sonra oluyor. Mecnualarımı sakladığım gizli bir yerim var. Bunun için duvardaki gömme dolabın arkasını kullanıyorum. Duvarın içi oyuk ve dar bir yer ancak ben kazmadım. Bulduktan sonra da kimseye söylemedim. Aslında oraya birkaç mecmuadan en sevdiğim görüntüleri keserek yarattığım bir resim albümünü de koyuyorum. Aynı sayfa üzerine sekiz-dokuz pozu birbirine yapıştırdım. Filmi bu şekilde çekmek daha kolay oluyor. Filmi çevirmek ve otuzbiri çekmek yani. Nasıl da heyecan veriyor o bilmediğim odalara girip o kadınlarla bir araya gelmek, anlatamam. Tanımadığım bir koltuğa uzanmak veya daha önceden görmediğim bir yatağa girmek, masada duran içkiden yudumlamak ve beni arzulayıp istemeleri tarifi garip bir duygu uyandırıyor. Konuştuklarını duyar gibi oluyorum, “Gel aşkım, otur kucağıma, erkeğim, serserim benim. Hayatımın erkeği, gel, sarıl bana, sev beni, ye beni,” dedikleri oluyor. Her seferinde aynı odaya girmeyi veya aynı kadınla yatmayı sevmiyorum, hatta istemiyorum. Bir seferinde sarışın, diğerinde esmer olmasını tercih

* Argoda mastürbasyon.

ediyorum. Bazen her ikisinin beraber geldiği oluyor. Kızıkları ortalıkta pek görmediğimden onları uzak tutuyorum. Memelerin büyü-yüp küçülmesi, kalçaların genişleyip daralması, bacakların uzayıp kısalması beni daha fazla tahrik ediyor. Aynı kişi veya aynı mekân tekrar kafama girerse, o zaman bir şeyleri, mesela dekoru, mobilyaları, ışık veya ses düzenini değiştiriyorum. Elimden geldiği kadar ve dayanabildiğim kadar tabii. Babamın benden sakladığını zannettiği, seyahatlerden aldığı, parlak sayfalı, renkli resimli mecmualara da baktığım oluyor. Çekmecesine geri koyarken bulduğum şekilde yerine bırakmaya özen gösteriyorum. İzinsiz aldığımı ve ne yaptığımı anlamasın diye. Nereden bilecek ki? Okuldaki ahlak öğretmenim Meral Hanım'ın, evimizde çalışan yardımcı Şerife Abla'nın da ziyaretime geldiği oluyor. Onların hareketlerini yavaşlatıp hızlandıranın benim kontrolümde olduğunu bilmek beni nasıl da mutlu ediyor bir bilerseniz. Yalvaran yakaran bakışlarına aldırmadan öğretmenimin işini bitiriyorum. Bir sonraki derste onu gördüğümde içimden pis pis gülerken onu hangi pozisyonlara soktuğumu tahayyül dahi edemeyeceğini düşünüyorum. Öyle ahım şahım biri olduğunu zannetmeyin çünkü değil. Üstelik de annem kadar yaşlı. Kırkına yakın olmalı fakat ötekilerin arasında en iyi olanı yine de o. Kürsüde otururken bacak bacak üstüne atıp malını mülkünü bizlere göstermeyi de çok sever. Ön sıralar bayağı popülerdir Ahlakçı Meral'in dersinde. Artık kalem düşürmek moda değil bu sene. Hele elindeki aynayı yanından geçerken, eteğinin altına tutup don giymediğini iddia edenler, bundan sonra aynı şeyi yapamayacaklar.

Okul hayatım tamamen değişiverdi. Anaokulunda mavi ve pembe önlüklerle cinsiyet ayrımı yapıldığını hayal meyal hatırlıyorum. İlkokulda ise kız veya erkek herkes siyah önlük giymek zorundaydı. Bazıları beyaz dantele benzer bir yaka takıyordu. Altıncı sınıftan bugünlere kadar hep A şubesinde sadece erkeklerle okudum. Şanslı olanlar C sınıfında kızlarla okumaya hiç ara vermeden devam ettiler. Sınıf sırf erkek olunca konuşma konuları, şakalar da

farklı oluyor tabii. Bütün bunlar azaldı, hatta yok olmaya yüz tuttu diyebilirim. Daha geçen seneye kadar birbirimize pandik atarken birden kibar beyefendilere dönüşmek zorunda kaldık. Pandik dediğim sınıf içinde parmaklarını bir arkadaşının kışının alt kısmından yukarıya kadar hafifçe sürterek değdirmekti. İnsan acayip huylanırdı. Zevk almak söz konusu değildi ancak işin doğrusu gafil avlanıp etrafındakilere alay konusu olmak biraz ağır geliyordu. Sözlüye bulunduğumuz yerde kaldıran hocaların dersinde tam otururken avucunu açık bir şekilde erkek arkadaşının oturacağı yere koyup elinin üzerine oturmasını beklemek de pandik sayılıyordu. Tam oturduğu anda ise anlamsız gülüşmelerin sonu gelmezdi. Sahi, öğretmenden hocaya birdenbire nasıl terfi olurlar hiç bilmiyorum. Sekizinci sınıfın sonuna kadar hepsi öğretmenken liseye geçince değişiverdiler. Otomatik olsa gerek. Erkekliğimizi keşfetmeye başladığımızda, ortaokul yıllarında birbirimize sorduğumuz sorular da farklıydı. O zamanlar en çok merak ettiğimiz konuların başında cinsel organlarımızın boyu geliyordu. Genelde on beşle yirmi santim arasında duymaya alışık olduğum ölçü bazen yirminin üzerine de çıkardı. Böyle bir rakam ortaya atıldığında en azından alttan mı ölçüyorsun, üstten mi diye soran birileri hep çıkardı. Malum üstten ölçtüğünde biraz daha uzun oluyordu. Kalkmış hali mi, inik mi diye soran saf arkadaşlar da yok değildi. Yirmi santimlik tek delikli kavalı inik halde düşünmek komik geliyor. Doğruluğunu teyit etmesini isteyen pek olmazdı. Sıkardı “göster” demek. Gösterirse de başka bir boyut, ruh hali olurdu. İlk gösterenle son gösteren arasında mutlak bir boy farkı bulunurdu. Donunu hiç düşünmeden indiren kişi hep en cesuruydu. Fakat onun cinsel organını gördükten sonra kendine güvenip indireninki kesin daha büyük olurdu. “O da bir şey mi? Sen asıl benimkine bir bak!” de-yip açardı. Göstermeyenlerinkilerin ise açılanlar arasında bir boy, belki de en küçüğü olduğu hemen anlaşıldı. Aynı anda bir, iki, üç diye sayıp donları indirmek de olağandı. Bu durumda ilk yapılan, diğer kişinin organına bakıp sonradan kendi organını kontrol edip boyunu kıyaslamaktı. Aynaya baktığımda nasıl ki kendi cinsel organım olduğundan büyük ve kalın gözükiyorsa, aynı şekilde karşıda duran bir başkasına ait organın boyunda da yanılmak müm-

kündü. Uzayan iddialarda, ölçülme yolu tercih edilirdi. Biri diğerrinden farklı boyda durmasına rağmen sonucun aynı çıktığı sıkça görülmüştür. Ender de olsa cinsel organını tutup sallaya sallaya seyredenleri kovalamak da bu ritüellerin bir parçası olmuştur. Bu göstermelerde esas olan, en az üç kişinin bir arada bulunmasıydı. Bilirsiniz ya, iki kişi kuytu yerlerde birbirlerine organlarını gösterip gülüyorlarsa başka şekilde yoruma açık olabiliyordu. Yapmamakta fayda vardı. Şekil itibarıyla ya solucana veya tek gözlü yılan benzerlerdi. Elini donunun içine sokup ufaklığı çıkartmadan evvel takviyeyle boyunu uzatmaya çalışan, bu yarışlardan hemen diskalifiye olurdu. Kaldırmak kural dışıydı. Her biri hem aynı hem de birbirinden farklıydı. Fethetmemiz gereken başka bir organken bu erkek muhabbeti epeyce sürmüştü. Gördüklerimi sanki bir dövmemiş gibi arkadaşlarımın suratlarına kazır, kimin yanında organımı ortaya çıkaracağımı gayet iyi bilirdim. İşimi şansa bırakmayı sevmezdim. O silah benim için önemliydi, o benim gizli hazinemdi. Kıymetliydi ancak ihmal ediliyordu. Kullanma talimatını yeterince uygulamıyordum. Onu hiçbir zaman üzme veya aşağılamak niyetinde değildim. Arkadaşa ihtiyacı vardı fakat yalnızdı, burnunun ucu kuruydu hem de kupkuru.

Ölçüm yarışını önde bitiren, kendini kupa almış, ligi kazanmış gibi hisseder, yürüyüşü ve kasılması değişirdi bir anda. Bu konu halen her hafta değişik arkadaş grupları arasında ortaya atılıyor. Daha geçen yaz boş kabin kalmamış ya da acelemiz varmışçasına arkadaşım ile beraber soyunmuştuk. Her ikimiz de önünde sarı damlacık şeklinde, arkasında da kahverengi ince bir çizgi lekesi olan beyaz donlarımızı askıya asmış, birbirimizin nesi var nesi yok diye şöyle bir bakıvermiştik. Zaten arkayı dönmek olmazdı. Bu yüzden yigidin malı meydana misali, takım taklavat ortada olurdu. Kazayla boş bulunup arkasını dönen olduğunda her tür muzurluk ve şakadan nasibini alırdı. Böyle bir gaflete düşmenin fikri bile iyi değildi. Önce göz ucuyla, sonra bariz bir şekilde birbirimizin çüküne bakıp elimize almış ve sallayarak gülüşmüştük. Her zaman büyüklüğüne

göre şakayla karışık takma isimler ortaya atardık. Bunlar kertikli, kaval, sosis, sucuk, yılan, flüt, hortum, kabak, muz, tirbuşon, baston, bamya, kemik ve patlıcan gibi adlar olurdu. Bu kelimeleri artık aynı sıklıkta kullanmıyoruz.

Eskiden yaz aylarında erkek arkadaşlarla beraber yatmak, cinsel organlarımızdan bahsetmek, gerektiğinde göstermek ve karşılıklı boylarını ölçmek olağan sayılırdı. Sadece dokunmak yoktu. Yakışık almazdı. “Sen kaç santimlik adamsın ulan?” sözü ise aramızda epeyce edilmiştir. Bazen tehditle karışık bir ses tonuyla, “Gösterirsem lunaparkta korku tüneline girmiş gibi olursun!” dediğimi bile hatırlarım. Laf aramızda hâlâ ara sıra ölçüm yapmaya devam ediyorum. Boyum uzadıkça onun uzamasını sürdüreceğine inanıyorum. Son aylarda bunun gerçekleşiyor olması ise beni derinden şaşırtıyor. Ne diyeyim, sonuçtan memnunum. Aslında biliyorum ki, ne kadar uzarsa uzasın, “Biraz daha, bu da yetmez,” diyeceğim. Benimki herkesten büyük olmalı diye sık sık düşündüğüm oluyor. Hayret edilecek nokta ise, kendi kendimize bu rekabeti yapıyor olmamız. Kızlarınsa umuru değil. Ne görmek istediklerini, ne de şimdilik etrafımda olanların şahsen müşerref olmaya niyetlendiklerini sanıyorum. Bu konuyla ilgili en komik olaylardan biri Mete’nin övgüyle kendi cinsel organının iki yumruk ve bir parmak boyunda olduğunu söylemesiyle başlamıştı. “Hadi lan oradan,” dediklerinde ısrar etmeye devam edince beş kişi Ayı Mete’nin üzerine çullanıp zorla donunu indirmiştik. Korkudan mı, yoksa boyu öyle miydi bilmiyorum fakat fındığa benzer şeyi görünce bizler gülmeye, kendisi de ağlamaya başlamıştı. Bir türlü aklımdan çıkartıp atamıyorum. Ne zaman Mete’yi görsem fındığı aklıma geliyor ve kıs kıs gülüyorum sebepsiz yere. Arkasından konuşurken hep Fındık Mete diye bahsi geçiyor. Yanındayken “Ayı” lakabını kullanıyor olmamızın hoşuna gittiğinden eminim. Eskiden hiç sevmezdi bu lakabı lakin takım taklavatını gördüğümüz o günden beri kızların yanında bile olsa şikâyet etmiyor.

Lakaplar da ne kadar enteresandır. Etrafımdaki kız veya erkek arkadaşlarımin çoğunun bir takma adı veya lakabı var. Bunlar çoğunlukla bir başkasının onlara uygun gördüğü yakıştırmalardır. Genelde bu isimlere sevinen pek yoktur. Üstelik kendi kendine

bu adları takmaya yeltenenler de oluyor. Bahsettiğim kişiler kendilerini tanıtırken, ya kısaltılmış, canayakın adlarının bir çeşitlemesini söylüyor ya da başkasının kendilerine yapıştıracağı ve ömür boyu taşımak zorunda kalacakları boktan bir isimle yaşamak istemediklerinden, kendilerine bir lakap bulmaya gayret ediyorlar. Mehmet Ali'nin Memo veya Mustafa'nın Musti olması gibi, Mordehay Mordo, Selim Selo veya Lilyan Lili olabiliyor. Nüfusunda yazılı olan isimler yerine sonuna can, uş veya kuş eklerinin de bulunduğu, Elican, Alican, Keremcan, Mayuş, Serenuş'un yanında cankuşlar da var. Yeni tanıştığım birinin bana kendini Suzan yerine, "Benim adım Suzan ama sen bana Suzi diyebilirsin," diye tanıtmasından daha abes bir başka şey şu anda düşünemiyorum. Asıl düşünmem gereken ise artık onuncu sınıf, fen bölümü A şubesi karma sınıf öğrencisi olduğum. Bu tip soru ve aptallıklara fazla yer yok. Biz yer vermek istemiyoruz. Konuşacak, yapacak yepyeni şeyler var. Uğruna savaşılacak, kavgaya geçecek yeni bir şey var sınıfımızda. Varlığı her an hissedilebilen ve bizleri rahatlıkla uzaktan kontrol edebilen bir nesne. Şekli, rengi, kokusu ve dokusu olduğunu duymuştum. Kendisiyle henüz yüz yüze tanışmak şerefine erişmemiştim. Resimlerden gördüğüm kadarıyla şekli beynime kazınarak daim bir yer edinmişti. Unutulacak bir şey değildi. Hem unutmak isteyen kim? Aksine hatırlamak beni mutlu ediyor, dolu hissettiriyor. Sınıfta kızların olmasıyla sabahları kalkıp okula gitmek daha zevkli bir hal aldı. Sanki derse veya sınıfa değil de piyasa yapmaya gidiyor gibiyim. Heyecan ve umut dolu günlerim yeni başladı. Nasıl sevinmeyeyim!

Abazalık ve karı kız bulmak konusunda abimin arkadaşlarının güzel bir esprisi var. Çirkin veya hoşlarına gitmeyen tipteki kızlarla beraber olduklarında kendi aralarında, "Savaş zamanı silah seçilmez!" diye gülüşürler. (Hastaya döşek sorulmaz atasözü yerine kullanıyorlar.) Savaş dedim ya, vaziyet kötü, hem de çok kötü, hatta berbat diyebilirim. Etraf toz duman içinde, şehrin üzerine gri bir

sis perdesi inmiş ve gözlerimiz kararırnış vaziyette savaşta gibi beklemeyiz. Ne beklediğimizi bilen yok aslında. Herkes karamsar. Zengini, fakiri, yazarı, tüccarı, solcusu, sağcısı, Musevisi, Ermenisi bir korku içinde çünkü terör nüfus kâğıdı ya da kimlik sormuyor. Her an hepimizin başına kötü bir şey gelecek gibi. Ev halkı çocuklar akşam eve sağ salim dönecek mi diye endişe ederken, kötü bir işe bulaşmadıklarına dua ediyor. Çocuklarsa ebeveynlerinin olup bitenden haberdar olmadığını düşünüp dünyayı kurtarmaya çalışıyorlar. Ana babalar çocuklarından, çocuklar da onlardan şüphe ederken, kutsal aile mefhumunun içine nereden geldiği bilinmeyen inançsızlık, korku ve endişe giriverdi. Güven diye bir kavram kalmadı, millet can derdine düştü. Sokaklarda gezip tozmaya korkar olduk. Tanrı'ya şükür okul evimize yakın. Yürüyerek gidip geliyoruz Topağacı'na, yoksa halimiz ne olurdu bu kargaşada?

Benden bir yaş büyük ağabeyim lise son sınıfta okuyor. İşin aslı aramızda on ay fark var. O, okulu bitirir bitirmez, tahsiline İngiltere'de devam edecek. Çoğu tanıdık aileler, çocuklarını liseden mezun olmalarını bile beklemeden ya İngiltere'de Carmel College veya İsviçre'de College de Lemana yolladılar. Tek tük de olsa Institut le Rosey diye pahalı bir okula gidenler de oldu. Bizler geride kalanlardanız. Annemin ufak bir çocuğa tembih edermiş gibi her sabah, "Aman evladım sokakta kendine dikkat et. Tanınmadığın adamlarla konuşma," demesinden bıkmıştım. O ise üşenmeden tekrarlıyordu. Sanki slogan oldu ağzında. Yine de yolda yürürken kesinlikle yere baktığımın farkındaydım. Kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordum. Yan baktın, ters baktın, bana mı baktın durumlarıyla karşılaşmamak için havadan nem kapmaya müsait insanları görmezden geliyordum aklım sıra. Adam kaçırmak, uçak kaçırmak, fidye istemek, gözünün yaşına bakmadan kurşun sıkıp adam öldürmek gayet olağandı. Tüm dünyada aynı şeyler oluyordu. Paul Getty'nin torunu Roma'da kaçıırılmış ve kesik kulağı bir gazeteye yollanmıştı. Fidyeye için yapılan pazarlıkları haberlerde izlemek nefes kesen bir macera filmini andırıyordu. İki sene evvel Patricia Hearst aynı şekilde kaçıırılmış ve başına gelenler düşman başına gelsin dedittecek bir sonla bitmişti. Burada olanları yurtdışındaki akrabalara anlattığımızda hayretler içinde kalan olmuyor-

du. Sesini duyurmak isteyen kişilerin inançları uğruna yapamayacakları şey yok gibiydi. Tıpkısının aynısı İstanbul'da da oluyordu.

Sabah okula giderken üzerimde senelerden beri renkleri değişmeyen gri pantolonumla lacivert ceketim vardı. Gençler mağazasından aldım. Zaten ya oradan ya da Dilberler'den okul kıyafeti alışverişini yapıyoruz. Yalnızca bu yıl mecburi olan beyaz gömleğe ek olarak açık mavi renge de izin vermeye başladılar. Son yıllarda bu renk popüler oldu. Gömlek markam her zaman "Mendoral", hiç değişmez. Pantolonumun paçasını annem içe doğru en az yirmi santim kıvrıdığından üzerimde hep ağırlıkla dolaşıyorum hissini taşıyorum. Boyum uzadıkça annem pantolonun boyunu uzatacak ve ütü izleri sene sonuna kadar dört veya beş çizgi halini alacak. Ceketini de giymeden evvel, düğmelerini, kopmasını diye, evde bulduğu ilk iplikle sıkıştırıyor. O farklı rengi her gördüğümde kendimi kötü hissediyor ve senelerdir laf etmiyorum. Kravat seçimimiyse babamın dolabından yapıyorum. Her gün özenerek ayrı bir markayı bağlamak bana değişik zevk veriyor. Dikkat çekiyorum sanki. Kim bilir fark eden oluyor mu? Bazen yabancı okullarda okuyan arkadaşlarıma imreniyorum. Çoğunun üniforma mecburiyeti yok. Kıyafet serbest, istediklerini giyiniyorlar. Gerçi onlar da ne seçeceklerine karar vermekte zorlandıklarından sürekli aynı şeyleri giydiklerinden yakınıyorlar. Aslında ne kadar tuhaf, ben onlara, onlarsa benim halime özeniyor. Yolda yürürken aniden bir patlama sesi duydum ve çok korktum. Az kalsın altına kaçırıyordum da diyebilirim. İçimdeki bazı sıvıların yukarıdan aşağı doğru aktığı, yer ve yön değiştirdiği kesindi. Kafamı kaldırdığımda bizim bakkalın oğlu Hamdi'nin katıla katıla güldüğünü gördüm. Kesekâğıdını şişirip eliyle patlatmıştı. Bana bakıp gülmeye devam etti. Sinir oldum çocuğa. Babası etrafta olmasa bir güzel pataklayıp dövecektim iti. Sebebi geçen hafta sonu arkadaşlarla Taksim'deyken başıma gelen olay yüzündendi. Uzaktan gelen kalabalığı zar zor görebiliyorduk. On iki, taş çatlasa on beş kişilik bir grup olmalıydı. Yaklaştıkça adımlarındaki kararlılık ve gözlerindeki sabit bakışlar daha belirgin bir hal almıştı. "Kahrolsun Amerika, köpeklere yer yok!" diye ritmik bir şekilde bağıra çağıra ellerinde pankartlarla slogan atıyorlardı. Tam yanımdan geçerlerken

göz göze gelmemek için gayret sarf etmiştim. Polisler kaldırımda durmuş onları izliyorlardı. Acaba ellerinde, ceplerinde, pantolon içlerinde silah, taş veya sopa var mıydı? Göremiyordum. Bazılarının Uzi –makinelî tüfek– taşıdığı söylentisini de duymuştum. Taradılar mı, etrafta ne var ne yok silip süpürüyorlarmış. Başımı öne eğip aksi yöne hızlı adımlarla ilerlemeye başlamıştım. On dakika geçmeden ortalık kan gölüne dönmüştü. Olayla ilgisi olanlar veya seyirciler kaçıp kurtulmaya çalışırken, kurşunlardan nasibini almıştı. Evde akşam haberlerinde görmüştüm. Olaylar sırasında hem Amerikan hem de İsrail bayraklarını alev alev yakıyorlardı. Orada bulunduğumu annelere söylemedim. Zira bana sokağa çıkma yasası uygulayabilirlerdi. Gazete manşetlerinde de hep aynı tip haberler oluyordu. Ben gazete okumazdım. Ancak kahvaltı masasının üzerinde babamın okuyup bıraktığı şekilde görmemek mümkün değildi. Başkasının başına gelince, işin içinde tanıdık, eş, dost olmadığında terör daha uzakta gibi gelirdi. Fakat burnumuzun dibindeydi. Etrafta yeşil parkalı, Che Guevera bereli insanlar türemiş her biri idealist fikirlerle evreni değiştireceğine inanıp sokaklara dökülmüştü. Kırmızı, siyah veya haki renkler, şapka, parka, bilezik, yüzük, kılık ve kıyafetler, sanki hepsi birer semboldü. Bildiğim tek şey grup veya kalabalık gördüm mü arkama bakmadan kaçmam gerektiği. Hele yalnız başıma yürüdüğümde arkamdaki her adım sesi beni ürkütürdü. Birden fazlasını duyduğumda hep kötü bir olay veya felaket habercisi olarak algılıyordum. Kalabalık olmasa da üç-beş kişilik gruplar da bela demekti. Ya laf atıp sataşmak ya da bela aramak için bir arada gezerlerdi. Arayan da aradığını bulurdu. Polis çoğu zaman varlık gösteremiyor ve siviller kadar korktukları oluyordu. Onları de candı ve en az bizlerinki kadar kıymetliydi. Ulan Hamdi, iyi bok yedin ödümü patlattın. Ben sana ne yapacağımı biliyorum. Hele sen dur bekle.

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Yaklaşık on yıldır evim saydığım yerde hayatımın ikinci şokunu yaşayacağımı elbette bilemezdim. Bundan dört sene evvel annemle babam yurtdışında yaşamaya başladıklarında daireyi bana bıraktılar. Ve yalnızdım. Kız arkadaşım kısa bir süre sonra yanımda kalmaya başladı, ardından

Kumbara

evlendik. İki yıl önce eşim Sibel aniden öldüğünde ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Toparlanmaya başladıktan sonra tüm evin eşyalarını yenilemeye, mobilyaları değiştirmeye karar verdim. Yıllar yılı yattığım odada duran ankastre dolabı söktüklerinde, duvarın içinden elimde tuttuğum günlük çıktı.

Piyasalarda hiçbir şey bulunmuyor. Benzin yok, gıda maddeleri yok, döviz yok, ampul yok, dolar ve Marlboro yasak. Üstüne üstlük ilaç da yok. “Gırgır” dergisi de kapağına, misafirlğe gelenlere, süslü bir tabak içinde, Optalidon, Gripin, Aspirin ve antibiyotik ikram eden bir ev sahibesinin karikatürünü koymuş. Abartılan bir şey yok. Yoklardan hangisi varsa zaten onlar da yasak. Tuvalet kâğıdı da zor bulunuyor fakat zımpara kâğıdı bolca var. Ne hallere düştük? Sonumuz hayırlı olsa bari. Böyle her gün aynı şeyleri yapmaktan sıkıntı geldi. Okuldan eve, evden okula değişen hiçbir şey yok. Her günüm aynı, farklı olan sadece dersler, konuları, sınavlar ve notlar. Hemen her hafta birileri beni belli konularda test ediyor. Sıkıldım artık, içim sıkışıyor ve daralıp nefes alamıyorum. Onlar kim oluyor da beni sorguluyor? Onlara bu hak ve imkân tanınırken bana hiç fikrimi soran oldu mu? Bilmenizi isterim ki okul, sınıf veya öğretmenler hakkında danışan olmadı. Gerçi olsaydı ne yapardım ki? Herhalde hoca olarak, en canayakın, notu bol ve öğrenciler arasında popüler olanları seçerdim.

Öyle bir yere konuldum ki kabullenmek zorundayım. Ne mutlu bana ki seçmeli derste yine yıllık ve yayın kolundayım. Grup başkanı lise sonndan biri olmasına rağmen hoca beni epeyce pohpohluyor. Gözüne girmek ve bana gösterdiği tezahüratlara layık olmak için devamlı yazıp duruyorum. Aralık vermeden çaba gösteriyorum. “Evladım içinden geldikçe yaz. Hangisi iyi veya kötü diye düşünme. Başı sonu olmasa da sadece yaz,” diyor Rasim Hocam. Ben de aklıma geleni yazıyorum. Bazen şiir, bazen kompozisyon gibi bir şeyler çıkıyor. Okunmasını istediklerimi onlara veriyorum. Bazılarını evde kendime saklıyorum. Onları herkese okutmak olmuyor. Kendime göre dünya problemlerini çözmek için fikirler

üretiyorum. Ancak yazdıklarımı henüz paylaşmaya istekli değilim. Öyle solcu sağcı, komünist veya faşist fikirler değil. Kavgaya ve savaşıma son vermek, sevgiyle kucak açmak düşünceleri geçiyor kafamdan. Sorup duruyorum neden kavgalar ediliyor diye. Neden savaşlar çıkıyor? Ve bunlara cevap arıyorum, tıpkı son okul münazarasında olduğu gibi. Konu olarak, “Savaşlar ülkeleri zayıflatır mı kuvvetlendirir mi?” seçilmişti. Bunun doğru cevabı diye bir şey yok zannediyorum. Hangi takım daha iyi antrenmanlıysa o kazanıyor. Fark atan takımın da seneden seneye değiştiğini görüyorum. Yani savaşın ülkelere ne yaptığı konusunun yanıtı da o kadar açık değil. Hem ben kim oluyorum ki bunları sorguluyorum diye de aklımdan geçtiği oluyor. Açıkçası kafam da ermiyor bu sokak kavgalarına. Akşam karanlığı çöker çökmez eline fırçayı veya sprey boyayı alan duvarlara yazılar, sloganlar yazıyor: “Yaşasın Komünizm” veya “Kahrolsun Faşizm.” Kendileri yeraltında olan bu gençler sokağa çıkmayı korkulur hale getirenler. Kalanlar ise eli kolu bağlı gibi, düşünmekten de korkup hürriyetlerini sorgulayıp duranlar. Dünyanın pek umurunda değiliz orası kesin. Onların meşgul olup ilgilenecekleri başka konular olmalı. Elâlem kendi fikirlerini duyurma çabasında. Bense henüz orada değilim. Günlük hayatımın ve dünyanın değişmemesinden şikâyetçiyim. Her günü aynı yaşayınca, bir günün diğerinden farkını görmeyince sanki yaşamamış gibi oluyorum. Hayat ya da günlerim boşa geçirilecek bir şey mi diye sorup duruyorum. Gençliğim elden gidiyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Kendimce değişiklik yaratmak için notlar alıyor ve kısa hikâyeler yazıyorum. Belli olmaz, belki hayatın sırrı, yaşamının gizemi bende gizli. Bunun kararını verecek olan kim ki? Konuşup fikir beyan etmekten çok hep dinliyor, insan içinde kulak kabartıp zihinsel notlar alıyorum. Sonra bir yere kaydediyorum. Ne de olsa Tanrı iki kulak, bir dil vermiş. Konuşmaktansa dinlemeyi tercih ediyorum.

Cuma günü okul dönüşü mahalle berberime gidip saçımı kestirmeye karar verdim. Selahattin Abi yine tıraş ettiği müşterisiyle

sohbet ediyordu. “Ne olacak bu memleketin hali?” dediğinde bu konuşmanın uzayacağından emindim. En çok konuşulan ve tartışılan konu memleketin haliydi. Herkesin bir fikri vardı ve uluorta söylemeye bayılırlardı. Oturdum, küçük oğlu Haluk’la şakalaşıp oynarken kulağım onlardaydı.

Aklıma ülkenin gidişatı konusunun başka yerlerde de karşıma çıktığı geldi. Sene başında kırtasiye ihtiyaçlarımı Nişantaşı’nda Üçgen Kitabevi’nden almak yerine Eminönü’nde gidermek üzere yola çıkmıştım. Rumeli Caddesi’nin köşesindeki Ankara Pazarı’nın önünden dolmuşlara bindiğimde şoför diğer müşterilerle yine aynı konudan bahsediyordu. Durumdan kimse memnun değildi. Fakat yapılacak şeyler şikâyet etmekten öte gitmiyordu. Sonumuz ne olacaktı? Efendim, eskiden böyle değilmiş, şu veya bu hükümet başa geleli beri farklılaşmış. Onun bunun uşağı olmuşuz konuşmaları dile geliyordu. Çözüm üretmek yerine sürekli eleştiri duyuyordum. Daha da kötüsü, sokakta fikir fanatiklerinden birine denk geldiğinde oluyormuş. Arkadaşımın anlattığına göre, “Solcu musun, sağcı mı?” diye sorduklarında illa adamların tipine göre cevap vermeliydim. Tarafsız olmak veya cevap vermemek, her iki taraftan dayak yemek anlamına gelecekmış. Gürültü, patırtı içinde patlayan silah sesleri ve bombalardan korkmamak elde değildi. Eve döndüğümde annem, babam ve abimle birlikte olduğumda içimden Tanrı’ya şükrederdim bir gün daha olaysız geçti, hayatta ve birlikteyiz diye. Bu arada evin kapısı beklenmedik bir anda çaldığında hepimiz tedirgin oluyorduk. Polis, terörist ve hücre evlerini bulabilmek için boyuna baskınlar düzenliyordu.

Bu problemleri aramızda konuşmak dışında, arkadaş ve akrabaların yaptığı davetsiz baskınlarda da mutlaka vaziyet ve durum tartışılırdı. “Ne yapacağız? Neler oluyor?” dendiğinde hep tarifli zor bir korku yüzlerden okunurdu. İsrail Konsolosu Efraim Elrom’un kaçırılıp öldürülmesinden sonra biraz daha fazla tedirgin olmaya başladık. O katledildiği gün sokaklarda gördüğüm binlerce askeri unutmamın imkânı yok. Tipik kâbuslarımın bir parçası oldu. Soğa çıkma yaşağını ilk defa o gün duymuş ve görmüştüm. Aynı nüfus sayımının yapılacağı günlerde olduğu gibi evimizde hapis kalmıştık. Sokaklar adeta bir savaş filminin ortasını andırıyordu.

Kendi evimde emniyette olmama rağmen tir tir titriyordum. O sırada ortada hakikatten korkulacak bir durum vardı. Ancak sezdiğim başka tür şeydi. “Acaba sadece bize özel bir davranış, bizlere karşı sergilenen bir tutum var mı?” sorusuyla ilgiliydi. Ne de olsa Museviliğin ve azınlık duyguları taşımanın bir ağırlığı vardı. Bu his her an bir yükün altında kalıp ezileceksin duygusunu andırır. Taşıyabileceğinden fazlasının sırtına küfe içine yüklenmiş olmasıdır. Nasıl desem? Musevi olmak, sokakta sıradan bir kavgada üç kişiye karşı tek başına dövüşmeye çalışmaktır. Ne kadar çabalarsan çabala boşunadır. Kimseye karşı hiçbir şeyi kazanamazsın. Ligde Vefa Spor’un Galatasaray’la karşılaşp onu yenebilme hayalini taşımasına eşdeğerdir. İçinde onu geçmek veya yenmek umudu vardır. Bunun için uğraşabilirsin fakat sonuç nedense pek değişmez. Beraberlik bile iyidir. Korku bulaşıcı olduğundan ağızdan ağıza dolanırken abartılarak daha da vahim haller alabiliyordu. Babamların değişik arkadaş grupları geldiğinde konuşma gündemi hep benzer oluyordu. Üç aşağı beş yukarı söylenenler de aynıydı. Çaresizlik ve ne yapacağını bilememe duygusu içindeki kaybolmuşluğu büyüklerde de hissediyordum. “Ne olacak bize?” dediklerinde, biz diye adlandırılan tüm Musevilerdi. Babam duyduklarına hep kızardı. Çocuklarını yurtdışına okumaya yollamışlarsa, “Korkuyorsan neden sen de basıp gitmiyorsun? Böyle konuşacağına taşı tarağı topla. Burada kalacaksan da söylenme!” derdi. Ona göre söylenmek en kötüsüydü. Durum bu kadar fena değilken de insanlar şikâyet edecek bir şeyler illa bulurlardı. Politika olmazsa iş veya sağlık konuları olurdu. Sanki korkulacak bir şey yokken yine korkardık ya da kabul etmesi en zor olan: Bizler abi, kardeş korkaktık. Zaman nasılsa şahidimizdi, doğrusunu birgün öğrenecektim. Her seçim dönemi kurulan koalisyonlar ve parti politikalarının ne olduğu, bize nasıl yansyacağı konuşmanın konusunu oluştururdu. Olumsuz şeyleri duymaya ve onlara inanmaya o kadar çok meylliydik ki, her zaman lafı edilecek şeyler çıkardı. Bu durum şaşırtıcı olmasa gerekti çünkü diğer azınlık evlerinde de geçerliydi. Arkadaş sohbetlerimizden anlardım.

Konu sohbetten açılmışken, iki senedir sınıfta en samimi arkadaşım Kerim. Yan yana oturuyoruz. Ve hafta içi içtiğimiz su ayrı

gitmiyor. Farklı olduğumuz konular olduğu kadar ortak pek çok yönümüz de var. Bana geçenlerde, “Sen solcu musun sağcı mı?” diye sorduğunda kafamdan kızgın yağ boşaltılmış gibi gelmişti. İçimi dışımı aylardır paylaştığım Kerim’in bu denli politikaya meraklı olduğunu hiç bilmiyordum. Başıma geleceklerden habersiz safça, “Hiçbiri,” demiştim. Biraz utanarak biraz da ne yapacağını kestiremediğimden çekinerek söylemiştim. Gülerek, “Sen değil, seninki!” demişti. Ortam biraz yumuşamış, ben hâlâ ne olduğunun farkına varamamıştım. “Nasıl yani, tam anlayamadım?” dediğimde, “Seninki serbest halde iken sola doğru mu sağa doğru mu bakar?” diye sormuştu. Ben de gülmeye başlamış, buna rağmen cevabını verememişim. Çünkü açıkçası bilmiyordum. Bulduğum ilk aynanın karşısına geçtiğimde donumu indirip takımlarımın politikasını keşfetmek niyetindeydim. Ben de merak etmiştim. Hayret bir şey, onlar da taraf tutuyormuş da haberim yoktu.

Kerim aslen Malatyalı ve burslu okuyor. Okulda yatılı. Babası küçük yaşta vefat ettiğinden, annesi dört erkek kardeşi okutmak için hep çalışmış. Kerim, en küçükleriydi ve liseyi bitirmeyen bir tek o kalmış. Doktor olmasını kafasına sokmuşlardı. Hem akıllı hem de notları iyi olduğundan onunla arkadaşlık ediyorum. Hafta sonları, yani okul dışında pek görüşmüyoruz. Biraz menfaat var işin içinde. Evcı çıktığı zaman abilerinden birinin evine gidiyor. Okul arkadaşlığı okulda kalsın, böylesi daha iyiydi. Hafta sonları çıktığım, görüştüğüm arkadaşlarımı görse zaten beni tanıyamazdı. Giyimimden konuştuğumuz konulara kadar yaptığımız her şey okuldakinden farklıydı. Onun anlayacağını pek zannetmiyorum. Rencide olmasını da istemem. “Beyoğlu’nda Ali’den mi giyiniyorsun yoksa Vakko’dan mı?” sohbetlerini dinlemeye tahammülü olmaz sanıyorum. Arada her ikisinden de hafta sonu giyeceklerimi alıyorum. Takım elbisenin altına Converse lastik ayakkabı giydirmizi Kerim görse acaba ne düşünür?

Burnu büyük biri değilim. Kendini beğenmiş anlamında söylemiyorum. Burnum alışlagelmiş Musevi tiplemesinden çok daha kü-

çük. Üstelik para konularına da aklım ermiyor. Grup halinde çıktığımızda hesap gelince kişi sayısına bölenlerdenim. Hesabı kontrol etmek bile ayıp sayılır benim defterimde. Kazıklayan düşünsün der, bir yakaladım mı bir daha gitmem o yere. Anlayacağınız tipik bir Musevi olmaktan çok uzağım. Mesela arkadaşım Nedim para konusunda benden dindardır. Hiç üşenmeden ne yiyip içtiğini tek tek sorar ve ayrı ayrı hesabını yapar. Aradaki fark kuruşlar dahi olsa, “İnsan psikolojisi, kendi yediğini ve içtiğini ödemen daha doğru,” deyip bu saçma sapan işe kalkışır. Murat ise çoğunlukla hesabın kişi başına bölüneceğini düşünüp mönüde gördüğü en pahalı şeyi ısmarlamayı sevenlerdendir. Evdeki hesap çarşıya uymamasına rağmen her seferinde benzer yemekleri ısmarlamayı dener. Bazen az yiyen kişi durumunu dile getirdiğinde, “Yeseydin kardeşim, kimse sana yeme dedi mi?” diye kendini haklı çıkarmaya çalıştığı da olur. Bu basit farklılık kesinlikle paradan kaynaklanmıyor, sadece karakterlerimizin değişikliğini gösteriyor.

Saçlarım kumral ve kıvrıkcık. Boyum neredeyse bir seksen, ancak değişebiliyor. Herkes “Hush Puppy” süet ayakkabıları giymeye bayılıyor, bense hiç sevmiyorum. Öyle ya da böyle kundura denilen topuklu mokasen ayakkabıları tercih ediyorum. Boyum öyle bir seksene geliyor. Halen uzadığımı biliyorum. Bu sene Disney mağazası veya Sümerbank’a gitmek yerine Rumeli Caddesi’ndeki Far ve Faruk’tan birer çift ayakkabı aldım. Halimden memnunum. Babamın kullanmaya doyamadığı Old Spice losyonundan kendi kokum Faberge Brut’e de terfî ettim. Onun kokusu hoşuma gidiyor fakat farklı olmak derdindeyim. Hele okulda teneffüslerde kızlarla bir araya geldiğimde beni koklayıp kokumu alsınlar diye uğraşıyorum. Kokuyu aldıklarında akıllarına beni getirsinler diye çabalıyorum. Ufak şişeyi çantamda taşıyor, tualete sigara içmeye gittiğimde biraz sürüyorum. İlk başta acayip ağır kokuyorsa da, biraz uçtuğunda fena değil. Dalga geçenler olunca onlara da sürmeleri için veriyorum. Ne olur ki? Maksat sigara kokusunu örtsün. Aslında öyle bayıla bayıla vermiyorum. Dağıtırken içim gidiyor, bittiğinde ya aynısından bulamazsam diye endişe ediyorum. Aldığım altı plastik şişeden iki tane kaldı. Alıştığım veya sevdiğim bir şeyin

piyasadan birdenbire yok olması ne ilk ne de son olacak biliyorum. Ne yapayım, tüm fedakârlıklar arkadaşlık uğruna!

Sınıfta kızların olması, hafta sonu kızlı grupla çıkmaktan epey farklı bir şey. Sonuçta onlarla cumartesi günleri öğlen vakti buluşup izin alanlarla akşama kadar beraber oluyoruz. Pazar günleri ise benzer saatleri içeriyor. Topu topu haftada iki kere birkaç saat görüşmekten öteye gitmiyor. Okulda ise sabahtan akşama kadar beraberiz. Yan yana oturmasak da derste, ders aralarında ve öğle teneffüsleri dahil hep bir aradayız. Paylaştığımız zaman kesinlikle daha fazla. Ders sırasında küçük notlar yollayıp şaklabanlık yapmaya da huyum kurusun bayılıyorum. Öyle gözlerinin içine bakıp göz göze gelmeyi kolladığım zamanlarda bakışını kaçırın olduğunda ise hasta oluyorum. Yere veya tavana bakanların çekingen veya utangaç olmaları beni acayip tahrik ediyor nedense. Bana bakmak istemediklerini hiç aklıma getirmiyorum. Karikatür gibi çizimler yapıp onları güldürmeye gayret ettiğim de oluyor. Aslına bakarsanız sempatik ve canayakın biriyim. Mütevazı olmadığımı düşüneceksiniz fakat ben böyle olmak yerine yakışıklı diye bilinmeyi yüz kere tercih ederdim. Elimden gelmiyor, ne yapayım. Espiritüel ve komiğim işte. O kadar. Zaten başıma ne geldiyse yakışıklı olmadığımın gelmiştir. Sınıftaki kızların çoğu, erkeklerin uzağında vakit geçirmeyi seviyor. Kız kıza olmak daha rahat herhalde. En azından bir araya gelmek konusunda çaba göstermedikleri kesin. Ancak yanlarına gittiğimizde, hoşlarına gidiyorsa orada kalmamıza izin veriyorlar. Baş başa kalmak neredeyse imkânsız, onlardan gelen herhangi bir hamle de yok. Olursa da onların namına hoş kaçmıyor. Adları “mal”a çıkabiliyor. Böyle beklemeleri daha iyi. Bildiğim kadarıyla, bu sene sınıfta birçok aşklar da yaşanıyor lakin çoğu tek taraflı. Biz o kadarını biliyoruz. Ya cesaret edip duygular söylenmiyor veya söyleyenler karşılık göremiyor. Her şeyin bir zamanı olduğu doğruymuş. Sabır. Hepimizden beklenen de bu. Madem bu yaşta bu kadar sabra ihtiyacımız var neden istediğimizde yeterince bulamıyoruz? Bunun kaynağı nerededir? Niçin arzu ettiklerimize bir an önce kavuşmuyoruz? Niye zaman hep bir beklenti içinde geçiyor?

Etrafımda hep örnek alacağım, daha doğrusu almam gerektiği söylenen bir abim oldu. Bana böyle öğretildi. Birbirimizle gayet iyi geçiniriz. Hatta çoğu zaman beni kollayan biridir biraderim. Bu sene onu dinleyip ilk defa favorimi ve bıyıklarımı tıraş ettim. “Saça benziyorlar kes artık oğlum şu tüyleri!” dediğinde karar verdim. İyi de oldu sanki. Kendimi erkeklik yolunda bir adım daha atmış gibi hissediyorum. Babam sabun ve fırçayla tıraş olup jilet takanlardandır. Ben abimin Aramis marka köpüğünü kullanmış, gizlice onun kokusu Pino Silvestre’den almak yerine, gözünün önünde elime bolca damlatıp yüzüme sürmüştüm. O zaman sanki daha da büyümüştüm. Abimle arkadaş çevrelerimiz farklı. Hal ve tavırlarımız da benzemiyor. O yakışıklı olandır. Ne bulurlar yeşil gözlerinde anlamış değilim. Göz gözdür. Nasıl baktığın daha önemli değil mi? Pek fazla bir çaba sarf etmeden istediği kızı tavlıyor. Bense onları yoldan çıkartmak için biraz uğraşmak zorundayım. Espriler yapıp emek sarf etmeliyim. Bilmenizi isterim ki hemen her konu hakkında fikrim var veya oluşmaya başlamış durumda. Benim fikirlerimin çoğunluğu, annem ve babamınkilerin tersidir. Çocukluktan gençliğe geçiş bu olmalı. Arkadaşlarım pek çok konuyu annemlerden daha iyi biliyor ve beni daha çok anlıyorlar. Bu şekilde bir gruba ait olma duygusu kendimi iyi hissettiriyor. Abimle pek çok konuda anlaşıyoruz. Bir derdim olduğunda, kafamda herhangi bir şüphe olduğunda ilk danışacağım kişidir. Son günlerde devamlı anneme, “Rahat bırak adamı Allah aşkına!” deyip duruyor. Bir de demese üstüme daha ne kadar varacak acaba? Benim bir hallerden geçtiğim kesindi, ancak anneme de bir şeyler oluyordu. Ne olduğunu anlamıyordum. Doğrusu öğrenmek için bir çaba göstermiyordum. Umurum da değildi. Benim dertlerim bana yeterdi. Onu kış günlerinde sıcaklar basıyor, olur olmadık zamanlarda bağırıp çağırıyordu. Aksi mi aksiydi çoğu zaman. Ondan uzak durmak en iyisiydi. Babamsa mutluluktan uçacak gibiydi. Sebepsiz yere sırıtıyor ve onun deyimiyle ikinci baharını yaşıyordu. Annem evimizde

alışan şerife Abla'dan bahsederken son günlerde onu "La vache"* diye çağırır olmuştu. Biraz kilolu olduğu doğruydu fakat annem onu zp aşağılamak için fırsat kolluyordu zaten. Her an birilerinden sebepsiz yere intikam almaya çalışıyor gibi. Babamın problemi, beni hiç ilgilendirmiyor. Ne hali varsa görsün. Benim kendi derdim başımdan aşkın.

Abim dışında bir kardeşim daha varmış. Aslında benim doğumum tam bir muamma. Normal doğum yapacak olan annem hastanedeyken ikiz beklediğini hissedebiliyormuş. Bunun kanıtı olarak da yirmi kilo aldığını söylüyor. Hemşire ilk çıkan eli gördüğünde annemin ona verdiği kırmızı uğur ipini bağlamış. Daha sonra aceleci olan bendeniz ıkıvermişim. Hangimizin ilk çıkacağı annem için nedense önemliymiş. Sefiron diye bahsettikleri, benim hep Sefira diye aklımda kalan ikiz kız kardeşim meğer doğum sırasında ölmüş. Tam olarak ona ne olduğunu hiç öğrenemedim. Annemin bana aşırı bağlılığı buradan geliyor olsa gerek. Bana ne? Üzerime dştkce ondan uzaklaşıp kaçmak istiyorum. Hâlâ akşamları sarılıp öpmek için yatağımın yanına geliyor. İnanabiliyor musunuz? İnsaf artık, on altı yaşındayım diyorum kendi kendime. Başka kime diyebilirim ki? Onun haberi yok herhalde. Bazen de acaba sigara içip imediğimi mi kontrol ediyor, diye düşündüğüm de oluyor. Onu anlayamıyorum. Kesinlikle içtiğimi biliyor. Babama söyleyip söylemediği konusu kesinlik kazanmış değil. Abim de içiyor ve benim durumumdan haberdar. Geçen seneden beri arkadaşlarım la sigara paketi koleksiyonu yapıyoruz. Lokanta ve otel lobilerinde, sokakta, dükkânda nerede boş bir sigara paketi bulsak alıyoruz. Elimizde olmayan markaların paketleri çok kıymetli oluyor. Fransız, İtalyan, İngiliz, pis olması, buruşuk olması önemli değil. İtinayla açıyor, tleyip, içine pamuk doldurup sonradan uhuy la yapıştırıp saklıyoruz. Bu vesileyle bağı içi dolu paketleri de koleksiyona eklemeye başladık. Dolu paketler boşaldıkça ilerine pamuk koyup saklamaya devam ediyoruz. Okul dönüşü ara sokaklarda sigara içip hemen ardından nane şekeri yiyip eve giriyorum. Evin içinde en rahat içilen yer apartman boşluğuna bakan tuvalet

* Fransızca, ine.

camının önü. Anlayacağınız, ömrüm öyle ya da böyle boklarla iç içe tuvalette geçiyor.

Abimden farklı olduğum en önemli konu benim daha olgun olduğumdur. Boş kaldığım zamanlarda hep oturup düşünen biriyim. Bir seferinde çok sıkıldığımı babama söylediğimde bana dönüp, “Sıkılıyorsan otur ve düşün,” demişti. Onu ciddiye almıştım. O gün bu gündür düşünüyorum. Abimse, “Ne o, dünyayı mı kurtarıyorsun yine?” der fakat söylediğine alınmam, bozulmam. Evet, itiraf ediyorum ki evde bir şeyler yapmaktan ziyade boş zamanımı hep düşünerek geçiyorum. Bu konuda beni en iyi babaannem anlardı. “Sen farklısın, çok değişiksin. Bunu bil ve bundan yararlan!” derdi. Hafta içi sokakta top oynamaya giden abimin aksine oturup hayatımla ilgili pek çok şeyi sorguluyorum. Çoğu zaman yanıtların geldiği yok. Yine de sorup duruyorum. Bunları sesli sormaya cesa-retim yok. Hem çok özeller hem de biraz tuhaflar sanki. Kim bilir dünyanın başka bir yerinde aynı benim gibi düşünen bir veya birden fazla kişi var mı? Bu soru kafamı epeyce meşgul ediyor. Neden ben böyle düşünüyorum? Niçin düşündüklerim kısıtlı? Evet, istediğim şeyi yapmakta serbestim tarzı konuşmalar duyuyorum ancak düşünmek konusunda serbest olmadığımı biliyorum. Kafam belli bir düşünme ve düşünce tarzından öteye gitmiyor. Bir kısır-döngünün içindeyim. Tüm aile, okul ve arkadaş öğretileri içinde düşünme özgürlüğüm var. Yani düşünmem sınırlı ve kısıtlı. İstediğimi düşünürüm demek hürriyetim ya da lüksüm yok. Desem de anlamsız çünkü düşünemiyorum. Aklıma gelen tüm fikirler bir başkasının. Benim değil. Dikkat ettiğimde hayatımın anneme, babama, babaanneme ve onların öğrettiği doğrulara bağlı olduğunu anlıyorum. Etrafımdaki arkadaşlar ve çevremle ilgili olduklarını görüyorum. Sanki hayatıma onlar bir yön veriyor ve benimle ilgili kararları alıyorlar. Benim hiçbir söz hakkım yok. Onlara bağlı veya bağımlıyım. Başkalarına önem verdikçe onların istediği gibi biri olmaya gayret ediyor ve öyle oluyorum. Kendimden uzaklaştığımı gördükçe bir şey yapamıyor, akıntıyla beraber sürükleniyorum. Babam geçenlerde bu konuyla ilgili Sokrates’in bir lafını söyledi: “Sorgulanmamış hayat yaşamaya değmez.” Ne olduğunu anlamam mümkün değildi ancak babam durumumu sanki onaylıyordu. On-

dan onay almak da epey zor, bilirsiniz. “Ne kadar düşünürsen o kadar varsın,” tarzında kendince garip söylemi de oldu. Doğru bir şeyler yapıyor olmalıydım. Bütün bu söylediği lafları duymazdan geliyor gibi davranmama aldırış etmeyin. Hepsini kafamın bir yerinde tutuyor ve yeri geldikçe arkadaş arasında kullanıyorum. Bilmediğim bir sürü güzel atasözü var. Tevekkeli değil lakabım Konfüçyüs. İlla bir lakabım olacaksa bundan memnunum diyebilirim. Bazılarının öyle takma adları var ki, suratlarına söylemeye dilim varmıyor. İnsanlar arkalarından bu şekilde konuşulduğunu bilse aynı samimiyetle davranırlar mıydı, şüphe ediyorum.

Bu tip güzel sözleri babamın söylüyor olması beni rahatsız ediyor. İşin aslı bu laflar bir arkadaşım tarafından söylense çok daha kıymetli olurdu. Babamın her şeyi biliyormuş tavrından hoşnut değilim. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor ve öğrenmek için de bir emek sarf etmiyor. Çoğu zaman meşgulüm ve işlerim fazla ayakları atıyor. Benim varlığım ona külfet sanki. Böyle hissediyorum onun yanındayken. Ne yapayım? Sanki yapması gereken diğer işler benden daha acil ve önemli. Varsın öyle olsun. Çok umurumdaydı. Uzun bir süre beni destekleyen sadece babaannemdi. Geçmiş zamandan geniş zamana geçecek olsam Şeli babaannem, yani “Şelika”, beni hem anlar hem de hep yanımda olurdu. Ona hissettiklerimi söylediğimde beni dinler ve hak verirdi. Yazık ki yolculuğa çıktı. Bir başka dünyaya göç etti, gitti. Sık sık şöyle derdi bana: “Başka dünyaların da olduğunu hep hatırla.” O öldü. En azından bizimle burada yaşamıyor. Yaşım çok küçükken bile onunla derin sohbetler yapardım. O anlatırdı, ben öğrenirdim.

Bir sabah korkuyla uyanarak odamda birilerinin olduğunu hissettiğimi, fakat onları göremediğimi söylediğim bir günü hatırlarım. Annem olsa, “Kötü bir rüya görmüşsün. Boş ver, unut gitsin!” derdi. Halbuki Şelika’m bana sakın bir şekilde, “Ne kadar da şanslı birisin, sakın ürkme, onları da kaçırma, konuşmaya çalış ve sor bak bakalım ne istiyorlar,” demişti. İlk başta anlam verememiş ve neyi, nasıl yapacağımı sormuştum. “Sakın korkma, sen zaten evren tarafından korunuyorsun,” dediğinde, onlara ne için geldiklerini, nasıl soracağımı açıklamamı istemiştin. “Kafanın içinde, gözlerin kapalıyken, düşünerek yapacaksın,” diye tembihlemişti. “Yeter ki

endişe etme, sana bir şey olmayacak, onlar senin koruyucu meleklerin. Tanrı'ya olan inancını korursan zaten hiçbir konuda endişe etmezsin!" diye de eklemişti. Beni zaten ondan başka destekleyen biri henüz çıkmadı. Öğretilerinden dolayı onu o kadar çok özlüyorum ki! Hayatla ilgili dersleri ahkâm kesmeden, beni yargılamadan öğreten ne yazık ki kimse yok etrafımda. Konuştuklarını küçümser bakışlarla izleyen annem ve babam bazen ona çatlak muamelesi yapardı. Sanki evimizin tatlı kaçığıydı. Nasılsa ondan bir zarar gelmez gibi davranırlardı. Bana kalsa içlerinde en akıllı olandı. İleride her sabah edeceğim duayı bana o korkunç gün oracıkta öğretmişti. "Tanrım bugün ve her gün beni kibirli insanlardan ve kibirden, kötü adamlardan, kötü kadınlardan, kötü eğilimlerden, kötü arkadaşlardan, kötü komşulardan, kötü olaylardan, nazardan, dedikodudan, casuslardan, yalancı şahitlikten, başkalarının nefretinden, iftiradan, doğal olmayan ölümlerden, kötü hastalıklardan, aksiliklerden ve cehennem cezasından koru. Âmin."

Her neyse, bu seneyi bir atlatayım, gerisi kolay olacak. Dokuzuncu sınıf için en zor sınıf demişlerdi, onu da geçtim. Bu sene kızlarla beraber olunca ruh halim de değişiverdi. Yeni bir yarış başladı. Örneğin onlardan daha düşük not almak çok ağırımaya gidiyor. Geçen seneye kadar pek umursamazdım. Açıkçası fark etmezdi. Geçer not alayım yeter, diye düşünürdüm. Yapacak o kadar çok şey varken neden tüm vaktimi derslerle geçirecektim ki? Kız öğrencilerin içinde öyle inek ve ezberciler olunca insanın hemen pes edesi geliyor ancak kendime yediremiyorum. Sanki bir kuvvet gösterisi, bir kavga ya da bu savaşın galibi olmalı, diye düşünüyorum. Onların bir şey yaptığı yok. Ben her biriyle ayrı ayrı yarışmam gerekiyor hissine kapılıyorum. Bu çatışmadan, muharebeden haberleri dahi olmuyor. Tüm dersleri iyi olan kızlar da var. Hedefime ulaşmak için hepsinde en iyi olmam gerekiyor. Bir türlü hazmedemiyorum. Hakkımda ne isterseniz düşünün, serbestsiniz. Yapmak istediğim bu, fakat yapamıyorum çünkü aklım fikrim başka yerde. Nerede olduğunu şimdiye kadar anlamış olmanız lazım. Notları-

mın gidişatı zaten iyi değil. Malum özüüm var, ben ergenlikten geçiyorum. Gerisi hep boş...

Son ahlak yazılı imtihanından on aldığımda, yanlış bir yanıtları hoca görmemişti. Hemen kalkıp söylemiş, yanına gidip göstermiştim. Herkesin önünde namus ve şereften bahsederek örnek davranışından dolayı notumu aynen bırakmıştı. Nasılsa bu dersten hep on alıyordum ve ortalamamı sonradan on yapmak zor olmayacaktı. Geçen ayki matematik sınavında bir soruya sadece ben doğru cevap vermiştim. Kalanları doğru yapan bir sürü kişi vardı. Kâğıdımı gördüğümde sorulardan bir tanesinde aceleden aptalca küçük bir hata yaptığımı fark edip kendime saklamışım. Dokuz alan o kadar kişinin yanında bir tek ben on almışım. O kadar sevinmişim ki söylememiştim. Hocaya hatasını göstermek benim haddime mi düşmüş diye karar vermişim. Cevabın doğrusunu öğrenmişim yetmez miydi? Hâlâ vicdan azabını taşıyorum, o yüzden ahlak sınavının kâğıdını hocaya göstermiş olmalıydım. Üstüne üstlük de tavrımla kahraman gibi karşılanmışım. Havamdan artık bir süre geçilemez. Nasıl da mutlu olmuşum. Ayaklarım yerden kesilmişti sanki.

Evvelsi gün okul çıkışı büfeye uğrayıp, yengen tost yiyip arkadaşlarla biraz laklak yaptık. Zafer karşı kaldırımda trafiğin akışını kontrol ederken bir kızın peşine takıldı. Ani bir hareketle kızın eteğini kaldırıp pandik attı ve hemen karşıya geçti. Duran arabalar hareket etmeye başladığında kız sinirden köpürerek arkasından küfürler salladı. Bizler ise hep beraber onu tezahüratlarla alkışladık. Nasıl da aklına geldi? Zafer fırlamadan öte biriydi. Kızlarla yaptığı çoğu şeyi bizlere anlatır, tecrübelerinden faydalanmamız için gayret gösterirdi. Abarttığı konular da vardı fakat bahsettiklerinin çoğu hep keyif vericiydi. Ne de olsa bakir değildi. Anlatacağı olaylar çoktu ya da az olan şeyi evire çevire, abartarak, değiştirerek bambaşka bir üslupla söylerdi. Bizler de duyunca güler eğlenirdik. Başka konuşacak konumuz yoktu açıkçası. En ilginç de kızlardan söz etmekte.

Geçenlerde aynı hafta içinde iki tane önemli imtihanımız vardı ve ben dikkatimi toplayıp felsefe çalışmıyordum. Esra'yı arayıp onun notlarını istemeyi düşündüm. Sınıfta en iyi defter tutandı.

Aramaya yüzüm yoktu, çekiniyordum. Kızla doğru dürüst konuşmuşum veya sohbet ettiğim de olmuyordu. İşim düşükçe arıyordum. Farkında mıydı acaba? Yoksa sadece iyi kalpli olduğundan mı yardım ediyordu? Bazı kızlar var, onlara hayranım. Bunlar tüm sınıfla iyi arkadaş olup, topunun sırdaşı olabiliyorlar. Kızlar arasında duyduğum o birbirini çekememezlik konusu Esra olunca geçerli değildi. Erkekler dahil tüm sınıf onu seviyor. Çirkin kızların bahtı olsa gerek, herkesle sıkı fıkı dost oluyorlar nedense.

Son ahlak dersi sırasında aklımdan başka şeyler geçti. Sınıfta kızlar olduğundan beri konuşma şeklimiz bile değişti. Eskiden biz erkek erkeğeyken birbirimiz hakkında düşündüklerimizi kavga gü-rültü yüz yüze konuşurduk. Şimdi ise yanımızda olmayan arkadaş-lar hakkında resmen dedikodu yapmayı öğrendik. (Haber ve bilgi alışverişi diye düzeldenler olduğu gibi, iletişim uzmanlığı diyen uyanıklar da çıktı.) Ben de fikir yürütmeye başladım. Ne zaman bir şey söylediysem pişman oluyordum çünkü laf bana geri geliyordu. Birilerini her ne kadar istemesem de üzüyor veya kırıyordum. Kelimeler dönüp dolaşıyor, kulaktan kulağa oyunu gibi saptırılıp konuşulan kişinin kulağına gidiyordu. Her seferinde artık fikrimi kendime saklayacağım desem de olmuyordu. İnsanlar hakkında fikir yürütmek, hele sorulduğunda söylemek hoşuma gidiyordu. Aklıma gelmeyense başkalarının da benim hakkında konuştuklarıydı. Sınıfta olan bir sürü kişi hakkında, yok o iyidir veya şu kötüdür diye konuşuluyordu.

İnsanlar kötü ya da iyi midirler, ortası yok mudur acaba? Belki her zaman kötü olan insanların da içinde bir nebze iyilik vardır. Aynı şekilde iyi insanlar da damarına bastığında kötülüğü ortaya çıkartabiliyor olmalılar. Bu kötülük ve iyilikler nasıl ortaya çıkıyor? Düşünmeden edemiyorum. Cehennemın kapılarını açıp içeri ilk girmiş olanı dışarı bıraksalar ve ona bir şans daha tanısalar, gördükleri ve yaşadıklarından sonra acaba iyi davranmaya başlar mıydı? Ya da cennetin kapısından birini çıkartıp tekrardan geriye dönüp yaşaması için fırsat verilse ne olurdu? Yapmamış olduğu şeylerden bir veya birkaçını günah işlemek pahasına da olsa denemeye teşebbüs eder miydi? Bir tane dahi olsa, günah işler miydi? Sonra aklım takılıyor, bizler acaba gördüklerimize

mi daha çok inanıyoruz, yoksa duyduklarımıza mı? Ben şahsen gördüklerime ve kendi yaşadığım tecrübelere inanıyorum. Tıpkı Şelika'mla yaşadıklarımda olduğu gibi. Ona soracak olsaydım mutlaka bana gördüklerine inanmıyor, inanabildiğin kadarını görüyorsun derdi. Sırf dinlemek işe yarasaydı, annem ve babam zaten çoğu şeyin iyisini ve doğrusunu biliyor, onlara kulak verirdim. Ne söylerlerse onu yapardım lakin öyle olmuyor. Günlük hayatta işler böyle gelişmiyor. Gördüğüm şey daha önemli geliyor ve sanki içimde kalıcı bir yer ediniyor. Bu inançlarım oluşurken aklıma kötülüğü görerek mi öğreniyoruz sorusu geliyor. Peki ya o zaman hiç görmeyenler için ne demeli? Körlerin içinde hiç kötülük yok mudur? Ya da dışarıya yansıtabilecekleri bir fenaliktan arınmışlar mıdır? Belki de yoktur. Kör biri karşısında duran insanın üzüldüğünü, kırıldığını, aşağılandığını nasıl anlar acaba? Ağlamazsa, konuşmazsa, ses tonunu duyurmazsa kötülük yaptıklarını nasıl hissedebilirler? Ya hem kör hem sağır olanlara ne demeli? Onlar melek midir? İkilem yaratma konusunda usta olan babama sorsam, "Düşünme, bak!" diye meşhur bir felsefecinin lafını tekrar ederek, bakıp gördüklerime inanmamın doğru olduğunu söyleyebilir (ikilemi de çoğu zaman beni düşünmeye teşvik ettiği için yaratırdı).

Tanrı korkusuyla yetişip büyümenin verdiği ağırlık ve doğruları üzerimde taşıdığımı biliyorum. Mümkün merteye onlara uymaya çalışıyorum. Fakat aklımın bir köşesinden, küçük, mini minnacık bir yerden de ya korkmuyorsam diye geçiyor. O zaman ben neyi neye göre yaşıyorum düşüncesi doğuyor ve onu bastırıyorum. Üstüne basa basa, onu ezip yokmuşçasına saklamaya çalışıyorum. Kimselere soramıyorum çünkü herkesin bir yanıtı, inancı var. O inançları tartışmıyorum. Ne onlar ne de ben tartışmak istiyoruz. Bu bir inanç olduğundan, ispatı yok. Buna benzer pek çok şeyi hiç sormadan kabullenmiş ancak sorgulamışım. Bu inançlar kayıtsız şartsız ve karşılıksız olmalı. Aynen anneme, babama veya abime olan sevgim gibi. İçimde herhangi bir şüphe varsa o zaten inanç

olmuyor. Yüzde yüz olmalı ve benim için öyle. Bunu anlatmamın daha kolay bir yolu yok. Benim önüme serilmiş ve kabullenmem için verilmiş başka bir sürü şeyler daha var. Benden önce gelenlerin onayladığı ve aynen kullanılmaya devam edilen öğretilerden bahsediyorum. Arada bir soran veya sorgulayan olunca ya çenesini kapatıp susturmuşlar ya da deli diye avazı çıktığı kadar bağırtmışlar. Bildiğim kadarıyla sesini duyuran pek olmamış. Bu tip düşünceler kafamın içinden geçtiği zaman ben de korkuyorum. Sanki bunlar benim düşüncelerim değil, bana ait değiller ancak kafamın içine bir şekilde giriyorlar ve aklımı fikrimi işgal ediyorlar. Beni yoruyorlar. Hem de çok. Sistemle savaşılamazsın ve onları değiştiremezsin diyorlar. Bu doğru. Kabullenmekte yarar var. Pek çok kişi matematik konusunda iki artı ikinin dört olduğunu kabullenmiştir. Evet, sorgulayanlar da olmuştur, orası kesin. Adına felsefe denmiş, bir adı olmayabilirdi de. Bu konuda bile elimden gelen sadece kabullenmek. Başka bir seçeneğim yok. Evet, ben de $2+2=4$ denen olguyu kabul etmiyorum ve $2 \times 2=4$ 'ü de aynen elimin tersiyle itiyorum. Bu konuda yalnızım, bana destek veren kimse yok. Öylesine bir düzen, bir sayı sıralaması kurulmuş ve bizlere verilmiş. Ya bu düzene uyarsın veya kendi dünyana çekilirsin misali, insanın düşünce şeklini daha ilkokuldan itibaren oluşturmaya başlamışlar. Ezber ve kabullenmeye dayalı bir matematikten söz ediyorlar. İspatı var veya yok, öğretileni sorgulamayacaksın. Formüller, şemalar, kanunlar belli, yerse! Bugün 8 sayısının yarısının neden 4 olduğu konusunu uzun uzadıya düşündüm, birden nasıl bölündüğüyle ilgili olduğuna karar verdim. Tam ortadan soldan sağa böldüğümde iki sıfır olabiliyor veya yukarıdan aşağı bölünce $3mc^2$ çıkabiliyor. Einstein'ın $E=mc^2$ denklemini kullanmak zorunda kaldım. Hepsini aslında bakış açısı, $3E$ veya $E3$ fark etmiyor. Sesli söylemiyor, söylemek istemiyordum. Sadece aval aval bakan kafam bizim felsefeci, Ağır Çekim Cemal'in yırtınarak anlatmaya çalıştığı konudan bir an için uzaklaşıverdi. Sanki bizler daha iyi anlayacakmışız veya kendisi konuyu ne kadar önemseydiğini göstermek istiyormuşçasına, kelimeleri tane tane ve yavaş yavaş kullandığından hepimiz ona gıcık oluyoruz. Konsantre olmanın imkânı yok. Her an başladığı cümleyi unutacak sanıyoruz. Lafını bitirdiğinde,

“Annnaşıldı mı?” diye uzatarak sormayı da ihmal etmez. “Sorusu olan var mı?” diye sorduğunda illa en az bir kişiden sesli olarak olumlu veya olumsuz bir yanıt almayı bekler. Yavaş ve sabırlıdır. Bana ağır çekim bir filmi hatırlatıyor. Sınıftan çıkan basit örnek hayat acıdır, biber de acıdır, öyleyse hayat biberdir düz mantığıydı. Bir ara konu dönüp dolaşmış, yine Alman Goethe’ye geldi. Adını duyar duymaz erkekler arasında konuşurken hep sözü geçen en meşhur lafını hatırladım. Efendim, “Göte” demiş ki: “Ne tarafa dönersen dön götün arkanda kalır.” Şimdi bunu kalkıp hocaya sormak ve doğruluğunu teyit etmek vardı ancak düşündüklerimi başkalarıyla konuşmaya yeltenmedim. Ciddi konulardan bahsederken bile. “Manyak mısın nesin ya?” “Kafanı bunlara mı yoruyorsun?” söylemlerini sıkça duyduğumdan ileride belki bir boka yarar diye fikirlerimi kendim için not ediyorum. Şelika’m olsa beni anlar bana yardımcı olurdu. Tanrı korkusunu o kadar güzel açıklamıştı ki halen hatırımda. Korkunun aslı sevgi demişti. “Sen Allah sevgisini içinde hissedersen zaten yanlış yapmaktan korkmayacaksın çünkü o zaman yapmayacaksın,” diye anlatmıştı.

Kuralcı biriyim fakat öğretilmeye çalışılan tüm kuralları sorgulamayı seviyorum. Kafam başkasının hazır sunduğu kalıpları kabul lenmekte zorlanıyor. Bu yüzden ne zaman bir soru sorulsa aklıma en az üç yanıt getirmek için çaba harcıyorum. İlk aklıma gelen hepimizin bildiği veya bana öğretilen oluyor. Okulda ve sınavlarda bunları kullanmak akıllıca. Diğer durumları düşündüğümde, ikinci aklıma gelen fikir orijinali yabana atacak ters bir düşüncedir. O da hemen taraf olduğumu gösteriyor. Bu yüzden üçüncü veya sonrasında oluşacak fikirlere yanıt diyebiliyorum. Tanrı hakkı üçtür misali... Hep üç veya daha fazla çeşitleme yapmaya çalışıyorum. Yaratıcılığım buradan kaynaklanıyor, herkesin yürüdüğü yollarda gitmeyi sevmiyorum. Ara yol, patika, tali yol ve alternatifleri tercih ediyorum. Dobra dobra gayet net ve açıklıkla sivri olduğumu söylüyorum. Bunu kendimde fark ettiğim sene daha ilkokul birinci sınıftaydım. Öğretmen, “Kim alfabemizdeki harfleri sırasıyla say-

mak ister?” diye sorduğunda ben de diğer öğrenciler gibi hevesle parmağımı kaldırmıştım. Söz hakkı alan çocuk “a, b, c, d, ” diye saymaya başlayınca içimden katılarak gülmeye başlamıştım. Bu kadar basit olamazdı elbette! Bilmeyecek ne vardı? Tam öğretmenin onu azarlayacağını düşünürken beklediğimin aksine ona “Aferin” demişti. Bense kafamın içinde “a, l, f, a, b, e, m, i, z, d, e, k, i,” diye sıralıyordum. O gün benden ne beklediğini anlamıştım. Onların istediklerini yapmalı fakat kafamın çalışma şeklini de kenara atmamalıydım.

Aynı derste, yine, var olmak ve olduğumuz yerle ilgili bir şeyden bahsediyorlardı. Ağır Çekim’in sorusu, “Ormanda hiç kimse yoksa ve büyük bir ağaç yere yıkılırsa ses çıkarır mı?” oldu. Benim aklıma bambaşka bir şey geldi. Ülke olarak bulunduğumuz yeri düşünüyordum. Aklıma ilk gelen, herhangi bir harita karşıma çıktığında önce Türkiye’nin konumuna baktığımdı. Nedendi acaba? Her haritada yeri var mı yok mu kontrolü bana mı düşüyordu, yoksa yerini tam olarak kestirmek için mi yapardım bilemiyorum. Belki de yerinde durup durmadığından emin olmak istiyordum. Aman kimse duymasın, Türkiye haritasını henüz ezbere çizmeyi bilmiyorum. Aklıma takılan, neden bölgemize Ortadoğu dendiği-ydi? Bunu sorgulayan olmuş mudur acaba? Niçin sorgulanmadan kabullenilmiştir? Çünkü biri öyle demiş, bini de kabul etmiş. Ne bini, milyonlar yahu milyonlar kabullenmiş. Kafam da oraya takılmıştı nedense. Madem bir şeyin ortasındasın hem doğu hem batı olmalıydın, tıpkı İstanbul’un durumunda olduğu gibi. Öyleyse neden Ortadoğu da Ortabatı değildi? Ben doğuya gittikçe, dünya yuvanlık, eninde sonunda batıya ulaşmıyor muyum? Ulaşıyorsam, eh o zaman problem nedir? Daha da cazibi, müsaade ederseniz konuyu biraz açayım, madem bizler hem Batı’nın hem Doğu’nun ortasındayız, o zaman biz dünyanın ortasında olmalıyız, yani merkez biziz, “Türkiye dünyanın merkezidir.” Bunu ilk aklına getiren kişi ben olmalıyım. Hay aksi, bunu paylaşacak birileri de yok etrafımda. Madem İstanbul’un yarısı Avrupa, yarısı Asya üzerinde, Doğu’yla Batı’yı ayıran bir şehir, harbiden tam merkez noktasının neresi olduğunu dikkatlice düşündüm. Boğaz’da bir yer olmalı diye karar verdim. Ne Avrupa’ya ne de Asya’ya bağlı olan bir yer olsun

istedim. Hadi Boğaz'dan vazgeçtim, Marmara üzerinde bir kara parçası olsun, razıydim. Hemen aklıma gelen adalar olmuştı, evet hepimizin bildiği Boğaz'ın incileri Prens Adaları'ndan söz ediyorum. Yüzyıllardan beri sürgün yeri, manastır yeri, sayfiye yeri, turistik yer olarak kullanılan Adalar dünyanın merkezidir. Hadi bakalım bunu tartışalım. Var mı aksini ispat edecek biri? Ha, var mı? Benim teorimi çürütmeye kalkışmayın Tanrı aşkınıza biraz kendi teorilerinizi üretin. Nasıl da bayılırız başkasının bulduğu, becerdiği, yaptığı bir icada, keşfe taş atmaya. Zaten ne demişler: "Cam evde oturanlar dışarıya taş atmamalı." (Bunu babamdan duyuyorum, kimin söylediğini nedense aklımda tutamıyorum.) Sanki karındaki yok edince, küçük düşürünce veya aksini kanıtlayınca ondan daha iyi veya daha önemli bir şahsiyet haline geliyoruz. Gelmiyoruz, inanın bana, sadece daha ezik olduğumuzu gösteriyoruz. Ben daha bu çocuk aklımla bunları kalkıp hocama söyleseydim, bana, "Aferin oğlum, sen bu kafada devam et, benim dersimi dinleme, beynini bunlara yor, yarın önemli bir felsefeci olacaksın. Ben senin arkadayım ve desteğimi veriyorum," der miydi? Nah derdi. Hemen bir sözlüye çeker ve bilmediğim yerlerden sorular sorup kızların önünde beni zayıf ve salak gösterip, kendisinin daha üstün olduğunu ispatlamak için sıfır verip yerime oturturdu. Belki de bir verirdi. Bu güzelim fikirler onun aklına gelmedi diye, sonra da öğretmenler odasında kendi bulmuşçasına cakasını satardı. Sırf erkekler olsak hadi neyse, fakat kızlar varken sözlüye kalkıp yanıtları bilememekten daha boktan bir şey düşünemiyorum. Ne kadar da ağır geliyor. Başıma geldiğindeyse ağlamak istemiş, ancak kendimi hem tutmuş hem de öyle bir sıkıştım ki, mümkün değil yaşlar akmamıştı. Aksine hocaya sırtımı verip yerime geçerken bir-iki şaklabanlık ve komik surat yapmış, yol boyunca etraftan moral toplamış, "Boş ver, üzülme telafî edersin," sesleri, hatta biraz da tezahüratlarıyla sırama oturmıştım. Utanmanın da haddi var demeyin, yerin dibine kadar geçip utandığım da olmuştur. Böyle düşüncelere daldığımda camdan dışarısını seyrettiğimde bazen gözlerim de kapanmıştır. Tatlı tatlı düşler kurarken yakalandığım zaman sonu pek iyi bitmezdi. Yine müdür yardımcısı odası, aynı şikâyet ve sonunda disiplin kuruluna yollanacağım tehditleri edilmiştir.

Alıştım artık. Çiklet çiğneyen, küfür eden, okulu kıran, kopya çeken arasında fark gözetilmiyor, ahlak zabıtalrı gibi davranan bu okul yetkilileri her tür cezayı vermek için birbiriyle yarışıyor. Nasıl da zevk alıyorlar bu cezaları verip uygularken. Zaten korkuyoruz sizlerden belli değil mi? Saygı zannediyorsanız aldanıyorsunuz. Ulan siz Tanrı'dan korkmaz mısınız? Bırakın bizi kendi halimize, yeter artık bu kurallarınız.

En az üç cevap bulmayı hafta sonu saçma sapan sorular sorulduğunda da yapıyorum. Çoğu zaman bunu yaptığımın farkında değilim. Örneğin Murat'la Nedim'in sürekli tartışmaları benim canımı sıkar. Her ikisi de kendi düşüncelerini haklı bulur, diğerininkine önem vermeden, hatta duymadan saldırıya geçerler. Elmayla armut toplanır mı, diye mantık yürütüldüğünde sinir hastasına dönerim. Evet, toplanır güzel kardeşim. Üç elma ve beş armut toplam sekiz karışık meyve eder demek gelir içimden lakin uğraşmam. Değmezler, varsın dar görüşlü kalsınlar. Akıllarına ilk geleni doğru bilsinler. Basit bir problem sormak istiyorum. Evimde on tablet en sevdiğim çikolatadan var. Bunlardan sekizini yersem geriye kaç tane kalır? İlk cevap iki olduğuna göre bunun dışında bir şeyler düşünmekte fayda görüyorum. Benim aklıma gelenlerden bir tanesi "Sıfır." Neden diyeceksiniz? Madem bu kadar çok seviyorum sekiz tane yedikten sonra neden durayım? Hepsini yer bitiririm. Bu öğretmenler de insan psikolojisinden anladıklarını iddia ediyorlar ya, daha da komik geliyor.

Unutamadığım olaylardan biri de okulda psikoloji dersinde oldu. Hocamız Yumruk Şevki, arkadaşım Onur'u tahtaya kaldırdığında boynunun bükük olduğunu fark ettim. (Hocanın lakabını ortaokuldayken duyduğumuzda dersine düşmemek için mumlar dikilmiş, adaklar adanmış ve kınalar yakılmıştı, ancak okulda tek psikoloji hocası vardı. Anlayacağınız yumruktan kurtulmanın yolu yoktu.) Bu boyu uzunlara mahsus doğal bir duruş olmalıydı. Başını tavana çarpmamak için boynunu büküğünü sanabilirdiniz. Onur, esmer olduğu için, her sabah tıraş olmasına rağmen, öğle-

Kumbara

den sonra oldu mu, simsiyah noktalar suratında belirneye başlıyor. Küçük ve birbirine yakın duran gözleriyle, mahzun bir şekilde dikilmişti. Şevki ona bir-iki soru sormuş ve aldığı cevapları beğenmeyince yanına gelmiş, dik dik dayılanırcasına gözlerinin içine bakmıştı. Geçen sene olsaydı kesin iki tane okkalı şamarı yer derdim, fakat şimdi sınıfta kızlar vardı. Vurmayaacağına bahse girebilirdim. Ters ters bakıp sorusunu yenilemiş ve korkudan az da olsa altına kaçırıldığını hissettiğim Onur kısık bir sesle, “Evde elektrikler kesikti çalışmadım hocam,” demişti. Hoca aynen yumruğunu sıkıp havaya kaldırmış ve onun kelimelerini alaycı bir ses tonuyla tekrarlamıştı: “Evde elektrikler kesikti çalışmadım hocam.” Ardından sınıfa dönmüş ve cümleten sormuştu: “Evinde başka ışıkları kesik olup çalışmayan var mı?” Öyle kötü bir an, boktan bir durum vardı ki, ne yapacağımı bilememiştim. Etrafıma bakıp diğerlerinden bir yanıt, bir hareket görmeyi ummuştum. Elini kaldıran olsa ben de kaldıracaktım, çünkü bizde de elektrik kesikti, mum ışığında keyifsizce sayfaları karıştırmıştım. Sanki hepimiz bilmiyorduk. Elektriklerin düzenli geldiği hiçbir gece yoktu ki! Elimi ilk kaldırsam ve başkası kaldırmazsa beni de tahtaya çekecek ve Tanrı bilir hangi ruh halindeyse, acısını Onur’la ikimizden çıkartacaktı. Bekleyip bakınmıştım. Her zaman olduğu gibi hiç kimse elini kaldırmamıştı. Aslında Onur’un çoğu zaman işini kopyalara bıraktığını, ufak tefek çalıp çırpılmaları sevdiğini gayet iyi bilirdim. Fakat bu sefer doğruyu söylediğinden adım gibi emindim. Ona destek olmak, yalnız bırakmak istiyordum. Korku ağır basmıştı. Yılların birikmiş korkusu yer etmişti. Ne zaman kahramanlığa, cengâverliğe soyunduysam ters tepmiş, cesaretimi, şevkimi müdür ve müdür muavinleri elimden almıştı. Onur oracıkta yapayalnız kalmış, darağacında infazını bekleyen idam mahkûmu bir suçlu gibi boynu bükük destek bekliyordu. Yumruk Şevki, “Koca sınıfta bir tek sizin evde elektrik kesilmiş anlaşılan ve buna inanmamı mı istiyorsun? Geri zekâlı herif, sen beni aptal yerine mi koyuyorsun?” dediğinde, Onur’un “Hocam doğruyu söylüyorum,” demesine kalmadan bütün gücüyle bir Osmanlı tokadını suratına patlatmıştı. Yumruğu yemediğine şükür mü etmeliydi? İçimden hepimiz yalancıyız

ve o tokadı aslında hepimiz korkak olduğumuzdan hak ediyoruz, diyordum. Neden bu kadar akıllı geçinen Şevki Hoca, “Ulan çıkartın kâğıtları, hepinize habersiz bir yazılı yapacağım!” demez de sadece tek bir kişiye yüklenirdi? Sıkıysa kimler çalışmış yoklayıp görseydi. Zavallı Onur, tam da Serap’a olan hislerini açıklamış, ondan cevap bekliyordu. İlk defa birine çıkma teklifi etmişti ve kabul görecekti. Tanrı bilir çok ağrına gitmiştir Onur’un. Ne kadar aşağılanmış hissetmiştir kendisini hoşlandığı kızın karşısında! Dimdik durup suratında kızarmış parmak izleriyle gıkını bile çıkartmadan süklüm püklüm yerine oturuvermişti. Tek suçu bizim okulda okumak ve elektriklerin kesilmiş olmasıydı. Hocayı okul dışında yakalasak neler yapardık diye her türlü vahşet sahnesini düşünmekten kendimi alamamıştım. O yumruğunu sokağım bir yer aklıma geliyordu. İyi bir doktor ancak girdiği yerden çıkartabilirdi. Bunlar düşünceden öte gitmiyordu elbette.

Teşvikiye Camisi’nden gelen ezan sesiyle düşüncelerimden sıyrılıvermiştim. Elbet bir gün bu okul bitecek ve hepimiz hür olacaktık. Onun hayalini kurmak yetiyordu. Bir sonraki ders Narcoz Cemal’in tarih dersiydi. Sınıfın içi duman perdesiyle örtülmüş, korku, sancı ve uyku hali hepimizin üzerine çökmüştü... Sorduğu soruların veya anlattıklarının bir önemi yoktu. Kelimeleri işitiyor fakat duymuyordum. Her birinin hayatımı değiştirecek en önemli bilgiler olacağını bilsem yine de kulak vermeyecektim. Aklım derste değildi, başımdan çıkıp gitmişti...

Öğlen teneffüsünde, bahçeye çıktığımda, dört bina arasından griye çalan mavi göğü seyretmek içimi rahatlatırsa da, etrafta boş boş, kös kös dolaşmak içimi daraltıyordu. Hapsolmuş hissediyordum. (Hapisler bundan farklı olmasa gerek!) Daha ne kadar bu çileyi çekecektim? Duvarlarda asılı duran beş-altı tane basket potasından birinde oynuyorduk. Okul saatlerinde biraz koşup terlemek deşarj olmama yardımcı oluyordu. Yoksa kafayı sıyrıracaktım her an. Basket maçı sırasında yine Hakkı’yla kavga çıktı. Faul mü değil mi konusunda haklı olmasına rağmen üzerine yürüdüm, her iki kolun-

dan onu sıkıca tuttukları bir anda suratının ortasına bir tane koydum. Tanrı vere de hocalardan biri görmemiş olsun diye de dua ettim. Sapıkların ne yapacağı belli olmazdı. Kızgınlık içinde, “Sen bittin oğlum, okuldan sonra görürsün, çıkışta bir yere kaçma, ben sana dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririm!” dediğinde içim rahatladı. O sinir üç ders sonra yatıştır ya da unutulurdu, emindim. Bu tip kavgalarda hep ilk vuran kazanıyordu. Ortalıkta kızlar dolaşırken yumruğu yemek acayip ağırına gitmiştir, biliyorum. Karşılık verememek de zoruna gitmiştir. Haklı, benim de giderdi. Aksi gibi beni tutan biri de yoktu, herif serbest olsa o kızgınlıkla iyi bir dayak yiyebilirdim. Benden daha kuvvetli olduğunu biliyordum fakat ona gıcıklığım İldem’le sıkı fıkı, baş başa konuşuyor olmalarındandı. Çıkıyorlar mı bilmiyordum, bildiğim kadarıyla çıkma teklifi etmedi. Buna rağmen hep beraberlerdi. Hafta sonları bir şey yapıyorlar mı haberim yoktu. İldem’i defterimden silmem lazımdı. Besbelli beğeniyor oğlanı, yoksa öyle yılışık ve mayışık bir şekilde neden gözlerinin içine baksın ki? İldem’den ben de hoşlanıyordum. Aşıkâr ki geç kaldım; onun kadar çabuk davranamadım. Halbuki onun da benden hoşlandığını düşünüyordum. Şimdi çıkarlarsa artık bu iş bitmiştir. Sonradan Hakkı’dan arta kalanlarla beraber olmak benim fazlasıyla ağırına gidecektir. Birlikte olduğum kızlar bana eski sevgililerinden bahsetsin hiç sevmiyorum. Aklıma hep bir aradayken neler yapmış olabilecekleri geliyor. O erkekleri gördüğümde eskiden yapmış olduklarından dolayı kavga edip ağızlarını burunlarını kırasım geliyor. İldem sınıfın en güzel kızlarından. Yazık ki güzelin yanına yaklaşmaktan ürktüm. Nasılsa biri vardır, diye düşündüm: ya hayatında veya kalbinde. Kendi eksikliğim olsa gerek. Bir şekilde bunu yenmem lazım. Kendimi iyi tanıyorum ancak bazı konularda ne yapmam gerekiyor bilmiyorum. Zayıf insanlarla beraber olduğumda kendimi daha kuvvetli hissediyor, sanki onlardan besleniyorum. Kuvvetli ve kendine güvenen karakterde insanlarla beraber olduğumdaysa, aşağılık ve zavallı olarak görüyorum kendimi. Kızlar konusunda hep en güzeliyle beraber olmam gerekiyor, diye kendime telkinde bulunuyorum. Sanki önemli olan kızın yanında benim ne hissettiğim değil de, sağda solda gezinirken başkalarının takdir dolu bakışlarını fark etmek.

Etraftan onay alıp kıymete binmek istiyorum. Şu anda ise kıskanan durumundayım. Hakkı'yı kıskanıyorum. Bunu açıkça herkesin duyacağı veya anlayacağı şekilde söylemem şart değil herhalde. Aramızda kalsın. Nedense hep elimde olmayan şeyleri canım istiyor ve ona sahip olan kişilere imreniyorum, hatta kıskanıyorum diyebilirim. Elimde olanları ve bana özenen kişileriye dikkate almıyorum. Ne boktan ve acayip bir durumdur bu anlayamıyorum. Hep bir yarış, bir eksiklik tamamlama gayreti içindeyim. Sanki şapkamın siperliğinden bir sopa uzanmış, ucuna bir havuç asılmış ve ben de bir tavşanım. Tavşan hep havucu yakalamak için koşuyor ve o koştukça havuç da onunla beraber hızlanıyor. Halbuki bir yavaşlasa ya da dursa, havucun tam önünde, neredeyse elini uzatıp tutabileceği bir mesafede olduğunu görecekti. Oysa o koşmakta ısrar ediyor. Koşmak yerine yavaşlasak başka olacak sanki. Koşup da nereye varacağım? Acelem ne ki? La Fontaine'in tavşanla kaplumbağa hikâyesinde olduğu gibi tavşan olmanın akli mantığı nerede? Çok koşan çabuk yorulur boşuna dememişler. Yavaş giden illa hızlı gideni yakalar, ancak hızlı gidenin bir hedefi yoksa mutlaka durup arkasından gelecek olana bakacaktır. Tek başına bir insanın yarıştığını düşünebiliyor musunuz? Hem birinci hem de sonuncu olmak ne demektir? Yarış için, koşu için başkaları da olmalı. Neyse, bıktım yarışmaktan, koşuşturmaktan. Madem İldem araklanmış, bana da diğer üçünden birini tavlama kalıyor, Pınar, İnci veya Onur tavlayamazsa Serap. Bu sefer elimi çabuk tutacağım.

Ne istediğimi biliyor fakat hangisinden daha kolay alırım ona karar veremiyorum. Geçen yaz çıktığım kız arkadaşım ile bir fırsatını bulup evimize gitmiştik. Odama kapanıp kapıyı kilitlemiştim. Annem çoğu zaman anahtarları saklar, eve gelen kızlar aile kızları olduğundan, başlarına kötü şey gelmesin, hele onun evinde ahlaka aykırı davranışlar olmasın diye her tür önlemi almaya gayret eder. Neydi bu garip anlayış? Nerede yaşıyoruz kardeşim? Hangi çağdayız, diye ben düşünürken, bana aile kızları konusunda sürekli konuşup dururdu. "Aman evladım kızlarla yatağa girmeye, başına iş almayasın. Sonra evlenmek zorunda kalırsın," diye diye beni de korkuttu. İlk kez bir arada olduğum kızla evleneceğim endişesi

içimde hep var. Ya korktuğum başıma gelirse diye, her seferinde iyi kalpli ve güzel bir kız seçmem gerektiğini düşünüyorum. Fakat nasıl da canım çekiyor bir tanesini yatağa atıp doya doya koklamayı, soyup sıkmayı ve nihayetinde erkekliği tatmayı. Lafını bile sevmiyorum bu erkek olmanın veya olmamanın. Ne yani, şimdi bakirim diye erkek sayılmıyor muyum? Bazılarına göre değilim ve inanın, bazen benim de ben neyim, kimim diye sorguladığım oluyor. “Bakir bir erkeğim!” lafı kulağıma çok komik geliyor. Gülesi geliyor insanın. Bir sefer yahu, sadece bir tek sefer yapsam, ondan sonra bütün hayatım boyunca yapmayacağımı bilsem bile şu anda razı olabilirim. Yeter ki bu musibetten, bu nitelemeden veya yükten kurtulayım artık.

Düşünüyorum da, aslında Hakkı’ya gıcık olmamın bir başka kaynağı da vardı. Geçenlerde oturup sohbet ederken konu yine karı kızdan açılınca gitmiş olduğu randevuevinden bahsetmişti. Her iki ayda bir kere gidiyormuş, yüz­süzce bana dönüp, “Sen kamyonu henüz devirmedin mi? Sende hâlâ tık yok mu?” diye sormuştu. Nasıl da kötü hissetmiştim. Bir tek yerin dibine girseydim dimdik durabilirdim. Üstüne üstlük arkadaşlarımın yanında, “Manüel takılıyorsun değil mi?” deyip kahkahalarla gülmüş ve etrafındakileri de güldürmüştü. Başımı öne eğmek zorunda kalmıştım. Ben bunu onun yanına bırakır mıyım? Bekle de gör hıyar herif. Zaten basket oynamak yaptığı tek spor, boyu bundan dolayı uzamış değil. Tam tersine onu bildim bileli sırtıktı. Boyu uzun diye oynayanlardan.

Pınar ikinci tercihimdi, masmavi gözlerine sınıfın yarısı hastaydı. Serap ve İnci ondan sonra geliyorlardı. Milletin bu kadar beğendiği bir kızı tavlama da başka olsa gerek. Kahraman gibi gözükeceğimi hissedebiliyorum. Aslında öyle de karşılanırım. Böyle durumda diğer kızların tavrı ve erkeklerin bakışı fark edilir hale geliyor. Kendimden biliyorum. Pınar’la beraber koridorda dolaşırken ona hislerimi anlatmaya çalışıyordum. “Seni çok beğeniyorum biliyor musun?” dediğimde, “Ben de seni,” diye cevap verdiğinde sanki daha açık olmam gerektiğine karar vermiştim. Yani ben onu arka-

daş olarak ve özellikleri açısından beğenmekten öte, kız arkadaşım olmasını düşünüyorum demek istemiştim, fakat kelimeler o şekilde çıkmamıştı. “Ne dersin hafta sonu bir programın yoksa birlikte çıkar mıyız?” diye sorduğumda olumlu yanıt almıştım. Yine çıkma teklifinden sayılmayacaktı. Hep beraber kalabalık grupla çıkacağımız gibi kabul etmişti. En azından bana öyle gelmişti. Aklımdan geçeni tam olarak anlatamamıştım. Her neyse, cuma tekrardan deneyeceğim. Hoşuma gittiğini, ondan hoşlandığımı söylemem lazım, yoksa boşuna ne diye görüşeceğiz. Vaktimi öyle ya da böyle değerlendirmem gerek.

Haftanın sınavları rezil geçmiş, Pınar’la kantinde yaptığımız sohbette onunkilerin iyi geçtiğini duymuştum. Felsefe ve matematik sınavı arka arkaya olur mu be, ey insafsızlar. Felsefede tek bir soru sorulmuştu. Yumurta mı tavuktan çıkar, tavuk mu yumurtadan? İlk aklıma gelen şey, “Bana ne?” olmuş, haliyle onu yazmaya çekinmiştim. Zaten en az bir sayfa yazmamız bekleniyordu. Sonradan bir fıkra hatırladım. İki tavuk yolda yürürken bakkalın önünde durduklarında yumurtalar görmüşler. Tavuğun biri dönüp, “Bak benim yumurtalarım 125 kuruş,” demiş. Az sonra bir başka bakkalın önünde durduklarında yine dizili yumurtaları fark etmişler. Boyları biraz daha büyük olanlar için, ikinci tavuk, “Bak bunlar da benim yumurtalarım, hem de yüz elli kuruşa satılıyorlar,” demiş. Bunun üzerine birinci tavuk dönüp, “Ayol, yirmi beş kuruş için kırcını bu kadar yırtmaya değer mi?” diye sitem etmiş. Yazsa mıydım acaba? On dakika kadar yumurtayı düşünüp tavuktan çıktığından emin oldum. O zaman tavuk nereden çıkıyordu? Elbette ki yumurtadan. Var olmak, sırasıyla doğmak ardından ölmek konuları geldi aklıma. Bu gidişatla hep sapıttığımı bilirim. Sonunda, “Ne fark eder?” diye bir cevap buldum, onun üzerinc iki sayfaya yakın yazı yazdım. O kadar boktan bir durumdu ki, yazılıdan on da alabilirim, iki de. Hocanın insafına kalmış. Benimle hemfikir mi, değil mi? Asıl yazmak istediğim tavuk ve yumurta sorusunu gidip de horoza sormamız gerektiği idi. Bakın bakalım onun umurunda olur muydu? “Affedersiniz Horoz Bey. Siz mutlaka görmüşsünüzdür. Hangisi önce çıktı? Tavuk mu yumurta mı?” Eminim vereceği cevap,

“Bana ne kardeşim, benim işim sadece düzmek,” olurdu. Çünkü ben horoz olsam böyle derdim.

Kantinde yiyecek bir şeyler almak için sırada beklerken, önlerde duran orta sonlardan bir öğrenci yakın arkadaşına yer vermek için onu önüne aldı. Hemen arkadan, “Sıraya girin lütfen!” ve “Yerinizi kaptırmayın!” tarzı itirazlar gelmeye başladı. Oğlan “Ben yerimi ona verdim, size ne kardeşim!” diye dikleniyordu. “Yerini vereceksen, sen sıranın en arkasına geçmelisin kardeşim!” diye öğretmek istediysen de bir şey söylemeden, dalaşmalarını izledim.

Laf aramızda, Esra’dan Pınar’a gidip benim hakkında ne düşündüğünü çaktırmadan sormasını rica ettim. Beni beğeniyor mu, benimle beraber olmak istiyor mu öğrengin istedim. Kızlar beğendiği veya hoşlandığı erkekler konusunda hiç konuşmuyorlar. Aralarında takmış oldukları lakaplarla bahsettikleri oluyor, ancak kim olduklarını anlamanın imkânı yok. Kızlar arasında bu anlaşmayı bozacak bir babayığit hiç çıkmadı. Geçen yıl İnci sevdiği çocuğun adının “Miles away” olduğunu söylüyordu. Bizler yurtdışında okuyan veya yaşayan birini düşünürken ilk kelimenin tersinden okunuşu olan Selim’e âşık olduğunu iş işten geçtikten sonra öğrenmiştik. Esra geri geldiğinde olumlu cevabı almak beni nasıl da mutlu etti! Sanki sınavdan en yüksek notu ben almış, baskette takımın kazandığı maç sayısını ben atmış gibi oldum. Çıkış saatine kadar kasılarak yürüdüm. Nasılsa hafta sonu buluşacak ve hislerimi ona açacaktım. Babam haftalığımı bu akşam verecek, artık hepsini kıza harcarım. Böyle bir beklentisi var mı bilmiyorum. Fakat hep çıktığım kızların parasını ödemek ihtiyacını hissediyorum. Sanki bu şekilde bana kendilerini borçlu hissedip daha ılımlı olacaklar ve ben emelime daha çabuk ulaşacağım.

Abim benimle hiç takılmıyor, benden biraz büyük olmasına rağmen arkadaşlarıyla her hafta farklı karı kız muhabbetleri yapıyorlar. Ben konuya girmek istedikçe onlar beni dışlıyorlar. Odaya girdiğimde çoğu zaman yakın arkadaşları, “Sen abinin arkadaşlarıyla mı takılacaksın?” deyip beni kovalıyorlar. Beni içten içe üzüyor

lakin onlara belli etmiyorum. Neler konuştuklarını çok merak ediyorum. Kulak misafiriyyken yakalayan olursa ağzıma sıçarlar emim. Annemin odasına sığınıp mümkün mertebe ne duyarsam yanıma kâr kalır diye düşünüp onları dinlediğim oluyor. Biraz önce, iki samimi arkadaşıyla hiç duymadığım bir randevuevinden bahsediyorlardı, adı 66'yıymış ve Sıraselviler'deymiş. Tam yerini anlamaya çalışıyordum ki kapı açılmış ve bir tanesi tuvalete girmek üzere çıkmıştı. Bir bacağı diğerinden kısa olduğundan biraz topallıyordu. Ödüm bokuma karışmış ve daha iyi saklanmışım. Kalbim küt küt atıyordu. (Hem de kendi evimde! Ne kadar acınası bir haldeydim tahmin edin! Suçlu bir çocuk gibi yakalanacağımı düşünüp heyecanlanmışım.)

Aslında adı randevuevi ancak doktora gider gibi, önceden arayıp randevu almana gerek yok. Sadece genelevden farklı çünkü kapısı herkese açık değil. İçeri almadan evvel tipine göre muamele yapılıyor. Tam fırsatını yakalamışken gidebilirdim. Pınar'la sözleşmiştik, arayıp iptal etsem ayıp olacaktı. Çoğu zaman kendimi hep böyle ikilemlerin içinde buluyorum. Yapmak istediğim iki şey aynı güne denk geliyor ve seçim yapmakta zorlanıyorum. Aslında sağlıklı karar verebilmem için hangisi benim hayrıma olandır bilmem gerek, fakat emin olamıyorum. Tabii ki bir an önce 66 veya 69, her neyse oraya gidip siftah etmeyi, sonrasında Pınar'la görüşmeyi tercih ederdim. Kızı arayıp ekersem ne yüzle ona bir daha çıkalım diyebilirdim ki? Pazar günü annem ve babamlarla her zaman olduğu gibi Boğaz'da öğle yemeğine çıkacağım, sonra öğleden sonraları arkadaşların takıldığı bilardo salonuna gideceğim. Bu randevuevi pazar günleri açık mıdır acaba? Abime de soramıyorum. Sorsam da, "Sen nereden duydun? Ne yapacaksın ulan?" deyip benimle dalgasını geçebilir. Elimden tutup bana bir kıyak yap-sa fena mı olurdu? Abim olacak sözde, bu işlere burnunu sokmaya, benim sıkıntımı gidermeye pek yanaşmıyor. Onu ilk kim götürdü bilmiyorum fakat hal ve tavrından gittiği belli. Bu konuyla ilgili bana son söylediği sözler tuvalette otuzbir çektiğimi anlayıp birdenbire kapıyı yıkacakmışçasına yumruklayarak, "Fazla asılma bak koparacaksın, elinde kalacak çükün!" oldu. Gördü mü, anladımı bilmiyorum, ancak işime dönmek bir yana suçluluk duygusu

içinde boğuluyordum. Dışarı çıkana kadar hararetimin dinmesini, yüzümün kızarıklığının geçmesini bir süre beklediğimi hatırlıyorum. Böyle bir olay başıma geldiğinde uzun zaman şüphe çekecek şeyler yapmıyorum. O zaman da sabah kalktığımda yatağı sırlıklam bulduğum oluyor. Rüyamda aynı filmleri gerçekmiş gibi görüp, yastığıma sarılıyor ve çarşafın üzerine bedenimi bastırarak donumun içini dolduruyorum. Bu his hep iyi ve güzel, lakin donumu kirli çamaşır sepetine atıncaya kadar sürüyor. Sonrasında Şerife Abla veya annemin eline alıp da fark etmemesi imkânsız. (Şerife Abla bir bilse camları silmek için pencereden dışarı sarktığında altına yatıp onu dikizlediğimi ve rüyamda onu görüp boşaldığımı ne yapardı acaba? Donumda birikenler en nihayetinde Şerife Abla'dan olan çocuklarımın tohumları değil miydi?) Bu rahatlama hissini küçükken de yaşırdım. Boşalmam başka türlü olurdu.

İzin verirseniz anlatayım. (Kibarlıktan yazıverdim, zaten anlatmak niyetindeydim. İçimden hep bu defteri birisi benden habersiz okuyacak gibi geliyor. Çoğu zaman kendi kendime yazdığımı biliyor olmama rağmen bu ihtimal hep kafamdan geçiyor. Bu yüzden bazen kendime bile dürüst olmadığım anlar oluyor.) Özel bir şey yemiş veya içmiş değildim. Hatırladığım kadarıyla kafam biraz dumanlıydı. Çok ders çalışmış veya bir sınav hazırlığı içerisinde olmalıydım. Yatağa uzanmadan evvel büyük bir bardak su içmiştim. Hava sıcak, balkon kapısı kapalıydı. Derin uykuya dalmam kısa sürdüğünden hemen uyuyakalmıştım. Üzerimde sadece donum vardı. Gözlerimi kapatırken oldum olası hep aynı kumsalı düşünürdüm. Pudraya benzer pembe kumdan olan bu sahil tertemiz, deniz yemyeşil, gökse masmavidir. Rüzgâr mutlaka vardır. Hafifçe eser. En çok gitmek istediğim yerdir bu sahil. Yavaşça suya yaklaşırken ayağımla yoklamış, serinletecek kadar soğuk olduğunu anlamıştım. Girmek için tam kıvamındaydı. Bu arada yatağımda parmaklarımı oynatıyor, rüya mı gerçek mi çelişkisini kendime yaşıtıyordum. Bir-iki adım attıktan sonra ne kadar mutlu ve huzurlu olduğumu görmüştüm. Kafamı kaldırıp göğün yerinde olup olmadığını kontrol etmek istercesine baktığımda, güneş de bana sırıtıyordu. Suyu girip yüzmeye başlamış, çıtır çıtlak olduğumu fark etmiştim. Gerçekten denemiş olsaydım, anadan doğma yüzmeyi

herhalde çok severdim. Suyun altında yüzerek ilerliyordum. Bir süre sadece bacaklarımı sallarken aynısını yatağın içinde de yaptığımı hissedebiliyordum. Hatta şiltenin üzerinde dönüp durmama rağmen huzursuz değildim. Kimselerin olmadığından emin olmak istercesine etrafıma bakınıyordum. Yalnız olduğumu görünce ya-vaşça denizin ortasında işemeye başlamıştım. (Havuzda yapılmayacağı- nı bildiğimden bu rüyayı hiçbir zaman havuzda görmemişimdir.) Yatakta da başımdan ayaklarıma kadar geriniyordum. Aletim donumun içinde kıllardan kurtulmuş rahat bir şekilde uyukluyordu. Tatlı bir tebessümle işime devam ediyordum. Su ısınmaya başlamıştı ya da ben sıcaklığına alışıyordum. Donumun içi de o anda dolmuş, hatta dışarı taşıyordu fakat ben ne olduğunun farkına varacak kadar uyanık değildim. Halen suyun içinde işediğimi sanıyordum. Uyku ile uyanıklık arasında o kadar büyük bir haz alıyordum ki, kendimi bu zevkten mahrum etmemek için devam etmiş- tim. Son damlasını bıraktıktan sonra ıslak çarşaflar içinde uyumuş- tum. Sabaha donum kurumuş olmasına rağmen yatak nemliydi. Annemin sesini duyduğumda tuvaletteydim. “Oğlum koskoca adam oldun hâlâ yatağını mı ıslatıyorsun?” diyordu. Utanmaktan öte bir his yaşamıştım, anlatamam. Halbuki rüyamda Karaköy Camondo merdivenlerinin en tepesinden inmeye başladığımda, ilk basamağı ıskalayıp yuvarlandığım sıkça başıma gelirdi. Yatağımda çırpınırken kendimden başka kimseye zararım olmazdı. Hatta lafı- nı bile etmediğimden kaç kere oradan düştüğümü kimseler bil- mezdi.

Annem ve babamdan bahsedeyim, yeni tanışmış çift sanırsınız, hep sarmaş dolaş ve sıkıfıkılar. Nasıl olduğunu bilmiyorum fakat her konuda aynı fikirdeler. Aralarında kayıtsız şartsız takım desteği var. Tam birbirlerini bulmuşlar. Annem babama servis yapmaya, hizmet etmeye bayılır. Babam da annemin içten ve severek bunu yapmasını takdir eder. Eminim ergenlik sonrası annemle babam ilk defa birbirleriyle beraber olup evlenmişlerdir. Nasıl hâlâ böyle içli dışlılar anlam veremiyorum bazen. Birbirlerine iki âşık gibi bakış-

malarından pek hoşnut olduğumu söyleyemem. Çünkü çoğu zaman onları bu halde görünce midem bulanıyor. Annemle babamı beraber yatakta düşündüğümde de kötü hissediyorum. Onu ne altta ne de üstte düşünemiyorum. Babamın da dergideki kadınlara yapılan benzerini anneme yapıyor olması fikri beni iyiden iyiye endişelendiriyor. Belki haberleri yoktur diye kendimi avuttuğum da oluyor.

Babamlar üç kardeşler. Ondan küçük amcamla ortak ithalat işi yapıyorlar. Büroları Sirkeci’de. Büyük halam ise bir İngiliz’le evli ve Londra’da yaşıyorlar. Uncle* Zack Mısır asıllı ve hali vakti yerinde biri. Babamlar işlerinin çoğunu onunla birlikte yapıyorlar. Sömestr ve yaz tatillerinin çoğunda görüşebiliyoruz. Ne mutlu bana ki, her sene ilkokulda öğretilen dört mevsimin hepsini İstanbul’da yaşayabiliyorum. İngiltere’de sadece üç tane oluyor: karanlık, kasvet ve yağmur. Bizim onları ziyarete gittiğimiz zamanlar illa bu üç mevsimden birine denk geliriz. Yazınsa onlar Büyüka-da’da bizde kalırlar. Ada biz çocuklar için cennettir. Hele elin İngiliz’i sıcak hava nedir görmemişken. Aspirin rengi vücutlarını güneşe ilk çıkarttıklarında, barbunya balığı gibi kızartırlar. Londra sokaklarıysa hep dünyada ne olup bittiğinin farkında olduğunu zanneden, bilgili, kendinden emin insanlarla doludur. Halamların Knightsbridge’de küçük bir daireleri var. Kent dışında olan evlerine kıyaslandığında küçük diyorum, yoksa uzaktan yakından alakası yok. Binanın en üst katı ve dairelerine “Penthouse” diyorlar. Tıpkı babamın alıp sakladığı çıplak kadın dergilerinin adı gibi. Benim şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem ev diyebilirim. Günüzleri aydınlık, geceleri ise tüm şehir ışıklarından nasibini alan daireye, bina girişindeki güvenliği geçtikten sonra asansörle çıkılıyor ve kapıları dairenin içine açılıyor. Duvarları yağlıboya tablolarla, salonsa heykellerle donatılmış. Yürürken her an birine çarpıp da kıracağım hissiyle dolaşırım. Her seferinde gözlerim turistik dükânlarda olan “Kırarsanız ödersiniz!” tabelasını arar. İlk gittiğimde hiçbir ressam veya heykeltıraşı tanıımıyordum. Halam her seferinde bizleri müze ve galerilerde gezdirip isimleri öğretir, dergi ve broşür

* İngilizce, cnişte.

aldırırdı. Tekrar ziyaret ettiğimizde aynı ressamın başka bir sergisine denk gelirsek tarzını ve el yazısını tanımak iyi geliyordu. Halam kendine göre bir koleksiyoncu, ne bulursa topluyor. Zamanında İstanbul'da alışmış olduğu, hiçbir şeyin bulunmamasının verdiği açlıktan olsa gerek. Evlerinde üç tane renkli televizyon var. Koltuk takımları ve halılar bembeyaz, İstanbul'un is ve kirinden nasibini almayacakları besbelli. Penthouse'un içinde bir de genişçe havuzu var, beş-altı kişinin rahatça içine girip serinleyebileceği büyüklükte. Kışın üzerini cam bir duvarla örtüyor, onların yaz dediği zamanda ise açıyorlar. Kuzenim Nadya'yla çok iyi anlaşıyorum. Benimle yaşıt ve onunla arkadaştan öte iki kardeş gibiyiz. Her geldiğinde bizim grupla çıkıyor ve uyum sağlıyor. Türkçesi biraz bozuk fakat hangimizin iyi ki? İngilizlerin aksanı da farklı, her seferinde gülmek için zor tutarım kendimi. Anlaması da cabası. Öyle okulda öğrettikleri ve laboratuvarda duyduğumuz türden İngilizce değil. En azından kendi lisanlarını konuştuklarında bizim burada yabancı dil olarak konuştuğumuzdan çok daha hızlılar. Söylediklerini algılamak iyice zorlaşıyor. Çoğu zaman konuşmayı anlamadığımda canayakın bir şekilde sırtıyorum ve henüz cevap vermem gereken bir soruya denk gelmediğime şükrediyorum. Her seferinde sözcükleri tekrarlatmak aptalca geliyor. Anladığım kadarıyla yetinmeliyim, diye avutuyorum kendimi. İşin tuhafı İstanbul'da İngilizce biliyoruz diye geçiniyoruz. Laf aramızda okulda en iyi olan dersim de seçmeli dil, yani İngilizce, diğerlerinin ne durumunda olduğunu siz düşünün.

İkilem yaşadığım hafta sonu, hem biraz korkudan hem de ne yapacağımı bilemediğimden 66'ya gitmek yerine Pınar'la çıkmıştım. Buluşunca her zaman olduğu gibi onu yanaklarından öpmüş ve taksile öğle yemeğine gitmiştik. Yolda giderken elimle elini aramıştım. Bir an önce tutsam ya da tutmaya başlasam mı diye kendimi meşgul ederken bana, "Nereye gidiyoruz?" diye sormuştu. "Özellikle gitmek istediğin bir yer mi var?" dediğimde, "Yok, sadece sordum," diye cevap vermişti. Kızların yer konusunda fikir

yürütmesi, hatta şu veya bu sebepten belli bir yere gitmek istemediğini söylemesi beni acayip mutlu eder. Nedenini henüz bilmiyorum. Bana uymak, benim programımdan zevk almak yerine kendi istediği bir şey varsa medenice söyleyebilme cesareti takdir edilmesi gereken bir şey sanki. Taksim’de en sık gittiğim lokantanın önünde durmuş, içeri girerken Nejat Bey’in beni tanıyıp hemen bir masa ayarlaması için içimden dua ediyordum. Oysa kapıda tanımadığım bir kadını görmüştüm. Soğuk bir tavırla, “Kaç kişisiniz?” diye sormuştu. Benim de içimden, “Şimdilik iki, sonra on belki on beş kişi oluruz!” demek geçmiş fakat dememiştim. Sadece elimle ukala bir tavırla ikiye işaret etmiştim. Romen rakamla beş yapmıştım. Ön masalarda hep tanıdıklar vardı. Tüm gençlerin buluşma yeri zaten orasıydı. Cumartesi günü oraya gelmeyen evinden çıkmamış sayılıyordu. Öğlen on ikiden dörde kadar gelen giden oluyordu. Arkada bir yerde masamıza geçmiştik. Pınar, boyu okul formasından kısa bir etek giymiş, makyaj yapmıştı. Mavi gözleri ortaya çıkmıştı. Gelen geçenler, tuvalete girip çıkanlar Pınar’ı süzdüğünde becerimden dolayı kendimle iftihar ediyordum. Karşılıklı oturduğumuzda hemen bacağıma onun bacak arasına sokup dizine dokundurmuştum. Bu yoklamadan sonra ürperip çekmişti. Gayri ihtiyari mi yapmış, yoksa rahatsız mı olmuştu anlayamamıştım. Yemekleri sipariş ederken tekrardan denemeyi kafama koymuştum. Barış’ın bir tavsiyesi vardır, “Kızlarla çıktığında ne yaparsan yap spagetti ısmarlama,” der. Haklıdır. Nasıl da zordur yemesi, her lokmada sosları sağa sola, üstüne, karşına fişkirabilir. Biraz sıçratacağım kesindi, o yüzden ızgara köfte sipariş etmiştim. Pınar da, “Aynısından,” demekle yetinmişti. “Ne güzel uyum içindeyiz,” demiştim kendi kendime. Bu iyiye işaret, iyi bir başlangıçtı. Biraz havadan sudan okul ve notlardan bahsederken, fark etmiştim ki her zaman olduğumdan farklı konuşuyordum. Onu etkilemek için biraz yalanlar uyduruyordum. Kafama yerleşen cevapları vermekten ziyade duymak isteyebileceği şeyleri bulmak için kendimi zorluyordum. Nedense onun onayını almak, onun sempatisini kazanmak hedefini seçmiştim. Yemeğe çıkmadan evvel de kafamdaydı ve hemen rayına girmişti. Otomatik olmalıydı. Sanki ısrarla gözlerinin içine bakıp duymak isteyebileceği şeyleri bulmaya çalışıyordum.

“En iyi arkadaşın kim?” diye sorduğumda, “En yakın arkadaşım, Esra,” diye cevap vermişti. Hemen Esra’yla ilgili olumlu bir şey söyleyip onu desteklemiştim. “Çok akıllı ve canayakın biri,” gibi aklıma ilk gelen kelimeleri zırvalamıştım. Hangi tip kitap okumayı sevdiğini, ne tür filmlere gittiğini anket defteri doldurmuşçasına ardı ardına sıralamıştım. Arada durmadan espriler yapıyor, onu güldürüyordum. En sevdiği çiçeğin beyaz begonvil olduğunu söylediğinde hemen, “Onlar aslında beyaz değil, yaşlı mor begonvillerdir,” demiştim. Sürekli tebessüm halinde olduğundan dişlerini yine sergiliyordu. “Ben bu kızı nasıl öpme fırsatını bulacağım?” diye dert ederken hesap istemediğimiz halde önümüze gelmişti. Ayakta bekleyenler vardı. Ödemiş ve kalkmıştık. Kendi parasını ödemek için yapmacık bir teşebbüste bulunduyorsa da izin vermemiştim. Erkekliğe sığmaz, diye düşünmüştüm. Aslında kafamda olan şey tabii ki başkaydı. Onun payını ödediğimde bana karşı kendini biraz borçlu hissedeceğini ummuştum. Bu hissin belki taleplerim karşısında gevşemesine yardımcı olacağını, fazla direnmeyeceğini düşünmüştüm. Düpedüz oy kazanmak içindi. Yatırım yapıp temelimi atıyordum. Ona sahip çıkıp üzerinde hak iddia etmem kolaylaşsın diye bu işe girişmiştim. Hesabı çektiğinde nendense kızlar onlara daha fazla değer verdiğini sanır. Biraz da sempati puanı toplamaya yardımcı olur. “Paramla seni ele geçiriyorum, seni satın almama izin veriyorsun, ben de sana sahip olmak için bütün bunları yapıyorum aslında,” diyecek halim yok herhalde. İşin yöntemi bu, kibarca yapıyorum ve onlar da anlamazlığa geliyor. Parasını ödememe müsaade ettiğine göre bana karşılığını mutlaka verecektir. Onu zaman gösterecek, yoksa kendi parasını ödeyip kontrolü elinde tutmaya çalışırdı.

Pınar tipi aile kızları yaşıtlarımdı ve onlardan pek bir iş çıkmazdı. Her şey ilk deneyimleri olurdu. İlk öpüşükleri, ilk memelerini elleyen, ilk dilini ağzının içine sokan kişinin ben olduğum konuşmalarını sıkça duymuşumdur. Benden büyükler bana yüz vermiyor, benim ilgi alanımda olanlar ise paraylaydı, elimden tutup beni onlara götüren de yoktu. Ne yapaydım? Herkesin tanıdığı bildiği, motor dedikleri, muamelesi iyi olan kızlar da var. Onlar da aile kızları fakat biraz daha açık fikirliler. Beraber olmak için sanki

numara alıp sıraya dizilmek gerekiyor. Onların liginde talep çok, rekabet az. Beklemeyi de oldum olası sevmiyorum.

As Sineması'na geldiğimizde, tam onun hoşuna gidecek, romantik bir Alain Delon filmi oynuyordu. O filmi izlerken ben de nasıl iş koyabilirim sorusuna cevap bulacaktım. Biletler yine karaborsaya düşmüştü. Abilerden biri yanıma gelip, "Kaç bilet lazım?" diye sordu. "Ortalarda güzel yerlerim var," dediğinde ben, "Kenarlarda, kuytu, hatta en kuytu neresi varsa oralardan iki tane istiyorum," dedim. "Ucuz yer arıyorsan birinci vereyim," diye cevapladığında Pınar yanıma sokuldu. "Ne oldu, bilet yok mu?" dediğinde işim sadece şansa kalmıştı. En önde alsam boynumuz tutulacak ve daha ilk çıkışımızda kızı oraya almam ucuz kaçacaktı. Çaktırmadan kaş göz işaretiyle solumda duran Pınar'ı göstermeye çalışırken zihin özürlü, geri zekâlı karaborsacının anlamasını bekliyordum. Kaz kafalı, kuş beyinli adam anlamamıştı elbette. Kaç gündür karanlık bir yerde ikimizin hayalini kuruyordum. Olmamıştı. Yerimize geçerken ışıklar kapanmıştı, önden nezaket gösterip Pınar'ın geçmesine izin verdim. Laf aramızda kibarlıktan değil de, benim soluma düşmesine gayret ediyordum. Sol elimle kol atacak, sağ elimle onu yoklayacaktım. Seans bitmeden yavaş yavaş sağ elimi kazağının altından sokup memelerini tutmayı ve mıncıklamayı hayal ediyordum. Manyak karı gidip son koltuğa oturmasını mı? Sağıma düşmüştü. Tabii ben de afalladım bir an. Film başlamıştı. Solak olmak vardı, diye içimden geçti. Hemen ne yapacağımı, planımı nasıl değiştirmem gerektiğini kafamda toparlamaya çalıştım. Oturur oturmaz karanlıkta elimle elini yokladım. Tutmaya çalışırken Pınar elini açmadı. Elim öylesine elinin üzerinde beş, belki on dakika kadar kaldı. Her saniyeyi saymış olmalıydım. Sonra tekrar elini tutmak için bir çaba sarf ederken dizimle dizine değip biraz sürtündüm. Hemen çekip, fısıldayarak, "Ne yapıyorsun? Filmı seyretmiyor musun?" diye sorduğunda kafamdan kaynar sular boşaldı. Ne filminden bahsediyordu bu kız yahu. Araba yok, ev yok, sokakta öpüşmek yok, okulda konuşmak ve görüşmek kısıtlı veya yasak, sinemaya ne için geldik sanıyordu ki? "Ediyorum, ediyorum merak etme," dedim. Şevkimi o an için kırmıştı. Bu kızları açmak ne kadar zor, ne diye erkekleri bu kadar zora sokarlar? Ana babaları "Ne

yap et, erkekleri uğraştır. Kolay gelen hiçbir şeyi takdir etmezler,” gibisinden vaazlar mı verirler acaba? Tüm kızlar kendi aralarında konuşup bu konuyla ilgili işbirliği mi yapar? Onlar da bizim gibi yanıp tutuşmaz mı? Tutuşur da neden ateşi söndürmemiz için bizi su serpmeye çağırılmazlar? Biz erkekler aramızda neler yaptığımızı konuşuruz. Genelde ilişkinin başında veya iyi giderken mertliğe sığmaz. Fakat iş bittikten sonra ayrılık vakti gelince kız hakkında daha fazla malumat veririz. Bu erkek dünyasında paylaşım ve yakınlaşma sayılır. O yüzden bazı kızlarla beraber olduğumda, daha önceki ilişkilerinde erkek arkadaşlarına ne kadar ileri gitmelerine izin verdiklerini bilmemin faydası olurdu. Hemen o fasıla geçebilirdim. Bir sonraki sayfaya atlamaksa hem zaman alır hem de güven isterdi. Aynen öyle, ne kadar uzun zaman birlikte oluyor, birbirine katlanıyorsan, şansın ve ilerleme kaydetme ihtimalin o kadar da fazla oluyor. Aynı şekilde sevgilini incitmediysen, ona kibar davranıp ayrıldıktan sonra bile şefkatle yaklaştıysan, bu davranış kızlar arasında bilinir ve duyulurdu. O zaman güven faktörü devreye girer. İkisinden biri yoksa zaten hiçbir şansın yok bu dünyada. Aile kızlarından bahsediyorum, başkasından değil. Bu arada benim güvenilir biri olduğumu da söylemem lazım.

Film bitmek bilmemiş ve bir at sineği başıma musallat olmuştu. Karanlıkta tam nerede olduğunu göremediğimden onu haklayamıyordum. Sadece kafama konuyor, sonra burnumu deniyor, sırasıyla her tarafımı yoklayıp beni sinirlendirmeyi beceriyordu. Elimle onu kovalamak için hareketler yapıyor olsam da hep ıskalıyordum. Işıklar açılrsa onu dikkatle izler ve tek bir hamlede yakalayabilirdim. Sonra elimin içinde iyice sallayıp, başının döndüğünden emin olduktan sonra tüm kuvvetimle yere atıp onu bayıltabilirdim. Ardından can çekişmesini izleyip sonra ezebilir ve yamyassı edebilirdim. İşte o zaman Pınar hakkımda ne düşünürdü bilemiyorum? Sinekler acaba onu da rahatsız eder miydi, yoksa o sineği ezdim diye bana canı gözüyle mi bakardı? Yakalayamayacağımı bildiğimden filmi izlemeye koyulmuştum. Can sıkıcıydı. Canım sıkındı. İşler istediğim şekilde ilerlememişti. Başka bir buluşmaya kalacaktı.

Sıkıcı şeyleri yazarken aklıma geliverdi. Evet, merak edenler için, unutmadan, gözümde tüten, 66 denilen o meşhur yere, Karaköy kerhanesine –aslında kârhane demem lazım– üç hafta sonra gidebildim. Müsaadenizle önce genelev konusuna değineyim. (Bazen de anı defterim kimsenin eline geçmezse böyle hayali bir okuyucuya yazdığım için ne kadar aptal olduğumu düşünüyorum.) Gittik derken yaptığımız halka açık bir ziyarete katılmaktı. Yani uzaktan bakmakla kaldım fakat kendime gelmem, gördüklerimi unutmam tam yirmi bir günümü aldı. Saint Benoît Lisesi’nin yanındaki dik yokuşu çıkıp düzlüğe vardığımda aşağı inmekte olan ziyaretçilerin yüzündeki tebessümü görmemek veya koyu muhabbetlerini duymamak elde değildi. Akın halinde gelenlerin ya suratında bıyığı ya da ağzında sigarası vardı. Her ikisi olanlar çoğunluktaydı. Hem hevesleniyor hem de ufaktan ufağa heyecanlanıyordum. Ne tip kadınların olduğunu, kaç para olduğunu, ne kadar sürdüğünü, nasıl girip pazarlık cdeceğimi, hepsini ayrı ayrı ve bir arada düşünüyordum. Beraberimde hafta sonu grubumdan Vedat ve Mete de vardı. Onlar da benim gibi bakirdi. Hepimiz halimizden utanıyorduk ve çabalamamıza rağmen henüz kayda değer bir şey ortada yoktu. Birden ne görsem beğenirsiniz, sollu sağlı sokak seviyesinde tüm odaların ya camları yok veya hepsi ardına kadar açık duruyordu. Kapı ve pencerelerin önünde duran şişman kadınlar, sarkmış memelerini çekinmeden teşhir edip uzun ağızlıklarla sigara içiyorlardı. Kapının dışına çıkıp sokakta gecelik ve terlikle gezinenler, içeri müşteri çekmeye çalışıyorlardı. Aklım fikrim bahsi en çok edilen 13 numara Filiz ve Canan Abla’daydı. Buraya gelen bakir arkadaşlarımın çoğu onların adlarını ve şanlarını anlatıyordu. Ancak etraftaki memclere baktığımda bir incğin bile daha cazip gözükebileceğini düşünmedim diyemem. Sokaksa hıncahınç doluydu. Elinde sigarası olan yüzlerce erkek onları seyrediyor, laf atıyor, bazıları ise odalara girip çıkıyordu. Tüm sokağı, baştan sona gidip döndük. Her iki tarafı da iyice gördüğümüzden emin olduktan sonra midemde bir yanma, elimde belki de ardı ardına yaktığım altıncı sigaramla geldiğimiz yolun başındaydık. “Ne yapacağız?” diye saf ifadesiyle soran Mete’ye verilecek bir cevabım yoktu. “Abi bana milyar versen oraya girmem!” dedi, “Al benden de o kadar!” diyen

Vedat'ın yokuştan aşağı inmeye başladığını gördüm. O, gelirken de pek istekli gözüküyordu. Yeri ve karıları gördükten sonra haksız değil demekten kendimi alamadım. O sırada yokuşu çıkmakta olan insanların gözlerindeki şehvet ve hevesi fark ettim. Onları neyin beklediğini biliyorlar mıydı acaba? Kaçı bizler gibi hissedip geriye elleri boş dönecekti? Kaçı ise hayatının aşkını bulma veya erkekliğini ispat etme fırsatını yakalayacaktı? “Eyvah, bir hafta daha böyle geçti. Yine otuzbire döneceğim. Tam da cesaretimi toplamış, düşümü almış, sabahtan işimi halledip gelmişim!” diye düşünürken, içeri girdiğim takdirde hemen boşalmaktan korkuyordum. Arkadaşım Zafer ilk gittiğinde kadın soyunur soyunmaz daha ona dokunmadan boşaldığını anlatmıştı. Sonradan gidip sıfıhtı yapmıştı. Buna rağmen ilk hikâyesi dillerdeydi. Onu tanıyan tanımayan anlatıyordu. Benim de başıma gelmesin diye kendimce önlem almıştım. “Hay aksi şey, şimdi ne yapacağım? Kendi kendimi yemeye devam mı etsem?”

Akşam tüm grup kızlarla bir araya geldik, Mete'nin evinde toplandık. Vedat'la kız kardeşi yemekten sonra bize katıldılar. Grubumuza düzenli takılan başka kardeş yoktu. Mati hepimizin gözbebeği idi. Bizlerden iki yaş küçük olmasına rağmen beraber dolaşırız. Güzel, hatta çok güzel bir çocuktur. Adı da hoş çünkü söylerken güzelliği karşısında bile insanın ağzı açılır. Ma-ti derken deneyin bakın, göreceksiniz. (Okuyan varsa mutlaka yapacaktır. Ben bile yazarken ağzımı sürekli oynatıyorum.) Tüm erkekler onu kollamak yarışındayız sanki. Asıl adı nüfusunda Matilda diye geçiyor. Okulda falan onu bu şekilde çağırıyorlar lakin hepimiz Mati'yi kullanıyoruz. İşin ilginç, erkekler uyum sağlamak için adlarını Türkçe'ye değiştirirken kızlar daha sosyetik ve kulağa hoş gelsin diye yabancılaştırıyor. Menekşe'nin Violet'e, Yasemin'in ise Yasmin'e değiştiğine sıkça rastlıyordum. Abimin asıl adı Hayim iken mahkeme emriyle Can olarak değişti. İbranice bilen biri için fark etmeyecekti. Çünkü her ikisi de eş anlama geliyor. Yom Tov* adlı bir arkadaşım da kolay olsun diye “Bayram” adını aldıktan

* İbranice. İyi Gün.

sonra ailece yurtdışına yaşamaya gittiler. Yeni adıyla zorluk çekiyor mudur acaba oralarda?

İsimlere nasıl da takılırız anlam veremem. Babamın adı Solomon ve düzgün telaffuz edilmesi için özel emek sarf eder. Aynı Attilâ'nın Atilla'yı, Nilgöl'ün Nilgün'ü düzelttiği gibi. Salamon veya Solomon çok mu fark eder, bu kadar mı önemli anlayamıyorum. (Tabii adları öyleyse nasıl çağrılırsınlar istiyorsun, diye soran olursa asıl merak ettiğim neden adlarının bu şekilde verilmiş olduğu. Anne veya babaları isimlerini bu şekilde değiştirerek onların daha farklı olacaklarını mı sanıyorlardı acaba?)

Gecenin gidişatı saçma sapan sohbetlerden dolayı iyi gözüküyordu. Vakitse geçmek bilmiyordu. Hiçbir konuya giremiyor, ilgilenmiyordum. İşleri güçleri birbirleriyle alay etmekte. Onlar adına şakalaşmak diyor. İçlerinden birinin gülmediği zaman iş şakadan çıkıp kaka oluyordu bence. Biz erkekler, hepimiz suratından düşen bin parça ve ligi kaybetmişiz duygusuyla (birçok deneme maçından sonra kaybedilmiş lig gibi) geceyi geçirdik. Düşündüklerimiz aynıydı: “Ne zaman siftah edip kadın tadına bakacağız?” Vedat sık sık bana destek verici bakışlar atıp sanki “Üzülme, doğru zamanı gelince zaten olur,” der gibiydi. Ben de pis pis gülümseyip düşünüyordum. Gözlerim açık olmasına rağmen, aklıma binbir türlü fantezi geliyordu. Salonda oturan kızların hepsini teker teker soyup giydiriyordum. Bazılarını yavaş, diğerlerinin hızlıca üstlerini çıkarıp memelerini hayal ediyordum. Eteklerini kaldırıp sıra donlarına gelince itiraz edenler bile olmuştu. Benim hayalim olmasına rağmen bunu yapmayı becermişlerdi. Yerinden kalkıp fantezime son verenler de çıktı. Her birinin şeftalisini düşünürken, kılılı mıdır tıraşlı mı diye kafa yorarken, içlerinde en çirkin olan Berna kalkıp yanıma kadar geldi ve bana, “Terbiyesiz!” dedikten sonra bir tokat attı. Kızıp “Sinirlerine hâkim ol kızım, aybaştın mı geldi?” diye sordum. Doğru bildiğime bahse girebilirdim. Seks konusu ortalık yerlerde konuşulmuyordu. Gizli saklı kalması gereken bir şeydi sanki. Herkes düşünüyor veya yapıyor olmasına rağmen bir tabuydu. Bu canımın istediği bir şey miydi, keyif miydi, ihtiyaç mıydı, yoksa ayıp bir şey miydi? Anlamıyordum. Bulan vardı, bulamayan vardı. Bulup yapan olduğu gibi, bulup yapmayanlar da oluyordu. İşini iyi

yapan olduğu kadar kötü yapanlar da varmış. Nasıl bir şeydi me-
raktan oynatacaktım. Aptal şakalarla bir gece daha boşa geçip sona
erdi. Ne kadar yazık... Yapacak o kadar şey varken...

Hafta başı Zafer'den taze bir hikâye duyduk. Zaten hepimiz pazar-
tesi gününü iple çekiyoruz. Okul mokul fark etmiyor. Hafta sonu
ne yapıp edildi onu öğrenebiliyoruz. Her macera aslında bana bir
hüsran ve burukluk hissi yaşıyor. Etrafımdaki bakir erkekler
azaldıkça acaba bu durumda kalan son ve tek ben mi olacaktım?
Kaderimde bu mu yazılıydı diye düşünmeden edemiyordum. Zafer
elinin sürekli pantolonun içinde olup torbadan tombala çekmesinin
sebebini anlattı. Üçün birini yoklamıyordu. Daha önce duyduğ-
muz bir tecrübesinden sonra meğer hastalık kapmış. Bit mi, frengi
mi diye aramızda tartışıp ona söz hakkı vermezken konulan teşhi-
sin belsoğukluğu olduğunu öğrendik. Kamışı kırdığı için düzenli
olarak penisilin iğnesi olması gerekiyordu. Belli etmeden kulak
mememi çekip pencerenin ahşap pervazına bir şarkının ritmine
uyum sağlıyor gibi yaparak çaktırmadan vurdum. Bir yandan da bu
hastalığı kapmış olmayı nedense derinden arzuladım. Cinsel yol-
dan alınmış olmayı neredeyse gönülden diledim. Raziydım o tip has-
talıklardan birini kapmaya. Dimdik aslanlar gibi yürüyüp göğsümü
gere gere, "Karı düzerken kaptım," demeyi nasıl da isterdim bile-
mezsiniz. Napoléon'un dediğı gibi: "İlk sefer kapan erkek, ikinci
sefer kapan erkek oğlu erkektir. Üçüncüsü ise eşektir, eşek." Gerçi
benim penisiline alerjim var. Mutlaka cinsel hastalıkların tedavi-
sinde başka ilaçlar da kullanılıyordur. Zaten annem her hastalandı-
ğında, çocukluğumdan beri habire antibiyotik dayıyor. Benim ya-
kalandığım hastalıklar vasat, ortalıkta olup bulaşanlardan. Şimdiye
kadar başıma gelen en kötü hastalık, sene başında yakalandığım
basit bir nezleyle başladı. Nezle gribе, grip ise ne olduğı belirsiz
yüksek ateşç dönüştü. Bense önce yatağı, sonra hastaneye düştüm.
O günden beri hastane kokusunu sevmiyorum. Hayatımın sonu
geldi diye aklımdan geçtiğı oluyordu. Anne ve babamın suratında
hep endişeli bir ifade vardı. Doktorlarla benim önümde konuşmu-

yor ve bana hiçbir şey anlatmıyorlardı. Her gün kan alıp tahlile gönderiyor fakat teşhis koyamıyorlardı. Hiçbir şey yiyemediğimden serumla besleniyor ve sürekli kilo kaybediyordum. Korkunun ötesinde bir histi. Yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Hele bakir ölmek hiç istemiyordum. Gece olduğunda uyumamak için elimden geleni yapıyordum. Aklımca uyuyakalırsam ecel gelip beni alacaktı. Ölümünden falan korktuğum yoktu. Yanlış anlaşılmasın sakın, bakir ölmeyeyim diye dua ediyordum. Zavallı annem her gece benimle beraber kalıyordu. İkide bir, “Anne, uyudun mu? Anne uyuyor musun?” diye sorup duruyor, sabaha karşı kendimi bırakıp uykuya dalıyordum. Sonunda teşhisler kondu ve bir gün tüm vücudum kızarmaya başladığında penisiline alerjik olduğum ortaya çıktı. Annem bunu her fırsatta tekrarlıyor ve unutmamam gerektiğini ekliyor. “Dişçiye gittiğinde dahi bunu söylemeyi unutma. Başına bir iş açmayasın!” diye tembih edip duruyor. Boynumda altın bir zincir, ucunda penisilin yazılı plakayı devamlı üzerimde taşıyorum. Taksim’de Lamartin Caddesi’nde diş hekimine gittiğimde ne zaman iğne yapacak olsa, “Penisilin” lafını ediyorum. Her gün gidilen bu dişçi ziyaretleri de hiç bitmeyecek sanki.

Hastaneyle ilgili tatlı hatıralarım maalesef yok. Babaannem Şelika’nın öldüğü zamanı ise hiç unutamıyorum. O, hep bana, hayatın uzun bir yolculuğun parçası olduğunu söylerdi. Baş başa kaldığımızda devamı olduğuna beni inandırmaya çalışırdı. Annem ve babam bu konu hakkında konuşmayı pek sevmezlerdi. Nedenini bilmiyorum. Gerçi hayatın en büyük ve tek gerçeğini görmezden geliyorlar. Onları hiç anlamıyorum. Evet, hayatta garanti olan tek şey “ölüm”den bahsediyorum. Etrafım böyle bir şey yokmuş gibi davranıyor. Konusu açıldığında, “Tanrı Korusun!” deniliyor. Zaten ölümü veren, canlıyı yanına alan Tanrı’nın kendisi değil mi? Korumak için yapıyor olmalı. Annem hep, “Evlerden uzak!” diyor, halbuki eninde sonunda, er ya da geç evimize de uğrayacağı kesin. “Tanrı gecinden versin!” tabii. Kimse tam olarak ne olduğunu bilmediğinden korkuyor olmalılar. Babaannemin bana öğrettikleri

çok farklı şeylerdi. “Tanrı’ya inan ve hiçbir zaman hayatında korku, şüphe veya endişeye yer verme,” derdi. Ölümü kabullendiğin gün yaşamaya başlayacaksın lafı ise beni epeyce düşündürmüştü. Anlattıklarının hepsini kasete çekmiş olmayı dilerdim. Zamanla unutuyorum. Yaşlanmaya başladığında öyle güzel öğütler ve hayat dersleri veriyordu ki inanmamam için hiçbir sebep yoktu. Belki de onunla daha fazla vakit geçirmem gerekiyordu. Hastaneye kaldırdıklarında okul çıkışı hemen ziyaretine gitmiştim. Ne kadar üzül-düğümü tahmin edemezsiniz. Aklıma pek çok şey geliyordu, oysa onun öleceği, bizi bırakacağı gelmiyordu. Besbelli beklenen buydu. Odasında oturmuş, ecelin gelip onu almasını sabırla izliyorduk. Nasıl bir şey diye soracak olursanız bayağı boktan bir durumdu açıkçası. Öylesine yatağının yanı başına kurulmuş ölümün girmesi için de kapıyı açık bırakmıştık. Demir karyolasının yanında beyaz boyaları dökülmüş ahşap bir komodin vardı. Üzerinde bir telefon, limon kolonyası ve cam vazoda yapma çiçek duruyordu. Duvar-da sus işaretini yapan bir hemşirenin fotoğrafı ve neresi olduğunu bilmediğim bir göl manzarasının resmi asılıydı. Bakıp dalıyordum. Babaannemin gözleri oksijen maskesinin üstünde açık duruyordu. Onun dışında odadakilerin yüzünde bir korku ifadesi okunuyordu. Şelika’m kendini bu güne çoktan hazırlamıştı. Ben de ne olacağını merakla bekliyordum. Çoğu zaman gözlerini bir noktaya sabitli-yordu. Acaba nereye bakıp ne görüyor diye ben de aynı yere doğru bakmaya gayret ediyordum. Sonra halen bakıp bakmadığını anla-mak için babaanneme yüzümü çevirdiğimde göz göze geldiğimiz oluyordu. Yanında oturmuş derisi buruşmuş seksen yıllık elini tutarken, annem orada olmamı kesinlikle istemiyordu. Böyle şeylere tanık olmak için benim yaşım henüz küçükmüş. Israr ve tehditle-rim sonucu babam onay vermişti. Ender kavgalarından birine tanık olmuş-tum. Şelika’yla çok yakındım. O benim sırdaşımdı. Bar Mitzva’mdan hemen sonra onu kaybetmiştik. İşin aslı *Hürriyet* ga-zetesine verilen ölüm ilanında öyle yazıyordu. Ne kadar aptal ve düşüncesizce yazılmıştı. Şelika’m yaşlı, zor yürüyor ve unutkan olmasına rağmen hiçbir zaman kaybolmamıştı. Onu hiç kaybet-memiştik. İlanda ise öldü veya yolculuğa çıktı demek yerine bu saçma sapan kelimeyi uygun görmüşlerdi. Alışkanlıktan olsa ge-

rekti. Bir gün içinde tüm gerekenler yapıldığından başka bir sözcüğü seçmeye vakitleri olmamıştı. Babama, bunu dile getirdiğimde ne kadar önemsiz olduğunu vurgulayıp beni azarlamıştı. Bana sorsalardı, “Bir sonraki yolculuğuna, evine uğurluyoruz” veya “Tanrı’ya yolluyor, emanet ediyoruz” tipi cümlelerden birini seçerdim. Bunları bana öğreten kendisiydi. Ölüm döşeğinde bakıştığımız zaman anlamlı bir şekilde gözkapaklarını kapatıp bir süre öyle tutarak benimle haberleşiyordu. Bana o ânın geldiğini söylemeye çalışıyordu sanki. Her neyse, kim ise onu odadan alıp götürecekti. Yorgun ve açtım. Yine de babaannemi bir dakika bile yalnız bırakmak istemiyordum. Ertesi gün okul olmasına rağmen hastanede kaldım. Gece yarısını geçmiş olmalıydı. Can eve dönmüş, babam koridora sigara içmek için çıkmış annemse koltukta uyuyakalmıştı. Son kez benimle gözleriyle konuşan Şelika’nın ağzında duran maskesini havaya kaldırdım. O anda “Puffff” diye bir ses duydum. Sakin ve huzurlu bir nefes sesiydi. Bu verdiği son nefes olacaktı. Gözleri açık kalmıştı. O yaşına rağmen gözleri açık gitmişti ama yüzündeki tebessüm yerli yerinde duruyordu. Gittiği yer o kadar da kötü olmamalı, diye düşünmüştüm. Anlayabiliyordum onu. Gözlerini kapatıp maskeyi yerine koymuş, sıcak alnından öpmüştüm. Elleri çoktan soğumaya başlamıştı. Kulağına doğru eğilip “İyi yolculuklar babaanne, gittiğin yerde mutlu olacaksın, biliyorum. Söz verdiğim gibi arkandan ağlamamaya gayret edeceğim,” diye fısıldayıp saçlarını okşadıktan sonra, hiçbir şey söylemeden annemin yanına kıvrılıp gevşemiştım. Uykum gelmişti. Kısa bir süre sonra babamın başucunda ağıladığını, usulca gözyaşı döktüğünü görmüştüm. Çocuğa benziyordu. Nedenini anlamamıştım. Zaten saatlerdir, günlerdir ölmesini bekliyorlardı. Sürpriz olmamıştı. Sonradan ağlasa, özlediğinde, yokluğunu hissettiğinde ağlasaydı onu daha iyi anlayabilirdim. O sırada nedenini bulmaya çalışıyordum. Çarşafı suratını örttüğünde ben de nefes darlığı çekmeye başlamış fakat gözlerimi tam açmamıştım. Babamın o ânı, yalnız yaşamasına izin vermiştim. Babaannemi özleyecektim, hem de çok. Uyuduğum sırada kısacık bir rüya görmüştüm. Çok derin bir havuzun dibindeydim, yavaşça yükseliyor, bulutların üzerine çıkıyordum. Ormanları, denizleri, ülkeleri haritadaki görüntüsüne benzer şekilde görü-

yordum. Aşağı doğru inmeye başladığımda havada gazete kâğıtları üzerime gelip ellerime yapışıyordu. Ölüm ilanlarının olduğu sayfa-lardı. Hepsi şekerden yapılmışlardı. Onları yemeye başlıyor, ye-dikçe inişim yavaşlıyordu. Keyif içinde ayaklarım yere konduğun-da içimi huzur kaplamıştı. “Görüşmek üzere Şeli babaanne,” de-miştim. Ardından hiç gözyaşı dökmemiştim. O bana bunu öğret-mişti. Defalarca, “Canı Allah verir ve Allah alır. Sakın arkamdan üzülmeysin,” demişti. “Beni gömmek kolay, zor olanı beni ya-şatman,” diye eklemişti. Sürekli onunla ilgili anılarımı anlatmanın onu canlı tutacağını söyler dururdu. Ölmek aslında çok güzel bir şey, sevdiklerim beni unutmasa, sözlerini de tekrarlamayı ihmal etmezdi.

Hastalıkların tümü tedavi edilmese de bazıları mümkündü. Bunun-la beraber maalesef ilacı elime geçmiyordu. Günler geçiyordu. fa-kat aklım fikrim sabit fikirli gibi sadece tek bir şeye takılıp kal-dı. Ne yapsam ne etsem diye içim içimi yerken Zafer o bahsedilen 66’ya gitmek üzere Onur, Barış ve benimle sözleşti.

Tanrı’ya şükür adım Mert değil çünkü mert olmadığımı biliyo-rum. Fırsatını buldukça, köşeye sıkıştıkça mertliği bir yana bırakı-yorum. Haksız mıyım hemen karar vermeyin lütfen, hele beni bir dinleyin. Randevuevine gitmek üzere sözleştiğimiz gün benim için çok önemliydi, hatta hayatımın en önemli günüydü diyebilirim. O gün ben tam anlamıyla çocukluktan erkeklığe geçecektim. Düne kadar ne miydim? İnanın ben de bilmiyorum. Kendimi çocuğa hiç benzetmiyordum, oğlan ise kesinlikle değildim. Bu oğlan lafına kafam bir bozuluyor ki anlatamam. Tam olarak erkek de sayılma-dığıma göre, arada bir yerde olmalıydım. Ne olduğumu açıkçası ben de sorguluyorum. Şu an henüz erkek miyim değil miyim onu bile anlamıyorum. Delikanlıyım lafı en uygun olanı. Kanım deli-den öte fıldır fıldır dolaşıyor. En çok da bacak aramı pompayla zi-yaret ediyor. Arkadaşlarım benim işi bitirdiğimi sanıyor. İkisi ilk kez, diğeri bilmem kaçınıcı kez kadınla odaya girdi bahsi geçen gün. Bense mertliği mecburen bir yana bırakıp yalanlarımdan biri-

ne sığındım. Şu an çok kötü hissediyorum. Yalan söylediğime değil de ilk sınavımı veremediğime yanıyorum. Erkekliğimi arkadaşlarıma ispat etmiş olmama rağmen yetmiyor. Çünkü kendime ispat edemedim henüz. Ben hakikatten kimim? Neyim? Şu anda anlamıyorum fakat inanın anlamaya gayret ediyorum. Onlar milli oldu, erkek oldu, bense sadece bir yalancıyım, o kadar. Doğrusu kendime yalan söylemek o kadar ağır geliyor ki, yardım da alamıyorum bu konuda hiç kimseden. Yapayalnızsın oğlum diyorum içimden.

Öğlen vakti Sıraselviler Caddesi'ndeki malum eve gittik. Önünde sohbet ediyorduk. Randevuevi dediklerinde daha büyük, sanki fabrikayı andıran bir yer bekliyordum. Bu altı katlı apartman binasını değil. Zafer o kadar rahattı ki, onun rahatlığı beni rahatsız ediyordu. Buraya ilk defa cumartesi günü ben yeri tarif ettikten sonra gelmiş olmasına rağmen, hepimize ahkâm kesiyordu. Varsın kessin yeridir. Doğrusu onun yerinde olmak için şu an hayatımdan on yıl verebilirdim. Onun anlattıklarını yaşamış olmak, diğerlerinden önce yapmış olmak için tabii ki feda edebilirdim. Zafer kim bilir kaç sefer kadına gitmişti? Acınacak bir haldeyken derdimi amcama açtığımda ne olmuştu ki? Hiç, sadece bir-iki kuru nasihat işitmiştim o kadar: “Merak etme, yeterince büyüyünce sen de yapacaksın, o zaman da başka dertlerin olacak, iyisi mi şimdi derdin yok, mutlu ol ve sabretmeyi öğren. Şimdilik bir baltaya sap olmaya çalış yeter.” Anladık, anladık da, duymak istediğim bu değildi, baksana Zafer'e, adam öncü oldu, bizleri topladı alıyor arkasına. Hem baltaya sap olmak yerine ben baltanın sapı olmuşum gören yok. Zafer yeni açılan her yerden haberdardı (parayı da nereden buluyor anlamıyorum). Anlatamıyorum ki, içim yanıyor, hem de cayır cayır ve nasıl söneceğini de bilmiyorum. Akşam olduğunda da sınıftaki kızları değil de evdeki Şerife Ablamı düşünüyorum. O bir kıyak yapsaydı bari. Ne çok makbule geçecekti bir bilse. Sıcak sınısıcak oluyordu içim, ateş basıyordu tepeden ayaklarıma kadar. Delikanlı değildim, sıcakkanlıydım.

Gitmeden evvel, pazar gecesi, evinde otururken, Zafer allandıra ballandıra hikâyesini anlattığında çok gülmüş ve heveslenmiştik. Pazartesi günü hepimizin buluşup beraber gidebileceğimizi söylediğinden beri gözlerimi kırpmadan düşünüyordum. Uzun zamandır

yapmak istediğim bir şeydi fakat çok heyecanlanıyordum. Heyecandan öte her an üstüme yapacaktım, kalbim de küt küt atıyordu. Hem de kalbimin olması gerektiği yerde değil de karnıma doğru bir yerde çarpıyordu. Diğerleri de benim kadar heyecanlı mıydı acaba? Düşünmek aptalca geliyordu, nasıl soracaktım ki? Gece uykum gelmeyince, donumu indirip hayalarımın altına yerleştirdim. Çıkartmadan hemen tek atmaya başladım, neden bilmem, ardından uyuyakaldım. İç çamaşırı giymiş kızlar benim için defile yapıyordu. Büyük memeli, dar kalçalı beş kız (tam sevdiğim gibi) küçük bir odada soyunarak işe başlamıştı. Birbirlerine değerek, çarpıp sürtünerek etek ve bluzlarını çıkartıyorlardı. Ben de yanlarında kimin ne giyeceğine karar veriyordum. Arada her birinin memesine ve kıkına dokunuyor, uygun renk ve ebatta sutyen ve donlardan seçiyordum. Ellerken ne yaptığımı ustaca belli etmemeye çalışıyor, onlarla ilgilenmiyormuşum gibi davranıyordum. Sırayla, ahşap podyuma benzer bir iskelenin üzerinde yürümeye başladıklarında ben de hızlanmaya başladım. Kimisi kırıtarak bazısı önümde durup domalarak dolaşıyorken, birden Şerife Abla sahneye çıkıverdi. Basma eteğini çıkartıp siyah jartiyerli çorabını gösteriyordu. Bluzunu yere attıktan sonra kınalı elleriyle bir seks tanrıçası gibi memelerini alttan tutup sallayarak yanıma yanaştı. Kafamı memelerinin ortasına koyuverdi. Başımı bir ileri bir geri alırken, nefes nefese, hatta nefessiz kalıp birden geliverdim ve defileyi oracıkta bitiriverdim. Kızların hepsi toplanıp, silinip gittiler. Şerife Abla'nın içeride yatmakta olduğunu hatırlayıp bir an yaptığımdan utandım, ânında bebek gibi mışıl mışıl uyudum.

Saatın çalmasıyla kalkıp, okul formamı giydim. Yolda bakkala veya Berber Selahattin'e görünmemeye gayret ederek, derse gitmek yerine, arkadaşım Barış'ın evine yöneldim. Yakın oturuyorduk. Onlar Poyracık Sokak'taydılar. Biraz heyecan ve suçluluk duygusuyla içim kaynıyordu. Barış'ın annesi erkenden işe gittiği için evinde kimseler yoktu. Barış sporcu lakin yapanlardan değil seyredip okuyanlardan. Evinde gazetesini Araplar gibi sağdan sola okuma alışkanlığı var. Spor sayfalarına baktıktan sonra kapatır, başka bir şeyi de okumaz. Evin gazetesi *Cumhuriyet* dahi olsa bunu yapmıyor. Babası ise aksine acayip kitap kurdu, sıkı

okuyan biri. Aydın veya entelektüel diye bahsedilen ailelerden. Ne zaman gelsem, “Tek bir kişi bile olsan fikrin önemli. Sakın susma ve sesini duyur,” laflarını ediyor. (Hareketleri, konuşmaları ve gi-yinişlerindeki vurdumduymazlıktan dolayı farklıydılar.) Barış’la oturup bayağı sohbet ettik, konu değişmiyordu elbette. Heyecanımı onunla paylaşırsam biraz azalacağını düşünmüş, fakat aksine artmış, hatta ikiye katlanmıştı diyebilirim. Tüm konuşma sırasında bacak aramda kıpırtılar olurken utana sıkıla gülüyorduk. Gülerken elimle ağzımı da kapatıyordum, hayret, normalde yaptığım bir şey değildi. Durmadan, aralıksız olarak bir o, bir ben tuvalete girip işiyorduk. Kapı çaldı, Onur içeri girdi. Yaptığımız geyik muhabbeti biraz daha ilerledi ve heyecan katsayısı yükseldi. Saat neredeyse öğleye geliyordu. Hepimiz bir şeyler anlatıp kendimizi ön plana çıkartmaya, birbirimize bir şeyler ispat etmeye çabalıyorduk. Ben bu işi onlardan önce halletsem diye temenni ederken onlar da böyle mi düşünüyordu acaba? Sonra Zafer’le buluşup malum yere vardık.

Binanın önünde dururken düşünmeden edemedim, senelerdir otuzbir çekiyordum. Sonunda tüm hayallerim gerçekleşecekti. Neden bu kadar heyecanlıydım anlam veremiyordum. Sevinçli bir heyecan değil de, korkutucuydu. Bir an önce ne olacaksa olsun artık diye içim isyan ediyordu, abimin benimle dalga geçmesinden bıkmış usanmıştım. “Yeter oğlum, küçüğü bu kadar boğazlama, sonunda gözlerin kör olacak,” demesine bir son vermek istiyordum. Tesadüf mü bilemiyorum, yoksa beni mi takip ediyordu anlamıyorum, fakat ne zaman tuvalete girsem abim kapıyı kuvvetlice tıklayıp “Ne yapıyorsun yine?” deyip işimi zorluyor. Her seferinde kapının kulpuna bir havlu asıyorum ve abim de kolu öyle bir sallıyor ki, havlu düşüyor. Belki de delikten ne yaptığıma bakıyor. Zaten stres altındayım, bari tek atarken rahat verse olmaz mı? İstediğim sadece biraz anlayış, o kadar. Babamın dergilerini aldığımda yere koyup eğilip kalkarak sayfaları çevirmek kolay değildi. Bir seferinde sayfaları ayağımla çevirmeyi denedim olmadı. Kucağımda dergiyi tutup aynı anda işi tutmak da zor oluyordu. Resmen kabul ediyorum hep aklım uçkurumda. Aklımın başımda olmadığını

söylüyorlar, şimdi bunu ben de biliyorum. Ergenlik çağı falan sözleri de boş geliyor, anlamıyorlar ki içim kaynıyor.

Sokakta beklerken çok ilginç bir şey yaşadım. Kafam, kollarım ve gövdem birbirinden bağımsız olarak titriyordu. Derste kopya çektiğimde olduğu gibi değil de yakalanınca yalan söylerkenki his gibiydi. Zili çaldığımızda ince uzun bir adam kapıyı açiverdi. İçeri- si hafta başı ve öğlen saati olmasına rağmen kalabalık sayılırdı. Barış ve Onur beraberce tek kadına girmek için yolda anlaşmışlardı. Neden, anlamış değilim. Birbirlerinin elini mi tutacaklardı? Ya da nerelerini? Onur bunu hep yapar. Her zaman sağı solu kurcalayıp kendine bir pay çıkartmayı beceriyor. Yanlış bir şey yapıyoruz hissiyle sokak kapısını kapatırken istemeden arkama baktım. Gelen kimsecikler yoktu. Kapıyı açan adam salonun girişinde, “Buyurun beyler, arzu ettiğiniz yere oturun,” dedi tiz sesiyle. Bugün yine okuldan evi arayacaklar ve gitmediğimi söyleyeceklerdi. Unutsalar ne olurdu sanki? Sadece bugünlüğüne, bir seferlik canım. Yüzlerimiz bembeyaz olmuş, bekliyorduk. Biz, kurbanlık koyunlar, salona tek sıra halinde çekinerek girip kadife koltuklara oturduk. Sanki başkasının teri her an kumaştan sızacak hissinden dolayı koltuğun kenarına doğru, rahatsız bir şekilde yerleştim. Kim bilir, kimler girmiş, kimler çıkmıştı o evden? Üzerinde küçücük bir sütyenle koskoca memeleri ortaya fırlamış, sabahlığı içindeki orta yaşlı bir kadın barda içki şişelerini tezgâhın üzerine koyup, “Arzu eden varsa buyursun alsın,” dedi. Karı en az otuz yaşındaydı ve havasından geçilmiyordu. Kendini genç zannediyor olmalıydı. O saatte içki mi içilirdi? Birden, hiçbir şey sormadan, gelip, karşımda oturan Barış’ın kucağına çöküverdi. Kapıyı açarlarken duyduğum kahkahayı tekrardan işittim. Yavaş yavaş içerideki odalardan başka kadınlar da çıkmaya başladı. Çoğu yarı çıplaktı. Arada bir cırılçırılak gelen de oluyordu. (Hatta kış yerinde ip gibi incecik bir kumaş parçası olan don giyen bir kadın bile vardı aralarında.) Kısacık, şeffaf, mini gecelikle uzun topuklu ve kırmızı, üzerinde tüyler olan terlik giyeni beğendim. (İlla birini beğenmem gerektiğini düşündüğüm dendi.) İçeride topu topu altı kadın vardı. Bu ortamları yalnız başıma çok düşünmüş ve her seferinde kendimi rüya âleminde falan zannetmişimdir. Otuzbir çekerken aklıma gelen sahneler ve

yabancı porno dergilerindeki resimler, bulunduğum ortama çok benziyordu. Fakat buna rağmen bende hiçbir kıpırdanma yoktu. Ne olduğunu anlamıyordum. Her şey tam istediğim, hayal ettiğim gibi olmasına rağmen bizimki neden beni böyle yarı yolda bırakıyordu anlam veremiyordum. Elimden ne gelirdi ki? Kadınlara bakarken her zaman kendi kendime kurduğum film sahnelerini yaratmaya çalıştım, biraz zorlansam da sonunda işe yaradı. Ellerimin içi ıtırliyordu. Sıcaktan olmadığını biliyordum. Sırayla önden Zafer, arkadan Barış ve Onur, (ayrı ayrı olarak girmeye karar vermişlerdi) en son olarak da ben konuşa konuşa yola koyulduk. “Hadi beyler ilerleyelim, bütün günümüz yok. Sohbeta mi geldiniz sikişe mi?” diye tuvaletin önünde duran temizlikçi kadın bağııyordu. Çiçek desenli eteğı üzerine farklı çiçeklerle bezeli bir gömlek giymiş, elinde süpürgesiyle iki büküm duruyordu. İçimden üç kuruş para vereyim de ne olur sesini kes dedim. Neler yaşadığımı tabii ki bilemezdi. Fazlasıyla heyecanlıydım ve son bir sefer tuvalete girmek istiyordum. Ancak çokbilmiş, laf ebesi kadın oradayken nasıl girebilirdim ki? Kim bilir neleri, kimleri görmüştür o yaşlı gözler diye düşündüm. Niyet edenlerin alelacele işini bitirmesini ve üzerine düşen temizliğı yapmak istiyordu. Koyun can derdinde kasap et derdinde lafının tam yeriidi.

Gösterilen odaya, elime verilen küçük havluyla girdim. Arkamdan kimin geleceğini biliyordum. Fakat nasıl geleceğı, benim ne şekilde geleceğim ve istikbalim sürpriz olacaktı. İçeride odanın ışığı biraz loştu, zorlukla pembe çarşaflarıyla iki kişilik yatağı seçebiliyordum. Yatak başıyla komodin beyaz renkteydi ve eskiydi. Odanın içinde garip, tütsüyü andıran bir koku vardı, belki sigara dumanı sinmişti. Ben heyecandan altıma yapabilirdim. İçimden her an kapı açılacak ve arkadaşlarıımın üçü birden içeri girip “Şaka yaptık!” diye bağıracaklar hissi geçiyordu o an. Bu bir şaka olsa, bir anda şakaya dönüşse, ben de gülebilsen dedim kendime. Fena olmazdı. Kapı açılınca, içeri girdiğini duydum, dönüp suratına bakmak istediğimde kesin ve tavırlı adımlarıyla yatağı doğru yürüdüğünü gördüm. Terliklerinin tıkırtısını işitiyordum. (Hâlâ kulağımda.) Soyunduğunda hafif göbekli olduğunu ve memelerinin de dimdik olmadığını fark ettim. “Kullanılmıştır tabii, sıfır araba değıl

ya!” diye kendimi avuttum. Yatağın üzerine oturup aniden kırmızı donunu çıkartıp bana doğru fırlattı. Sapık mı neydi? Oyun oynamak istiyordu herhalde. Eğilmesem suratıma çarpacaktı elin kırmızı donu. “Soyun nazlanma, bütün günümüz yok,” dedi. Bu lafın orada slogan olduğu belliydi. Sanki benim bütün günüm vardı da! Aslında vardı fakat, o nereden bilecekti ki? Yavaşça soyunup, eşyalarımı düzgünce katlayıp sandalyeye yerleştirdim. Sadece don ve çorabımla kaldığımda, “Donunu da çıkart ama çorap istersen kalsın,” dediğinde o an geldi çattı dedim kendi kendime. Ayıbımı ellerimle kapatıp yatağa doğru gittim ve çarşafı kaldırıp içine girdim. Yine o iğrenç, şuh kahkaha sesini duydum. Bula bula onu seçmiştim. Bu sefer odada sadece ikimiz olduğumuzdan, bana güldüğünü zannedip kötü hissettim. Üzerimde çoraplarımdan başka gardımı alacağım hiçbir şey yoktu, çıırılçıplaktım. İlk defa anadan doğma tanımadığım bir kadının önünde soyundum. Heyecandan terlemiş, ayaklarımdaki kokulu çoraplarımı savunma silahı gibi kullanıp kadının kafasına atabilirim diye düşündüm, yapmadım. Aklımda bulunsun dedim. İhtiyacım olursa sonradan atabilirdim. “Uzanıp uyumaya mı geldin nonoşum?” dediğinde kızmaya başladım. Birden çarşafın altına girip boylu boyunca açiverdi. Hemen doğrulup oturdum, odanın içi soğuk muydu emin değilim, fakat benim tüyleirim diken diken oldu. Doktor muayenehanesindeki yatağa uzanmış gibi hissediyordum kendimi. Hatta ondan öte, biyoloji dersinde mikroskop altında kurbağa yerine beni inceliyorlar duygusuna kapıldım. Heyecan mı, korku mu bilemiyorum. Erkekliğim küçüldü, büzüldü, turşuya döndü. Eliyle benimkini tutmuş, tartar gibi salladıktan sonra onunla oynamaya başladı. Biraz huylanmama rağmen, gözlerimi kapatıp her zaman kurduğum sahneleri düşünmeye başladım. Daha kalabalık bir defile, yeni mankenler, arada Şerife Ablanın da geldiği oluyordu ve sertleştigimi hissedebiliyordum. Sevindim. Gözümü açtım ve ilk defa başka birinin kendi rızasıyla benim aleti eline almış olmasını, dokunuşunu seyretmek istedim. Çok hoşuma gidiyordu, tembel bir şekilde sırtüstü uzanıp tekrardan hayallere daldım. “Sende de mal iyiymiş maşallah!” dediğinde, ne zaman söyleyecek diye zaten bekliyordum. Artık kariyı becerme me az kalmıştı ve mutluydum. Okulda “Ben de gittim, ben de yap-

tım, artık bakir değilim!” diye caka satabilecektim. Eline krem alıp aşağıdan yukarıya, yukarıdan aşağıya okşuyordu. İnanılmaz bir zevk alıyordum. Gözlerim kapalıydı ve ben bilmediğim yerlerde gezintiye çıkmıştım sanki. Kadın ısrarla devam ediyordu. Arada bir öpüp yaladığını da hissedebiliyordum. O ne zevk, ne büyük mutluluktuk! Aniden şaşkınlıkla gözlerimi açtım ve ne olduğunu anlamadığım bir utanma duygusu her yanıma kapladı. Ölsem daha iyi olurdu dedim kendi kendime. Kadın avazı çıktığı kadar bağırdı: “Tembel herif iki dakika daha tutamadın mı uçkurunu? Rezil adam bak üstüme başıma, ellerime, çarşafa bir baksana, baksana ne yaptığına!” diyordu. Bu lafları söylerken içimden susması için yalvarıyordum. Hoşuma gitmesine rağmen, olandan utanıyordum. Hele bir de arkadaşlar duyarsa rezil olacaktım. “Ne olur bağırma, yüksek sesle konuşma, özür dilerim, ilk seferdi, ne yapacağımı bilemedim, çok hoşuma gitti tutamadım!” deyiverdim. Cebimde para olsa hepsini suratına atardım susması için, fakat yoktu. Tüm gururumu ve erkekliğimi odada bıraktığım anda, “Lütfen içridekilere bir şey söyleme olur mu?” dedim sakince, aslında yalvarmak istiyordum ancak kendime yediremedim. Bu sefer acımış olsa gerek, bir anne edasıyla gülümseyip, “Dert etme, bir dahaki sefere olur,” dedi. Nedense onun bu sözleri beni hiç rahatlatmadı. Odadan dışarı çıkarken Barış’a denk geldim koridorda. “Nasıldı abi seninki?” diye sorduğunda kendi sorusuna kendisi cevap verdi. “Benimkisi süperdi. Yok böyle bir şey, anlıyor musun? İnanılmazdı.” Az sonra aynı pis gülüşle Zafer’le bir araya geldiğimizde diğer arkadaşlardan duymaya alıştığım sözleri ben tekrar ettim. “Abi cennet dedikleri bu olsa gerek, biraz daha müsaade etseydi iki, belki de üç basardım,” dedim içim ağlayıp sızlarken. Zafer hep farklı şeyler denemeyi severdi. İçine girdikten sonra kadından ağzına alıp yalamasını rica etmiş. Ondan sonra iki eliyle kadının memelerini sıkıp arasında sürterek birkaç dakika gidip gelmiş. Bu arada eliyle aletini bol bol tükürüklüyormuş. Sonunda boşaldığı anda kadının yüzünü gözünü her tarafını batırmış. “Ne oldu sana böyle erkeğim, benim zampara aslanım?” deyip gülmeye başlamış kadın. Benim başıma gelene benziyordu fakat tam olarak eşdeğer sayılmazdı. Üstelikte kadın da gülüvermiş onunla beraber. Bir bilseler bana ne

olduğunu. Salonda Onur'u beklerken kadınlardan biri, "Arkadaşınız son anda vazgeçti, dışarıda sizleri bekliyor," dediğinde şaşır-
dım. Onur içeri girince kadın soyunmuş, sonra Onur korkup aniden
çekip gitmiş. Parasını önceden ödediği için de kimse ağzını açma-
mış. Bombok bir suratla duruyordu. Ben dahil hepimiz onu teskin
etmeye çalışıyorduk. "Üzme tatlı canını bir dahaki sefere olur. Me-
rak etme, fazla heyecandan olmuştur," dedik. Onlardan ayrılıp
utanç içinde eve döndüm. Suçlular gibi hissediyordum. Yakalan-
mış bir suçlu veya suçüstü yakalanmış biri gibiydim. Tüm bu olan-
ların üstüne annemden okula gitmedim diye fırçayı yiyince, "Ak-
şam olunca babana söyleyeceğim, gerisini artık sen düşünürsün
beyefendi!" dediğinde abimle paylaştığım odanın kapısını sinirle
çarpıp yatağımın üzerine oturdum ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım hali-
me. Başıma gelenlere daha önceden hiç dökmediğim kadar gözya-
şı döktüm. Ben bu durumdayken kim bana yardım edebilirdi ki?
Kimseye anlatacak cesaret, mertlik yoktu bende biliyordum, emin-
dim. Okulu kırdığıma değseydi bari. Ta ki akşam vakti kapı çalın-
p da babam içeri girene kadar öyle düşünüyordum. O kadar yalnız,
aciz ve küçük bir çocuk gibi hissediyordum ki inanılmazdı. Baba-
mın bir şey söylemesine izin vermeden elimle ağzını kapatıp ona
sıkı sıkıya sarıldım. Beni kollarından bırakmasına rağmen ben
onu bırakmadım. O vaziyette ağlamamı sürdürdüm. Omzu nere-
deyse sıırıslıklam oldu. "Okulla ilgili olmadığına göre bana an-
latmak ister misin?" dediğinde ona teslim olup mertçe, olanları
harbiden anlattım. Sonuna kadar dinledi hiç sözümü kesmeden,
zaten kesseydi bir daha anlatacak cesareti toplayamazdım. Bitir-
diğimde rahatlamış, arınmış, yeniden doğmuştum sanki. "Ne kadar
lazım oğlum?" dediği zaman şaşkınlığımdan ne diyeceğimi bile-
medim. Bu konuşmaları daha önceden babamla yapmamıştım.
"Bence yarın tekrar aynı kadına git fakat bu sefer yalnız başına ol.
Yaşadığın kötü bir tecrübe olarak aklında kalmasın. İleride pişman
olmayasın," diye ekledi. Aslan babam benim, ona ihtiyacım oldu-
ğunda nasıl da yanımda olmuştu gördünüz mü? Parayı komodinin
üzerine bırakıp "Okula gitme, Doktor Doğan'ı arar, bir rapor iste-
riz. Yeter ki üzme kendini," dedi. Yahu, dünyanın en anlayışlı ba-
bası yoksa benimki miydi?

Kumbara

Deliksiz bir uyku çektikten sonra ertesi sabah geç uyandım. Yatakta tembellik yapıp radyoda müzik dinledim. Arkadaşlarımın okulda olduğunu bilip benim uzanmış olmam ayrı bir zevk veriyordu, kabul etmeliyim. Kahvaltımı yatağımda edip biraz şekerleme de yapıverdim. Öğlen vakti olunca kendimi kuzular sürüsünün içine girecek bir kurt gibi hissederek yola çıktım. Bu sefer sofrada et olmayacaktım, oturup eti yiyecektim, kararlıydım. Kendimce emin adımlarla yürüyerek kapıyı çaldım ve hiçbir şey söylemeden salon arenasına doğru yürüdüm. Önceden beraber olduğum kadını tanıyınca onu başımla selamlayıp geçip oturdum. “Ne o? Azgın boğa çıktı seninki,” diye sarkık memeli esmer olan benim kadınıma seslendi. Hiçbir şey umurumda değildi çünkü kendimi güçlü ve kuvvetli hissediyordum. Koridorda yürürken, arkamdan gelen kadının elini tuttum. Öyle el ele tutuşur gibi değil de biraz öne doğru çekiyordum. Dizgini benim elimdeydi. Yoksa bu karı romantiklikten ne anlardı ki? Odaya girdiğimizde sırasıyla ne yapmam gerektiğini biliyordum artık. Soyundum ve eşyalarımı evimin odasında attığım şekilde gelişigüzel yere fırlattım. Bu sefer çoraplarımı da çıkarttım. (Keramet belki onlardaydı diye düşünerek.) Heyecanım halen devam etmekteydi. Buna rağmen kararlıydım. Usulca çarşafın içine girdiğimde, “Adın ne?” diye sordu. Ben de yalancıkta “Şeref, ya senin?” dedim. “Sen ne olmasını istiyorsun?” ya da ona benzer bir laf geveledi. Bu sefer benim kaybedecek vaktim yoktu, dün o söylerken haklıymış. Bütün gün orada durmak istemiyordum. Yine bana yoklama çekti, ben erkekliğimi elinde hissederken aklımdan takımımın kaybettiği bir maçı, okulda kavga edip dayak yediğim bir güne kadar bir sürü şey geçiriyordum. Defileyi ya da Şerife Ablâ’yı aklıma getirmemek için özel çaba sarf ediyordum. Zamanı geldiğinde sırtüstü uzandım, “Gel buraya,” diye emreder edasıyla konuştu. Razıydım boyun eğmeye. Üzerine çıktığımda vücudu sıcak ve yumuşacıktı. Birbirimizin bedenini hissediyorduk. Bacaklarını açıp dizlerini büktü ve hamarat elleriyle beni içine aldı. Sanki ıslak, kaygan ve ateş gibi bir odada geziniyordum. Ellerini arkama doladı sırtıma bastırıyordu, ben de girip çıkıyordum. Durduğum pozisyonu hiç değiştirmedim. Nefes nefese kaldım, birden, aniden beklemediğim bir anda gözlerim karardı. Aslında gözlerim

açıktı fakat ben görmüyordum. Odanın içinde sayamadığım kadar yıldız birden beliriverdi. Her biri pırıl pırıldı. Hemen yanı başımda koskocaman bir gökkuşağı vardı, o da rengârenkti. Etrafta sarı, yeşil, mavi ve kırmızı renklerde hayvanlar mutlu dolaşıyordu. Hepsinin suratında bir tebessüm vardı. Bu görüntü sadece bir an, kısacık bir an sürdü. Beynimden aşağıya kadar iliklerim boşaldı. Gevşedim, tüm ağırlığımı kadınının üzerine bıraktım. “Hadi kalk, uyu-yakalacaksın,” dediğinde işin bittiğini anladım. Artık siftahımı yapmıştım ve olan biteni kimseye söylemek zorunda hissetmiyordum. “Kalkıyorum merak etme, bütün günüm yok benim!” deyip giyindim. Arkama bile bakmadan, arenada savaşı kazanıp dimdik terk eden gladyatörler gibi odadan çıktım. Meğer amma da basitmiş. Boş yere gözümde büyüttmüşüm bunca zaman. Kapıyı kapattığımda içimdeki ateşin bir nebze söndüğünü hissediyordum. Kül-lenmeyeceği belliydi. Kıvılcımlar oradaydı. “Bırak kalsınlar bir dahaki sefere kadar,” deyip sokak kapısını çekip yola koyuldum. Artık anlatmam gereken bir şeyim vardı. Kaza maza geçirip bok yoluna gitmeden, bu işi hemen yapmak istiyordum.

Kaza deyince akluma geldi. Babamlar bu evi Amerika’da tatildeyken trafik kazasında ölen bir ailenin oğullarından satın almıştı. Annem ilk başta talihsizlik yaşayan bir ailenin evine girmek istemese de sonunda razı olmuştu. Bahsi geçen zaman on altı yaşında olduğumdan benim fikrim sorulmamıştı. Aynı konuşmayı seneler sonra ben de eşimle yapmıştım. Belki de bu eve hiç girmemeliydik. Kim bilir neler yaşanmıştı? Liizumsuz yere o kadar heyecanlandım ki sakinleştiricim Ativan’dan çifte dozu ağzuma atmakta tereddüt etmedim. Okumaya koyuldum.

Takip eden günlerde Pınar’la olan yakınlaşmam artmaya başladı. Yine de işlerim çok yavaş ilerliyordu. Okul ortamında kılık kıyafeti tahrik etmekten çok uzaktı. Giydiği simsiyah kalın çoraplarla diz

altına inen koyu renk elbisesi ve uzun kollu beyaz gömleğiyle rahibeleri andırıyordu. Sadece bir rahip görse beğenebilirdi. Uzun saçlarını açık bırakması yasak olduğundan atkuyruğu yapar, yüzünde makyaj olmazdı. En çok dikkatimi çeken yer ise portakal büyüklüğündeki memeleriyle, bembeyaz dişleriydi. Gözlerini fark etmemek zaten elde değildi. Son olarak onu öğle teneffüsünde kütüphanede gördüğümde usulca yanına yaklaştım. Hiçbir şey söylemeden, içimde patlamaya meyilli bir güçle sırtını kitaplara dayayıp dudaklarından öptüm. O da karşılık verdi. Yani tokat olarak değil. Laf işitmedim. Aksine kollarını boynuma doladı ve uzunca bir süre öpüştük. Bacak aram kaskatı oldu. Pantolonumu yırtıp dışarı çıkmaya niyetli gibiydi. Bu ilk denemede tam olarak neyle karşılaşacağımı pek kestiremiyorum. Bazen kızın da istediğini sandığımda, tokadı yediğim de olmuştur. O anda Pınar'a içimden gelen şeyleri söylemeye çekinmişim nedense. Mutluluk ve coşkudan, öylesine, uluorta, içimden, "Seni seviyorum!" diye bağırarak geldi. Ne kadar aptal ve çocukçaydı, alt tarafı bir öpücüktü işte. Ancak kullanmak istediğim sözcükler bunlardı. Söylemedim, kendimi tuttum. Ondan bir şeyler gelmesini bekledim. İlk o söyleseydi mutlaka benden karşılığını alırdı fakat benim söylemem söz konusu değildi. Çünkü her seferinde aynı cevabı almama ihtimali vardı. Bu da benim zayıflığımdı. Olsun, beni daha kötü veya aşağılık biri yapmaz ya. Kütüphaneci kadının bize doğru yaklaşan sesiyle düşüncelerim dağılıverdi. Hemen ayrıldık ve kitaplara bakıyormuş gibi numara yapmaya başladık. İçimdeki coşku hüzne dönüştü ve aniden kuşku duymaya başladım. "Biz şimdi çıkıyor muyduk?" Bunun cevabını bilmek benim için önemliydi. O benimle miydi? Benim miydi? Resmen çıkıyor muyduk? Durum her neyse öğrenmem gerekiyordu, çocuğun adını koymam lazımdı. Kalkıp başkasıyla öpüşürse ne olur, elâlem ne der, ben ne duruma düşerim gibi garip fikirler kafama girip yer ediyordu. Aldatacağı, beni terk edip gidebileceği, benden vazgeçebileceği hissi içimi doldurdu. Taşma noktasına geldim. Daha önceden başıma geldiğinden değil. Lakin ona karşı hislerimi ne kadar serbest bırakmalı, nereye kadar güvenmeliyim soruları öğleden sonra beni kemirip bitirdi. Cevabı bilsem sağa sola haber salar, ona asılmaya niyeti olanları da uzaklaştı-

abilir, caydırabilirdim. Ne zaman, nasıl sorayım bilmiyordum. Onun eline böyle bir koz vermek, dizginler onun elindeymiş gibi kuvvetli hissetmesini sağlamak da istemiyordum. Kendimden emin olmalı, en azından bu şekilde durmalıydım. Benim hakkında ezilmiş biri gibi düşünsün hiç mi hiç istemezdim. Ben sadece mavi gözlerine doyasıya bakmak istiyordum. Aslında hariçten iş alıyor diye düşünmemesi için efendi niyetimi belli ederek çıkına teklifi edecektim. Varsın, o bunu böyle bilsin. Amacını, elâlemin, daha çıkmadan öpüştüler dememesiydi. Zaten saklamak istesek daha çabuk duyulacaktı. Hem ben bir-iki arkadaşına boş bulunup söyleyiverdim. Boş moş bulunmadım, düpedüz yalan söylüyorum. Bilerek, isteyerek ve övünerek anlattım onu nasıl kütüphanede sıkıştırdığımı. Neden böyle dolambaçlı yollara başvurduğumu ben de bilmiyorum. Söylememem gerekiyordu, ondan olmalıydı herhalde. Ben Pınar'ı öyle ya da böyle öpecek ve sadece kendime saklayacaktım ha, güldürmeyin beni. Dünya âlem duysun istiyorum. Duymazlarsa megafonla yayın yapıp radyoya reklam vereceğim.

Hafta sonu kalabalık grubumla –çoğu Büyükkada'dan arkadaşlarım– yine Regine's Diskoteğe matineye gittik. Kalın kadife perdeleriyle karartılmış Elmadağ'da gençler arasında popüler bir mekân. Biraz kışlık giyindiğimden terliyor, belli etmiyordum. Vakko'dan aldığım bej balıkçı yaka kazağın üzerine siyah kapitoneli dokuma bir yelek giyiyordum. Balıkçı kazağın dirseklerinde süs yamalar vardı. Yeleğin içi de balıkçıyla aynı trikodan yapılmıştı. Sürekli elim yeleğimin üzerinde konuşurken, ara sıra açıp içini göstermeye çalışıyordum. Altına, siyah, beli yüksek olan bir pantolon giymiştim. Kazağım üstüne geldiğinden pek belli olmuyordu. Aynı dükkândan alınmaydı. Pantolon belini çekebildiğim kadar yukarı çekmeye gayret ediyordum çünkü bacaklarım vücuduma oranla daha kısa. Aynada hemen fark edebiliyorum, bunu saklayabilmek için pantolonlarımı neredeyse göbek deliğimin üstüne kadar çekiyordum. Bazen komik duruyor. Hele gömlek veya tişörtü içine soktu-

ğumda gülesi geliyor insanın fakat bu şekilde kendimi daha uzun boylu hissettiğimden umursamıyorum.

İçkilerimiz genelde alkolsüz meyve kokteyli, sıkma meyve suları, vermut ve cin tonik. Locamızda oturmuş duvarlarda dizili duvar aynalardan gözlerim fıldır fıldır etrafı süzdüm. Kimler var, kimler yok piyasa, yaptım. Pınar çıkmak istemediğinden, ben de grupla takıldım. Kendi grubumdan bir yeni kızla dans etmek kolaydı fakat sadece haftada bir kızlarla tanışma fırsatım olduğundan zamanımı boşuna harcamak istemedim. Zaten hoşuma giden birini gördüğümde, kısa bir süre onun etrafını kolaçan eder, yanında erkek arkadaş veya abi kılıklı biri var mı diye bakınırım. Emin olduktan sonra, hamlede bulunurum. Ortalığı süzmek de bayağı vakit alır. Saat sekiz dedin mi kapıya koyuyorlar. O saatten sonra daha büyükler, para babaları ve ağır toplar geliyor. Cumartesi günü kızların hepsi dansa kalkmak için nedense belli şarkıların çalmasını bekliyordu. “Sailing”, “Sorrow”, “Et si tu n’existais pas” ve “Papa” bunlardan bazılarıydı. “Pastime Paradise” ise favorileriydi. Stevie Wonder söylüyor, plağını zar zor buldum. Bir de Eagles’ın “Hotel California” adlı şarkısına bayılıyorlar. Evde kızlarla telefonda konuşurken devamlı bu iki parçayı seçiyorum. Bir saat boyunca aynı şarkıyı fon müziği olarak romantik olsun diye çaldığım olmuştur. Şarkıları sonradan duyduklarında beni ve yaptığımız konuşmayı hatırlasınlar istiyorum. Hiç üşenmeden bir ileri bir geri pikapta iğneyi oynattığımı az değildir. Şükür ki yedek iğnelerim var. Karaköy Selanik Pasajı’nda bulur bulmaz üçünü birden aldım. Son sefer piyasada iğne bulamadığımdan uzun süre ya dinleyememiş ya da plaklarımın çoğu çizilmişti. Abimin ve benim ayrı ayrı Dual marka pikaplarımız olduğundan plaklarımızı ara sıra paylaşıyoruz. Gözüm gibi bakıyorum hepsine. Silip temizleyip, kaldırıyor ve saklıyorum 45’likleri ve long playleri.

Diskoda piste çıkıp dans etmek de cesaret işi. Çıkanları öküç gibi seyreden bir grup hep oluyor. İnsan ister istemez ne yaptığına dikkat ediyor, hareketlerini düzenliyor ve adımlarını sayıyor. Bu yüzden ne olup bittiğine bakmaktan doğru dürüst içimizden geldiği gibi dans edemiyoruz. Soul şarkılar çaldığında en popüler dans, altı veya yedi erkeğin kol kola girip bedenini sağa cğip sol öne bir

adım, sonra vücutlarını sola eğip sağ ayağı öne aynı anda kıvrılarak pistin bir ucundan diğerine gidip gelineni. Bunu yapan dört veya beş grup olduğunda, pistte küçük sokak arası çatışmaları çıkacak gibi her grup kendini baskın göstermeye çalışır. Bu dansı kızlar hiç yapmıyor. En güzeli slow şarkılarda dans etmek. Kızı sarıp sarmalayıp tek bir vücut haline gelebiliyorum. Geçenlerde Deniz’le dans ederken birdenbire paslanmaz çeliğe dönmüştüm. O da hissetmiş olmalıydı. “Aramızda ne var?” diye gülerек sorunca ben anlamazlığa gelip, “Hiç, hiçbir şey yok, hep bildiğin şeyler,” deyip geçiştirmiştim. Halbuki onu sıkı sıkıya kendime doğru çekmiş sür-tünüyordum ortalık yerde. Kimin aklına geliyorsa benzer şeyler yapıyordur diye de düşünmeden edememiştim. Hazır karanlık ortamda kucağımda bir kız varken vaktimi şarkı dinleyip boşa mı harcayacaktım? Kızlar da kimin kaldırdığı umurlarında olmadan, sevdikleri veya beğendikleri erkeğin hayalini kurarak dans ediyorlardı. Çoğu zaman gözlerini kapalı tutmalarına anlam veremiyordum. Aslında ne kadar boş ve anlamsızdı düşünsenize. Bu danstan öte daha yapmacık ne olabilirdi ki?

Tanımadığım kızları dansa kaldırmak konusundaysa gayet cesurum. Görüp beğendiğim bir kızın yanına gidip de dansa kaldırdığımda beni reddederse içim biraz burkudur ve hatta üzülrüm. Söylemişim, öyle ilk bakışta yakışıklı denilecek bir tipim yok. Konuşup espri yaptığımda şansım artıyor. O yüzden çoğunlukla okulda veya gruptan kızları tavlama daha kolay oluyor. Bu tanımadığım kız dansa kalkmak istemeyince kızın dans bilmiyor oluşu, bacak veya ayağında bir ağrı, benden önce başka birine hayır dediği için onu rencide etmemek isteyebileceği, şarkıyı sevmiyor olduğu ihtimalleri kafamdan geçmezken kendi kendime acaba neyimi beğenmediğini sorgulayarak işkence ederim. Yine bir yüzleşmeden geçiririm kendimi. O anda hakikatten reddedilme hissi mi ağır basar, yoksa beni izleyen erkek veya kız arkadaşlarımın benimle alay edip şakalaşacak olmaları mı bilmiyorum. Aşağılanma hissini tabii ki sevmezdim. Bezemek veya üzülmek yerine hemen havamı değiştirmek için yılmadan tekrar bir hamle yaparım. Bedenimi dimdik kendimden emin bir hale getirir, ikinci bir aday bulur, yeniden sorarım, “Benimle dans etmek ister misin?” diye. Yanıtı evet olsa

ben bu satırları yazıyor olur muydum emin değilim. Bu kez kuruntularıma teyit aldığımı varsayıp aklıma gelen tüm kurban ve zavallı senaryolarına uyduğuma kendimi inandırmaya başlarım. İşte o an üçüncü bir sefer kendimi ayağa kaldıracak, beni toparlayabilecek gücü cin tonikte bulurum. Alkolün verdiği güç hissi inanılmaz oluyor. Tam olarak neresi bulamıyorum fakat içimde, midem dışında bir yer, şişip kabarıyor. Cesaretimi toplamama yardım ediyor. O zaman kaybedecek bir şeyim olmadığını düşünmeye başlıyorum. Vay haline sonrasında gözüme kestirdiğim kızın! Yanına gidip önce sohbetle başlar, yüz bulamazsam da konuşmamı sürdürürüm. Dans etmek istemediğini söylese de pek umurum olmaz. O aşağılanma ve reddedilme hissi artık nasırlaşmış bir hal alır. Bana hayır diyen kişiyle uğraşmaya ve onu aşağılamaya başlarım. Zırhlarını kuşanmış bir şövalye gibi karşımda duran kızı ezilmeye mahkûm bir mahluk, hatta bir böceğe, karafatmadan beter hissettirecek bir hale sokmak için elimden geleni yaparım. Ağlaması, zırlaması ne kadar çabuk olursa onun hayrına olur. Artık intikam hissi tüm vücudumu sarmıştır. Hem kim karafatmadan korkar veya onun ne söyleyeceğine önem verir ki? Ancak hiç olan biri, varlık gösteremeyen bir pislik. Ben değil. Sert ve keskin bir ses tonuyla kızın zayıf yönlerini bulmaya çalışırım. Zaaflarını gelişigüzel yoklar, giyimini, burnunu ve tipini kurcalayıp yaralamaya tüm gayretimi gösteririm. O anda onun yapabileceği en akıllı şey benden uzaklaşmakken bana cevap vermeye, laf dalaşına girmeye çalışırsa hayatının hatasını yapıyor olur. Bunu bilmeyen birisi hemen akabinde öğrenirdi. Kesinlikle benimle dans etmediğine pişman olurdu fakat neyse. Tüm hayatı boyunca bildiği, örtmeye çalıştığı komplekslerinin bir başkası tarafından keşfedilmesi onu tabii ki üzecektir. Asıl daha vahim olan benim bu üzüntüsünden duyacağım keyif ve alacağım hazdır. Enerjim doldukça bir tane daha cin tonik içip, onu üzmeye, yarasına tuz basmaya devam ederim. Ta ki zayıflığın teslimiyeti o çaresiz gözyaşlarını görünceye kadar sürdürürüm. Cevap yetiştirmeye çalışmak, sinirlenip bağırarak, çağırmak, vurmak veya bir şeyleri kırmak beni havaya sokar, tahrik eder. İyisi mi dansa kaldırdığım kişi kalksın, onun hayrına olurdu. Yoksa ben Deniz'i kaldırır, benimle dans etmek istemeyen kişi hakkında olur

olmadık şeyler söyler, dans ederken ona baka baka güler, daha fazla alay ederim. Bu kadar kötü hisseden biri de hemen mekânı terk etmek zorunda kalır. Her seferinde yanında abisi veya erkek arkadaşları bulunmayan manitalardan bahsediyorum, yanlış anlaşılma olmasın lütfen. Alkolün etkisi geçtiğinde ise bazen ne yaptığımı hatırlayıp inanılmaz bir vicdan azabı duyarım. Kendimi o kızın yerine koyup ne kadar acımasız olduğumu düşünür ve onu tekrar gördüğümde hemen özür dilemem gerektiğine karar veririm. Hatırlamadığım zamanlarda ise etrafımda olup biteni gören arkadaşlarım, “Ne kadar da kötü davrandın kıza. Yazık değil mi? Hiç mi acımadın?” dediklerinde yaptıklarım aklıma gelirse onların durumu bilmesi ve beni haksız diye yargılamasından dolayı kötü hissedirim. Fırsat çıkarsa yine kendimi affettirme çabasına girerim. Çoğu zaman arkadaşlarım kurbanı korumak için bir şey söylemiyor ve ben de yaptıklarımı hatırlamıyorum. O yüzden hiç tanımadığım halde beni görünce suratını çeviren veya selamımı almayan kızlara denk gelmişimdir. Koy gitsin, boş ver...

Lafı edildiğinde, babamın diskonun adını duyduğunda hep tebessüm ediyorlar. Bir gece annem süslenip püslenip, babamsa şıklanıp (benim lügatimde özenle giyinmiş demek oluyor) gitmişler ve Paris'tekiyle hiçbir ilgisi olmadığını görmüşlerdi. Sadece isim taklitmiş. Üstelik gündüz vakti giriş parası aldıklarından her fişe bir bedava içecek veriyorlar. Bitinceye kadar da bir garson başımıza dikiliyor. İçeceğini bırakıp da dansa kalktın mı bardak tarih oluyor, ânında toz dumana dönüşüyor. Ardından, “Ne içersiniz?” diye tekrardan başımıza üşüşüyorlar.

Yeni açılan yerleri takip etmekte babamın grubunun üstüne tanımam. Her mekândan haberdarlar ve illa denemek için giderler. Bu aralar Şamdan diye bir yerden bahseder oldular. Etiler'de açılmış. Sanılanın aksine lamba avize dükkânı değil. Hem yemek hem de sonrası müzik ve dansın olduğu iki katlı bir yermiş. Müthişmiş, ilk defa bu kadar Avrupalı yer bulduk, diye anlata anlata bitiremiyorlardı. Pavyon ve gazino masalarında rakı şişesi açmak yerine masa ayırıp şişeyle viski açılıyormuş. Çok pahalı diye duydum ve yer ayırtmak da neredeyse imkânsızmış. Ancak araya tanıdık, eş, dost koyarak üç hafta sonrasına yer veriyorlarmış. Bizim Murat,

kurnaz ya, her hafta cumartesi günü için en az iki farklı mekâna rezervasyon yapar. Grup içinde oylamayla karar verdikten sonra tercih edilmeyeni iptal eder. Bu tip konularda akıllı olduğundan lakabı Einstein'dır. Yerleri gıcık olduğumuz İzzet Kohen adına ayırırız. Pek fazla tanışıklığımız da yok ya neyse. On sekiz kişilik yerin iptalini son gün duyan ise bayağı bozulup sövebiliyor. İzzet'in annesinin hiç haberi olmuyordur bu küfürlerden. Haftalar öncesinden ne yapmak istediğimizi bilmediğimizden ve her kafa-dan ayrı bir ses çıktığından bu durumda kalıyoruz. Elimiz mahkûm anlayacağınız.

Regine's Diskosu'nda her hafta başka bir kavga çıkar ve bunu aklım almıyor. İçen mi dağıtıp sapıtıyor, yoksa mekânın tılsımı mı bilmiyorum. Kapısında zaten "Damsız girilmez" tabelası var. Üstüne üstlük temiz ve düzgün giyinmek de şart. Bazı yazılı olmayan kurallara da uymak gerekiyor. Mesela ben hayatta bir pantolonu kemersiz giymezken, Murat beli tastamam olunca mantıken takılmasını lüzumsuz bulur. Nedim ise markalı bir blucin aldığında kemerini belinin arkasında kalan deri parçasının altından geçirir. Akli sıra markasını gösteriyor. (Son aldığı blucinin üstünde olan karton parçasını çıkartmadan giymişti. Saatlerce ona takılmıştık.) Giriş sırasında ceket giyenin önceliği oluyor, kravatla gelen biri henüz görülmüş vaka değil. Erkeklerden çok, kızların ne giydiği önemli, çünkü karı kız muhabbetinden ipin ucunun kaçtığı sıkça oluyor. Kavga seyretmeye de bayılıyorum nedense. Kurusıkı tehditler, iteleme, ardından olası yumruklar ya da kafayla itiş kakış, hep bir hengâme oluyor. O durumda kapıda duran koruma görevlileri ânında geliyor. Haklı haksız demeden, ortalığın huzurunu bozan kim varsa gözünün yaşına bakmadan, sille tokat dışarı atıyorlar. Son gördüğüm kavgaya hem şahit hem de dahil olmuştum. Tam tuvaletten dönüyordum, önüme çıkıvermişlerdi. Belki de kavga etmek için tuvalete doğru gidiyorlardı, sabredip bekleyemediler bilemiyorum. Bense grubumuzdan Murat'la atışmıştım, benim de kafam bozuktu. O sırada herifin biri çuval gibi üzerime düşürmüştü. Adamı gömleğinden tutup çeken kişi ona kum torbası muamelesi yapıyordu. Burnu hemen kanamaya başlamıştı. Üstü başı da batmıştı. Sesler, bağırıp çağırımlar arasında dayacağı yiyenin

suratı şekilden şekile girdiğinde, acı çektiği her halinden belli oluyordu. Onları ayırmaya çalışanlarla kavga biraz daha büyümüştü. Dört-beş kişi dövüşüyordu. Bir-iki bardak ve şişe havalanmış sonra etraf kararmış ve müziğin sesi açılmıştı. İtiraf ediyorum ki ne olayı, ne de olup biteni bilmiyor olmama rağmen ben de iki üç yumruk sallamıştım. Bir tekmeyle kurtulmuş, Murat’a olan kızgınlığımı üzerimden atmıştım. Sinirlenecek ne oldu diye soruyorsanız önemli değil. Zaten çoğu zaman onun yaptığı şeylere kızacak bir şey buluyorum. Adam benim doğama aykırı. Devamlı düz mantık yapıyor. Mesela kavga öncesinde ortaya bir laf atmıştım: “Yetmiş beş dakika mı daha uzundur yoksa 1 saat 15 dakika mı?” Aman Tanrım neredeyse birbirimize girip dövülecektik. Murat hemen akıl mantık yürütüp, “İkisi aynı şey,” demez mi? “Valla bravo,” demiştim. “İlkokul bitirme imtihanı ilk sorusuna doğru cevabı verdin,” diye üstüne de alay etmişim. Nedim ise kesinlikle yetmiş beş dakikanın daha uzun olduğu fikrini psikolojik olarak savunuyordu. Zaten o, ne zaman soru sorulsa ilk aklına gelen cevaba hiç güvenmeyip derinlemesine düşünür. Söylenenin altında başka anlamlar aramakla ömrünü geçirir. Ben de arayı bulmak için bildiğim kadarıyla zihin ve algılama konularından bahsedip her ikisini desteklemeye çalışırken Murat işi uzatmaya başlamıştı. Çoğunluğun duruma göre değişir demesine rağmen konu dağılmış ve benim canımı sıkmaya başlamıştı. Ben sıkılınca olayın üzerine gidip, sinirlenmek yerine havamı değiştirmeye çalışırım. Düşüncelerimi dağıttıktan sonra geri dönüp konuşur ve karşımdaki kişiyi sinir etmeyi beceririm. O yüzden kalkıp tuvaletlere doğru gitmişim. Dövüş sonrası istifimi bozmadan yerime geçip oturmuştum. Kalan zamanda tüm sohbet kavganın sebebini konuşmakla geçmişti. Sarhoş olan kişi adamın kız kardeşini dansa kaldırmak istemiş ve kız hayır deyince ısrar etmiş. Hatta zorla kolundan tutup çekmeye başlayınca abisi devreye girmiş. “Sen benim kim olduğumu biliyor musun?” diye de bir laf ortaya atıverince “Tipe bak lan. Sen adam mısın yahu!” diye de cevabını oracıkta ilk yumrukla alıvermiş. Hak etmişti anlayacağınız. Zorla güzellik olmuyor be kardeşim. Hayır, sonuçta bir cevap, hem de gayet net. Anlaşılmayacak ne var ki? Cevabına hazır değilsen soru sormayacaksın. Soru soracaksan da gelen cevaba

Kumbara

razı olmalısın. Bu kuralı pek çoğumuz bilmeyiz, bilsek de duymayı sevmeyiz. Hem adamın kim olduğundan bize ne? Sadrazamın sol kulağı olsa dahi kız hayır deyince duymalı ve usulca yerine gidip oturmalıydı. Yok, öyle yağma. İşte böyle yer dayağını.

Matine günleri sokak kapısının girişinde hep uzun sıralar oluyor. Buna rağmen Kemal Abi beni tanıyor. Bekletmeden içeri alıyor. Her hafta locayı ayırtıp bol bahşış veriyoruz. İyi ve yağlı müşteri olduğumuz biliniyor. Girer girmez garsonu suluyorum. Bahşişini önceden vermeyi babamdan öğrendim. Adam ne aldığını görünce ardından gelecekleri de düşünüp ona göre daha iyi servis yapıyor. Yan yana oturmuş Mete'yle kendi masamızda olan kızlara bakmak yerine etrafta gezinen ve dans edip dikkatleri üzerlerine çekmeye çalışan kızlara bakıp kulaktan kulağa muhabbet ediyorduk. "Ulan bu karıyı benim odaya bırakacaksın, evde de kimseler olmayacak, inan bana delik deşik eder eleğe çeviririm, ezerim onu," dediğinde, ben de, "Gel de bana sor ne yapmak isterdim onunla. Yatağa mıhlar, duvara zımbalardım. Nerede o şans?" deyiverdim. Bu karı kız milleti ihtiyacın olduğunda yanında değil ve beraberken de doğru dürüst yalnız kalacak yer yok. Ya sinema ya diskotek, hepsi o kadar. Her ikisinin doğru olduğu bir zamanı kol-luyorum, elbet bir gün bulacağım.

Aynı gün Zafer'le Onur'u pistte gördüğümde yanlarında olan karılara bakıp iç çektim. Makyajları ve giyimlerine bakınca bizim kızlardan en az beş yaş büyük ve on yıl daha tecrübeli duruyorlardı. Mete'yle beraber yanlarına gittik. Okul arkadaşlarımla genelde hafta sonları görüşmüyorum. Onları farklı yerde tutuyorum. Sadece Mete onları tanır fakat ben olmadan, benim okul arkadaşlarımla ne konuşur ne de görüşür.

Gruptaki kızlar kendi paralarını öder, sanki bu bir katılım şartı. Aslında yazılı bir kural olmamakla beraber gayet net ve açık bir durumdur. Bazı çıkan çiftler veya flört edenler kızlarınkini çekiyor. Sap kalanlarsa kendi parasını ödemek zorundadır. Tavlamaya çalıştığın kızı asla gruba getirmeyeceksin. Bu da başka bir kuraldır.

Hem herkesin gözü önünde yalan ve palavra sıkmak zordur hem de alay ve şakalardan yeni tanıştığın kızın üzerinde güzel bir izlenim bırakma olasılığı azdır. Akıllı olanlar kızı tavladıktan sonra gruba getiriyor. Çıkma sürdüğü müddetçe kız grupta kalıyor. Ayrıldıktan sonra erkeğin onayıyla kalabiliyor, yoksa kendine başka bir grup bulması gerekiyor. Evet, aynen öyle erkek boyunduruğu altında bir grubuz. Tam olarak anlaşılmadıysa, bizim kızlardan biri, grup dışında biriyle, samimi arkadaşlığa başlarsa o erkeği gruba getirme olasılığı yoktur. İzin yok. Ya grup içinden bir erkekle beraber olacaksın ya da çekip gideceksin. O yüzden erkek sayısı değişmiyor. Ender de olsa çoğumuzun hoşuna giden bir arkadaşın gruba eklendiği olabiliyor. Bu erkeğin getireceği kızlar da tanımadıklarımızdan olacağından bir sürü flört ve yeni oluşacak çiftler potansiyeli de artıyor.

Geçen yaz bize katılan Alp ilk başlarda çok iyi ve tatlı biri gibi gözüküyordu. Fakat bize yeni arkadaşlar getirmek yerine bizim kızların hepsine sarkmıştı. Öylesine kararsızdı ki hepsiyle denemişti. Sanki hangisinin rızası olsa ona razı olacaktı. Aslına bakarsanız yakışıklı sayılırdı. Orta boylu olmasına rağmen, uzun saçları ve koskocaman siyah gözleri dikkat çekiciydi. Özellikle beğenip peşinden koştuğu bir tek kız yoktu. Aramızda hemen, “Ulan sen doktor musun? Kızların hepsinin halini hatırlını, derdini sorup duruyorsun?” diye sitem edenler olmuştu. Ve tabii takma adı Doktor konmuştu. Aklına geldikçe kendinden bahseder, gittiği seyahatleri, yaptığı şeyleri allandıra ballandıra anlatırdı. Bir insan bu kadar görmemiş olabilir mi dedirtecek cinstendi. Onu yargılamıyorum. Bunun yanında gülmeden de edemiyorum. Murat’la yaptığı sohbette kışın Milano’ya gittiğinden bahsederken, bizimki de ilgilediğini göstermek için hangi otelde kaldığını sormuştu. Kardeşinin oturduğu şehri çok iyi tanıdığından arkadaşlıklarını ilerletmek için gösterdiği bir çabaydı sadece. Alp, “Albergo* Otel’de,” deyince hepimiz kahkahalara boğulmuştuk. “Bu kadar komik olan ne?” diye sorduğunda, fırlama Murat ortaya atlayıp, “Ben de alışverişimi Soldes mağazasından yapıyorum,” demişti. Daha çok gülmüştük.

* İtalyanca, otel.

(Avrupa da tüm dükkânların camında ucuzluk zamanı bu yazı oluyor.) Komiklik konusunda Murat zaten ustaydı. Bir gece kalabalık erkek grubu beraber kaldığımızda hepimiz donlarla oturup sohbet ediyorduk. Konumuz aynıydı. Ortalık yerde sigaralarımızı içerken birden Murat gaz çıkardı. Evet, yellendi ve elinde tuttuğu çakmağı donunun alt kısmına tutup tam bombayı saldığı anda yaktı. Bunu daha önce kot pantolonuyla Zafer'in okulda yaptığını görmüştüm. Mor bir gaz bulutu hem gömleğine doğru çıkmış, hem de dizlerine kadar inmişti. Pantolonsuz yapıldığını ilk defa görüyordum, önce bir feryat sesi duyduk, ardından yanık kokusunu aldık. (Tıpkı evde tavuğun tüylerini yaktıklarında çıkan kokuyu andırıyordu.) Murat'ın bacak arasındaki kılların hepsi yok olmuştu. Ardından hiç utanmadan donunu indirip kичını hepimize gösterdi. Ne kadar güldüğümüzü anlatmama gerek yok sanırım. Başkaları denemesin diye sözünü ediyorum. Kendi bildiğini okumayı sevenler yine de benim sözüme inanmasınlar kendi keşiflerini buyursun yapsınlar.

Bir de Alp'le beraber aramıza katılan can dostu Metin vardı. Doktor ne yaparsa o da aynısını tekrarlardı. Onun da adı Asistan olmuştu. Sarışın, renkli gözlü, nispeten koca kafalı ve ne söylersen gülen mizaçlıydı. Kendisi komik değildi, üstüne üstlük eğlenceli olmak tasası da yoktu. Yavaş biri bile sayılabilirdi. Kıt zekâsıyla her duyduğuna kıkırdamayı severdi, o kadar. Doktor ve asistanının neler yaptığını kollamaktan yaz boyunca yorgun düşmüştük. Yeni kızlarla tanıştırmaktan aciz olduklarından yaz sonunda gruptan atmaya karar verdik. Bize hiçbir getirisi olmayan adamlarla ne işimiz olacaktı ki? Bu sadece erkekler için geçerli değildi. Bazen kızların kız arkadaşları da çok eğlendiğimizi görerek bize katılmak istediklerini söylerlerdi. Buna en iyi örnek Deniz'in arkadaşı Rakel'di. Israrla bizimle takılmak istemişse de önce onaya sunulmuş, sonrasında grupta yeterince kız olduğuna karar verip onu beklemeye almıştık. Yüzsüzce şu an kontenjanımız dolu, yer açılır açılmaz ilk sırada sen varsın demiştik. Kız o kadar güzel değildi, erkeklerden hiçbiri ona arkadaşlık teklif etmek istemiyordu. Bir de plajda öğlen yemek yerken fark etmiştim, yarıya kesilmiş limonların üzeri fileyle sarılıyken, hiç istifini bozmadan limonları fileden çıkartıp balığın üzerine sıkıyordu. Benim onu grupta istememe sebebim buydu.

Amma da abartıyorsun diyeceksiniz belki, oysa kızlarda bazı dikkat ettiğim ince hususlar var. Ve bunlar ufak da olsa beni rahatsız ediyor. Tabii ona söyleyecek halim yoktu. Kalbini kırmamak için de böyle bir yol seçmiştik. Adı da o gün bugün “Kontenjan Rakel” olarak bilinmektedir. Ayrıca Rakel’le beraber dolaşan ilahe kadar güzel bir kız vardı. İlk başta gruba her ikisinin de beraber katılacağını düşünmüştük. Tanrıçanın Amerika’da yaşadığını öğrenince kışı sadece Rakel’le geçirmemek için oylama sonucunu değiştirmiştik.

Büyükada’da belli gruplar var. Bunlara ait olmayanlar, yalnız takılıp sağa sola sarkmaya çalışanlar. Evleri Maden bölgesinde olanlar denize girmek için kulüplere gelmediklerinden gündüz saatleri boyunca gruplardan uzak olabiliyorlar. Akşam olunca da onları arayan soran olmuyor. Yaz tatilinin bir süresini yurtdışında veya Bodrum’da geçirenler grupların oluşum sürecini kaçırabiliyor. Bir de garip, kıl, kendini beğenmiş, çok bilmiş veya geçimsiz kişiler gruplara alınmıyorlar. Bu gruplaşmalar çocuk yaşlarda başlıyor ve her yaz biraz daha pekişiyor. Tüm tatil boyunca her gün beraber olmamıza rağmen, kış ayları gelip de okul başladığında aynı sıklıkta görüşmüyoruz. Hem okul arkadaşları ayrı olduğundan hem de hafta içi çıkmak diye bir şey söz konusu olmamasından kaynaklanıyor. Arkadaş ziyaretleri sadece ders çalışmak veya imtihan hazırlıkları için yapılabiliyor. Kışın hafta sonu dışarıda kalmak diye bir şey de yok. Adada ise durum farklı. Hemen her gece arkadaş evine gidip yatabiliyoruz. Grup içinde gruplaşmaların olduğu da görülen bir durum. Birini çağıran hepimizi çağırmak zorunda değil. İlk yapılması gereken kendi yerini grup içinde sağlama almak, gerisi kolay. Bunun için önce kendine sırtını dayayacağın bir ortak bulman gerekiyor. Senin dediğini yapan, sözünden çıkmayan, her şeyini onaylayan birini bulduğunda zaten iki ses çıkmaya başlıyor. Benim böyle sözümünden çıkmayan bir arkadaşım var, adı da Mete. Bahsetmiş olduğum Ayı Mete. Ne söylersem yapar ve tüm oylamalarda hep iki oyum olduğundan eminimdir çünkü adamım sağ olsun. Onun canı kebab çekerken ben balık dediğimde itiraz etmez. Sinema isterken iskeleye dondurma yemeye gitmekten memnun olur. İç dünyasını saf bir şekilde bana açıp sürekli yardım isteyen çocuk

gibidir. Acıma hissinden çok elimin altında tutma güdüsüyle beraberimde dolaştırıyorum onu. Annesi ona, o annesine çok düşkünler. Biraz toplu olduğundan zayıflaması gerekiyor. Bitmek bilmeyen bir rejim muhabbeti var etrafında. Ne zaman bize gelse içimde garip bir mutlulukla ona Avrupa çikolatalarımdan ikram ediyorum. O da yüzüsüzce kutudan birkaç tane alıp tadına baktıktan sonra beğenmediği olunca elinde kalanı bana uzatıyor. Tanrı bilir onun evinde olsa, kutuda, yarım yamalak ısırılmış çikolatalar bulacağım. Yemek öncesi evine gitmeden evvel tıkınabileceği ne varsa veririm. Bana anlattığına göre, en son çare olarak annesi aldığı tüm giysilerini birer beden küçük almış. “Zayıflarsan giyebilirsin,” demiş. O kadar üzölmüş ve zayıflamak için öyle büyük bir özveriyle uğraşıyordu ki, ona şekerlemeleri verdiğime sonradan pişman olmuşum. Yok yok, yalan söylüyorum, pişman olmamıştım çünkü verirken içimde biri kıs kıs gülüyordu. Zavallı Mete olacaklardan habersiz nasıl da iştahla yiyordu. Saf mı aptal mı emin olamıyorum. O keyif ânını aynen etrafında anne veya babasının olmadığı bir zamanı kollayıp tanımadığım bir küçük çocuğun özenle yapmış olduğu kumdan kalesini yıktığımda da yaşamıştım. Gözlerinin içine baka baka ayağımla ezip bozduğumda, dolan gözlerinden yaşların akmasını beklemeden, suya koşup insanlar arasında kaybolmuşum. İmha ettiğim kaleleri inşa eden minik çocuklar başlarına gelen o korkunç felaketi, yanlarına gelen ebeveynlerine nasıl da anlatmaya çalışırlardı. Seyretmeye doyamazdım. Tıpkı Mete gibi, kıyafetlere sığmadığında kim bilir annesine ne hikâyeler anlatıyordu? Bazen onun evinde bir araya gelip poker oynadığımız da oluyordu. O da başka hikâyeye. Parasınydı elbette. “Ben kuralları o kadar iyi bilmiyorum,” falan diye gevelese de, “Merak etme ya, öğretiriz. Sen akıllı adamsın parasına oynarsan çabuk öğrenirsin,” deyip kandırıyorduk. Devamlı kepiliyordu. Oyunun aslını bilmesem hepimiz bir olup kuralları işimize geldiği gibi değiştiriyoruz veya Mete’nin kaybetmesi için ne gerekiyorsa yapmak konusunda anlaşmışız zannedebilirdim. Öyle olmuyordu, adam şanssızdı ya da harbi anlamıyordu. Son oyunumuzda kartları toplayıp karıştırırken en alta üç ası dizip dağıtmıştım. Gayet tabii bir şekilde üç kart istemiş fakat destenin en altındakileri kendime vermiştim. Masada

yüz mimikleri ve şakalaşmalar serbest olduğundan, birbiriyle sözleşmiş gibi işaretleşiyorduk. Mete kızıp, “Aranızda anlaştınız, beni kerizliyorsunuz. Ben anlamaz mıyım?” deyip kartları masaya fırlattığında ortada birikmiş para en az beş haftalığım kadardı. Adamın elinde kare papaz vardı, bende ise ful as. Onu aptal yerine koyup kartları dizdiğimizizi sanmıştı. Yüzde yüz kazanacağı, beni soyup soğana çevireceği bir elden son anda caymıştı. O oyun için kendine kızmalıydı. Şanslı adamım ne diyeyim. İyi ki Mete böyle, farklı değil. “Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim” lafını duymazlığa geliyorum. Doğruluğunu da tartışmak istemiyorum yoksa Mete’yle arkadaş olduğumu gören herhangi biri onunla ortak yönüm olduğunu düşünürse üzülürüm. Harbiden, hakikatten üzülürüm çünkü böyle bir şey mümkün değil. Tamamıyla menfaat için beraberiz. Bunu ben biliyorum, onun bilmesi gereksiz.

Ada grubumuzdakiler aslında bir ressamın çok renkli paletini andırıyor. Çoğu Musevi’nin yanında Müslüman, Ermeni ve Süryaniler de var. Özellikle seçilmediler tabii. Böyle kendiliğinden oluşuverdik. Kalabalık, büyük gruplar halinde dolaşmak çevremde çok olağan. Bildiğim kadarıyla Büyükada’da iki-üç kişinin beraber takılıp çıktığı yok. Bu annemler için de geçerli fakat onların grubunda Rum ve Levanten aileler de var. Bununla beraber bir Musevi’nin kendini en emniyette hissedeceği yer bir başka Musevi’nin yanıdır. Körler ve sağırılar birbirini ağırlar misali, en azından ben öyle hissediyorum. Beni en iyi onlar anlıyor diye düşünüyorum. Yaşadıklarım, hissettiklerim, dinimden dolayı kanımda taşıdığım aşığılanmanın aynısı onlarda da var. Özellikle bana karşı yapılan veya söylenen bir şey yok tabii. Çoğu üstüme alındığım, iç dünyamda olup dışarı vurmadığım korkularla ilgili. Örneğin Hamursuz Bayramı sırasına Mısır’dan çıkışımız ve köleliğimize son verilışinden bahsederiz. Bunu her sene de düzenli olarak tekrarlarız. Köle olmadığımız malum, onun için âlim olmak gerekmiyor. Elimiz ve ayağımız zincirlerden ve prangalardan kurtulmuştur muhakkak. Lakin ruhsal ve zihinsel köleliğimiz halen mevcut. Büyük laf ettiğimi biliyorum fakat içimde olan bu ezikliğin sebebi veya kaynağını bulmakta zorlanıyorum. Sorduğum tüm arkadaşlarım-

dan da hemen hemen benzer yanıtlar alıyorum. Demek ki bu kanımda var, demek ki benden bağımsız, kalıtım yoluyla bana geçmiş bir his. Annemden veya babamdan olabilir, sonuçta her ikisi de Musevi. Onların anne ve babaları da öyleler. Bu his sonsuza kadar sürecek sanki. Boşuna kafa patlatıyorum, diye düşünüyorum çoğu zaman. Düşünme oğlum bunları, sana mı kalmış dünyaları kurtarmak, tavsiyelerinde bulunuyorum. Üzücü olan, kendi kendimi dinlemiyorum. “Boş ver, bırak gitsin. Sen sadece yaşamana bak,” dediğim zamanlar da az değil. Annemin sık sık, “Bu kadar olgun olmana lüzum yok oğlum, hayatını yaşa, her gününün tadını çıkart,” dediğini sanki duyar gibi oluyorum.

Bugün, aniden, başıma en olmadık zamanda ve en beklenmedik yerde bir şey geldi. O karşıma çıkıverdi. Neye uğradığımı şaşırdım. Aslında tanıdığımı sanıyordum. Öyle boş bulununca ne yapacağımı bilemedim. Sabahleyin haftalık sakal tıraşımı olurken aynaya yaklaşıp kendime bakarken oldu. Gözbebeğimin içine dalmışken birden onu görüverdim. “Sefira” karşımdaydı. Elim ayağıma dolandı, hemen bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Çekindim, hatta ürktüm. Garip bir histi. Sanki içimde bir başkası vardı. Vücudum onu örtüp kılıfla kaplamıştı. Karşısına geçip gözlerinin içine baktığımda, ruhumun derinliklerini, gizemini ve saklamaya çalıştığım tüm güzellikleri açık ve net bir şekilde görebiliyordum. O benim ruhum olmalıydı. Evet, o ruhumdu. Yalnız kaldığımızda zaten birbirimizden saklanma ihtiyacını duymazdık. Kendimi bulduğum, bildiğim ender anlardandı onunla beraber olan zamanlarım. Hassas, duyarlı, derin ve ince düşünceli, zarif bir romantikti. O bendim, ben de o. Hem ayrıydık hem de beraberdik. Hem aynıydık hem de farklı. Sefira’nın upuzun saçları, koskocaman gözleri vardı. Atlayıp zıplamayı seven mutlu, küçük bir çocuktü. Ona bakmayı, onun isteklerini öğrenmeyi ve karşılık vermeyi hep ikinci plana atmışımıdır nedense. Onu yüreğime gömmek daha kolay gelmiştir. Bunun için de Yürek’ten yardım alırım. Kalbimi aklımla gömdüğüm için önceliğimi hep Yürek’e veririm. Ben ve Yürek hep bera-

beriz, çoğu zaman da hemfikiriz. Kendimi bildim bileli onun söylediklerine kulak veririm. Yürek ne zaman akıl fikir danışmak istesem yanımda. Abimden çok onu dinlerim. O hep doğru dürüst olması gereken, yapılması gereken şeyleri bana söyler. Sağduyuludur kendisi. Yürek benim aklım. Mantıklı, olgun, sorgulayan ve olmam gereken bendir. Ben zaten herkesin gittiği yolu takip edenlerden değilim. Sefira'yı bastırmaya ve onu susturmaya çalışırım. Kararlar bana ait, o sadece verdiğim kararlara saygı göstermeli ve onlara uymalı. İşin doğrusu onunla sohbet etmek sağırlar sohbeti gibidir. Ben konuşurum o iştmez, dinler. Duymasa da o beni anlar. Ben onu anlamam. Anlamamak işime gelir de ondan. O aslında içi dışında biri, karmaşık olan benim. Yürek'le Sefira birbirleriyle hiç anlaşıyorlar. Çoğu konu hakkında, daha doğrusu her konuda fikir ayrılıkları var. Hep ikisinden birini tercih etmek durumunda kalıyorum. Hangisine hak versem diye kafamda soru işaretleri oluşuyor. Sonrasında acaba doğru yaptım mı diye sorguluyorum kendimi. İçimde hep bir şüphe kalıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Ne olur aralarında anlaşıyor olsalar sanki?

Yürek bir sürü kızla beraber oldu veya olmayı da düşledi fakat Sefira'nın beraber olmayı onaylayacağı biri henüz çıkmadı. Ne de olsa Yürek mantıklı ve ayağı yere basan biri, Sefira ise merhamet ve utanma duygularından başka bir şey taşıyor.

Bu duyguların bende de olup olmadığından bazen emin olamıyorum. Sebebini anlatmaya çalışayım. Okulda yıllığa çıkacak yazılar için son elemeler yapılıyordu. Elime verilen tüm eserleri okumuştum. Benim yazdıklarımı da bir başkası okuyordu. Hoca sona kalanları elden geçirip nihai kararı verecekti. En çok kendi yazdıklarımın yayımlanmasını istiyordum. En azından geçen senekinden daha fazla çıkmasını temenni ediyordum. Lise sonlardan Selim diye birinin ve dokuzuncu sınıflardan David'in inanılmaz güzel yazıları önümdeyken onları elemeye karar verdim. Kayda değer sadece o ikisi vardı. Benimkilerden daha iyiydiler diyebilirdim ancak benim görevim basıma uygun olanları seçmektir. Nasıl, neden ve niçinlere kafamı yormak niyetinde değildim. Bu arada doğru bir şey yapmadığımı Sefira haykırıyordu. İçimden gelen öteki sese yenik düştüm. Elimde bir güç vardı ve onu istediğim gibi kullanabileceğimi biliyordum. Bu his bana güç vermişti. Sanki dünyanın

gidişatına, tüm yazı yazarların istikbaline ben karar verecektim. Sonunda daha kötü olan iki yazıyı onaylayıp hocaya sundum. Nihayet, benim üç şiirim ve bir kompozisyonum basılmaya layık görüldü. Selim’le David yazar olacak değiller ya, öyle icap etmişti. Asıl sebebini onlar hiç bilmeden kaderlerini yaşayacaklar. Bana, neye göre seçeceğini tam olarak söylememişlerdi. Beğendiklerini ayır demişlerdi. Ben de öyle yaptım. Haksızlık falan yok ortada. (Bu durumda merhamet ve utanma duygularından yoksunum sanki.) Onayladığım yazılardan biri Kerim tarafından yazılmış vasat bir metindi. Benim yazımla rekabet edecek düzeyde değildi. Yine de iç dünyasından bahsettiği için hoşuma gitti. Hislerini ve düşüncelerini çok iyi yansıtmıştı. Ona biraz acımıştım. (Burada acıma duygularına sahip olduğumu fark ediyorum.) Âşıktı besbelli fakat karşılık bulamıyordu. Kimden hoşlandığını da anlamak zor değildi. Bu şekilde belki bahsi açılır ve sevdiğine kavuşabilir diye ona bir kıyak yapmak istedim. Doğrusu, kızın da anlayıp daha fazla umut etmemesi için bir şeyler yapacağını düşündüm. Kerim ilk günden beri üzerine alınmış ve kızın hareketlerini yanlış yorumlamıştı. İnci onu sevdiğini söylüyor, bunun yanında abisine benzer hisler beslediğini sonuna ekliyordu. Ben de hemen beklentisine son vermek istiyordum. Kız ısrarla, “Problem sende değil bende,” demesine rağmen Kerim “Problemin ne olduğunu anlamıyorum,” diyordu. Zavallı tek taraflı aşkın ne olduğunu ilk defa tadıyordu. Daha boktan bir şey olamazdı. Kendine göre tüm canayakınlığı ve içtenliğiyle kıza basit iltifatlar yağdırırken onun umuru bile değildi. İnci’ye asıldıkça kız kasılıyor ve havalara giriyordu. Buna rağmen yanına kim yaklaşırsa yaklaşsın Kerim’in olduğu yöne dönüp ona nispet yaparcasına, kendisine bakıp bakmadığını kontrol ediyordu. Hiçbir şansı yoktu garibin. Bu eziyeti çekirmek sanki kıza keyif veriyordu. Ezilip küçülmek ve sevdiğinin sana önem vermemesi, gizli gizli kızmak, hayata lanet okuyup ağlamayı ben de zamanında birkaç kez yaptım. Olsun, artık arkamda bıraktım. Kerim’in onu unutup bir başkasıyla sevdâ hayallerini kurmasına çaba gösteriyordum. Adam da bula bula en güzellerden birine tutuldu. Zavalılık. Belki onun intikamını almak için İnci’yi ben tavlayıp yarı yolda bırakmalıyım, diye düşünüyorum. Fena da olmaz sanırım. Listemdeydi ne de olsa.

Okul çıkışı tezgâhlarda misket boyunda can erikleri görünce tadını hatırlamış olmama rağmen özlediğimden aldım. Çekirdeği yumuşacık, ekşiden öte acıydı fakat yazın müjdecisi olduğundan seve seve yedim onları. Boğaz'da erguvanlar açmış mıdır acaba? Bu hafta Eurovision Şarkı Yarışması var. Ne yazık ki keyifli olmayacak, tıpkı geçen sene olduğu gibi. Halbuki Semiha Yankı'nın "Seninle Bir Dakika" şarkısını yarışmada duyduğum zaman nefesimi tutup izlemiştim. Senelerdir seyretmeye alışık olduğum bu programda Türkçe bir şarkı söyleniyor olması beni çok mutlu etmişti. Tüm Avrupa müziğimizi ve sesimizi duyuyordu. Nasıl da iftihar ediyordum kendimle, onunla ve ülkemle. Sonuçta aldığı puanlar çok kötüydü. Sonuncu olmuştuk. Üstüne üstlük geriye döndüğünde havalimanında çürük yumurta ve domateslerle karşılanmıştı kadıncağız. Şarkı şu anda dilime dolanmış bir vaziyette. Ya onu ya da Gülden Karaböcek'in söylediği "Dilek Taşı"nı mırıldanıp duruyorum. Su olduğunda sabahları duş alırken bu şarkıları söylüyorum. Bunları diskolarda veya ev partilerinde çaldıkları yok. Fransızca ve İtalyanca slowlar, bazen de İngilizce şarkılar seçiliyor. Hele Mina ve Dalida bizim Ajda'nın şarkılarını kendi dillerine çevirmemişler mi, duydum mu gıcık kapıyorum. Türkçelere maalesef sadece radyoda denk gelebiliyorum, onu da bekleyecek sabrım yok. Kasete çekip sağa sola dağıttığım bile oluyor. Son günlerde çocukluğumdan hatırladığım bir başka şarkı hep aklımda, kimin söylediğini bulamıyorum.

"Berduşum ben berduşum, kalbimden vurulmuşum.
Ben yaralı bir kuşum, kanatlanıp uçamam.
Boş vermişim, bu dünyaya,
Gündüz gece demem, yemek bile yemem
Aşkınla avareyim"

diye gidiyor. Ritmi de ağzıma takıldı, mırıldanıyorum.

Kumbara

Eskiden 1 Mayıs, Bahar Bayramı olarak kutlanırdı. Şimdiyse İşçi Bayramı olarak kavga gürültü patırdı içinde geçiriliyor. Bayram seyran denince aklıma nedense hep bir kutlama, eğlence ortamı geliyor. Bu sene olanlar ise düşmanlar başına... Taksim Meydanı'na yürüyüş için gelmiş olan ciddi sayıdaki kalabalık öyle bir dağıtılmıştı ki akıllara durgunluk verdi. Televizyonda duyduğum bağırma ve çılgılık sesleri arasına panzerler dalıp sağa sola, sağcı solcu dinlemeden su pompaladı. Göz yaşartıcı bombalardan nasibini alanların hayret ve dehşet dolu bakışları onları ekranda seyredenlerinkinden farklı değildi. Neler oluyordu? Gözler yaşlı, umutlar tükeniyor, ölüm herkesin yanı başından geçiyor ve kimi yanına alacağı belli olmuyordu. Kazancı Yokuşu'nda üst üste istiflenmiş cesetleri gördüğümde geceleri rüyama gireceklerinden emindim. Bazıları vurulmuş gözükse de çoğu kaçışan kalabalık tarafından ezilip ölenlerdi. Savaş sonrası Nazilerden kalan toplu mezar görüntülerini andırıyordu.

Bu olayı kafamdan uzun bir süre silemezken, bu hafta da başımdan iki tane önemli olay geçti. İlki Hakkı ile ilgiliydi. Çarşamba günü ders arasında gittiği kadınla ilgili bir macerayı uzun uzadıya anlattı. Ben de hevesle dinledim, akacak salyalarımı göstermemek için ağzımı kapalı tuttum. Efendim kadının yanına girmiş de, önce yarığına girmiş, sonra arkadan denemek istemişmiş de, en sonunda büyük memelerinin arasına sokup sürte sürte suratına patlamış ve kadın da ona, “Ne oldu sana erkeğim, benim zampara kılıklı vahşi aslanım,” demiş. Kafam bir an almadı. Olabilir miydi? Hakkı acaba Zafer'den duyduğu maceraları kendi yaşamışçasına anlatıyor olabilir miydi? Tabii ki düşünmeden edemedim. Mutlaka öğrenmemin yolu vardı. En azından Varol'a beraber gitmeyi planladığımızda ona haber verebilirdim. Bakalım tepkisi ne olacaktı? Nitekim sormuş ve cevabımı da almıştım.

Abazalık kötü bir şey, hele karıya sürekli gidememek başka bir felaket. Mete bana kendine has, yeni bir otuzbir şeklinden bahsetti. Önce güldüm (hem de kahkahalarla), sonradan aklıma yattı. Kime

ne zararım olacaktı ki? Geçen yaz, aldığı kavunun üzerine bir delik oyduğunu, suyunu ve çekirdekleri oldukları yerde bırakıp, aletini sokup çıkararak sonunda içine boşaldığını anlattı. “Anladığım kadarıyla benzer bir his olmalı,” dedi. Kavunun da mevsimi henüz değil, başka hangi turfanda meyveyle denenirdi acaba? Mete’ye sorsam hemen anlayacak, o yüzden ne ona ne başkasına soramıyorum.

Unutmadan eklemek istiyorum, Pınar’dan evvel bir ara Betül’le beraber oldum. Hemen yaz bitimindeydi. Onunla ilgili anlatmam gereken komik bir hikâye var. Sinemaya gittiğimiz gün neredeyse iki aydır çıkıyorduk. Sadece hafta sonları olduğunu düşünürseniz en fazla sekiz kere beraber olmuştuk. Öpüşmek ve elleşmekten ileri yol katetmemiştim. İki çift beraber film izlerken, ara verildiğinde kızlar tuvalete gitmiş, bense Murat’la konuşmaya başlamıştım. “Sen nereye kadar ilerledin?” diye bana sorduğunda, ben, “Elle-rimle memelerini o kadar sıktım ki bahse girerim renk değişti-mişlerdir,” demiştim. İlk yarı boyunca öpüşüp, koklaşıp elleşmekten filmin konusuna bile girememiştim. “Yaa, siz kaç hafta sonudur berabersiniz hâlâ kumbarayı gıdıklamadın mı?” dediğinde ne olduğunu anlamadığım için kendime biraz kızmıştım. “Kumbara ne ulan?” diye safça sorduğumda, “Vajina lan vajina. Anlamadın mı? Sulu banka, adı üstünde,” demişti Einstein. Gülmeye başlamıştım. Lakin kafama takılıvermişti. Kumbaraya dokunmak, çıktığın süreyle mi ilgiliydi yoksa kızıdan kıza fark mı ediyordu? Çoğu zaman içimden geldiği gibi değil de kızın izin verdiği süratte ilerleyebili-yordum. Ancak denemekte, sınırları zorlamakta bir zarar yoktu. Dur diyene kadar ilerlemeye çalışabilirdim. Nitekim ışıklar söner sönmez, ilk iş olarak, elimi bacaklarında gezdirmiştim. Biraz huzursuz olmuştu. Yapma demediği için hafifçe bacağımla bacağına sürtünüp elimi eteğinin altına sokmuşum. Donuna geldiğimde parmaklarımla kumbarasını gıdıklamaya başlamış, kulağıma doğru eğilip, “Burada olmaz. Lütfen kes,” demişti. Sesi fısıltı halinde çıktıysa da dediğim dedik bir tonu vardı. (Kim bilir belki de “inadım inat götüm iki kanat” tavrını taşıyordu.) Tüm yırtıklığımla, “Tuva-lete gidip donunu çıkartıp gelsene,” demiştim. Halbuki istese ka-ranlıkta, oracıkta bile paltosunu kucağına koyup basit bir hamleyle

çıkartabilirdi. Benim aklıma gelen neden onunkine gelmiyordu? “Yok, daha neler. Manyak mısın nesin sen oğlum?” diyerek ittirdiğinde şaşırdım dersem yalan olur. Sanki hiçbir şey olmamıştı. Film seyretmeye koyulduğumda, aklım fikrim sadece kumbarasındaydı. Ne yapsam nasıl yapsam da onu kendimle aynı havaya soksam diye düşünürken Murat’a bakmaya başlamıştım. Benim ona baktığının farkında değildi. Açıkça beni umursamıyor, adı Müge olan kızı resmen yiyordu. Daha ilk kez beraber oluyorlardı, çıkmıyorlardı. Onun deyimiyle hariçten iş koyabileceği kolay bir kızdı. Aralıksız gözüm onlardaydı. İş ne kadar ilerlettiğini takip ediyordum. Geri kalmak hoşuma gitmiyordu. Arada ışıklar açıldığında kızın yüzü gözü kıpkırmızıydı. Sanki her tarafına ruj sürülmüştü. Balıkçı yaka kazağının içinde sıcaklar basmış ve buhar çıkarıyor olmalıydı. Evine döndüğünde, kazağını çıkarttığında, boynunda emilen yerlerin morardığını görecekti elbet. Nereden mi biliyorum? Murat’ı tanıyordum, hem de çok iyi. Akıllı ve şakacı olduğundan, boyun ve ensede Zoro’nun imzasını bırakmayı sever. Hatta imkânı olunca kendi boynunu da emdirir. Sadece zaman meselesidir. Bunu da iftiharla gösterecek, gömleğinin yakasını açık bırakacak, soranlara kendinden emin bir şekilde, hangi kızın nasıl yaptığını allandıra ballandıra anlatacaktır. Kendi kendine ememeyeceği yerleri özellikle seçeceğini biliyorum. Uzun bir süre onları izlemiştim. Başımı perdeye doğru sabit tutup gözlerimin ucundan, kenarından baktım. Onun cephesinde vaziyet iyiydi. Sinema çıkışı nereye gidebiliriz diye düşünmeye başlamıştım. Mahsustan Murat’ın işini biraz aksatmak için, o da ara vermek zorunda kalsın diye ona seslendiğimde, kız hemen toparlanıp onu iki eliyle birden üzerinden itivermişti. Utanmıştı herhalde. Bu hoşuma gitmişti. Kızlarda biraz utanma sıkılma hissi olması gerekiyor. Aptal bir soru sormuş, anlamayınca cevap da vermemişti. Ne olup bittiğini bilmediğim filmi izlemeye koyulmuş, dakikalar saatler kadar uzun gelmişti. Kaç kişi sinemadan istediğini alıp da çıkmıştı acaba? Ben memnun kalmamıştım. Betül hakkında en sevdiğim özelliği espri anlayışımızın uyuyor olmasıydı. İlk tanıştığımız günlerde herkesin içinde ona sormuştum: “Memelerine dokunabilir miyim?” Diğer salakların tepkisini beklerken –tokat yediğim de olmuştur– tüm

canayakınlığıyla dönüp, “Kulak memeleri, değil mi?” dediğinde hoşuma gitmişti. Yakında baş başa kalırsak, “Dudaklarını yalaya bilir miyim?” diye soracağım. Hangi dudak olduğunun cevabını bulamazsa ona ne yapacağımı biliyorum.

Hakkı’yla yaptığım bir sohbet sırasında Varol’a gideceğimizi çıtlattım. Bize katılıp katılmayacağını sordum, “Meşgulüm,” cevabını aldım. Halbuki henüz hangi gün gideceğimizi söylememiştim. “Hangi gün müsait değilsin?” dediğimde, bana verdiği cevap hafta sonu oldu. Ben de, “Okulu kırıp salı günü gideceğiz,” dedim. Derslerinin kötü gittiğini ve devamsızlığının çok olduğunu söyleyip reddetti. Artık anlamamak için odun olmam lazımdı. Hakkı da benim gibi bakirdi ve benden beter yalan söylüyordu. Şimdi nereden çıktı bu bakirlik diyebilirsiniz. Haklısınız demekte. Sizi anlayabiliyorum. Ben ne zaman yalan söyledim ki? İşin doğrusu, itiraf etmek için Hakkı’nın yalanını yakalamayı beklemem gerekmiyordu. Bana güvenmeniz için her şeyi dosdoğru anlatmam icap ederdi ancak yapmadım, yapamadım. Kendime yediremedim, gururuma yenildim. Bu gurur ne kadar da berbat bir şeydir yahu. Başıma öyle boktan bir iş açtım ki nasıl temizleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Yardım alacak kimsem de yok. İnanın, emin olun yapayalnızım şu anda. Evet, ben bakir bir erkeğim. Hâlâ! Hatırlayacaksınız, okulu ektiğim gün arkadaşlarıma yalan söylediğimden dolayı başım öne eğik bir şekilde eve dönmüş ve annemden azar işitmişim. Sonradan babam yanıma gelmiş ve beni derdimden kurtarmıştı. Burada anlatmadığım ya da farklı anlattığım bir kısım var. Babam odaya girdiğinde biz kavga etmiştik. “Yeter artık nedir senden çektiğimiz. Bak abine, onu biraz örnek al. Senin yaptıklarını, bize çektiediklerinin hiçbirini yapmadı. Anladık buluş çağındasın ama kendine gel ve hemen çekidüzen ver. Ne oluyor sana yahu?” dedikten sonra, “Sana soru sorunca cevap ver!” diye bağırıyordu. “Ne söylememi istiyorsun?” dediğimdeyse, “Sus, bana cevap verme!” deyip kapıyı arkasına bakmadan çekip dışarı çıkmıştı. Anlayacağınız babam anlayışlı falan değil. Bazen ben büyükleri anlamakta

zorluk çekiyorum, sebebi ortada. Ertesi gün randevuevine gidip aslanlar gibi de davranmamıştım. O gece hem olanlara kızmış hem de için için üzülmüştüm. Tüm dünyaya lanet okumuş, annem ve babamın beni neden doğurduğunu düşünüp isyan etmiştim. Bu muydu hayat? Güzellikleriyle sevabıyla yaşayacağım hayat bundan mı ibaretti? Neden benim başıma böyle kötü şeyler geliyordu? Niçin beni doğurdular? Tanrı topunun belasını versin. Herkesten, her şeyden nefret ediyorum, demiş ve yalnız kalmıştım. Hem odada hem de yalanımın içinde. Nasıl ayıklayacaktım? Kime, nasıl derdimi anlatacaktım? Şimdi sizler de işin gerçeğini öğrendiniz. Bana karşı tavır almayın ne olur. Zaten batmışım batacağım kadar. Destek olun bana.

Çocukken büyük olduğunu sandığım insanlar aptalca sorular sorup dururlardı. “Sen anneni mi babanı mı daha fazla seviyorsun?” diyerek. Hiçbir zaman, “İkisini de eşdeğer seviyorum,” yanıtını vermemiştim. Çünkü akla ilk gelen ve öğretilen buydu. Ben, “Duruma göre bazen annemi bazen babamı,” demek istediysen de içimden hep, “her zaman tüm şartlar altında babamı,” demek geçirdi. Ne de olsa taşıdığımız hormonlar aynı olduğundan beni daha iyi anladığını sanırdım.

Hafta sonları Vedat ve Mete’yle geyik yaparken onlar durumumu bilmiyor. (Sırf bu yüzden Mete’yi okul arkadaşlarımla bir araya sıkça getirmiyorum. Yalanımın ortaya çıkmasından korkuyorum. Vedat nasılsa hiçbirini tanımıyor.) Bakir olmanın heyecanını onlarla birlikte ben de yaşıyorum. Artık orospu, sürtük, kaltak, yosma, fahişe adları her neyse, bu konuda okulda konuşmamın anlamı kalmadı. İstesem hayal ürünü sağdan soldan duyduğum hikâyeleri biraz değiştirip anlatabilirim. Daha çok yalan, daha dibe çökmek demekti fakat ne yapacağım hakkında karar vermemiştim. Okulların kapanmasına çok az bir süre kaldı. Bu da yetmezmiş gibi cumartesi akşamı grubumla, karı kız derdine düşmüşken, seks fantezilerimi gerçekleştirmek yerine, kızlarla şişe çevirmece oynayıp birbirimizi yanaktan öperek vakit geçirdik. Bundan daha vahim ne olabilir ki demeyin, müsaade edin anlatayım. Fırlamalık yapmak için Murat kalktı ve bir oyun göstereceğini söyleyip gönüllü birini istedi. Beni ne dürttü bilmiyorum fakat kalk-

tım. Bu tip gösterilerin sonu pek hayra alamet olmuyordu. Gözlerimi kapatmamı söylediğinde itaat ettim. “Benim bir kız olduğumu düşün,” diye söze başladı. İçimden başıma ne bela aldım acaba diye geçirirken, işaretparmağımla onun gözlerinin nerede olduğunu göstermemi istedi. Dediğini yaptım. Sonra memelerinin olduğu yeri sordu, kakhaha sesleri içinde onu da gösterdim. “Şimdi kumbarasının yerini göster,” dediğinde boyun eğdim ve parmağımla aynen kumbarayı gıdıklıyorum hissini yaşadığımda gözlerimi açtım. Eşek herif parmağını emiyormuş. Hepimizi çok güldürdü. Ardından, “Bu numarayı yapmadan önce, mikrop kapmak istemiyorsan, kurbanının eli ve tırnakları temiz mi değil mi mutlaka bakmalısın,” diye de ekledi.

İntikamımsa acı oldu. Sessiz film oynarken sıra Murat’a geldiğinde hepimiz anlaştık ne yaparsa yapsın, nasıl anlatırsa anlatsın anlamazlığa gelecektik. Suratı, girdiği şekiller yıllarca dile dolanaaktır eminim. Seçmiş olduğumuz film, “Çıkarmadan Beş Bastım” adındaydı. Gerçek olmaları gerekmiyordu.

Başımdan geçen ikinci kötü olaysa abimle ilgiliydi. Daha önemli olmasına rağmen sonradan anlatmayı tercih ettim. Hem korktuğum, hem de sevmediğim bu duyguyu bastırmak için ikinci sınıf muamelesi yapmak istedim. Derslerin çoğu boş geçiyordu. Notların hemen hepsi belli olduğundan karneler yazılıyordu. Abim üniversite sınavları için çalışıyordu. Yurtdışında okuyabilmek için belli bir puan tutturmak zorundaydı. Aslında döviz puanı denilen bu kıstasın önemli olmasının sebebi başkaydı. Malum doların karaborsayla resmi fiyatı arasında uçurum vardı. Döviz puanını tutturduğu takdirde resmi yoldan okul parası ve yaşaması için gereken paralar çek olarak yollanabilecekti. Abim Can’ın genelde akıl fikir ve zekâ gerektiren dersleri çok iyiydi. Ezber ve hafıza isteyen dersleri pek önemsemiyordu. Edebiyatla başı dertteydi. Hem de uzun bir süredir böyleydi. Onuncu sınıfı borçlu geçti. Bu sene de aynı deritten mustarıptı. Sevmiyor kardeşim, var mı dahası? Edebiyatçı veya yazar olamayacak. O da biliyor ben de. Bilmeyen hoca-

lar olmalı. Ne olur yani yurtdışına gitmeye niyetli, efendi bir öğrenciye, bir kıyak yapılsa? Hâşâ, mümkün değil. Sınıfta dersler geçmek bilmediğinden isim, şehir ve kulaktan kulağa oynuyorduk. Tüm sınıflar bunu yapıyordu herhalde. Fen Bilgisi dersi sırasında – Bolkaş Bedaat Hoca daha derse girmemişken– Can yapmış olduğu kâğıt uçaklardan bir tanesini havaya atıp uçurmuş. Okul müdürü o anda camdan bakıyormuş. (Ahşap kapının üzerinde bir karış boyunda küçük dikdörtgen bir cam var.) Müdür de hangi ruh halindeydi ki, okulun son haftası teftişe çıkmıştı. Hemen kapıyı açıp Can'ı dışarı çağırmış ve kapıyı kapatmadan suratına –Can'ın tabiriyle– okkalı bir tokat atmış. Gık demeyince ardından bir tane daha şaplatmış. Bu okulumuzun müdürü, örnek olması gereken ilk adamdır, bir yanlışlık olmasın. Arkasını dönmüş ve onu takip etmesini katı bir sesle emretmiş. Çoğunlukla bunu duyan kişinin korkması için gerekçesi vardı. O odada olup bitenler ağızdan ağıza dolaşırken bile tüyler ürperirdi. İçeri girer girmez Can'ın derdini anlatmasına fırsat vermeden, olanca gücüyle suratının ortasına balyozu andıran bir yumruk indirmiş. Can, oluk gibi akan kanlar içinde yere yığılmış. Gözlerini açtığında okulun revirindeymiş ve kanaması durdurulamıyormuş. Hemen Güzelbahçe Hastanesi'ne kaldırıp evi aramışlar. Sonuç: Can'ın burnu kırılmıştı. Annem, “Allah o müdürün ellerini kırsın, Allah'ından bulsun,” beddualarından başka bir şey söylemedi. Ne yapılabileceği konusunda fikirleri var mıydı bilmiyorum. Bu konuyu sağda solda diğer dayak yiyen öğrencilerin velileriyle konuşup destek bulma girişiminde de bulunmadılar. İki-üç küfür sallayıp bu kadarıyla kurtulduğuna şükredercesine bir tavır aldılar. Can'ın ne hissettiğini hiç sormamış, sormamıştım. Bulaşmak istememiştım doğrusu. Benden isteyebileceği hiçbir şey yoktu, olamazdı. Ben ondan küçüktüm. Ne bir şey yapabilir ne de fikir yürütebilirdim. Sevgi isteyecek, dilenecek hali de yoktu ya. Sonunda okuldan hiçbir yazılı veya sözlü özür de gelmedi. Üstüne üstlük babamla amcam kafa kafaya verip, benim bir sene sonra mezun olacağımı düşünüp, bir şey olmamış gibi davranmaya karar verdiler. Haksızlıktı, kesinlikle abim bunu hak etmiyordu. Okulda adamları gördüğümde tiksiniyor ve korkuyordum. Aynı liglerin adamları değildik, fakat onlar bunu hep kendi

avantajlarına kullanıyorlardı. Başka hangi okulun öğrencileri öğretmenlerinden bu kadar çekinir? Aklım almıyordu. Nasıl alsın? Gidilen tüm doktor ziyaretleri sonrasında abimin burnunun yamuk kalacağı teşhisi kesinlik kazandı. İki sene içinde arzu ettiği takdirde burun ameliyatı olabilecek, kırık kemik düzeltilebilecekti. Can'a sorsalar yeni haline alışabilirdi. Ona göre daha iyi bile oldu. Evde her gece bu konu hakkında konuşuluyor, annem onu her gördüğünde sanki yüzüne değil de kırılan burnuna bakıyordu. Rahatsız ediciydi.

Kısa bir süre sonra karneler alınacak ve okul kapanacaktı. Son gün sinema salonunda toplandık. Her sınıfta başarı gösteren öğrencilere ödülleri dağıtılıyordu. Teşekkürname ve Takdimname alanlar sırasıyla açıklanıyordu. Her iki dönem takdimname almayı hak kazananlara ise İftiharname adı altında bir başka evrak veriliyordu. Bunlar bizim kesinlikle inek diye adlandıracağımız gruba girmeyi hak edenlerdi. İçlerinde en normal olanı tabii ki Kerim'di. Her dönem bir başarı belgesi alıyordu, ne de olsa doktor olacaktı. Ona takılmak için, "Ne olacaksan ol ancak kadın hekimi olursan hepimize faydan dokunur," diye takıldığımızda, "Ben insanın gizemini çözecek bir dal bulacağım," demişti. Birdenbire kendi adımın okunduğunu işittiğimi sandım, "948, Aziz Medina." Yanlış duymuş olmalıydım. Nasıl olabilirdi ki? Aslında derinde bir yerlerde oraya çıkıp bu kâğıt parçalarından birini almayı ne kadar isteyebileceğimi düşünüyordum. Alanlar hakkında onları hep aşağılayacak bir şeyler bulmuşumdur. Bu geçtiğimiz seneye kadar erkek arkadaşlarım için geçerliydi. Fırsatını yakaladığımda, ders çalışmaktan neleri kaçırdıklarına dikkat çekmeye çalışmışımdır. Yoksa tabii ki onların yerinde olmak istemişimdir. Benim de babam başarımla gurur duysun istemez miydim? Yine de onlar kadar özveride bulunup sabah akşam ders çalışıp kitap ezberlemeye pek meraklı değildim. İşin gerçeği buydu. Adımın mikrofonda anons edilmesine sınıf arkadaşlarım ve diğer şubeden tanıdıklarım da benim kadar şaşırılmış gözüküyorlardı. Şaşarmaktan öte, ağızları açık, çeneleri

düşmüş bir vaziyette, benim oturduğum yere doğru bakıyorlardı. “Hadi kalksana, bir an önce fikirlerini değiştirmeden aliver ödülünü”, “Yanlışlık ortaya çıkmadan evvel kapıver kâğıdı” sözlerine benzer, benim tezahürat diye adlandıracağım kelimeler eşliğinde sahneye çıktım. O anda, işte o anda uçuyor hissinin ne olduğunu anladım. Pek çok insan sevincini bu şekilde dile getirirken ne demeye çalıştıklarını anlayamazdım. Merdivenleri çıkarken ben değil de sanki bir başkası yürüyordu. Ayaklarım yerden kesilmişti. Sanki havada yüzüyordum. Sahneye çıktığımda, salona doğru baktım, sanırım içimden, “Ulan meğer ben neymişim!” düşüncesi geçti. Çünkü alkış ve ısıklardan kafamın içini duymamın imkânı yoktu. Ödülü okulun müdürü verirken abim aklıma geldi. Bu teşekkürü Can’ın burnunu kırmasıyla ilgili bir işlem yapmadığımızdan dolayı mı veriyordu? Belki de onun elinden almamam gerekiyordu. Elimi uzattım, üzerinde vesikalık resmimin olduğu resmi okul evrakını kendimden gurur duyarak aldım. Öpmem için elini uzattığında sadece sıkıştığımı hatırlıyorum. Merdivenleri inerken omuzlarımı arkaya doğru gerdim, dimdik bir şekilde sıraların yanından geçerek yerine oturdum. Gözlerime inanamıyordum, elimdeki evraka bakıp bakıp gülümsüyordum. Ailemizde ilk defa ben böyle bir sevincin kaynağı olacaktım. Kendimle övünüyordum, lakin mağrur değildim. Diğer arkadaşlarımdan ayrılmış olmama rağmen kibirli hissetmedim. Onların da benim namıma sevindiklerinden emindim. Neden sevinmesinler ki? Arkadaş değil miyiz?

Şaşkınlık içinde okuyorum. Bu günlük beni ne de çok ilgilendiriyormuş. Hem de fazlasıyla. Aziz adlı kişinin evimizde bahsi ne zaman geçse komu kapatılır, kulaklar çekilir ve tahtaya vurulurdu. Annem ve babam kaş göz işaretiyle beni gösterip yanımda konuşulmayacağını birbirlerine senelerce hatırlatmışlardı. Bu kadar gizli saklı ne olabilirdi? Bulmak için sabırsızlanıyorum.

Yıllıklar dağıtıldı. Hem sayısı az olan, sevdiğim öğretmenlere imzalattım, hem de sınıftaki arkadaşlardan benim için bir şeyler yazmalarını rica ettim. En sonunda boş sayfaların olduğu, üzerinde, “Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer” yazısının bulun-

duğu yerler bunun için ayrılmıştı. Yıllığın pek çok sayfası hiç görmediğim ve tanımadığım ilkokul öğretmenlerinin, öğrenci, mutfak ve temizlik görevlilerinin resimleriyle doluydu. Herkesin bir yeri vardı. Benim resmim senelerden beri kullandığım vesikalık pozdu. Asker tıraşıyla, aynı renk ceketle, ne değişecekti diye düşünüp yeni resim vermemiştim. Zaten siyah-beyaz resimlerde kravatın farklı olduğu göze bile arpmıyordu. Artık seneye lise son olduğumda daha büyük resim isteneceğinden bir tane ektiririm.

Hayatımda değişen bazı şeyler de oldu. Betül sonunda bir gün bizim evde bana kumbarasını gösterdi. şerife Abla'dan başka kim-
senin evde olmadığı bir cumartesi günüydü. Odamda oturmuş plak dinliyorduk. Aynanın karşısına geçip ona arkadan sarılmıştım. Ellerimi kazağının altına sokup ılık memelerine ellemeye başlamış, sonra üstünü ıkartmıştım. Sutyenini, ayakkabılarını ve eteğini kendisi çıkartmıştı. Ayakta sarmaş dolaş öpüşüyorduk. Üzerinde sadece donu kalmıştı. Ben de soyunmuştum. Ve dans etmeye koyulmuştuk. Donum esnemekten her an yırtılabilirdi. Yatağa uzandığımızda onun vücudunu öpmeye ve gelişigüzel yalamaya başlamıştım. Bu sırada parmaklarımla bacak arasını, kumbarasını yok-luyordum. Hoşuna gitmiş olacak ki donunu çıkartmaya yeltendiğimde itiraz etmemişti. Ben de yere bırakmış, sıraya dizilmiş plak-ların müziği eşliğinde işime koyulmuştum. Yıkama ve yağlama yapıyordum. Sonra bacaklarını alıp omuzlarıma koymuş, kumbarasının üzerinde aletimle gidip gelmeye başlamıştım. Kaygan ve sıcacıktı. Heyecanla bağırıyordu. Elimle ağzını kapatıp devam etmiştim. Bir ara bacaklarını ellerimle tutup indirmiş, eğilip kumbarayı parmaklamaya ve yalamaya başlamıştım. Oltaya takılmış bir balığı andırıyordu. ılgınca ırpınıyordu. Ardından fırça çekmeyi sürdürmüştüm. Fıradan öte itinayla badanamı vururken, birdenbi-re patlamıştım. Üstü başı ıslanmıştı. Batmış, yapış yapış olmuştu. Hemen toparlanıp, “Tuvalet kâğıdı veya mendil var mı?” diye sor-muştu. Tokatla veya başımdan aşağı dökülen bir kova suyla uyan-

dırılmışım sanki. İstifimi bozmadan dolabımı açmış, kâğıt mendillerden uzatmışım. Silip yataktan kalkıvermişti. Belki de onun namına bir şeyler yapmalıydım ancak içimden hiç gelmemişti. Bir an önce gitmesini ve uzanıp şekerleme yapmayı istiyordum. Konuşup durumu bozmaması için de dua ediyordum. Neyse ki kalkıp taksiyle hemen evine dönmüştü.

Eskiden okul bitmeye yakın taksiye binmek yerine yürüyerek Büyük Çiftlik Parkı'ndaki İtalyan Sirk'i'ne ailece gitmek âdeti vardı. Şimdiyse büyüdüğümüzden, arkadaşlarla yanındaki Lunapark'a uğruyoruz. Bununla ilgili anlatmam gereken iki konu var. Biri korku tüneline girişim, diğeri ise çarpışan arabalarda yaşadıklarım. Korku tüneli, korkma ve korkutulma fikirlerini oldum olası sevmem. “O zaman neden giriyorsun?” sorusu akla geliyor. Nereden neyin çıktığını önceden görüp kendimi hazırlamak, daha sonra kız arkadaşlarımla gittiğimde onların korkmalarını seyredip kendimi cesur göstermek için tabii. “Buna ne lüzum var?” diyenleriniz olacaktır. Öyle çabuk geçirilecek bir konu değil. Hele beraberinizdeki kız arkadaşınız girmek istediğinde korktuğunuzu belli etmek veya girmemek için yalanlara sarılmaktan daha aşağılayıcı bir şey olmaz sanırım. Başıma daha önce geldiğinden, bilerek söylüyorum. Tünele erkek arkadaşıyla ilk girdiğimde paramı kesinlikle çöpe attığımın farkındayım. Başparmaklarımla kulaklarımı tıkıyor, kalan parmaklarımla da gözlerimi örtüyorum. Hiçbir şey duymadan ve görmeden yapılan bu yolculuk biraz korkup havaya girme yetiyor. Tam korkmak değilse de azıcık ürküyorum. İkinci sefer kulaklarımı açıyor ve etrafı parmak aralarından süzüyorum. Üçüncü ve son kez ise hem göz hem kulaklarımı serbest bırakıyorum. Gayri ihtiyari yanımdaki arkadaşla sarılmak ihtiyacını duyduğumdan benimle beraber girecek olan kızın da bunu içgüdüsel olarak yapmak isteyeceğini düşünüyorum. Bu yüzden ellerimi ovuşturuyorum. Seviniyorum çünkü her seferinde haklı çıkıyorum. Üç sefer damsız girdikten sonra artık kafamın bir yerine nereden, neyin, nasıl çıkacağını, hangi sesleri duyacağımı çakıyla kazıdığım-

dan kızlarla girdiğimde pek etkisi kalmıyor. Gerçi bir seferinde şakacı olduğunu zanneden ve yanımdaki kızı beğenen genç bir görevli içeri girmişti. Tam çıkışa yakın, vagonumuza gelip bize dokunarak korkutmuştu. O anda altıma kaçırılmış bile olabilirim. Karanlık olmasına rağmen sapsarı dişleriyle attığı kahkahaları hâlâ kulağımda çınlar.

Korku tüneli dışında en keyif veren oyun tabii ki çarpışan arabalar. Binmeden evvel, paran kadar jetonu alıp cebini doldurduktan sonra, etrafı açık pistin etrafında zillerin çalmasını beklemek alışkanlıktır. Sürenin bittiğini gösteren siren sesini duyduğunda ise herkes belli bir sıra veya yöne bakmadan en yakınındaki arabaya, boşalacağı umuduyla yaklaşır. İçinde oturanın yedek jetonu varsa pis pis sırtıp tekrar deliğe atar ve o anda yeni boşalacak bir araç bulmak için tekrar bakınmaya başlarsın. Tüm arabalar dolduktan sonra pisti terk edip binenleri seyretmeye koyulursun. Yanımızdan geçene inip inmeyeceklerini, şayet son binişleri ise bizden başkasına arabayı vermemelerini rica ettiğimiz de olur. Arabaların numaraları yoktur. Sadece farklı renkleri vardır. Önceden gelip neredeyse bir saat bekleyenle yeni gelen uyanık biri arasında sıralama farkı gözetilmez. Boş arabaya kim binerse o kullanabilir. Belli ki parayla, sırayla değil. Gözü açık tutmakta fayda var. Uzun beklemelerin olduğu bu arabalara bir veya iki jetonla binmek akıl kâdır. İşin eğlencesi veya külfeti bindikten sonra başlar. Yanında kız arkadaşı, Boğaz'da sefa yapıyormuşçasına kimselere çarpmadan tüm süresini doldurmaya çalışanlardan, sürekli çarpmaktan zevk alanlara kadar çeşitli insanlar olur. Bazıları çocuğunu dahi yanına alır. Yediği darbeler sonucu suratı direksiyona veya arabaya çarpıp ağlayanlara da rastlandığı çok olmuştur. Bu çocuklar uzun süre bir daha binmezler. Bütün bunları neden anlatıyorum. Çünkü bir de kızlara asıldığını sanan ve onların dikkatini çarparak çekmeye çalışan kirodan beter benim “Kiro” diye adlandırdığım bir grup da biner. İki sap erkeğin bindiği, tek hedefi arabasında kızlar olanlara saldırmak olan bu arabalardan kaçmak gerekir. Muhatap olmamakta yarar var. Sadece arabaya yaklaşıp kauçuk tamponlarıyla vurmaktan öte tam çarpışma ânından evvel ayağa kalkıp tüm güçlerini vererek şiddet ânını daha kaba ve sert hale getirirler. Çarpa-

Kumbara

nın aldığı zevkin aynısını çarpılan arabada oturanın almadığını size garanti ederim. O sarsıntıyla beyin kanaması geçirir, sersem olursunuz. Korktuğunuzu veya kızgınlığınızı ifade etmek ise yapabileceğiniz en büyük yanlışlar. Bu, korsan kıroları daha da cesaretlendirir. Kızlara hasret olan, yaptıklarıyla kızların dikkatini çektiklerini ve tavlama yolunda adım attıklarını sanan bu Lunapark eşkıyalarını durduracak tek şey onları görmezden gelmektir. Çirkefe taş atma üstüne sıçrar deyip izinizi kaybettirmelisiniz.

Yüksek sesle çalan müzik eşliğinde yaklaşık beş dakika süren bu çarpışmalar sonrasında insanın karnı da acıkır. En uygun yiyecek, tezgâhlarda satılan soyulmuş salatalıklardır. Evde söylenenin aksine açıkta satılan tüm sosisli sandviçlerden yemek ve içeceklerden içmek de makbul sayılıyor. Ayran veya limonata en çok revaçta olanlardır. Düşünüyorum da, evvelki sene kolera salgını var dedikodularından dolayı taze meyveleri dahi haşlayan annem sanki komposto verir gibi Erikleri masaya koymuştu. Ne kadar dikkat edersen et kolera olacağın varsa zaten olacaksın, diye kendimi kandırıyorum. İşin aslı, bana bir şey olsa zaten benimle ilgilenecek, bana düşkün bir anne ve babamın varlığıydı. O yüzden rahattım. Onların beni düşündüğünü ve koruduğunu, kabul etmek istemesem de, hoşuma gitmese de, bilirdim.

Sonunda abim üniversite giriş sınavları sonrasında döviz puanını tutturdu. İş ikmallerini vermeye kaldı. Brighton'a gitmek üzere toparlanırken ben de evimde kraliyetimi ilan etmeye hazırlanıyordum. Önümüzde beraber geçireceğimiz bir yaz vardı. Sahi neden Brighton seçildi anlatmamış olabilirim. İngilizce konuşan ülkeler arasında gidilecek yer olarak ya İngiltere veya Amerika konuları sıkça açılırdı. Amerika çok uzaktı. Gitmek, ziyaret etmek hep külfetti insanlara. İşin aslı gidenlerin pek çoğu bir daha geri dönmüyordu. Orada ne varsa gidene cazip geliyor, geldiği yeri unutturuyordu. Amcamın büyük oğlu vakti zamanında gitmiş ve dönmemişti. Bu konuda aile içinde bir tecrübeleri olduğundan kesinlikle

söz konusu değildi. İngiltere’de ise birkaç seçenek varken Brighton’ın Londra’ya yakın bir sahil kasabası ve buradaki lisan okulunun da en iyilerinden biri olması etkili olmuştu.

Tatile girdikten sonra okuldaki arkadaşlarla görüşmek üzere öğlen vakti Teşvikiye Sütüş’te buluşmak üzere randevulaştık. Hakkı, Zafer, Onur ve Kerim geldiler. Sırayla öpüştük. Onur leş gibi Aramis parfümü kokuyordu. Zaten ağır, bir de çok sürdün mü bütün gün üstüne sinerdi adamın. Hepsine teker teker bakarken tavırları bana bir garip geldi nedense. Karneleri alalı üç haftaya yakın bir süre geçmiş, onlarla arada görüşme fırsatı hiç bulamamıştım. İçimizde en kötü karnesi olan Hakkı’ydı. Onun dışında kimseye sürpriz olmadı. İki tane ikmalî vardı. Çalışmadan geçmenin yollarını araştırıyordu. Onun gırgır ve şamatasına da bayılıyorum. Ayrıca sigarasını ağzında tutup, eline hiç almadan dumanı çekip çekip burnundan üflemesine de hasta oluyorum. Kendince hava atıyor sanki. Hava bunun neresindeydi anlam veremiyorum. Sadece onu incelemekle yetiniyorum. Bu sigara içmek konusunda hepimizin sergilediği cesaret tavrı farklıydı. Sokakta yürüyenlerin bizi görmemesi için, içeride en kuytu masayı seçtik. Yine de içeri tanıdık birileri girer mi ve bizi fark ederler mi endişesini ben üzerimde taşıyordum. Her nefesten sonra dumanı ciğerlerimde tutuyor, etrafıma bakıp, şüpheli terörist arar gibi, gireni çıkanı süzüyor, ardından üflüyordum. Zafer içimizde en rahat olanımızdı. Hiçbir zaman, “Burada sigara içilir mi?” diye sormak düşüncesi aklından geçmemiştir. Canı nerede isterse bir tane yakar, yasaksa zaten ikaz ederler tutumunu korurdu. En sevmediğim huyu da ne zaman sigarayı bırakmaya yeltensem bana bir tane ikram etmeyi özellikle hatırlamasıydı. Bunu kötülüğünden mi yapar, yoksa yanlışına bir ortak mı arar hiç kestiremedim. Her seferinde olmasa da çoğu zaman zayıf bir ânımı yakalar ve tekrar sigaraya başlatırdı. Sigarayı ilk denememin üzerinden neredeyse üç sene geçti. Hepimizin ortak sırlarından biriydi sigara. Sessizce hepsini gözlüyordum. Ya onlara ya da bana bir haller oluyordu. Değişmiştik. Okul ortamında değildik

ne de olsa. Zafer dişlerini karıştırdığı kürdanı üst orta dişlerinin arasına koymuş hiçbir şey yokmuşçasına konuşmasına devam ediyordu. Espri anlayışını beğeniyordum. Favori ve sakalı henüz çıkmamıştı. Fakat ısrarla her sabah tıraş olduğundan bahsediyordu. Bu hafta ilk defa göğüs kıllarını, daha doğrusu kıllarının olması gereken yerleri nasıl kestğini anlatıyordu. Gömleğinin düğmeleri açık olduğundan içine giydiği fanilayı da görebiliyordum. Oldum olası niçin giyildiğine anlam veremediğim için sormuş ve hep benzer yanıt almışımdır. “Terimi emmesi için giyiyorum.” Vücut tıraşını duyduğum an kendimi tutamadım. Benim aklımdan geçeni o yapmıştı. Neden güldüğümü söylemekten kaçındım. Okul kapanır kapanmaz insanın ruh hali ve dolayısıyla dış görüntüsü de değişiveriyordu. Bizler formaları giydiğimizde birbirimize çok benziyorduk. Gününe göre değişen sadece gömlek rengimiz oluyordu. Bariz göze çarpan tek farklılığımız seçtiğimiz kravatlardan ve onu bağlayış şeklimizden oluşuyordu. Kimisi dar kimisi geniş, bazıları uzun bazıları kısa bağlardı. Şimdi ise gömlek, pantolon, kemer seçimleri, belli belirsiz sırtarak duran ayakkabılar dikkati çekiyordu. Giydikleri nedense zevkleri dışında, tarz, tip, fiyat, markaya benzer bir sürü şeyi de gösteriyordu. Kerim dışındakiler tabii, onda değişen bir şey yoktu. Giyimi her zaman bir garip, tuhaftı. Hepimiz üç düğmeli ceket giyerken onunki tek düğmeliydi. Şık pantolon paçalarına duble yaptığımızda onunkiler hep düzdü. Biz kravatları incecik bağlarken onunkiler hep kalın kalırdı. Belli ki hali vakti yerinde olmadığındandı. Onun için pek de önemli değildi. Okulunu bitirmek ve doktor olmak istiyordu. Kaybedecek hiç vakti yokmuş gibi davranırdı. Okul dışında bizlerle buluştuğuna bile şaşırdım. On birinci sınıf derslerini çalışmaya başlamıştır, diye düşündüm. Formasını çıkartıp kendi giysilerine bürününce de bizlerden yine farklı, değişik duruyordu. Üstü başı demode demekten bile uzaktı. Karanlıkta giyinmişti sanki. Eğildiğinde, gömleğinin yakasının enseye değen iç kısmının kirli olduğunu gördüm. Belli ki daha önceden giyilmişti. Benden başka fark eden olmadığına kalıbımı basabilirdim. İçimden, önce bizde buluşsaydık ve ben ona giyecek bir şeyler ayarlasaydım, diye düşündüysem de, bunu sormamın ve ona kabul ettirmemin hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Umurunda

değildi. Üstüne üstlük acayip gururluydu. Çıplak kalacağını bilse kimseden bir şey isteyip almazdı. Kendi ne giydiğine dikkat etmeyen biri başkasının üzerinde ne olduğuna önem verir miydi ki? Tabii ki hayır. Saygıyla karşılıyorum, anlamakta da zorlanıyorum. Bildiğim kadarıyla cep harçlığı da almıyordu. Teneffüslerde kantine gidip tost veya gofret alacak parası da olmazdı. Bundan dolayı şikâyet ettiğine bile denk gelmemiştim. Okulun verdiği yemeği yer, onun dışında sağda solda ortalıkta gözükmezdi. Şimdi böyle bir adamın benimle ne işi var diye sorabilirsiniz. Ben de aynı soruyu kendime sorup duruyorum. Ona acımaktan öte bazı şeyleri onunla paylaşıyor olmak beni mutlu ediyor. Kendi hakkımda veya aklımdan geçen düşüncelerden bahsetmiyorum. Ona bir kola ısırmak, onu kollamak iyi hissettiriyor. Nedenini bilmiyorum. Bir fırsatını bulup Sigmund Nedim'e sormalıyım. O bu konularda çok iyidir.

Annemin babama şakayla karışık bu isimle hitap ettiğini defalarca duyardım. Kim bilir annem nereden biliyordu. Cevabını yıllar sonra bu günlükten öğreneceğim...

Benimse etrafımda her şey maddiyatla ilgili. Hangi okula gittiğimiz, nerede oturduğumuz, evin büyüklüğü, dekoratörle yapıлып yapılmadığı, evde hizmetçi olup olmaması, senede kaç kere yurtiçi veya yurtdışı seyahati yaptığımız, babamın kullandığı arabanın markası, hepsi merak konusu. Birbirimizi bunlara göre sınıflandırıyoruz. Belki ben öyle anlıyorum. Yok, yok, doğrusu ben insanları bu şekilde grupluyorum. O sıralamaya göre de arkadaşlarım önem kazanıyor. Kerim istisna. Bu konuya mutlaka bir açıklık getireceğim. Ona yakınlık duymamın elbet bir başka sebebi olmalı. Maddiyattan şikâyetçi olduğumu sanmayın. Nedense elimde olanlar yerine sahip olmadığım şeyleri görüp iç çektiğimden şikâyetçiyim. Yaz boyunca ehliyetsiz insanlar, eski Corvette'lerini, yeni Mercedes 450 SL ya da BMW 2002'lerini alıp Fenerbahçe'de yarışlara başlayacak, bense kös kös bakıp iç çekeceğim. Babamın bana araba almak hevesi yok. Olsa bile, Ford Taunus veya Peugeot 604'e benzer ekonomik bir araba alır. BMW'yi rüyamda görebilirim. Üs-

telik ehliyet almadan araba kullanılmaz gibi katı kuralları var. Bir sürü arkadaşşıma babaları ehliyet almış, tabii onların yaşları on sekiz. Ya da on sekizlik duruyorlar. Dalga geçiyorum. Bazıları sınav girmeden aldıklarını bile söylüyor. Farkımız sadece babalarının tavrından kaynaklanıyor. (Babam kötü araba kullanan gördüğünde bunlar ehliyetini bakkaldan almış der.) Benim daha kesin iki senem var. O zamana kadar yarışları seyretmekle yetineceğim. Bu güzel arabaları şimdi almayıp da ne zaman alacağım? Zamanı şimdi. Kızlar arabası olan erkeklere çok daha çabuk tav oluyor. İspatı her gün ortada ancak anlayacak ebeveynler ortalıkta nedense yok. Yine taksilere talim edeceğim.

Taksiye binmeyi de hiç sevmiyorum. Her şoförün ayrı bir kullanış tarzı var. Bazısı hızlı, bazısı temkinli gidiyor. Bir seferinde kız arkadaşşımla dudaktan öpüşüyorum diye nasıl da azar işitmiş ve hemen indirilmiştik unutamıyorum. Sen kızı bul, beğen, tavla, öpecek fasla geç ve ilk defa gördüğün bir şoför, ahlak zabıtası kesilip seni engellesin. Olacak şey mi Tanrı aşkınıza? Bir başka kere de sanki kırmızı ve yeşil ışıkların başka bir anlamı varmışçasına, gece yarısı trafiğin yoğun olmadığı bir saatte, kırmızı ışıktaki duran özel araca kornasını manyaklar gibi çalan taksici sollayıp geçmişti. “Etrafta araba yok, üşütük ışıktaki durmuş ne bekliyor?” dediğinde, içimden ne yapıyor bu adam diye düşünüp, ona hak verircesine başımı sallamıştım. Sarı ışık o adama ne ifade ederdi acaba? Arabayı kullanan kişiyle, benim o andaki ruh halim aynı olmayınca, bu kısa yolculuklar bana çok uzun geliyor. İçimi daraltıyor.

Arabalardan söz açılmışken ne zaman plakalara baksam üzerinde yazılı olan tüm rakamları topladığımı belirtmek istiyorum. Neden mi? Bunu kafamı meşgul tutmak için yapıyorum. En sonunda çıkan iki haneli rakamı da birbirine ekler on sayısına denk gelip gelmediğini kontrol ederim. On olursa tuttuğum dilek gerçekleşecek demektir, yoksa başka toplanacak plaka ararım. Gerçekleşene kadar bakınırım. (Kendimi aldatmak gibi gelmiyor nedense. On sayısına denk geldiğimde resmen seviniyorum.) Bunu hem sık hem de çabuk bir şekilde genelde hareket halinde bir araç içindeyken yapmayı seviyorum. Yürürken o kadar hızlı olmuyor, toplamayı yaparken düşünecek bazı şeyleri araya sıkıştırabiliyorum.

Sıkışmayan tek şey, pilav üstü kuru, ardından tatlı olarak tavukgöğsü ve kazandibi yedikten sonra olan derin sohbetimizdi. Kerim’le ben o gün sezonun ilk sütlü mısırını yedik. Her ısırışım-dan sonra dişlerime takılan küçük parçacıkları kürdanla ayıklarken, Kerim daha dayanıklıydı. Sinirleri alınmış kadar sabırlıydı. Tüm mısır yemeyi bitirdikten sonra tek seferde dişlerinin arasında ka-lanları önce parmakları, sonra ucunu ısırdığı tırnağı ile temizledi. Aniden konuşmanın ortasında bir yerlerde Zafer hepimize dönüp, “Artık Varol’a gitme zamanımız gelmedi mi sizce?” diye sordu. Hep beraber gitmekten söz ediyordu. O sırada masada bulunanlar ilginç veya komik bulduğu bir karı kız macerasını anlatmakla meşguldüler. Bu sırayla olan bir şey değildi. İsteyen başlar, bir başkası konuya girebilir, bazen tamamen farklı bir kişi sohbeti son-landırabilirdi. Konu belliydi ne de olsa. Çoğu zaman insanların ba-şına tıpatıp aynı olayların gelip gelmediğini hakikatten merak et-mişimdir. Duyduğum bazı tecrübeleri sanki daha önce bir başkası-nın başına gelmiş hikâyeler gibi anımsadığım da olurdu. Sormanın yolu yordamı yoktu. Dinleyip gülerdik. Son anlatılan iyiye ondan komiği yoksa kimse anlatma girişiminde bulunmaya cesaret et-mezdi. Anlatılacak öyküler bittikten sonra Kerim daha önce kim-seyle beraber olmadığını tüm saflığıyla dile getirdi. “Ben daha ön-ce hiçbir kızla yatmadım,” dedi, yüzü küçük bir çocuk gibi kızardı. Kimseyle dudaktan bile öpüşmediğine bahse girebilirdim. Onun hakkında bu tip ufak tefek diye küçümsenebilecek şeyleri çok se-viyordum. Yalan söyleyemez, utanınca yüzü kızarırdı. Ve mer-hamet duygusu da çok kuvvetliydi. Merhametli oluşunu bir öğlen onu yemeğe Tatbak’a çağırdığımda fark etmiş onunla gurur duy-muştum. Kerim’in öğlen çıkışı yasaktı fakat kapı görevlisi onun hemşerisi olduğundan bir seferlik göz yummuştu. Tam sokağa çık-tığımızda İhlamur Yolu üzerinde bir çocuk ilerisinde duran kediye “Pıs pıs pıs,” diye sesleniyordu. Kuyruğunu sevinçle oynatarak yaklaşan, sevilip okşanmayı uman kedi tam yanına geldiğinde ço-cuk avazı çıktığı kadar bağırmış ve kedinin peşinden koşarak onu can havliyle kovalamıştı. Kerim hiç üşenmeden çocuğun arkasın-dan gidip yakalamış ve unutmayacağı bir insanlık dersi vermişti. Sabrı ve iyi kalpliliği orada hemen dikkatimi çekmişti. Evet, Kerim

İç i temiz biriydi. Hayattan pek bir beklentisi yokmuşçasına aceleyle okulu bitirme sevdasında ydı. “Madem doktor olmamı istiyorlar, ben de psikiyatr olacağım,” der, diğ er konular onun dış ında cereyan ediyormuşçasına ilgilenmezdi. Bunlardan baş ka dürüst ve cesur olduğunu da biliyordum. Şimdilik bu kadarını dile getirebiliyorum. Dikkatinizi çekerim, iki yalancı, Hakkı’yla ben ağzımızı açmadan, doğ ruları yumurtlamadan sohbe te maydanoz olmuştuk. Ne itiraz etmiş, ne de çok istekli görünmüştük. İç imizde en hevesli kesinlikle Onur’du. Serap’la çıkmaya başlayalı neredeyse iki ay olmasına rağmen gömleğ inin yakasını iliklemesini söyledim. Çünkü abazalıktan ç ükü boynuna ulaşmış olmalıydı. Serap’la aralarında neler geçiyordu acaba? O bu konular hakkında konuşmayı pek sevmezdi. Acaba öpüş mekten ileri gitmiş miydi? Belki de soyunup seviş mişlerdi. Nereden bilebilirdim ki?

Türk kahvesi veya neskafe piyasalarda olmadığından hesabı bölüş üp sokağ a çıktık. Olsa da iç mezdim. Sevmiyorum tadını. Kerim birden iş aretparmağ ıyla burnunun bir deliğ ine bastırıp diğ er deliğ inden var gücüyle tazyikli bir şekilde yere doğ ru sümkü rdü. Aynısını diğ er delikle de yaptığı nda kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Tuhaflıklarından bahsedecek olsam bu en ilginçlerindendi. Beklenmedik bir anda bazen öyle davranış ları oluyor ki beni hayretler içinde bırakıyor. Daha önceden hiç görmediğ im bu tip hareketlerinde kendime hâkim olamıyor gü lüyorum. Özellikle ona gü lüyorum değ il de sanki beraber komik bir fıkra duyduk da, espiye gü lüyoruz havasına sokmaya çalış ıp yapıyorum. Alınıp ü zölmesini hiç istemem. Gerekirse onun yaptığı şekilde sümkü rüp, “Ne iyi fikir!” dediğ im bile oluyor.

Durdurduğ umuz taksicinin dırdırına rağmen toplam beş kiş i bindik. Sırayla hepimizi saydı. “Otobüs mü lan bu,” diye de sözü uzattı. Zafer “Elmadağ’a çekiver,” dediğ inde, ş oför bizden bitirim çıktı ve hemen konuşmaya başladı. “Hayırdır gençler nereye böyle keyifle?” Onur boş bulunup, “Karı becermeye, nereye olacak,” diye gevrek gevrek sırtarak cevap verdi. Laf lafı açtı ve adam Varol’dan memnun kalmazsak gidebileceğ imiz baş ka bir yerden söz etmeye başladı. İç imden inş allah Karaköy Kerhanesi’nden bahsetmez diyecekken, Niyet adında Pera Palas’ın orada bir yeri tarif

etti. Zafer tüm detayları aldı. Sağ olsun, kaçırmazdı zaten. Hapşır-dığım anda şoför, “Çok yaşa,” dedi, ben de gayri ihtiyari, “Sen de gör,” diye yanıtladım. Zafer hemen, “Adamın görüp görmediğini nereden bileceksin?” diye esprisini patlattı. “Hep beraber,” diye düzelttim.

Şan Sineması’na gelmeden evvel, iki sokak önce sağdan aşağı dönüp arabayı durdurduk. Sırayla indiğimizde kalbim hızla atıyordu. Nefesimi tuttuğumda sanki kalbimin sesini duyuyordum. Onlar da işitiyor mu diye düşünmedim değil. Bu kadar heyecana kalp mi dayanırdı? Basamakları çıkarken en önde Zafer gitti. Arkada kalmamak için Onur’un elinden tutup onun geride kalmasını sağladım. “Önden gideyim de iyi karılardan birini senden önce kapayım,” diye de taş attım. İkinci sırada giderken acaba Kerim de, Hakkı da benim kadar heyecanlı mıydı diye düşünüyordum. Onur’unsa hazır olduğu belliydi. Heyecan, ne kadar da ilginç bir histi. Kontrol etmemin imkânı yoktu. Çarpıntı olduğunu bilmesem kalp krizi geçiriyorum sanacaktım. Kapıyı çalıp içeri girdik. Boncuklardan yapılmış bir perdeyi açıp salon kısmına geçtik. Gözlerim fıldır fıldır etrafı kesiyor, hiçbir şey kaçırınmaya dikkat ediyordum. İlk aklıma gelen şey yine neden burada olan karıların benim mecmualarda gördüklerime benzemedikleriydi. Hiçbir cazibeleri yoktu. Hani kadının yanına gidip soyunayım, onun donunu çıkartıp bir yerini yalayayım düşüncesi aklıma nedense gelmiyordu. Bir an gözlerimi kapatıp kendi renkli resimlerimi ve kızlarımı düşününce hemen sertleştim. Böyle olmayacaktı, olmamalıydı. Hiçbir şey söylemeden Zafer’i takip ettim, etrafta selamlaşıp sohbet etmesini ve şakalaşmasını seyrettim. Sanki önceden gelmiş ve onları tanıyormuşçasına davranıyordu. Benden biraz daha büyük duruyordu. Boyu canım başka şeyi değil. Niye olsun ki? Kendinden emin bir tavırla, “Evet beyler, karar verin,” dediğinde, Hakkı, “Ben bir başka sefere bırakmak istiyorum,” diye söz aldı. Kadınlardan beyaz şeffaf mini gecelikli, çıplak göğüsleri ortada olanı, “Ne o cicim, korktun mu? Sakın sende bir yumuşaklık olmasın?” sorusunu yumurtladı. İyi ki Hakkı’nın yerinde değilim diye halime şükrettim. Eliyle memelerinden birini avuçlayıp geceliğinden dışarı çıkartıp topuklu ayakkabılarıyla Hakkı’ya doğru yürüdü, “Bunları biraz mincıklayıp sonra yemek istemez miydin?” dedi. Kadınlardan duy-

maya alışık olmadığımız bu laflara hepimiz gülüşürken Hakkı kıp-kırmızı oldu, “Ben sizleri dışarıda bekliyorum,” deyip sinirle kapıya doğru yöneldi. “Arkadaşınız pek ciddi, umarım sizler eğlenmeye geldiniz. Hadi ama artık karar verin, burada film çevirmiyoruz. Pamuk eller cebe, seçin istediklerinizi,” diye aniden ciddileşen kadının adının Kader olduğunu sonradan öğrenecektim. Okulda en çok tercih edilen, iyi muameleyi yapan ve kapısında sıralar olduğunu duyduğum kişiydi. Diğer kadınların hepsi sürekli aralarında konuşuyorlardı. Varlığımızdan haberdar değillerdi. Ya da öyle davranıyorlardı. Bir an burada ne arıyorum diye düşünürken, kasap vitrininden et seçiyorum hissine kapıldım. Öylece dizilmiş, cansız ve ruhsuzca bekliyorlardı. Rahatlıklarına inanamıyordum. Cilve yapmak, bizlere cazip gözükmek için en ufak bir girişimde bulunmuyorlardı. Çoğu bir sigarayı söndürmeden öbürünü yakıyordu. Ben de derin bir şekilde çektiğim üç fırtta kendi sigaramı bitirdim. Odanın dumanı açık pencereden giren hava ile temizleniyordu. Sokaktan klakson sesi ve satıcıların bağırışmaları geldiğine göre dışarıda hayat aynen devam ediyordu. Heyecandan kalbim kan değil sanki basınçlı hava pompalıyordu. Bisiklet lastiği kadar şişik ve gergin hissediyordum. Yukarıya çıkan merdiveni gördüğümde sarışın uzun saçlı bir kadın şuh kahkahalar atarak aşağı doğru inmeye başladı. Bacakları tombul, göbeğiye ufaktı. Utanmasam hamile zannedecektim. Belki de hamileydi. En azından göbekli olduğu kesindi. Onur’un gözü döndü. İşin ilginç yanı bu orta boylu sahte sarışını harbiden beğendi. Yahu arkadaşlarım okul dışında kızlarla beraber olmuyorlar mıydı? Flört etmiyorlar mıydı? Öyleyse, ne biçim kızlar olmalılar diye aklımdan geçirirken, ne yapacağımı şaşırmış bir durumdaydım. Heyecanım yatışmamıştı, aksine salonun ortasında, ayakta, çırılçıplak ve ellerim bağlı bir şekilde duruyordum. Yuvarlak dönen bir tahtaya bağlanmışım da, kadınlar sirkteki gibi bıçaklarını üzerime atmaya hazırlanıyorlardı sanki. Beni yukarıdan aşağı süzerlerken, benim onları incelemem bitti, “Ben Hakkı’yla sokakta bekleyeceğim,” dedim. Beni caydırımlarına fırsat vermeden aceleyle dışarı çıkıp temiz havada bir-iki derin nefes alıp verdikten sonra gerginliğim geçmeye başladı. Az sonra Kerim de yanımıza geldi. O da kimseleri beğenmemiş ya da öyle demişti. İnci’ye âşık biri orada kimi beğenecekti ki? Üçümüz Marmaris Bü-

fe'ye doğru yürümeye başladık. Sohbet konusu yine karlırdı. Hakkı palavralarını sıkarken, ben de ona katıldım, 66'da neler yapıp nasıl eğlendiğimizi anlattım. Hakkı hikâyeyi ilk defa benim ağzımdan duydu. Kerim mütemadiyen eliyle ağzını kapatıp utanarak gülümsüyordu. Zafer ve Onur'dan yine macera dinleyecektik. Hakkı'yla göz göze geldiğimde gizlice sigara içtiğini bildiğim ancak kimselere sırtını söylemediğim arkadaşlarla olduğu şekilde baktık. Elbet biz de bir gün yapacaktık fakat ne zaman olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Onur'un içeri girmesinin üzerinden on beş dakika geçince içimi tarifi zor bir duygu kapladı. Kıskançlık hissiydi. Hem onun yaptığını yapmak istediğimden, hem de sanki benim kız arkadaşımı veya olmayan bir kız kardeşimi beceriyor diye düşündüğündendi. Benden gizli buluşuyor ve birlikte oluyorlar kıskançlığını kendime yaşıtıyordum. Onun yerinde olmak, o olmak istiyordum. Yarım saat geçtikten sonra yanımıza geldiler. Onur'un yürüyüşü bile değişmişti. Fark etmemenin imkânı yoktu. Bu kadar kısa zamanda insan nasıl değişebiliyordu? Tam olarak ne yaşıyordu? Kıskançlık hislerim kızgınlığa dönüştü. Belli etmemek için çıtım çıkmıyor, anlattıklarını dinlemekle yetiniyordum. İçeri girdiğinde yataktaki kadının Serap olduğunu düşünmüş. Önce saçlarını okşayarak işe başlamış ve kulak arkasını öpüp sırasıyla boynuna, sonra memelerine doğru inmiş. Tüm geçirdiği süre içinde sanki Serap'la yataktaymış gibi davrandığını söyledi. Kadını hiç görmediğini de konuşmasına ekledi. "Serap'la sen yatağa girdin mi hiç?" diye patavatsızca sorduğumda, doğduğuma pişman edecek kadar sert baktı. "Serap'la evleneceğim. Salak herif, orospu mu lan o?" dediğinde aralarında pek bir şeyler geçmediğini anladım. Yine bir fırsat kaçırmıştım. Elime geçmişti lakin içimden kesinlikle gelmemişti. "Ulan bir dahaki sefere kesin girmelisin," diye kendime telkinde bulunurken, "Evet, öbür sefere gireceğim. Hem de ke-sinkes biliyorum," dediğimi hatırlıyorum.

Sıkıntılı zamanlar bitmedi. Genel seçimler ardından, sonunda hükümet kuruldu. Babam sinirlenip duruyor, "54 senelik Cumhuriyet tarihinde 41 tane hükümet kuruldu. Ne olacak bu memleketin hali.

şeyi öyle güzel idare edebiliyor ki şaşarsınız. Bu dilberler gösterip de vermeyenlerden. Onlar ağzını sulandırıp, aklını çelip yüzüstü ortada bırakan kızlardan. Hani eskiler ne dermiş: “Ne emmeye ne gömmeye gelmeyenlerden.” Kafamı çevirip bakmaktan öte bir şey yapmaya gayret sarf etmezdim. En iyisi akıntıya kürek çekmemekti, vakit nakittir.

Daha yeni yeni yerleşiyorum. Kıştan beri büyümüş, açılıp saçılmış kimler var cumartesi akşamı Anadolu Kulübü’nün barında görebileceğim. Çıkacak, gidecek yerler nereleri onları bulup öğrenmeye çalışıyorum. Hep adada kalacak halim yok ya.

Sebebini bilmiyorum oysa kendimi oldum olası hep tenis oynarken hayal etmişimdir. Yaşım on altı olmuş, daha elime raket değmemiş. Nasıl bir spora başlayacağımı da bilmiyorum. Futbol ve basketi, topu kapıp el göz yordamıyla mahallede oynamaya başlamıştım. Tenis böyle değildi. Bu şekilde doğal oynanabilecek spora benzemiyordu. Nasıl öğrenecektim? Öyle acemi gözükmek veya iyi oynayanların aşağılayıcı bakışları altında öğretmenle karşı karşıya gelip oynamak ağır geliyor. Ders sırasında elle atacağı toplara vurmak, filenin öteki tarafına geçirmeye çalışmak da zor gözüküyor. Aklıma, nedense, ardı ardına her tür beceriksiz, başarısız, insanların düştüğü durumlar geliyor. Filenin yanı başında durup yavaşça gelen topu ıskalayacak ya da koşarken ayağı düz kortta takılıp sendeleyecekmişim gibi düşünüyorum. Etrafımdakilerin giydiği kıyafetlerden daha iyisini almam lazım diye de kendimi şartlandırıyorum. Oyunu bilmediğimden bari düzgün giyineyim diye, takımlarımı Lacoste’tan almayı kafama koydum. Raket ikinci plandaydı. Sırf basket oynamaktan da sıkıldım. Bu şekilde yeni arkadaşlar da edinebilirim. Bjorn Borg’un Wimbledon’u kazanmasıyla bir başka heveslendim. Bu kadar sakın ve disiplinli oynanabileceği hiç aklıma gelmemişti. Benim görmeye alışık olduğum tablo bağıra çağıra oynayan oyuncularla, aynı şekilde onları seyreden seyircilerdi. Bir an önce öğrenmeye karar vermiştim. İlk işim iskeleden Dunlop marka tahta bir tenis raketi almak oldu. Sorup soruşturdum, toprak kortların hem Anadolu Kulübü’nde hem de Se-

feroğlu'nda olduğunu öğrendikten sonra yazılmaya karar verdim. Kulüpte boy pos göstermek için birkaç fırın ekmek daha yemeli, daha iddialı olmalıyım. Seferoğlu'na gidenler nispeten daha mütevazılar. Öğretmeni bulup haftada üç kez ders almak üzere adımlı yazdırdım, ardından tenis ahlakına uygun bembeyaz bir adet Sergio Tacchini takım ve bir tane de Fred Perry alt ve üst aldım. (Bir Lacoste fiyatına iki değişik takım almak cazip gelmişti.) Tenis ayakkabılarımı şehre gittiğimde Amerikan Pazarı'ndan alacaktım, ada dükkânlarında bulacağım yok. Şimdilik basket ayakkabısıyla da oynasam pek fark etmeyecek. Çorap ise markasız ve yerli malı. İki veya üç giyişten sonra lastiği gevşiyor ve ayak bileğimde toplanıyor. Şimdi bile pek çok şey bulunmuyor piyasalarda. Sigara dahil tüm Tekel ürünlerini bulmakta zorlanıyoruz. Her gün, on ila on beş arası sigara içen biri olarak yaz zor geçecek. Bir çare bulacağız elbet. Ek olarak, havludan yapılmış bir kafa ve bilek bandı da aldım. Uzamış kıvrıkcık saçlarıma üşenmeden, sabah akşam Wellaform jöle sürüp sokağa çıkıyorum.

İlk dersim için Seferoğlu'na gittiğimde kortun yanındaki yuvarlak masaya kuruldum. Kendimden emin bir tavırla, çekindiğimi, komik duruma düşmekten korktuğumu belli etmemek istercesine bacak bacak üstüne attım. Sonra çaktırmadan yerdeki kıvılcığa kaçan topraktan ayakkabılarımın kenarına ve tertemiz çoraplarıma biraz sürdüm. Oldum olası tenis sonrası pisenmiş, oyunu oynadığını açıkça belli eden o rengin çoraplarda olmasını sevmişimdir. Artık plaja indiğimde atacağım havayı düşünüyordum. Kızlar henüz gelmemişse güneşin altında kıyafetimle pişmek pahasına bekleyecektim. Bu şekilde bir süre devam ettim. Çoğu zaman gelmemiş olurlardı çünkü sabahın ilk dersini alıyorum. Kimseler gelmeden güne başlıyor, kendimi göstermeden oyunumu bitirmeyi yeğliyorum. Aslında beni o halde görüp de alay etmeleri için malzeme olmaktan kaçınıyorum. Öğretmene rica minnet ederek, bu çok popüler saati güneşe alerjim olduğunu uydurarak aldım. Sıcak bastırmadan evvel toparlanıyor, plajda poğaça ve çayla kahvaltı yapıp arkadaşların gelmesini gözlüyorum.

Korta girdiğimde içimi garip bir eziklik duygusu kaplıyor. Yapmak istediğimle yaptığım arasında çok büyük bir fark oluyor. Hani vapurla gezinirken, etrafta uçan martılar olduğunda, uçabil-meyi hayal eder ya insan, öyle bir şey yaşıyorum. Benim gibi his-seden var mı bilmiyorum ancak bana martıların yaşattığı duygu buna benziyor. Yeterince istesem ve denesem, onlar gibi kanat çırpıp, dünyaya yukarıdan bakıp, olan biteni seyredebilir ve arzu ettiğim anda bir yerden başka bir yere konabilirim gücünü veriyorlar. Kortta da televizyonda gördüğüm maçlardaki gibi hızlı uzun toplar, top spinler, voleye gelince smaç vurmaya hayal ederek filenin önünde durmuş, otomatik makinenin fırlattığı kabağa dönmüş toplara vuruyorum. Bu arada öğretmenim vuruşum ve duruşum hakkında neler yapmam gerektiğini söylediği derslerde de kendimden utanıyorum. Hele kendisini ön plana çıkartma çabalarına benzer konuşmaları beni çileden çıkartıyor. Sanki ne kadar iyi oynadığını gösterebilmek için beni kurban olarak seçmişti. Becerilerini ortaya koymak, beni aşağılamak ve ezmekle özdeşleşmişti. Elinden geleni yapıyordu. “Koş, yakala bakalım topu. Hadi şimdi geriye doğru git. Sen yetişmezsen, senden başka kim topu kurtaracak?” Her laf kafama çekiçle vurulan bir darbeyi andırıyor. Bunlar beni tenisten soğutmak için söylenmiş sözler olmasına rağmen, sonuca odaklanıp, “Her şeyin elbet bir sonu var. Sabret oğlum,” diyerek ağzımı açmıyorum. Azimle, hızla koşarak öğretmenimi yalancı işini bilmez göstermek istercesine bir sağa bir sola gidip topları kurtarmaya gayret gösteriyorum. Ara sıra tüm kin ve intikam teşebbüslerimi, öğretmenimi topla şişlemeye kadar götürüyorum. Bazen emelime ulaştığımda yüzümde tebessümle özür diliyorum. Hıncımı almış olduğumdan, af dilememin kabul görüp görmemesini takmıyorum. Seyircilerden kaçının vuruşumu gördüğü daha önemli geliyor.

Yeni bir spora başlamanın yaşı var mıdır? Tenis gibi diğer sporları da öğrenmek için bir yerden, büyük olasılıkla sıfırdan başlanmıyor mu? O zaman ben yeni bir şey öğrenmek istediğim için neden bu kadar kötü hissediyorum? Cevabı yok. Belli bir süre sonra arkadaşlarım da benden dolayı tenise heveslenip raket ve kıyafet aldıklarında onlardan biraz daha ileride olduğum için avundum. Yine de ilk defa oynayanların dersi sırasında şakalaşmak, hatta alay etmeye varan espriler yaptım. Oyunum, bilmediğim oyunum,

stilim, daha doğrusu olmayan stilim hakkında yapılacak esprilere fırsat vermemek için, onlar ağzını açmadan ben onları susturmaya çalıştım. Bunu yaptığım zaman karşımdaki kişinin suratına kanın hücum ettiğini, hemen akabinde çekilmesiyle bembeyaz olduğunu benim dışımda fark eden olmuyordu. Her ne kadar içimde bir yerlerde ufak bir mutluluk duyuyorsam da, yaptığının yanlış, hatta bir günah olduğunu Sefira bana her seferinde hissettiriyordu. Neredeyse bir ay süren sancılı bir süreçten sonra karşılıklı oynamaya başladım. Ne de zor ve külfetli bir işmiş. Görüldüğü kadar kolay değilmiş. İçimden hep daha önceden bilmem, öğrenmem gereken bir spormuş diye geçirirdim. Bir şeyi bilmiyor olmayı da hiç kendimle bağdaştırmıyordum. Yapacak o kadar çok şey vardı ki, hepsini birden öğrenmek için inanılmaz bir çaba gösteriyordum. Okuyarak yazmayı, dinleyerek konuşmayı öğreneceğimi bilirdim. Fakat insan içine çıkıp beceriler ortaya döküldüğünde hepsinden iyi olmam gerektiğini kendime telkin ederdim. Şampiyon veya lider olmam gerekiyordu. Maçlar sırasında bu apaçık ortaya çıkardı. Bir süre sonra servis atıp maç kuralları öğrenmeye başladığımda maçın gidişatına göre bazen hastalanıyor veya fenalaşıyordum. Özellikle kaybetmek üzereyken maçın skorunu belirlemek yerine, setin son oyununda sakatlandığım ve maçı bitiremediğim sıkça görülmüştür. Kazanmak için kendimden kötü oynayan insanlarla maç yapmayı da hiç sevmiyordum. Ne olacaktı bunun sonu? Benden iyi oynayanların beni yeneceği belli. Yenile yenile onları yenmeyi öğrenebilecekken kendime yediremiyordum. Sadece top yapıyor, maç yapmamaya özen gösteriyorum. Sonradan bu yarım kalan maçlar, bir-iki kişinin konuşmasıyla ortaya çıktığında suçüstü yakalandım. Artık her maç öncesinde, “Sonuna kadar oynayacaksan oynayalım, yoksa başkasını bulurum,” tipi, tehditlerle karşılaşıyorum. Bunu önceden şart koşuyorlar. Raketimin kırıldığı veya kordajının patladığı zamanlarda bile elime bir başkasının raketini sıkıştırıp, “İyi bir oyuncu her rakete oynar,” gibi abuk subuk bir lafla oyuna devam ettirildiğim de görüldü. İnsanın adı çıkmayagörsün, nasıl da üzerine yapışıp kalıyor. Mızıkçı, çamur, çirkef, illet lakaplı adamlar zaten etrafta vardı. Bana da bu adlardan birinin takılmasını hiç mi hiç istemiyordum. Bu kazanma duygusu, hırs ve çaba her seferinde var mıydı şüpheliyim. Kimsenin seyretmediği, benim için önemli

saymadığım bir oyuncuyla oynadığımda pek bir şey ifade etmediğini düşünüyorum. Öylesine topa raket sallıyor, spor yapıp terlediğimden, vücuduma bir faydası olduğunu bilmek yetiyordu. Ancak o sırada beğendiğim veya hoşlandığım bir kızın kortun tellerine yapışıp bir an beni seyrettiğini görürsem yürüyüşüm, yerden topu ayağımın bileğine dayayıp raketle kaldırışım, servisi atış şeklim ve hızı hemen değişebiliyordu. Bu sadece kızlar için mi oluyordu bilemiyorum. Bazen erkek arkadaşlarıma da hava atmak için içimden geldiği gibi değil de, zoraki, göstermelik davranırdım. Bazen de tam aksi olurdu. Karşımdakini zorlamak yerine, efendiye benzər oyun çıkarttığımda, spor yapıyorum, temiz havadayım, oksijendi, kondisyonda, kaslarım geliyor ve güzel iki saat geçiriyoruz diye düşündüğüm zamanlar da vardı. O zaman kaybetmiş olmak beni üzmezdi. Aksine karşımdakine kazanması için bir fırsat vermenin mutluluğunu yaşırdım. Ta ki bu kişiden, “Öğren de gel, gelecek sefer bir iki oyun avans vereyim de öyle oynayalım. Raketle değil sapıyla seni yenerim,” laflarını duyana kadar. Böyle olduğunda bir dahaki sefere daha iddialı oynamam gerekip gerekmediğini düşünerek hırslanırdım. Bu şekilde gafil avlandığımda sinirden beklemeyi bile göze alamazdım. Hemen ara vermeden yeniden oynamayı teklif ederdim. Kaybeden yemek ısmarlar veya şu kadar parasına bu maçı yaparım diye seyredenlerin önünde iddiaya girerdim. Ek olarak, “Kaybeden kazanana, en büyük sensin, eli öpülecek adamsın desin,” laflarını da sıklıkla tekrarlarım. O anda aklımdan geçen tek şey adama haddini bildirmek, onu ebediyen susturmak ve durumumu kurtarmak için neler yapabileceğimden ibaret olurdu. Sınırları zorlamak bu durumlarda devreye girerdi. Aslında sınır yoktu, kendi sınırimi bilmeden sonuna kadar kazanmak için oynadığım olmuştur. Kazandığım her sayıda konuşur, alay eder ve rakibimin konsantre olmasını engellemeye çalışırdım. Tam anlamıyla bir canavara dönüşürdüm. Öyle ki, oyun ânında yanımda patlayacak tüm atom bombaları bile önemini yitirirdi. Kazanmak, rakibimi yenmek için yapılabilecek her şeyi denemeli ve gerçekleştirmeliydim. Bazen çizgiye düşen topu dışarıda gördüğüme inandığım gibi, rakiplerim kaybettiklerinde de elimi öpmeleri için ısrar ederdim. Ne coşku, ne büyük bir mutluluktan anlatamam. Tüm seyircilerin önünde yaşıtım birine elimi öptürebilmek ve saygınlı-

ğımı gözler önüne serebilmek, ah ne güzel duyguydu, bir bilseniz. Bu konuda seyretmekten en çok zevk aldığım tenisçi John McEnroe'ydu. Muhammed Ali'nin tenisçi karşılığıydı. Hem dikkatini oyuna verir, hem de seyirciye, hakeme ve rakip oyuncuya laf yetiştirirdi. Ben de bunu yapmaya gayret gösteriyordum. Oynadığım oyunlardan bir ders alıyor muydum? Kesinlikle hayır. Oyunum ilerliyor ve rakibimin aynen satranç oynarken yaptığımız gibi, bir sonraki hamlesinin ne olacağını düşünmeyi ve kestirmeyi öğreniyordum. İçimde benden bağımsız hareket eden adına hırs diyeceğim duygu ne zaman ve nasıl ortaya çıkıyor emin olamıyordum. Adamına göre, benim ruh halime göre, havaya veya günüme göre değişiklik gösteriyordu. Daha bir sezon, topu topu ne kadardır oynuyordum ki? İçimdeki canavar beni ele geçirmiş durumdaydı. Oyun oynayıp zevk almaktan öte her korta çıkışında nasıl kazanabilirim, rakibimi nasıl alt ederim düşünceleriyle yanıp tutuştuğumu biliyorum.

Karşımdakinin beni yenmesi için benden akıllı, benden hızlı düşünüyor olması gerekiyor. Aptal ve yavaş düşünen insanlara zaten hiç mi hiç tahammülüm yok. Bu tip insanlara IQ testi uygulamaya lüzum yok. Gözler ve bakışlar hemen onları ele verir. Yürüyüşünden de adamın hızlı mı yavaş mı olduğu ortaya çıkıyor. Bizimkilerden bazıları aptal, diğerleri yavaş, bir tanesi özellikle hem aptal hem de yavaş. Mete, maalesef benim acıma duygularımı devreye sokuyor. Ben kim oluyorum da bir başkasına acıyorum? Aksine ona yapabileceğim en büyük kıyak onu ezmek olmalı. Biraz güçlenip kendini gerçek hayata ve grup dışındaki ortama hazırlaması için bu gerekli. Uğraşamıyorum, sabrım yok. Bu aptallar ne diye burada yer işgal eder anlayamıyorum. Aptal biri öyle olduğunun farkına hiç varır mı acaba? Sağdan soldan, "Sen geri zekâlı mısın? Kafan basmıyor mu?" diye sorduklarında hakikaten aptal olabileceği hiç aklına gelir mi? Yoksa laf ola cevap verip etrafa mı saldıırırlar?

Takdir ettiğim insanların başında gelen kişi babamdır. Aslında bunu, böyle bir şey okumak isteyebileceğinizi düşünüp de yazdım. Ne kadar da çocukça değil mi? Birinin hatıra defterimi okuyabileceğini düşündüğümünden iç dünyamı tam olarak açamıyorum. Kendime karşı bile dürüst olamıyorum. Bunu keşfeden kişinin izinsiz okuyarak haneye tecavüz ettiğini hissedebiliyorum. Yoksa neden babamı takdir edecektim ki? Beni hiç anlamıyor, bırak onu bir yana, anlamak için de emek sarf etmiyor. Sanki o benim geçtiğim yerlerden geçmemişçesine davranmayı tercih ediyor. Tavrı ise o bunları yaşamış, ancak benim yaşadıklarımın hiçbirini kayda değer değil sanki. İleride bunlara baktığımda pek de önemli olmadıklarını görecekmişim. Üstüne üstlük eskiden, “Beni neden doğurdunuz?” diye sitem ettiğimde gözleri dolar, taviz verirdi. Şimdi ise pek iplediği yok. En çok tekrar ettiği, “Benim yaşıma geldiğinde anlarsın,” ya da “Ancak çocuk sahibi olduğunda göreceksin,” cevapları oluyor. İçimden “Peki o zamana kadar ne yapayım?” demek gelse de söylemiyorum. Onun dışında ne zaman şikâyet etsem, “Dünyada senin elinde bulunanlara sahip olmayan kaç çocuk var biliyor musun?” diye soruyor. Öylesine 3.624 veya 10.825 gibi bir rakam atıp tutturmayı denemek istiyorsam da, yeltenmiyorum. Biliyor musunuz, işin aslı, ben, deli insanları takdir ediyorum. Delidolu olanları değil zırdeli olan, tasdikli, evraklı veya tımarhanelik, akıl ve ruh hastası manyaklardan bahsediyorum. Nereden mi biliyorum? Psikoloji dersinin bir parçası olarak Yumruk Şevki sınıfça bizleri Bakırköy’ü ziyarete götürmüştü. Bütün öğleden sonrayı hastanede geçirmiştik. O gün orada gördüklerimin bana ne kadar süreyle eşlik edeceğini tabii ki bilemezdim. Hep aklımda inanın. İnsanların duruş ve davranışları kafamdan çıkmıyor. Her birini deli gömleğinin içinde bulmayı beklerken tekine dahi rastlamamıştım. Bir tanesini zincirle duvara bağlamışlardı, ayaklarında ağır olduğu anlaşılan metal toplar vardı. Pranga bunlar olmalıydı. Yönetici veya doktorlarla savaştık veya zincirlerden kurtulmak niyeti ve çabası da yoktu. Hiç denemeye kalkışmıyordu. Kafası iyiydi, uçmuştu anlayacağınız. Bence hürdü, tüm zincirlerine rağmen. Ne orada, ne buradaydı. Öteki tarafa gitmemiş, burada da kalmamıştı. İkisinin ortasında bir yerdeydi. Komadaydı lakin canlıydı. Almış başını

gitmişti. Öylesine... Pek çoğu kafasına göre takılıyor, düşlerde yaşıyorlardı. Nasıl mı anladım? Ne soruları duyuyor, ne önünde durup ona bakanları görüyorlardı. Bunlar aynı anda iki yerde birden olan ender insanlardı. Ayakta uyuyor, canlı vücutları cansız duruyordu da diyebilirim. İnandığım başka bir gerçeği yaşıyor olduklarıydı. Demek istediğim, illa bedenimin bulunduğu yer hayatın olduğu yer demek değil. Düşüncelerim, rüyalarım ve hayallerim de aslında gerçekler. Ben orada da yaşıyorum. Hangisi daha iyi sorusuna yanıt arıyorum fakat henüz bulmadım. Bizim göremediklerimizi gören, duyamadıklarımızı duyan bu insanları bilim adamları yerine koyup göğüslerine nişan takmak gerekirken ilaç verip deli muamelesi yapmayı tercih ediyorlar. Anlayamıyorum. Bu deliler mutlu mu diye soran olsa cevabım, “kesinlikle” olurdu. Hiç tereddüt etmeden, evet hallerinden memnundular, derdim. Daha ne isteyeceklerdi ki hayattan? Dünya onların etrafında dönüyordu. Bizlerse her gün şikâyet edecek bir şeyler buluyoruz. Ben şahsen halimden memnun değilim. Hem de hiç değilim. O deliler için abaza olmaları veya bakir olmaları önemli mi? Zannetmiyorum, sizden teyit alacağımı da sanmıyorum. Boş ver gitsin... Kendimi o delilerin yerine koyduğumda, onların ne kadar sorumsuz, hayatın tadını sonuna kadar çıkartabilecek insanlar olduklarını anlıyorum. Arzu ettikleri anda bedenlerini terk edip başka bir yere gidebiliyorlar ve sanki bunu yapmak onların elinde. Onlardan birisi olmayı ne kadar da çok isterdim bir bilseniz. Kendi dünyamda, sadece kendimle baş başa kalmak... Bundan büyük mutluluk olur muydu? Ne olur deli mi bu adam demeyin. Biraz düşünün, hem benim, hem de kendiniz için düşünüp illa da gerekiyorsa, sonradan beni yargılayın. Ne mutlu bana ki, benim gibi gördüklerini sorgulayan bir başka kişi daha vardı. Kerim gördüklerinden en az benim kadar etkilenmiş olmalıydı. “Bu adamları çözdüğünde hayatın sırrını da çözeceksin,” diye ortaya bir laf attı. Kim bilir belki de çözen o olacaktır.

Son haftalarda boyum acayip uzadı. Kendime göre yeni bir tarz ve hava yarattım. Kılık kıyafet seçimime daha fazla özen gösteriyο-

rum. Sebebini bilemesem de galiba abime benzemeye çalışıyorum. Kızlarla arası benden iyi diye kıskanıyor olmalıyım. Yakışıklı gözükmek için akşamları gözlerine kalem çekmeye başladı. Gömleğinin düğmelerini göbeğine kadar açık bırakıyor, kollarını kıvrıp James Dean tarzı yapıyor. Kendinden emin, dimdik bir yürüyüşü var. Dünyaları o yaratmışçasına hareket ediyor. Sokakta yürüyenlerin dönüp bakacağı bir adam olduğu kesin. Bunun nasıl bir duygu olduğunu merak ediyorum. Tüm dünyaya hükmettiğini sanmak ve istediğin hükümdarı ânında ele geçirebilmek. Bense evdeki durumumdan şikâyetçiyim. Annem arkadaşları oyuna geldiğinde hâlâ küçük bir çocuğa seslenircesine, “Evladım, gel bir merhaba de, hoş geldiniz desene misafirlere,” diye beni çağırmakta ısrar ediyor. Onu bazen anlayamıyorum. Aslında bu çoğu zaman oluyor. Arkadaşlarının yanında sıcaktan ve utançtan ter içinde dikilip dururken onlar beni öpmekten çekinmiyor, tiksiniyorlar. Bir-iki tanesi de elleriyle sırtımı sıvazlıyor. Hatta kıcımlı sıkıp avuçluyorlar. Elleri şortumun üzerinde sabit durmuyor, belli belirsiz bir şekilde popomun sertliğini yokluyorlar. Ne anneme ne de babama anlatabiliyorum. Nedim’e söylediğimde ise, “Hayal ediyor olmalısın. Aklından geçeni yaşadığını zannediyorsun,” diyor. Nedim tüm olaylara derinlemesine bakan biridir. O yüzden lakabı Sigmund’dur. Freud’dan geliyor. İlk ismini kullanıyor olmamız daha komik. Bahsettiğim kadınların, yani annemin arkadaşlarının hepsi neredeyse kırklı yaşlarda. Benim neler düşündüğümü tahmin etseler böyle ellemeye devam ederler miydi bilemiyorum. Aletim, hacıyatmaza benziyor, sürekli havada duruyor. Böyle geziniyorum. Tenis şortumun kumaşı da ince olduğundan, ayaklanınca hemen belli oluyor. Islak mayom arkamda biraz iz bırakmıştı. Kadın dokununca huylandım. İnşallah iğrenmez diye aklımdan geçtiyse de ellemeyi sürdürdüğüne göre hoşuna gitmiş olmalıydı. Ne bulurlar on altı yaşındaki çocukta anlamıyordum. Bu büyüklerin yaptığına akıl erdirmek çok zor şeymiş. Onlar beni anlasalar bari. Halim kötü, çok kötü. Odama dışı bir şey girsin paramparça edeceğim. Büyüğe bir dışı sinek bulsam onu bile düzeceğim inanın. Bu aralar arkadaşlar arasında plastik şişme bebeklerden bahsediyorlar. Kime sipariş verebilirim ki? Hangi cengâver veya kamikaze onu yurtdi-

şından satın alır ve bavulunda getirebilir ki? Gümrükte çantanın açılıp da ortaya çıkması aklıma geliyor. Abimden rica etsem o halimi anlar mı? İngiltere'den İngiliz bir şişme bebek getirse nasıl da iyi olurdu. Üç tane açık deliği oluyormuş, ağzı ve aşağıdaki iki tane. Yumuşacıkmiş. Düşüncesi bile beni darınadağın etmeye yetiyor. Bu kadar da olmaz ki. O bebeği bir akşam vakti kucağımda, yatağımda düşünüyorum da ona neler yapardım neler. Ne siz sorun, ne de ben anlatayım. Abimle de konuşamıyorum bu konuyu. Keyfi yerinde, İngiltere hayalleri kuruyor. Neler planladığını arkadaşlarıyla konuşurken duyuyorum. Oradaki kızların hepsi verirmiş. Hiç istisnası olmazmış. Kumbarayı, öyle kocaya, düğüne veya gerdeğe saklanacak bir şey olarak görmezlermiş. Belki de aralarında abartarak yaptıkları geyik muhabbetinden öte değildir. Bekleyip göreceğiz artık. Çok yakında tipi, kafası, zihniyeti, huyu suyu değişecektir eminim. Bazı arkadaşlarımı gördüğümde yurtdışında yaşamının ve okumanın onları ne kadar değiştirdiğini fark ediyorum. Bizler sanki hep yerimizde saymışız, onlarsa ilerlemişler. Fikirleri, konuşmaları, program yaparken ortaya attıkları düşünceler hep başka oluyor. Biz burada tüm kış boyunca beraber ilerlemiş oluyoruz ya da onlara göre geride kalıyoruz. Onlarsa bizden farklılaşmış olarak geliyorlar. İmrenmiyorum dersem yalan olur. Yurtdışında olanlardan Nadya çok mütevazı ve iyi niyetli. Davut için aynı şeyleri söyleyemem. Kulübün bahçesinde orkestra müzik çalarken Davut rahatsız olmuş ve garsonu çağırıp grubun gecede ne kadar para aldığını öğrenmesini istemişti. Cevabını aldıktan sonra fazlasını teklif edip müziği durdurmalarını rica etmişti. İsteği yerine gelmemiştir tabii. Yaptığı burada yaşayan birinin aklına eminim gelmezdi. Ukalılığına çok gülmüştük. Bak gör ki ailesi ondan daha zengin olmasına rağmen Nadya hiç şımarık biri değildi.

Salı geceleri karşıya, Büyük Kulüp'te açık büfe yemeğe gidip sonrasında Taç Spor'a uğramaya başladık. Genelde dans yarışmaları yapılıyor. Geç vakit dönmek yerine arkadaş evlerinde kalıyoruz. Adalı kızlardan hiç gelen olmuyor. Bu yüzden Bostancı ve Suadiye'de yazlığı olanlar gruba eklenmişti. İşin aslı bizler onlara katılmıştık. En zor olan Moda Deniz Kulübü'ne girmekti. Onun da

üstesinden gelmiştik. İzzet Kohen'i orada tanıyorlarımış. İlk rezervasyonu onun adına yaptırıp gittiğimizde kapıdan çevrildik. Meğer onun da ayırttığı bir masa varmış. Adamın eline iyi bir bahşış sıkıştırıp İzzet daha sonra gelecek benim adım "Aziz Medina" dediğinde tanışmış olduk. O günden sonra kendi adıma yer ayırtabiliyorum. Moda Kulübü'ne giremeyen veya gidemeyen laflarını duyduğumda kendimle övünüyorum. Evvelki hafta salopet dedikleri bahçıvan pantolon üzerine bleyzır ceket giyip havamı bastım. Hoşuma gidiyordu insanların beni fark etmesi. Bir seferinde de teniste renkli tişört giyip korta çıktım. Bir şey diyen olmadı. Anlaşılan kuralı yoktu, istediğim giysiyle oynayabilirim. Renkli giyinip korta çıkmak beni daha mutlu etti. Beyaz takımlar bir süre sonra sararıyor ve o renk benim içimi karartıyordu.

Yaz aşkları da bir başka oluyor. Beraberce daha uzun bir zaman geçirme fırsatı olduğundan kızı yakından tanıyabiliyor, işleri çabuk ilerletebiliyorum. Üzerinde adımın yazılı olduğu altın künyemi sonunda Selma'ya verdim. O takıyor, artık ciddiyiz. Uzun bir süredir beraber takılıyorduk. Pınar'dan ayrılır ayrılmaz beraber olmaya başladık. İşin aslı Selma'yı tavladığımdan emin olduktan sonra Pınar'ı bıraktım. Bazen insanın içinde öyle bir his oluyor ki, birlikte olduğun kızıdan hedefine yönelik daha fazlasını alamayacağını anlıyorsun. Ondan sonrası hep tekrar ve sanki bir vakit kaybı. O zaman kumbarayı değiştirmek gerekiyor. Yeni kız yeni marifet demişler. Bir bildikleri vardır elbet. Her seferinde daha fazla ilerleyebilmenin umududur bu. Selma'yı tanıyıp beraber olmaya başladığımda Pınar'la olduğum ilk üç aylık yolu iki haftada katettim. Ondan sonra Pınar'a artık beraber olamayacağımızı söyledim. Zaten araya yaz giriyordu. O Bodrum'da, ben Büyükkada'daydım. Telefonla mı çıkacaktık? Bu hareketi benden beklemediğine eminim. İtiraf etmem gerekiyor ki bu hissi sevdim. Hâlâ benden hoşlandığı bir zamanda bu şekilde onu ortada bırakmak beni mutlu etti. Demek beni aynı şekilde seviyor veya en azından hoşlanmaya devam ediyordu. Bir süre daha beni düşünecekti. Aynısını o bana yapsa

eminim bombok olurdum. Aklımda tutmalıyım. Kızlar benden ayrılmadan evvel ben onlardan ayrılmanın bir yolunu bulmalıyım. Tüm hedef ve amaçlarım için en uygun yer Büyükkada'ydı. Babam bütün gün işte, annem ise ya plajda veya oyunda oluyor. Ev müsait. Selma'nın müsait olacağı zamanı kollamakla geçiyor günlerim. Yaz olunca hepimiz biraz daha dejenereyiz ya da olmaya müsaitiz. Her şeyimiz var Tanrı'ya şükür. Ekmek elden su gölden. Buna rağmen her zaman mutlu ve huzurlu değiliz. Başka ne yapabiliriz diye düşünüp başımıza bela açmak için her türlü teklife açığız. Aslında bizim nesle, "Başkaneyapsakdamutluolsak" adı çok uygun. En azından kaybolmuş değiliz, ona şükretmek lazım. Yeni fikirler peşindeyiz. Selma'yı tavladıktan sonra, (öncelikle bu kelimenin anlamını açıklığa kavuşturmak istiyorum) istediğin kızı tavlamanın dünyanın en basit olaylarından biri olduğunu öğrendim. Yeter ki istihbarat kuvvetli olsun. Beğendiğin veya hoşlandığın kızın neleri sevdiğini, en yakın arkadaşlarının kimler olduğunu, hangi tür müzik dinlediğini, şayet okuyorsa nasıl kitaplar okuduğunu, film, dans konularında ne düşündüğünü öğrenip, fırsatını kollayıp tanıştıktan sonra, yeteri kadar bilgi sahibi olduğun konuları açmakla işe başlarsın. Sürekli aynı isimleri veya fikirleri ortaya attıkça, kızlar, erkek bedeni içinde, kendilerine bir kız arkadaş bulduklarını sanıp kendilerini aniden o kişiyle özdeşirmeye başlıyorlar. Bu, zaman içerisinde işin aslı ortaya çıkıncaya kadar da sürer. Adına tavlama deniyor fakat asıl demek istediğim benim ondan, onun benden hoşlandığını öğrenip aleni bir şekilde el ele ortalık yerlerde resmi olarak dolaşmaya başlamaktan bahsediyorum. Selma konusuna dönünce onunla beraber olmaya başlar başlamaz, aklım fikrim onu ne zaman ve nasıl çıırılçıplak soyup sevişebileceğimizdeydi. Yeşilçam filmlerinde, Erol Taş veya Hüseyin Baradan'ın olduğu, kötü adam rollerinden birini oynayıp, kızı eve götürüp kloroformla bayılıtsam diye otuzbir çekerken defalarca içimden geçirmiştım. Kız elimin altındaydı. Ona dokunmak yerine hâlâ kendime dokunuyordum. Akıl almıyordu. Adaya taşınmadan evvel de onu eve nasıl atabilirim diye düşünüp durmuştum. Yağmurlu veya soğuk havada Büyükkada'ya gidebilmek için hiçbir mantıklı açıklama bulamıyordum. Beraber olduğumuz saatler de belli ve kısıtlıydı. Cumartesi

öğlen saatlerinde buluşup taş çatlasa akşam sekize kadar kalabiliyordu. Dolmuşla karşıya geçsem vapur bulup adaya gitsem, oraya varınca kimselere gözükmeden eve varsam da, bizim emektar bahçıvan ve bekçiye yakalanmadan nasıl içeri girecektim? Beni görünce ne işim var diye sormaz mıydı? Kız utanıp sıkılacak, işimi boka saracaktım. Ne iyi olurdu tüm bu zorlukları aşıp odama girebilsem, hemencecik soyunup işini bitirebilsem. Oda da soğuk olurdu, birbirimizi güzelce, özenerek ısıtırdık. İçimden, “İnan o zaman seni daha çok seveceğim,” demek geliyordu ancak öyle olmuyordu. İlk iki gün, kızların elini tutmaktan öte gidemezdim. Yeniden buluştuğumuzda bıraktığım yerden başlamak yerine sil baştan, sıfırdan başlamaya alışkındım. Lakin bu sefer farklıydı. Selma istek ve arzularını saklamıyor, benim kadar girişimci gözüküyordu. Hafta içi her gece telefonda konuşuyorduk. Kimseler duymasın diye uzatma kablosunu takarak yorganın altına girip sohbet ediyorduk. Bu arada hattın sürekli meşgul olmasından ve gelen faturanın kabarıklığından babam pek hoşnut değildi. Bunu hep dile getiriyordu. Selma’yla konuşurken hep aletimle oynuyordum. Bir seferinde ona söylemiştim. Kızacağını düşünmüştüm, o gülmekle yetinmişti.

Bir cumartesi günü kıslık evimize gelmiştik. Şerife Ablâ dışında kimseler yoktu. Odama girip kapıyı kilitlemek istediğimde anahtarın yerinde olmadığını görmüştüm. Annem, ah annem nasıl da sahipleniyordu bu kızları anlam veremiyordum. “Anneciğim, sen benden yana değil misin? Biz aynı takımdan değil miyiz Tanrı aşkına?” Yine bir işgüzarlık yapmıştı. Bense kapı her an açılır korkusuyla hiçbir şey yapamamıştım. Akşamına sorduğumda değişik yollardan inkâr etmek yerine açıkça kabullenmişti. Çok ağırına gitmişti. “Bak oğlum, beraber olduğun kızlar iyi, edepli, terbiyeli, namuslu kızlar. Onlara dokunma, yoksa evlenmek zorunda kalırsın,” deyip kendini yinelemişti. O kadar çok duyuyordum ki artık ezbere biliyordum. Konuşmasına başladı mı ne diyeceğini tahmin etmek zor değildi. Zorunda kalmakla, anası veya babasının silah zoruyla evlendirmeye çalışmasını kastetmiyordu herhalde. İnsanlık ve erkeklik şerefi namına yapmalıydım. Ne de olsa benim de, her Türk erkeğine öğretilen, eline erkek eli değmemiş bakire bir kızla evleneceğim fikri kafama kazınmıştı. Benim dokunduğum bir kızla

kim evlenirdi ki? Yazık olacaktı. Aksini düşünmek olmazdı. Etrafındaki arkadaşların çoğu motor, işveren, kolay karı dedikleri kızlarla neler yaptıklarını anlattığında bu kızlar evlenecek adam nasıl bulacaklar diye düşünmeden edemiyordum.

Annemler arkadaşlarıyla sohbet ederken istemeden kulak misafiri oldum. Annem, “Bizimki buluş çağına girdi,” tipi garip bir laf etti. Babam da üsteleyip, “Azdı bizim oğlan,” diye ekledi. İçimden “Abazayım, abaza, anlayanınız yok mu ulan?” demek geçti. Bağırıp sesimi onlara duyurmak ve yardım almak istiyordum fakat yapamamıştım. Rüzgâra karşı durduğumda bile harekete geçip ayağa kalkıyor benim azman. Abimin konuşması daha mantıklı ve medeni gelmişti, “Bizimki yakaladığını düzecek ondan uzak durun,” diye arkadaşlarına nasihat veriyormuş. Bizim gruptakiler de duymuş. Halimden ben de utanıyorum, hem de her gün, ancak şimdilik değişen bir şey yok.

Ağustos ayının sıcak bir günüydü. Selma’yla eve girmiş, ortalığı çarçabuk kolaçan etmiş, annemin evde olmadığını görünce hemen odama çıkmıştık. Yatağın üzerine uzanmış, öpüşmeye başlamıştık. O kadar rahattım ki tüm hayallerimin gerçekleşeceğini hissediyordum. Elimi yavaşça memelerinin üzerinde gezdirdikten sonra atletinin içine sokmuştum. Bu arada ateşli bir şekilde yiyişiyorduk. İşin aslı ateş yerine birbirimize ısısı artan buselerden veriyorduk. Benim ısındığım kesindi. Ateşim çıkmıştı. Sıcaklığı hem kafamın içinde hem de bacak aramda hissediyordum. Ilık bir havanın kafamdan aşağıya doğru inerek derecesinin arttığını fark etmemem mümkün değildi. Bu sırada ben ona, o bana dillerimizi uzatıyorduk. Büyük memelerini sıkarken ete benzer olduklarını hissettiğimde aklımdan geçen neden küçük ve taş kadar sert olmadıklarıydı. O âna kadar kimsenin memelerini bu kadar rahat ve uzun bir şekilde doya doya avuçlamamıştım. Atletini yukarıya doğru kaldırıp çıkartmaya çalışırken biraz homurdanıp hoşnut olmadığını belli etmeye çalışmıştı. Durumu berbat edip, kavga etmek ve havayı bozmak yerine öpüşüp onu mıncıklıyordum. Boynunu öpüyor, ku-

laklarını yalıyordum. Kulak memesini ısırp, kulağının içine dilimi sokarken, elini alıp pantolonumun üzerinde gezdirip, onu hoşuma giden şekilde yönlendirmeye başlamıştım. Fermuarımı açıp, benim kafadarı dışarı çıkartıp, rahat bir nefes aldırımıştım. Sıkışmış, süklüm püklüm halden kurtulup kabına sığmaz bir şekilde donumdan fırlamıştı. Baltayı, tutması için eline verdiğimde, cılız bir çığlık atmıştı. “Ben senin bildiğin kızlardan değilim,” dediğinde gülmem gelmişti. Kendimi tutamamış olmalıydım ki biraz kızmıştı. Doğrularp yatağın kenarına oturmuş, sinirli ve terliği andıran, aksi suratlı haliyle beni daha da fazla tahrik etmişti. Belki de sertleşmiş organımı nasıl yumuşatabileceğimi düşünmekten başka aklıma bir şey gelmiyordu. O odaya ne için girdiğimiz belliydi. Bütün bu oyunlar ne içindi anlamıyordum. “Ne istiyorsun kızım, derdin ne senin?” diye sormuş, “Ben gitmek istiyorum,” cevabını almıştım. Yanına bırakmamak için, “Bu kapıdan çıkarsan bir daha beni göremezsın,” demiştim. “Biz daha ne zamandır çıkıyoruz ki benden bütün bunları bekliyorsun?” diye sitem ettiğinde ahlak, kıymet, gurur ve güvenin devrede olduğunu anlamıştım. Kafayı yiyecektim. Biz erkekler bu işi yapmak için uygun yer bulmak derdindeyken kızlar uygun bir sebep arayışı içindeydiler. “Seni sevmek için aylara ihtiyacım yok benim,” lafları aniden ağzımdan dökülüvermişti. O kadar doğal olmuştu ki, kendimi tanımasam ben bile inanabilirdim söylediğim yalana. Hemen kanmış olmalı ki yeniden yatağa yatmıştı. Hiç vakit kaybetmeden atletini çıkarttığımda, masumca teslim olup, gözlerini kapatmıştı. Biraz vakit geçtikten sonra memelerini yalamaya ve uçlarını ısırmaya başlamıştım. Ne kadar sert ısırılacağını tam olarak bilmiyordum. Kemiriyordum ya da ona benzer bir şeyler yapıyordum. Hoşuna gidiyor olmalıydı. İkiniyor sesleri çıkartarak inlemeye başlamıştı. Arada isteksiz bir muhalefet yapıyordu. Kendisi de yaptıklarına inanamıyor olmalıydı. Vücudunun ahenğiyle söyledikleri birbirini tutmuyordu. Belli ki o da istiyordu. “Bana güvenmiyor musun?” demiştim en masum ses tonumla. Bu soru pek çok kere can kurtarmıştır bilirim. Pantolonumu ayağımdan çıkartırken çaktırmadan donumu da yere bırakmıştım. Selma sadece mini eteğiyle yatağın üzerindeydi. Usulca elimi bacaklarında gezdirirken bacak arasını okşamaya, parmağımla kumbarasını

hissetmeye çalışıyordum. Nefes alması değişmişti ancak istediğimi yapmama izin vermeyecekti. Bunu anlamayacak kadar aptal değildim. Olsun, bu kadar zamanda bu yolu katetmek de iyi demiştim kendime. Bir dahaki sefer nasılsa bıraktığımız yerden devam edecektik. Artık bundan emindim. Eliyle benimkini okşamasını sürdürürken üzerindeki deriyi bir aşağı bir yukarı nasıl oynatması gerektiğini göstermiştim. Boşalana kadar bırakmamıştı. Sonuna geldiğimizde ikimizin de yüzü kıpkırmızı olmuştu. Temizlenip toparlandıktan sonra aşağı indiğimizde anne veya babam henüz gelmemişti.

Bizimkiler bir ara kaputtan bahsediyorlardı. Kibar adı prezervatifmiş. Ne olduğunu, ne işe yaradığını duymuştum. Oysa neye benzediğini çok merak ediyor olmama rağmen kimseye soramamıştım. Nerede nasıl göreceğim derken bir gün Nedim bana küçük zarfa benzer bir şey verdi. Parlak ve kaygan kâğıdın üzerinde Medium yazıyordu. Babasından araklamıştı. Teker teker rui satılıyordu acaba? Babasının boyu, “Medium” muydu, yoksa kutunun içinden Nedim kendisine uygun olan boyu mu seçmişti? Belki de benimkinin boyunu görüp ona göre bir tane almıştı. Açar açmaz diğer boyları nasıl olur diye daha çok merak etmiştim. Bunların “large”*, “very big”** veya “huge”*** boyları var mıydı? Taktığımda tastamam oturması mı lazım, yoksa biraz altta boşluk olabilir mi diye aklımdan geçirmiştim. Bu arada da otuzbir çekip içine boşaldım. En azından etrafı silip temizlemek derdinden kurtulmuştum. Acaba yıkasam ve saklasam tekrar kullanılabilir miydi bu meret? Benim işime yaramıştı. Buralarda yoktu, satılmıyordu. O zaman benim de ihtiyacım olmaz diye konuyu bir daha açmamak üzere kapatmıştım. Yoksa adımın kaput dilencisine çıkması işten bile değildi.

* İngilizce, büyük.

** İngilizce, çok büyük.

*** İngilizce, devasa.

Dilenmekten söz açılmışken, okulda iyi notlar aldığımda kızların yanında kendimle gurur duyduğumu sanıyordum. Aslında anem ve babamın benimle iftihar ediyor olmaları, bunu dile getirmeleri hoşuma gidiyordu. Öyle yüksek not almak falan umurumda değildi. Onların bana bu şekilde sevgi ve takdir gösteriyor olmaları ruhumu okşardı. Eş, dost akrabaya bahsettiklerinde kasılarak yürürdüm, sevgi sadakası toplamak içindi. Bana kalırsa gurur duyulabilecek tek şey kaç kız tavladığım veya kimlerle beraber olduğumla ilgiliydi. Çıktığım, flört ettiğim, âşık olduğum kızlar beni unutmasın, benimle ilgili güzel bir şey hatırlasınlar, benim bütün derdim buydu. Erkekler arasında gurur duyulacak konu kime, ne kadar iş koyduğumuzdu. Gerçi her birine ayrı ayrı sorsam verecekleri cevap tek olurdu eminim. “Baba kes tıraşı, şimdiye kadar kaç tane kumbarayı gıdıkladın ondan haber ver,” derlerdi.

Nedim de birdenbire oynadığı ligi değiştirdi. Bizim grupta ilk sıftah ondan geldi. Genç amcası onun elinden tutup İstanbul’a götürmüş ve acısına son vermişti. Yolda, “Beraberimizde bir şey götürmemiz gerekiyor mu?” diye sorduğunda amcası anlamamış ve “Nasıl yani?” demiş. Nedim “Ne bileyim pasta, çikolata, çiçek tarzı bir şey almamız lazım mı?” diye aklından geçeni söylemiş. Amcası gülmekle yetinmiş. Zaten bana sorsalar amcası kendisi için bir kılıf uydurmuştu. Bu sefer gittikleri evde sadece iki kadın varmış. Genç olanı Nedim için özel ayarlanmış. Oturduğunda tir tir titriyormuş bizimki. Verilen rakıdan bir yudum alıp gevşemesi söylendiğinde koşulsuz itaat etmiş. “Ne deseler yapmaya razıyım,” deyip anlatmaya koyuldu. Kadın elinden tutup, “Korkacak hiçbir şey yok, rahat et. Rahatsız olursan hemen söyle. İlk sefer olduğunu biliyorum, utanıp sıkılma sakın,” deyip huzur vermek istediye de böyle davrandığı için daha çok huzursuz olduğunu söyledi. O konuşurken onun gördüğü veya hissettiği huzursuzluğu da ben kendime yaşıtıyordum. Yaşı yirminin biraz üzerinde olan bu piliç Nedim’i yatağın üzerine oturtup yavaş bir müzik eşliğinde üzerindeki kileri çıkartmaya başlamış. Striptiz yapmış anlayacağınız. Attığı

her parçada yanına gelip önce yanağına, sonra dudaklarına minik, ıslak bir öpücük konduruyormuş. Sutyen ve donla kaldığında ışıkları söndürüp yanına uzanmış. Nedim'in elini alıp kendi vücudunun üzerinde gezdirmiş. Ani bir hamleyle gömleğini çıkaran Nedim ardından sutyenini çıkartan kadının memelerine dokunup nazikçe onları okşamış. (Böyle anlatmıştı, ancak pek inandırıcı gelmemişti. Yine de ben kim oluyorum ki tartışayım?) Hemen sertleştiğini hissetmiş. Kadın da fark etmiş olacak ki kemerini çözüp pantolon ve donunu çıkartmasına yardım etmiş. Ardından kendi donunu da yanına koyuvermiş. Ne zaman nasıl yaptığını hiç görmemiş. Nedim sırtüstü uzanmış ve kadın eliyle onun yılanı tutup sıkmaya ve sanki otuzbir çektiyormuşçasına hareket ettirmeye başlamış. "Neredeyse boşalacaktım," dediğinde benim halim görülmeye değdi. (Kimse anlamadı ona şükrediyorum.) Kadın sonra resmen üzerine oturmuş. "İlk başta pek bir şey hissetmiyordum. İçine girdiğimi bile anlamadım. Sonra o sırtüstü uzandı ve eliyle benim kaskatı kesilmiş canavarı tutup içine aldı. O anda hissedebiliyordum. Tek istediğim kaygan tempomu bozmadan işi götürmekken aniden içine boşalıverdim. Bir-iki saniye ya sürdü ya sürmedi ve öylece bitti. Karı hiç beklemeden beni üzerinden itip yataktan kalktı ve tuvalete girdi. Ne acelesi vardı anlamamış, mal gibi yatağın üzerinde kalmıştım. Üstüm ıslaktı ve ne yapacağımı bilmiyordum. Karı dışarı çıktığında çoktan giyinmişti. Bense o anda bekliyordum. Sanki ek bir şeyler daha olacaktı, olmalıydı. Hayalimde hep bu ilk denemem için bambaşka senaryolar düşünmüştüm. Eninde sonunda kremli otuzbir çekmek gibiydi," deyip hikâyesinin sonunu getirdi. Akşama Selma'yla buluştuğumda tüm kızgınlığımı ondan çıkartmak niyetindeydim. Bir şey yapmasına veya söylemesine gerek yoktu. Suçlu oydu. Bu halde olmamdan sorumlu olan tek kişi şu anda Selma'ydı. Bu gece ne yapıp edecek, bakırlığıme son vereceğim. Kafama koydum. Eve dönünce Selma'yı aradım. Bizimkiler karşıya geçecek ve şehir evinde kalacaklardı. Ada evi müsaitti anlayacağınız. Teyzeleri akşam yemeğe geliyormuş, belki çıkmazmış diye konuşmaya başladığında, tepem attı. Görüşemeyeceğimiz ihtimalini düşünmemiştim nedense. Altan alıp onu özlediğimi ve hemencecik görmek istediğimi, o kadar tatlı bir dille söy-

lemiştim ki, izin almadan razı oldu. Gece saat onda buluşup Sefer-oğlu'nun açık hava diskoteğine gitmeye karar verdik. Benim aklımdan geçense balkonda yıldızları seyretmektir. Gökte olup olmaması beni ilgilendirmiyordu. Yıldızları görecektim ve ona gösterecektim. Kararlıydım.

Nizam'daki evlerine vardığımda saat ona geliyordu. İçeri girip ailesiyle tanışmak yerine dışarıda beklemeyi tercih ettim. Sanki onlarla tanışırsam kızlarına yapmayı düşündüğüm şeylerden vazgeçebilirim diye aklımdan geçiyordu. Neredeyse yarım saat bekledikten sonra kapılarını çalmak zorunda kaldım. Büyük bir bahçeden geçip ana kapıya kadar yürürken ne diyeceğimi, kendimi nasıl tanıtağımı aklımdan geçiriyordum. Şükür ki kapıyı Selma açmıştı. "Girsene içeri, çekinme ne olur," dediğinde onlara katılmak istemediğimi biliyordum. O sırada annesi, "Kimmiş kızım?" diye seslendiğinde girmeden edememişim. "Ne olur çok kalmayalım, acayip çekiniyorum," diye küçük bir çocuk edasıyla kulağına fısıldadım. Selma'yı öptüğümde, sürdüğü koku beynime kazındı. Sonradan Anais Anais olduğunu öğrendim. Aklım fırlıdak gibi dönerken, içeri girmiş, kalabalık bir masada herkes bana bakarken "İyi akşamlar," demiş ve kendimi ufacık tefecik hissetmişim. Sanki hepsi birden beni incelemeye başlamışlardı. Masada annem, babam ve soyadıyla ilgili konuşmalar oluyordu. Kimin oğluyum, hangi ailedenim falan tipi sohbetler ediliyordu. Biraz Fransızca, biraz da başka dildeydi. Gidişatından ne olduğunu gayet iyi anlıyordum. "Ben adam"*, "comme il faut"** lafları söyleniyordu. Hoşuma gitmedi dersem yalan olur. Tanımadığım insanların benim ve ailem hakkında malumatlarının olması, hele bunların iyi olması gurur vericiydi. İnşallah bir içki ikram ederler de, ben de içerim diye düşünmeme kalmadan sormuşlardı: "Bir şey içer misin evladım?" Aklıma gelen bir duble içki istiyorum, alkollü olsun da han-

* Arapça, adam gibi adam.

** Fransızca, düzgün adam.

gisi olduğu fark etmez, yeter ki beni gevşetsin demekti. Bunun yerine, tüm kibarlığımla, “Sağ olun, almayayım,” dedim. İkram edecekleri zaten kola veya sıkma meyve suyu olacaktı. Selma’ya, “Biz çıkalım istersen. Zaten bekliyorlar, biraz da geciktik,” dedim. “Hafta içi akşamı, geç kalmayın sakın,” diyen babasına, “Merak etmeyin, saat bir civarı eve getiririm,” diye cevap verdim. Kafamdakileri yapmak için yarım saatçiğe ihtiyacım vardı. Bir bilse o anda aklımdan nelerin geçtiğini, kızına neler yapmak istediğini herhalde hayalarımından tavana asar, orada çürümemi seyrederdi. Kısa bir süre onların önündeyken düşündüklerim beni utandırdı. Söylediğim gibi bu his çok kısa sürmüştü, hemen geçivermişti. Kapıdan çıkar çıkmaz sabredemediğimden, bahçede onu ateşli şekilde öpmeye başladım. “Ne olur bekle, burada olmaz. Biri görür falan rezil olurum. Ev çok kalabalık,” dediğinde köpeğin havlamasını (belki de ulumasıydı) duymamak elde değildi. Yola çıkınca ona kol atıp sıkı sıkıya sarıldım. Çoktandır görmemiş, özlemişim gibi davranıyordum. Hoşuna gidiyordu.

Seferoğlu’nu geçtiğimizi görünce, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu. Ben de, “Evde kimseler yok, biraz bize gideriz, sonra dansa takılırız diye düşündüm. Seni o kadar özledim ki tahmin edemezsin,” dedim. Keyifli günündeydi, itiraz etmedi. O an bile bir şey kazandığımı sandım. Eve vardığımızda, odamda sohbet ederken, onu dinliyor gözükpü bacaklarına bakıyordum. Nasıl başlasam da onu havaya soksam diye fikirler kafamda dolanıyordu. “İstersen balkona çıkıp yıldızları ve manzarayı seyredelim,” dediğimde, hemen çıktık. Buz kadar soğuk taşın üzerine oturduğumuzda yanına gelip kol attım. Hemen ardından, “Dur sana biraz masaj yapayım,” deyip arkasına geçtim. Omuzlarını ovarken, nazıkçe üstünü çıkarttığımda sutyeniyle kaldı. “Kimsenin gelmeyeceğinden emin misin?” diye endişeyle sorduğunda, “Adım kadar!” dedim. Pantolonunu çıkartmaya uğraşırken uzun süredir öpüşüyorduk. Hiçbir şey söylemeyişine şaşırdım, hatta yardım bile etti. Aman işler yolunda gidiyor diye sevinirken ben de soyundum. Siyah Speedo mayomla kaldım (don yerine giydiğim oluyordu). Birbirimizi daha önce defalarca mayoyla gün ışığında görmüş olmamıza rağmen, gecenin karanlığına bakmaksızın gayri ihtiyari karnımı biraz içeri çekip odaya girdim. Aldığım büyük plaj havlusunu yere

sererken, pazılarımı sıkmaya özen gösterdim. Hemen üzerine uzandık. “Sana kremle masaj yapmamı ister misin?” diye sordumda, Selma yine olumlu cevap verdi. Bir filmde görmüştüm. Sırtını döndü, ben yavaş yavaş her köşesini yağlarken sıra bacaklarına geldi. Parmaklarım bacak arasına girip çıkıyor ve uzun uzadıya baldırlarına kremi sürüyordum. Birden donumdan dışarı göz atmak için benimkinin çıktığını gördüm. Canımın istediği Selma’nın onu eline alması, onunla oynaması, onu öpmesi, koklaması, yalaması ve hatta ağzının içine almasıydı. Daha önce kimse bunu bana sonuna kadar yapmamıştı. Ağzının içinde patlamak istiyordum ve şans bana gülecekti. Yüzüstü yattım, havlunun üzerine sertleşmiş organımı bastırıyordum. Biraz daha sürse kesin boşalacaktım. Kısa bir süre sonra odaya girdik, sutyenini çıkarttım. Yatağa uzandığımızda önce memelerini yalamaya ve uçlarını ısırmaya başladım. Sonra boynunu ve kulaklarını öpüp işime devam ettiğimde çok hoşuna gitti. Sesinden anlıyordum. Dantel donunu tek hamlede çıkartırken itiraz etmeye çalıştığında, ağzımın içinde olan dilini nazikçe ısırp emdim. Bir şey demedi. “Bana güven,” diye fısıldadım. Yavaş yavaş göbeğine doğru minik öpücüklerle inerken yarığına doğru geldim. Hiç kıl yoktu, tamamen tertemiz, pürüzsüz, çırlıçıplak bir şeydi. Şeftali tüylerini tıraş etmiş olmalıydı. Hiç düşünmeden öpmeyi ve dilimi etrafında gezdirmeyi sürdürdüm. Ne yapılması gerektiğini hiç görmemiştim. İçi açıldığında, beni ne dürttü bilemiyorum fakat dilimi içine sokup yalamaya başladım. Çıkarttığı sestten anladığım kadarıyla iyiydi. Zevk almaktan öte çıldırmıştı sanki. Bende bir şey söylemeden tadını almayı, öpmeyi, hatta parmağımla biraz takviye yapmayı sürdürdüm. Acaba kızlar da bizim gibi boşalır mıydı bilmiyordum. Devam, devam ve devam... Dilim dakikada kaç devir yapıyordu sayamıyordum. Kertenkele yuvasına girip çıkıyordu. Hiç üşenmeden, bıkmadan, dilimi sokarken bir elimle arkadan tuttuğum kıcını avuçluyor, diğeri ile memelerini sıkıyordum. Kafam bacaklarının arasında sanki men-geneye kısıtılmıştı. Aniden titredi. Bir kere, sonra ikinci kere... Ardından yatağın üzerine boş bir patates çuvalı gibi çöküverdi. Öldü zannedip korkudan bir süre sesimi çıkartmadım. Doğrulmuş, nefesimi tutup bekliyordum. Gözlerini açtığında rahatladım. Tekrar kapatmadan evvel, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. Ne kadar

da lüzumsuz ve yersiz bir laftı. O anda onu ne kadar aptal ve zayıf gördüğümü anlatamam. Bense, aletim kazma gibi elimde, takdir dolu bakışlarının tadını çıkartmaya çalışıyordum. Seks denilen şey kesinlikle sözlükte hayal kurmakla, yalvarıp yakarmak arasında bir kelime olmalıydı. Şimdi daha iyi anlıyorum. Aşağıdan abimin sesini duyduğumda saat on ikiyi geçiyordu. Hemen toparlanıp, odanın kapısını açık bırakıp balkona oturmaya gittik. Can yanımıza geldiğinde hiçbir şey olmamışçasına havadan sudan bahsettik. Sonra arkadaşlara katılmak üzere diskoya gittik. Gece boyunca Selma'nın suratını seyrettim. Görülmeye değerdı. Mutluluktan öte yüzü aydınlanmıştı. Artık beni yormayacaktı, eminim. Dans sırasında Barry Manilow'un "Copa Cabana" şarkısı çalarken, bana baygın bakışlarıyla, "Bu şarkı bizim şarkımız olsun," dediğinde itiraz etmedim.

Yazın diğer bir ilginç gecesi de Murat'ın kardeşinin Bar Mitzva'sıydı. Davut, çoğumuzdan üç yaş küçüktü ve birkaç senedir annesiyle İtalya'da yaşıyordu. Murat aile yaşantısından bahsetmeyi pek sevmezdi. Bildiğim kadarıyla annesi babasıyla ilk evlendiklerinde hali vakti yerinde bir aile değillermiş. Annesi çalışıp babasına destek olmuş. Babası para kazanmaya başladıktan sonra onu genç bir kadın için terk etmiş. Bu kadınların ardı arkası gelmeyince pes etmiş, evlenip yurtdışında yerleşmiş. Davut, Milano'da okula gitmesine rağmen önemli dini bayramları İstanbul'da geçirmek için geliyor. Bu seyahatlerinde Hilton Oteli'nde kalıyorlar. Onun dışında yaz tatilinin büyük bir kısmını babası ve abisiyle Büyüka'da geçiriyor. Yazın kalan kısmında üvey babasıyla Sardunya Adası'na tatile gidiyorlar. Katıldığım en muhteşem Bar Mitzva'ydı diyebilirim. Mitzvanın İbranice kelime anlamı hayır işlemek veya sevap demek oluyor. Bar'ın ise ne anlama geldiği malum, çoğu yabancı lisanda aynı; içki içilen yer. Bu tören de aynen öyle bir mitzvaydı. Hilton Oteli bahçesinde "Garden Party"* ile başlayan gecede içkiler sabaha kadar sular seller kadar aktı, ardı arkası ke-

* İngilizce, bahçede verilen davet.

silmedi. Duymaya alışık olduğumuz, “Kalmadı. Üzgünüm bitti,” özürlerini garsonlar sıralamadı. Üstüne üstlük içki içmemize itiraz eden olmadığından, Sevim Tuna’yı sahnede göremeden ya bahçeye veya süs balık havuzlarına kustuk. Hepimiz bardan ve içkiden nasibimizi almış, gece boyunca sevap işlemiştik anlayacağınız. Tuvalette yerlere bile çıkarılanlar oldu. Ardından su içip temizlemek yerine içki içmeyi tercih ettik. İğrençti, hatta iğrençten öteydi. O, tebeşire benzer, beyazlaşmış suratlar, öğürme sesleri, çıkan yemek püreleri ve kokular unutulamazdı. İçkinin şişede görüldüğü gibi durmadığını biliyordum, asıl bilmediğim alkolün midemde nasıl duracağıydı. Ağzıma giren bir sıvının kafama nasıl gittiği ise tam bir muammaydı. Arkadaşların kaç tane içtiğini takip edemiyordum ancak içkinin tesiri hepimiz üzerinde farklıydı. Kendimi etrafımdakilere göre biraz daha dayanıklı buldum. Bazıları iki içkiden sonra midelerinin bulandığını dile getirip hemen kusmaya başladı. Beş veya altı tane içebilen çok olmadı. Ben altıncıyı içtikten sonra pişmandım. Zaten kendimi kötü hissediyordum. Onun üzerine mideme doğru bir tane daha içki yola çıkmıştı. Bu meretten kaç tane, nasıl içilir öğreten de yoktu. Yudumlar büyük mü alınır, hızlı mı götürülür bilmiyordum. İçerken ise soracak halim yoktu. Konuyu kime açacaktım ki? Baktık ki, Murat’ın babası bir şey demiyor, hatta teşvik ediyor, fırsat bu fırsat deyip içebildiğimiz kadar içtik. Başım, ardından otel binası, balo salonu ve dans pistinde olanlar dönmeye başlamıştı. Durdurmanın imkânı yoktu. Luna-parkta olsam dönen salıncaklarda bile bu kadar başım dönüp midem bulanmazdı. Konuşmalar da değişmeye başlamıştı. Eminim, ben de onlardan farklı değildim. Kelimeler uzuyor, sonuna denk gelen harfler sanki yukarıdan aşağıya düşüyorlardı. Konuşmayı yuvarlamaya çalışmak dedikleri bu olsa gerekti. Ben de normal konuşmamdan çok daha hızlı konuşuyordum. Sanki aklıma geleni hemen söylemezsem unutup gidecektim. Dilime hâkim olamadığım kesindi. Fikirlerin çoğu kafamın içinde dönerken ben etrafa dikkat kesilmiş, kendim dışındaki sarhoşları kolluyordum. Misafirler görmeden, anne ve babalarımıza duyurmadan, ne yapabilirsem yapmaya gayret ediyordum. Aksi takdirde yiyeceğimiz fırçalar, işiteceğimiz azarlar ve akşam çıkma cezaları cabası olabilirdi. Bu arada, gece boyunca yaptığımız konuşmaların çoğu aptalcaydı.

Sarhoş sorularından en komiği, “Hapşırırken neden gözümüzü kapatırız?” oldu. Bir de “Yağmur yağarken bir binadan dışarı çıktığımızda başımızı neden otomatik olarak öne eğeriz?” sorusuydu. Deniz bile alkol aldı. Bana içini açarken rüyalardan, onları sıkça görmediğinden bahsederken, “Tabii ki göremezsin çünkü gözlerin kapalı. Hele bir aç bak o zaman nasıl görürsün,” dediğimde, anlaması bayağı sürdü.

Bunun dışında gecenin en kayda değer olayı küçük cam bardaklarda sek yerli votkaların dağıtılmasıydı. Tek dikişte fondip yapılan bu içkileri bizler de denemeye başladık. Birimiz içenin karşısına geçiyor ve iki eliyle kafasını tutup olanca gücüyle sallıyor, bir diğeri ise yanımızda getirdiğimiz hakem düdüğünü kulağı patlayana kadar çalıyordu. Bunları balo salonunun dışında, tuvaletlerin yanında yapıyorduk. Öyle bir etki bırakıyordu ki anlatamam. Zilzurna olmak bu olsa gerekti. Aynı zil ve zurna sesleri sabahın ilk saatlerine kadar kafamın içinde yankı yaptı ve ertesi gün uyandıktan sonra da zonklamaya devam etti...

Uyandığımda uykumu alamadığımı saate bakıp anladım. Sızıp uyumamla, gözlerimi açmam arasına beş saat sıkışmıştı. Akşamdan kalma değil de sanki sabaha uzanmış, sarkmış gibiydim. Yıldızları yok etmiş, güneşi doğurmuştuk. Gözlerim yuvalarından çıkacakken, iki gözümün arasında kuvvetli bir rüzgâr esiyordu. Kulaklarımın arasında tazyikli bir ses gidip geliyor, biri kafama çekiçle nazik bir şekilde tempolu Çin işkencesi yapıyordu. Yavaş, yavaş... Küçükken neden yaptığımı bilmeden ağzımı ve burnumu kapatıp, nefesimi üfleyip yüzümü kızartmaya çalıştığımda yaşadığım hissi, ya da suyun altında iki kulaç fazladan gitmişim duygusunu yaşıyordum. Hem de doğal bir şekilde. Neden içtim? Niye bu kadar alkol aldım, diye düşünürken tam olarak kaç tane içtiğimi de bilmiyordum. Hatırlamıyordum. Kaçını hatırlıyorsun diye sorsanız onun da cevabı yoktu. Niçin bu kadar karıştırmıştım? İki, hatta üç tane eksik içseydim daha mı az eğlenecektim? Belki de hızlı içmemeliydim? Kim öğretecek ki nasıl içki içilmesi gerektiğini? Da-

ha önce de içmiş, fakat kendimi bu kadar kötü hissetmemiştim. Gözlerim açık, beynim uyuşmuş, vücudum uzun bir maç sonrası iflas etmişçesine düşünceler kafamda gezinirken ben yatakta uzanmıştım. Boğazım içtiğim sigaralardan yanıyordu. Gün ve gece boyunca gizli ve aleni toplam yirmi beş tane içmiş olmalıydım. En az yirmi beş, lakin onları da sayamamış, ucunu kaçırmıştım. Ağzım kuru, dilimse kupkuru bir vaziyetteydi. Dokuz voltluk pile dilimle dokunduğumda aldığım ekşi tat ağzımın içindeydi. Damağımı yoklamak istiyor, dilimi oynatmaya korkuyordum. Değdirsem, ya yapışır, ya yapışıp öyle kalırsa ve ben ağzımı açamazsam diye kafamdan geçiyordu. Eve dönüp yatağa girdiğimden beri altı saat geçmişti. Ve başım zonkluyordu (sızmam bir saat sürmüştü). Genzim yanıyor, geçirdiğimde alkol tadı ağzıma geliyordu. Çişimi tutalı pek uzun zaman olmuştu. Üşene sıkıla tuvalete girdim. Kibar dilinde lavabo diyorlardı neden anlamam. İşimi lavaboda göreceğim değilim ya, adı üstünde tuvaletti işte. Akşam garsonun birine yerini sorduğumda beni bu şekilde düzeltmişti. Terbiye dersi almıştım anlayacağınız. Bir başka şey de göbek havası çalarken, “Hadi gelin oynayalım,” diyen arkadaşlara saf bir şekilde, “Ne oynayacaksınız? Poker mi?” diye sormamdı. Göbek atmaktan bahsediyorlardı.

Murat gecenin sonunda otelde kalmak yerine şehir evinde benimle beraber kalmayı tercih etti. O abimin yatağında yatıyordu. Hali benimkinden iyi değildi. En azından öyle gözüküyordu. Ağır adımlarla yürürken, en ufak bir ses dahi beni rahatsız ediyor, her yerden gürültü geliyordu. Karşı komşu, penceresinden bir pazar günü olmasına rağmen bağırıyordu. Aklı sıra sepetini uzatmış bakkaldan siparişini yukarı çekecekti. Tuvaletimiz ve onların mutfak camı aynı avluya bakıyordu. Üşengeç bakkal çırağı Hamdi yukarı çıkmak yerine aşağıdan sepeti doldürmüştü. Bahşış almayacağı kesindi. “Bu adamdan ileride hiçbir şey olmaz, bak göreceksin,” diye babam boşuna laf etmiyordu. Acaba elektrikler mi kesik yine, diye kendi kendime sordum. Merdivenleri çıkmaya üşendi belki. Yürürken boynumun sağ arka tarafına gelen kısımda bir ip var ve biri onu başımın üstünden çekiyordu sanki. Kuklalar gibi sürekli yukarı bakarken, bu beni yoruyordu. Gözlerimi tavana doğru yönlendirmek çok ağır bir işi andırıyordu o anda. Kim olduğunu görmeye

çalışırcasına aptal hareketler yapıyordum, sanki birisi vardı. Ve aniden üzerime bir ağırlık çöküp beni aşağı doğru çekmeye başladı. Bir aşağı bir yukarı dengemi bulacağımı sanırken Yürek'le Sefira tartışıyordu. Mütemadiyen atışıyorlar zaten. "Daha içseydin barı", "İçmeden bu kadar eğlenemezdim ki", "İyi yaptın o zaman az bile eğlenmişsin. Sen fazlasını hak ediyorsun, bir dahaki sefere daha fazla içmelisin. Ne kadar çok içersen o kadar çok eğleneceksin!" Işığı açtım, demek ki çırak üşengeçmiş. Üç tane hamamböceğı farklı yöne kaçıştı. Mutlaka daha fazlası vardı, ancak ben hepsine dikkat etmedim. Onları ezmeye yeltenmedim. Ne olurdu o kadar içmeseydim, eğlenmeseydim diye düşündüm işerken. Gün uzun olacağı benziyordu. Başımın ağrısı, ağırlığı nasıl geçecekti? Anneme ve babama soramam, abime sorsam firçanın büyüğünü yiyebilirdim. En iyisi beklemektir. Evde bir yerlerde aspirin olmalıydı. Bulursam alacaktım. İlaç kullanmayı sevmiyor olmama rağmen. Her şeye razıyım, yeter ki bu ağrı geçsin. Bir daha asla ve asla içmeyecektim. Söz vermiştim, yemin bile etmiştim.

Aynaya baktığımda sanki bedenimin dışına çıkmıştım. Kendimi izlemeyi sürdürüyordum: Ne olup bittiğini tam anlamış değildim. Acınacak halde olan saçım başım dağınık halimi görüp tekrar ediyordum: "Bir daha bu kadar içmeyeceğim." Bunu daha önce söylemiş miydim hatırlamıyorum ve bir daha söylemeyeceğimden o kadar emindim ki. Gözlerim yere düşecekmiş gibi yuvalarından fırlamaya çalışırken, öne eğilip avucuma doldurduğum suyu suratıma atıyordum. Bir-iki damla ağızımdan içeri girdiğinde susuzluğuma derman olmuştu. Dişlerimi fırçalıyor, buna rağmen fırçayı dişetlerimde hissetmiyordum. Biraz zorlayıp üzerinde gezdirdiğimde ise ağrıyordu. Bu ağrı kötü hissettirmiyordu, aksine uyanık olduğumun, yaşadığının kanıtıydı. Şükür diyordum. Murat'ın yatışı ölüleri andırıyordu. Halimi seyredip devamlı "İyi halt yedin!" demeden edemiyordum aynanın karşısında. Bir yerimi kesebilirim korkusuyla tıraş olmamaya karar verdim. Yüzümü kurularayıp yatağıma geri döndüm. Biraz uyuyabilsem, şöyle derin bir uyku çekebilseydim ne iyi olurdu. Çok değil bir saatçik yeterdi. İyi gelecekti biliyorum, fakat o anda kurduğum alarm çaldı. Kalkma vakti gel-

mişti. Öğlen ada vapurunu yakalamamız lazımdı yoksa bütün gün şehirde ne yapacaktık ki? Alarının sesi ısrar ederken, ben de pes edip “Yeter sus Tanrı aşkına!” dediğimde, çekiç başıma daha güçlü bir şekilde vurmaya başladı. Kafamın arkasında, ensemde hissediyordum, zonkluyor ve durmuyordu. Ne yapsam, ne etsem, nasıl çabalasam o sesi durduramıyordum. Şakaklarımı sıvazlıyor, alnımı okşuyor ve başıma ellerimle masaj yapıyordum ancak olmuyordu, işe yaramıyordu. Dışarıda güneş vardı ve hava sıcaktı. Kuduz olmuşçasına güneşe bakamayacakken, ya o sıcaklığı nasıl çekecektim? Cırılçıplak kalsam da sıcaklığı hissedecektim. Beden kılıfımdan mı sıyrılıyordum? Kısa bir süre için de olsa... Fena olmazdı hani. Üşenerek giyinmiştik. Daha bir gün evvel aldığım ayakkabıların sıkı-tığını ilk sefer denediğimde anlamış olmama rağmen geri götürmeye üşendim. Öylesine akşamleyin giyiverdim. Belki zamanla açılır, genişler diye düşündüm. Ancak öyle olmadı. Sadece tam numara var demişlerdi, benimkisi ise kırk bir buçuktu. Kırk bir küçük, kırk iki ise büyük geliyordu. Hayat boyu hep büyük ayakkabı giymiş olmanın ezikliğinden olsa gerek, küçüğünü satın almıştım. Ne hata aman Tanrım. Ayağımın parmakları sızlıyordu. Şimdi bu ayakkabıyı yaz boyunca giymem gerekecekti. Üstelik yalnız başıma, arkadaşlarla dolaşırken almıştım. Nasıl da kendimi büyümüş ve önemli hissetmiştim. Cebimde kendi param, anneme babama sormadan alışveriş yapmış, Site Sineması’nın pasajından bir de Wrangler marka beyaz kot almıştım. Dükkânlara girip bir şeyler denedikten sonra elim boş çıkmayı sevmediğimi de öğrenmiş oldum. O yüzden vitrine iyice bakıp karar verdikten sonra girmeliyim, diye kendimi inandırdım. Yoksa beyaz pantolon için girip siyah montla çıkabilirdim. Bu arada başıma gelen komik olayı paylaşmadan geçmek istemiyorum. Dükkânlardan birine girmiş, bir gömlek beğenmiştim. Okul gömleğinin aksine düz değil, çizgiliydi ve cebinde bir baskısı vardı. İçeride de paket halinde rafta duruyordu. Tezgâhtardan açmasını rica ettiğimde, “Satın alacaksanız açayım,” demişti. Beni bir gülme krizi tutmuştu ki tarifi mümkün değil. Nedenini bilmiyorum ancak içimden geçen, “Ulan zaten görmeden alacaksam burada açmanı istemezdim. Öder evde bakarım,” demekti. Tabii ki görmek, denemek ve sonradan karar ver-

mek istiyordum. Ağzımdan sadece, “Boş ver kalsın,” lafları çıkmıştı gülererek, adam da ısrar etmemişti. Bilmeyen, insanlar kapısına dizilmiş sanacak. Halbuki dükkânın içinde sinek avlıyorlardı. Ayak başparmağım ve en küçüğü sızlıyordu. Başparmak almış başını gidiyor, onun boyuna göre almalıydım. Ah aptal kafam ah! Ya en küçük parmak ne desin? Yanlardan da sıkıyordu bu meret. Sahi o en küçük parmak ne işe yarıyor acaba? Merak eden olmuş mudur benden başka, neden oradadır, ne arıyor diye. Bütün bu alışverişi yalnız yaptığımdan suçlayacak kimse de yoktu. Kendi kazdığım kuyuya düştüm.

Etrafımdaki yaz arkadaşlarımdan çoğu benim gibi bakir, belki de özellikle onları ben seçiyorum farkında değilim. Sürekli randevu-evlerine gidenlerden uzak durmaya çalışıyorum. Kendimi onlardan daha aşağılık ve eksik hissettiğimden olmalı. Kızlar desen bakire olmayanı yok. Hani filmlerde görmeye alıştığımız, sadece köylerde olup bittiğini sandığımız, bakire evlenme ve zıfat gecesi âdetleri şehirde de var. İnanın böyle. Gerdek sonrası çarşaf gösterildiğini bile duyuyorum. Damat annesi bunu arzuluyor, hatta ısrarla talepte bulunduğu söyleniyor. (Boşuna tarlayı düz alacaksın, kadını kız alacaksın dememişler.) Düzen buysa biz bunu nasıl değiştireceğiz? Bize mi kaldı? Deniz’le konuşurken onun ağzını yoklamaya çalıştım. Konu bakirelik olunca fırsatını bulduğumda kızlarla da konuşuyorum. “Senin de bizim gibi arzuların, cinsel ihtiyaçların yok mu?” diye soruyorum. Aslında onu anlamak veya neler düşündüğünü öğrenmek istemiyordum. Bakire olup olmadığını, verip vermediğini merak ediyordum. Deniz benimle hep abi-kardeş sohbeti yapmayı seven, bana kızların nasıl düşünüp davrandığı konularında bilgi veren en yakın kişilerdendi. “Evet, tabii ki var fakat kendime hâkim olmaya çalışıyorum. İlk beraberliğimin çok özel olmasına gayret ediyorum. Evlendiğim gün sinagogda babamın koluna girdiğimde tevaya* kadar yürürken giydiğim bembeyaz gelinliği

* Sinagoglarda ortada duran en göze çarpan yer.

hak etmek istiyorum,” diye felsefi laflarla bana cevap verdi. “Görürüm seni ben, bir sene sonra,” diye içimden geçirdim. Etrafımızdaki kızların çoğu böyle düşünüyor ve benim aklım sebebini almıyor. Aile görgüsü mü, çevrenin talebi mi? Konu dönüp dolaşıyor, gördüklerine mi inanırsın, duyduklarına mı sorusuna geliyor. Bütün bunların yazılı olduğu bir kural listesi mi var? Tanrı’nın emri mi?

Babamla arkadaşları ciddi bir sohbet sırasında birden fazla kadınla evlenmeye hakları olup olmadığından bahsediyorlardı. Dini-mize göre, “Bakabildiğin kadar kadınla evlenebilirsin” kuralı vardı, anlamı yoktu. En azından benim için öyleydi. Bakabildiğin tam olarak ne oluyordu? Annemin istek ve talepleri her sene azalmak yerine artıyor. Zavallı babam çalışmaktan harap oldu ve şikâyet etmiyor. Onun bir dediğini de iki etmiyor. Anneme benzer başka bir kadınla birlikte olduğunu ve her ikisine baktığını düşünemiyordum. Neyse, konu din olunca pek kafam yatmıyor zaten. Anlamaya da çalışmıyorum. Kabulleniyorum ve öylesine kenarda bırakıyorum.

Annemlerin Deniz Teyze’yle arkadaşlıkları buradan geliyor olmalıydı. Babamla arkasından konuştuğlarında İstanbul’da kalan son ve en yaşlı bakire de evlendi diye bahsederdi. Otuzunda olmasına rağmen kocasının ilk erkeği olduğunu sağır sultan bile duymuştu.

Kendimden bahsederken etrafımdakilerden farklı olduğumu görmek beni biraz ürkütüyor. Herkes gibi olmak varken neden ben değiştim diye sorup duruyorum. Bunun bir anlamı olmalı ve ne olduğunu ben bulmalıyım. Farklı lafını özellikle seçtim çünkü garip veya tuhaf olduğumu biliyorum. Bu kelimeler bana aşağılayıcı hisler çağrıştırıyor. Farklı olmak lafı daha cazip geliyor. Yapacak o kadar çok şey var ki, yaşayacak o kadar çok şey olacak ki sabırsızım. Bir an önce hayatın tadına varmak istiyorum ancak takılı kaldım. Bu safhayı atlamam, daha doğrusu, bir an önce vajinaya atlamam gerekiyor Bu, bir derstir elbette, onu biliyorum. Önce test

ediliyorum, sonradan dersin sonucunu öğrenip yoluma devam edeceğim. Pek çok konuda en iyisi olduğumun farkındayım ve böyle olmamayı seçiyorum. Anlatmaya çalıştığım biraz karışık oldu fakat fırsat verin açıklayayım. Çok konuda, belki de her konuda mükemmel olabilirim. Bunun farkındayım. İstemem yeter. Ben hakikaten istemiyorum. Bu bana doğal gelmiyor. Mükemmeliyetçiliğin ve mükemmel olmanın sıradan olduğunu düşünüyorum. Sanki bir zorlama. Başkasını memnun etme, bir başkasından daha iyi olma gayreti, hırs veya bitmeyen bir yarış içinde bulunmak. Benim yapmak istediğim başka şeyler var. Bunun çok daha ötesinde duygular taşıyorum. Şimdi mükemmel olmaktan öte ne olabilir diye kendinize soruyorsunuzdur. (Muhtemelen siz de mükemmel bir kişisinizdir ve henüz farkında değilsinizdir.) Hayat ve şartlar sizi zorlamamıştır o yüzden keşfetmemişsinizdir. Benim hayattaki amacımın başka olduğunu biliyorum. Ben bu dünyaya hayatın anlamını bulmak ve onu sizlerle paylaşmak için geldim. Neden buradayım? Niçin bazı şeyleri yaşıyorum ve bazılarını yaşamıyorum? Çoğunu niye herkesten farklı algılıyorum sorularını sürekli düşünüyorum. Merak etmeyin, cevabı bulduğumda sizlere anlatacağım. Şimdilik oraya varmadım ancak hep notlar alıyorum, sonunda denklemini çözeceğim. Kolay olmuyor takdir edersiniz. Öyle gelmiş geçmiş önemli devlet adamları, burnunu koparmış birinin hikâyesini yazan bir yazar, kulağını kesmiş bir ressam veya filozofların söylediklerini andıran, hiçbir kelimesi anlaşılmayan gizemli laflar da etmeyeceğim. Edebiyat parçalamayacağım, basit ve sade bir dille bunu sizlerle paylaşacağım. Yeter ki şu testi geçeyim, biliyorum ki hayat beni bekliyor. Öğreteceği çok şey var. Ben kendimi hazır hissediyorum. Vücudumu tatmin etmek aynı zamanda fiziksel bir olay, onun da farkındayım. Bunun yanında duygusal, zihinsel ve ruhsal bedenimi de ihmal etmemeliyim. Hepsi bir arada olmalı. Nasıl olacak bilmiyorum. Kafam bu konuda tamamen karmakarışık halde. Her birinin istek ve arzuları farklı ve bu beni yoruyor. Fiziksel tatmin olamadıktan sonra öbürlerini nasıl memnun edebilirim ki? Sürekli bunları düşünüyordüğümünden dengem bozuldu. Şikâyet olarak almayın sakın, halimden memnunum çünkü ben buyum. Sefira ile Yürek zaten aklımı başımdan almakta ustalar, bir

de duyguları işin içine kattığımda ne yapacağımı tamamen şaşırtıyorum. Elim ayağıma dolanıyor, teslim olmaya gayret ediyorum. Ben olayları değil de olaylar beni yönetsin ve yönlendirsin istiyorum. Dileğim sadece yaşamak, tecrübe kazanmak ve bu tecrübeler hakkında yorum yapıp notlar almak. Macera ve yenilikler arıyorum. Aslında kafamdan geçenler bunlar. İyi güzel de, fikirler dilime inmiyor. Elime de ulaşmıyor. Nasıl not alacağım? Kendi halinde biriyim ve bu şekilde yaşamak istiyorum. Birine benzemek de istemiyorum. Söyledim ya, benim gayem başka. Hepiniz ve hepimiz için yola çıktım. Cevapları arıyorum ve bulacağım. Daha yaşıyım kaç ki Tanrı aşkına? On altı, topu topu on altı yaşındayım. Bunun kaç senesinin farkındayım acaba?

Bebekliğimde, konuşmadığım aylar –belki de yıllardı bilmiyorum çünkü annem bana yardımcı olmuyor– farkında olmadığım zamanlardı. Hani ilk doğmuş halim, yatarak düşündüğüm ve dünyayı gözlemlediğim zamanlardan bahsediyorum. Bir de annemin karnında olduğum dönem de önemli. O günlerin farkına varabilsem, neleri düşündüğümü bulabilsem cevaplar orada saklı biliyorum. Ondan sonra yaşadıklarım bana öğretilenler. Bildiğim şeyleri tekrarlamaktan öte değil aslında. Annemin, babamın, okulun, çevrenin, Şerife Abla'nın, ahlak hocamın öğrettiklerini sandıkları, benim çoktan bilip unuttuğum şeylerin hatırlatmalarıdır. Şu anda bildiklerim ve öğrendiklerim onların doğru bildikleri. Bana ne onlardan kuzum. Farklı olduğumu biliyorum, bu yüzden onlardan ayrıcalıklıyım. Onlar gibi düşünüp, onlar gibi davranırsam, onlar gibi olurum. Onların yaşadığı hayatı da aynen yaşarım. Ben daha başka bir şeyler görmek, geçirmek ve tecrübe etmeyi planlıyorum. Ben yaşamak istiyorum, sadece var olmak istemiyorum. Zaten “Var”ım ve farkındayım. Çok ağır olacak belki fakat ben onun için buradayım. Farkında olmadığım zaman neyi düşünüyor ve neleri biliyordum onları bulmalıyım. Benim de kafam karışık, inanın anlamakta zorluk çekiyorum, hele yazıp açıklamakta daha fazla zorlanıyorum. Anlatmaya çalışmıyorum çünkü kelimeler saçma sapan, ağızından çıkıveriyor, yazmaya teşebbüs ettiğimde bölük pörçük anlamsız sözler ve cümleler oluşuyor. Ne başı ne de sonu var yazdığım notların. Neden bu konuları Sigmund veya Einstein ile ko-

nuşmuyorum sanıyorsunuz? Niçin mükemmelliği sıradan görüyorum anlıyor musunuz? Kafamı başka şeylere patlatıyorum da ondan. Hepsi kafamda olup bitiyor ve içinde dönüp dolaşıyor. Bana ne yapmam gerektiğini yeri gelince “O” söylüyor. Gel de bunu an-nem ve babama anlatıver. Dersler, ödevler ve notlardan öte onlarla konuşabileceğim bir şey yok. Tatilde de bana karışıyorlar. Giriş, çıkış saatlerim, yediklerim, yemediklerim, yaptıklarım hakkında hep kural koyuyorlar. Onlar bende olan bu cevherin farkında değiller. Şelika’m hayatta olsa benimle iftihar ederdi. Eh, ben ne yapayım o zaman. İki tercihim var. Ya onların istediklerini yapar, onlara benzerim (ki bu hayatta en son istediğim şey olmalı, onlar gibi olmak fikri beni ürkütüyor, söylemem lazım), ya da kafamın içinde olan ve bana ne yapacağımı söyleyen Yürek’in sesini dinlerim. Artık kafamdan veya içimden, nereden geldiğinden emin olmadığım sezgilerime kulak vermekten bahsediyorum. Beni herkesten ayıran en büyük özelliğim bu. Bir şey söylenmeden ben anlıyorum. Telepati değil, hele alay edilecek konu hiç değil. Algılamadan bahsediyorum. Bu beyin okumadan daha öte bir şey. Okulda varsın onuncu sınıf fizik deneylerini yaptırınsınlar. El ele tutuşturup elektriğin iletkenliğini ispatlasınlar. Benim o anda neleri düşündüğüm, bana neleri çağırttıkları daha önemli. O yüzden sürekli trans halindeyim ve devamlı düşünüyorum. Derslerde kopma noktasında hoca bir şey söylerken ben başka bir şeyler duyuyor ya da hissediyorum. Onlara kulak vermeye çalışıyorum. Benim için dalgın desinler veya derse dikkati vermiyor diye veli toplantılarında şikâyetlerini dile getirsinler. “Potansiyelini sonuna kadar kullanmıyor, aslında çok kabiliyetli,” dediklerinde benim nelerle uğraştığımı onlar nereden bilecekler ki? Bu sizin başınıza hiç gelmedi mi? Açıklamak veya anlatmaktan o tecrübeyi kaçırdığınız hiç olmadı mı? Konuşurken stadyumda maçın tek golünü rengârenk görememekten bahsediyorum. Evet, eve gidip sonradan televizyonda haberlerde siyah-beyaz görmek mümkündür. Fakat eşdeğer midir? Kayıttan, sonradan o ânı seyretmek aynı mıdır? Kaçırdıktan sonra yakalanmıyor. Ben hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum o yüzden çoğu şeyin farkındayım. Şimdi neden okulda birinci değilim, niçin derslerde süper değilim, niye notlarımın hepsi on değil anlatabiliyor muyum? İstemi-

yorum ondan. Bu kadar basit aslında, anlayanınız varsa lütfen anne veya babama da anlatsın. Hatta tercihen her ikisine de açıklamayı denesin. Ben anlatamıyorum, yorgun düştüm, yorulduğum artık. Uğraşmaktan da bıktım. Benden daha iyi olduklarından, daha çok bildiklerinden ve benim için neyin daha iyi olduğundan o kadar eminler ki canımı sıkıyorlar. Onlardan biri olmak istemiyorum. Bırakın yahu nasıl istersem öyle yaşayayım. Bu benim hayatım değil mi? Başkalarının hayat filmlerini seyretmek yerine, ânı canlı yaşamak istiyorum ancak kendi bildiğimce... Bıktım babamın mantıklı açıklamalarından, “Ben diyorsam öyledir,” cevap mıdır Tanrı aşkınıza?

Kötü ve zayıf yanlarımdan biri unutuyor olmam. Unutkan biri değilim, yanlışlık olmasın. Tam aksine hafızam çok kuvvetlidir. Ama bazı şeyleri hatırlamıyorum. Önemli veya önemsiz diye de fark etmiyorum. Öğrendiklerimi, yaşadıklarımı veya anılarımı silgiyle siliyorum. Bana yapılan iyilik ve kötülükleri de es geçtiğim oluyor. O zaman düşünmeden edemiyorum. Neye göre, niçin öğreniyoruz? Zaten unutacağım bir şeyi neden öğreniyorum? Öğrendiklerimden hangilerini unutup unutmayacağımı nasıl bileceğim veya anlayacağım? Bu beni derinden etkiliyor ve en üst noktaya, doruğa çıkarıyor. Oldum olası uç noktalarda dolaşmayı sevmişimdir, huyum kurusun. Düşündüğüm konu, cahil olsam ve öyle kalsam acaba mutlu olmaz mıyım? Bu sorunun cevabını bilmiyorum. Tam aksini düşündüğüm oluyor. Hiçbir şey öğrenmesem, ot gibi kalıp kafamın içinden geçenleri yaşasam sanki daha mutlu olabilirim. Yeni bir şeyler öğrenmeden yaşamaktan söz ediyorum. O zaman acıyı tatlıyı, mutluluğu hüznü bilmeyecek miyim sanki? Öyleyse ne diye unuttuğumuz şeyleri bize tekrardan hatırlatıyorlar? Tüm yeni diye öğretilenler aslında bizim önceden bilip de hatırlamamayı seçtiğimiz bilgiler değil midir? Evet, mutluluğun sırrı bilmemekte ve hiçbir şey öğrenmemekte yatıyor olmalı. Dedim ya, ben kim oluyorum ki bana inanasınız? Bunu ispat etmem gerekiyor değil mi? Boşu boşuna hayatınızı sırf ben söyledim diye riske atmazsınız.

Denemeye değmez diyebilirsiniz. Çoluk çocuğunuzu buna göre yetiştirmezsiniz eminim. Sizler zaten pek çok şeyi öğrenmişsinizdir. Bu fikirlerim sadece benim yaşındakiler için geçerli. Tabii benden küçükler için de. Ben dedim diye bu tip asılsız, varsayıma benzer açıklamaları dikkate almayacaksınız. Anlıyorum sizi. Anlamadığımı $2 \times 2 = 4$ dendiğinde neden ispatını istemiyorsunuz? Onu kim ortaya atmış hiç sordunuz mu? Okulda öğretmeniniz bu bilgiyi verirken kendisi de sorgulamamış, sadece ona verilen vazifeyi yapmış. Anne ve babanız onaylamış ve sisteme girmiş. Sistem tartışılmayınca doğruluğu tasdik edilmiş. Yüzyıllardır kabul görmüş. Bu yetiyor mu? Sizin için bu yeterli mi Tanrı aşkınıza? Ya, bırakın bunları lütfen. Bana kulak verin. Yalnız kalırsam işim daha zor olacak. Yok mu benim gibi düşünen bir başkası? Kafamın içinden bir ses geliyor. Tanıdık sanki. Evet, yalnız olmadığımı anlıyorum. İki kişiyiz. O da benimle hemfikir.

Bir de unutmamam, her şeyi hatırlasam, bana gelen mesajları daha iyi yorumlayabileceğim. Hem kendim hem de sizler için. Her gece rüya görüyor olmalıyım ancak sadece bazılarını hatırlıyorum. Aklimda kalanlar bir mesaj niteliği taşıyor. İster inanın ister dalganızı geçin. Önemli olan benim bu mesajları algılamam ve anlamam. Pek çoğuna anlam yükleyemiyorum, kalanlarını ise siliyorum. Rüya yorumlamayı ve yorumlayanları da sevmiyorum. Büyüymüş, falmış konuları ilgimi çekmiyor fakat bilinçsiz bilinç halim aklımı kurcalıyor. Örneğin, son gördüğüm rüyamda, yüzlerce canlı, süt liman bir yerde dolaşırken, yer ve gök, bal ve reçelle kaplıydı. Bunlar insan veya akla ilk gelen ruh silueti görüntüsünde değillerdi. Gümüş renkli içi boş kuklaları andırıyorlardı. Gözlerinin olması gereken yere baktığımda siyah olduklarını görmüştüm. Siyah ve tek boyutluydular. Anlatabiliyor muyum? Derinlikleri yoktu. Bedenleri ise perdenin rüzgârda sallandığı şekilde sallanıyordu. Kâğıt gibiydiler. Her biri bir bina büyüklüğündeki koskoca bilgisayarlar önünde kibarca sıraya girmiş seçimlerini tuşluyorlardı. Önce kıldileri için bir beden kılıfı seçiyorlardı. Kadın, erkek, sarışın, esmer,

boy, pos, kilo ve buna benzer kıstaslara karar veriyorlardı. Daha sonra duygularını yapılandırıyorlardı. En sonunda ruh ve zihin seçimleriyle işlem tamamlanıyordu. Dikkate alınan geriye dönük yaptıkları ve yapmadıkları oluyordu. Orada bulunan tüm canlı varlıklar hep birlikte, ayrı ayrı herkes için olması gereken veya başlarına gelebilecek olayları bilgi mahiyetinde ekliyorlardı. Ana yol belirlendikten sonra buna bağlı patikalar da düzenleniyordu. Arzu eden tali yolları kullanmakta özgürdü, yeni yollar bulmak, hatta yaratmak için kişiye özel seçimler bırakılıyordu. Adına hayat planı, yaşam rotası veya ömür haritası diyorlardı. Yapılması gereken tek şey öyle ya da böyle tadını çıkartmaktı. İstenen veya beklenen sadece buydu. Tüm seçenekler yüklendikten sonra ortaya çıkan sonuçların ne olacağı, seçimi yapanlar kadar onları izleyen yöneticiler için de sürpriz oluyordu. Her bir karar, seçim paketinin sonucunu farklı kılıyordu. Çoğunluk yüksek IQ seçmiş olmasına rağmen boy, saç rengi, duyu ve duyguların bir araya gelmesinin yarattığı etki çıkan sonuçları değiştirebiliyordu. Seçimler esnasında teker teker giriş yapıldığından yüzlerce soruya, bire bir aynı cevabı veren hiç olmuyordu. Olduğu takdirde o iki kişi nispeten birbirinden uzak yerlere yollanıyordu. Hani bazen yabancı bir ülkede tanıdığınız birine çok benzeyen, sanki doğuştan ayrılmış ikizi gibi görünen kişiler olur ya, bilin ki onların huyu suyu da karbon kâğıdı ile kopyalanmış kadar çok benziyordur. Karbon kokusunun olmaması, az da olsa, yediği, içtiği, yaşadığı yerin farklı coğrafyasından kaynaklanıyordur. Yoksa hamurları aynıdır. O yüzden hiçbir kimsenin bir diğerine tıpatıp benzeme ihtimali yok. Yanlış düğmeye basan olmamasına rağmen çıkan sonuçtan memnun olan pek görünmüyordu. Maalesef yapılan seçimlerle yaşamak zorundaydılar. En azından bir hayatı böyle yaşayacaklardı. Kendi hayatına son vermekse oyunbozanlıktı. Şimdi bunu kalkıp anne veya babama anlatıp onların fikir veya yorumlarını almak istediğimi düşünün. Elâleme rezil etmek pahasına birileriyle paylaştıklarını varsayalım. Bana ne olduğundan çok, benim hakkımda önyargılı düşünecek olan insan sayısında bir artış olacağı kesindir. Bunu siz de biliyorsunuz. Her masaya meze olacağım demektir. Konuşacak konu arayan kişiler, “Zavallı sapıttı”, “Kafayı sıyırdı” veya “Temelli üşüttü herhalde”

diye etiketleri üstüme yapıştıracaklar diye endişe ediyorum. Arkadaşlarla da konuşmaya yeltenmiyorum. Deli, manyak, akıl hastası, ruh hastası, kafadan kontak ya da çatlak demelerini istemiyorum. Bana cevapları gelir nasılsa diye rüyalarımı her sabah hatırlamaya çalışıyorum. Bu rüyadan ne sonuçlar çıkarttığımı merak edenleriniz olmuştur herhalde. Etmeyenler bu kısmı okumadan bir sonraki bölüme geçebilir. Anladığım kadarıyla vücudum, duygularım, zihnim ve ruhum benim seçimlerimdir. Onlar hakkında beğenmediğim hiçbir şey olmamalı, çünkü onları zaten ben istedim ve sadece istemekle kalmayıp onları üzerime aldım. Benimle beraber kalacaklar. Sonuna kadar, benim sonuma kadar. Bu seçimleri yaparken neler düşündüğüme gelince onları bulmakta fayda var, yoksa her karşıma çıkan insanın özelliklerine bakıp, onlarda bulup kendimde olmayan şeyleri kıskanacak ve hatta istemeye devam edeceğim. Elde edene kadar bir savaş verip günler, aylar belki de senelerimi yitireceğim. Benim hayat amacım bu değil, olmamalı. Ben birine göre yaşamak zorunda değilim. Kendi hayatlarımızı seçmişiz ve doğru bildiğimizi yaşamalıyız. O yüzden insanlardan uzaklaşıp yalnız bir hayat sürmek ve kendimle baş başa kalmakta büyük yarar görüyorum. Başkalarıyla beraber olmak bana hiçbir fayda getirmeyecek. Etrafımdaki insanlar yüzünden elimde olanları küçümseyecek, olmayanları fark edeceğim. Yaşamın gayesi başka olmalı. Evet, kendi seçimlerini başkalarınıninkiyle kıyaslayanlar da olacaktır elbet. Bahsettiğim kişiler en çok üzüldüğü bir hayatı boşuna yaşayanlar olacaktır. Buna mahkûmdurlar. Sürünmeleri ve acı çekmeleri dinmeyecektir. Huzur ve rahatı hayatlarına son verip yeni bir seçim yaptıkları takdirde bulacağını sanacaklardır. Makineyi sıfırlayıp tekrardan çalıştırınca sanki daha farklı bir şey elde edip daha mutlu olacaklarını düşüneceklerdir. Bu konuda hiçbir zaman mutlu olmayacaklarını seziyorum. Hayatı kendileri adına yaşamayan insanlar hangi seçimi yaparlarsa yapsınlar her zaman bir başkasının hayatını örnek almaya ve acı çekmeye mahkûm olarak kalacaklardır. Ne kadar çabuk uyanırlarsa onlar için o kadar hayırlı olacaktır. Karşılaşmaktan korktukları, yüzleşemedikleri her şeyle bir daha ve bir daha karşılaşacaklarını düşünseler kendi hayatlarına son vermemeleri gerektiğini bilirlerdi. Seçimini yaptığımız şeyleri yaşa-

mak zorundayız. Boşuna, “kör bile düştüğü çukura bir daha düşmez” dememişler. Akıllıca olan, karşılaştığımız durumları bir an önce yaşayıp ondan ders çıkartmak. Her tecrübemiz haliyle iyi ve mutlu olmayacak. Olsun, varsın öyle olmasın ne fark eder? Siz hiç her gün mutlu ve keyifli bir insan gördünüz mü? İki insan gördünüz mü diye özellikle sormadım. Kim bilir, belki sizler de Bakırköy’ü ziyarete gitmişsinizdir. Başka bir yerde her gününü mutlu yaşayan insanlar göremezsiniz. Fakat soruyu değiştirip her gününü acı ve ıstırap içinde yaşayan insanlar gördünüz mü, diye sorsam pek çoğunuz görmüş olmalısınız. Çünkü ben de gördüm. O insanlar mutsuz ve umutsuz yaşamayı seçmiş insanlardır. Bunu kendi kendilerine yaşatanlardır. Seçimlerinden dolayı değildir. Üzüntüyü doya doya yaşasalar hemen ardından keyifli bir olayı yaşayacakları temel kural değil mi? Bu kuralı kim mi söyledi? Bu kadar içimi sizlere açtıktan sonra kanıt ve kanun adı bekliyorsanız benim artık anlatacağım, söyleyebileceğim çok şey kalmıyor. Ben diyorum var mı? Hiç mi inanırlığım yok? Yaşımdan dolayı diyeceksiniz. Hak veriyorum. Bunun yanında genç yaşımı avantaj olarak görüyorum. Büyüdükçe bu aklıma gelenler daha derinleşecek ve ben hayatın anlamını, sırnını çözeceğim. Dua ediyorum da bana inananların sayısı az olmasa. Bu fikirlerimi yarın, öbür gün paylaşmaya başladıkça bana karşı çıkanlar, beni küçük düşürecek, aşağılayacak kişiler olacak ve belki ben pes edeceğim. Kendimi tanıdığım kadarıyla bildiğim bunun çabuk olmayacağıdır. Önce küçük muharebeler olacak, sonra belki savaflara dönüşecektir. Hepsine hazırım fakat yoluma bir-iki tane beni dinleyecek kişi çıkmalı, yoksa herkesle mücadele ettikten sonra benim de onlar gibi düşünüp davranmaya eğilimim artabilir. Ben neden farklıyım sorusunun cevabını bilmiyor olmama rağmen. Evet, ben değişik biriyim çünkü herkes öyle. Ben bunun farkındayım ve bunu kendi lehime kullanacağım. Kurban rolünü oynayıp sağdan soldan sempati toplamaya çalışmayacağım. (Sempati arayan kişi onu sözlükte salakla, sevişmek kelimeleri arasında bulabilir.) Dimdik kendimi savunup hayatımı bildiğim şekilde yaşamaya gayret edeceğim, lakin zor olacak. En önemli zorluklar, benim için en iyi şeyleri dilediğini zanneden anem ve babamla mücadele. Sonra benim örnek almam gereken

abim ve etrafımda olan arkadaşlar, hepsi aslında potansiyel birer tehdit. Onlar benim yaşamam gerekenleri yaşamamam için birer temsilciler. Onları alt ettiğim takdirde emelime ulaşabileceğim. Bana yardımcı olmanızı, destek vermenizi bekliyorum. Fikirlerinizi açık tutmayı ve benim söylemeye çalıştıklarımı anlamaya çalışmanızı diliyorum. Kendinizi bir an için benim yerime koyup kendi hayatınızdan örnekler düşünmenizi istiyorum. Bunu benim için değil de kendiniz için yapmanızı rica ediyorum. İyi bir yaşam sürmek ve daha fazla seçeneğe sahip olmak için bir çaba harcamış olacaksınız. Belki daha sonra ortak bir paydada buluşabiliriz.

Yazmış olduğum düşüncelerime tekrar baktığımda, epey güzel olduklarını gördüm. Sanki ben değil de yirmi yaşındaki dahi veya kırk yaşına gelmiş filozofun fikirleri gibi geldi. Ne malum, belki de altmış yaşında bir bilgenin aklından geçenlerdir. Daha da yaşlı ve olgun bir kâhin veya peygamberin öğretileri de olabilme ihtimali var. Yaş hakikatten önemli mi? Yeterince tecrübem olmadığından, bu defter birinin eline geçerse, “Bıraksın bu işleri!” derler mi acaba? Desinler ne olacak? Genç olduğumdan bazı şeyleri anlamakta ben de zorluk çekiyorum. Mesela, ada vapuruyla yolculuk ettiğim bir gün tanımadığım yaşlıca bir adam yanıma oturup gülümsemişti. O kadar sıcak bir tebessümdü ki, ilk kez gördüğüm bu kişiye inanılmaz bir yakınlık hissetmiştim. Belki de alt dişlerinden eksik olanı aynen bende de olmadığından, kendimden bir şey görmüş-tüm. Tüm içtenliğiyle birdenbire, “Evladım, gençliğinin kıymetini bil. Ona göre yaşa. Boşa geçirilecek hiçbir saniyen yok,” demişti. Epeyce yaşlıydı. Sanki bir başkasının hayatından seneleri borç almış gibiydi. Şimdi bu adam neden bana gelmiş ve niçin böyle bir şey söylemişti? Pek çoğunuz bunlara dikkat etmiyor olabilirsiniz. Bense, bunun benim için özel bir mesaj olduğunu derinlemesine düşünmüştüm. Demek ki ben gençliğimi doyasıya yaşamıyor, bazı şeyleri zamanından önce yapıyorum diye yorumlamıştım. Biraz yavaşlamam veya tarzımı değiştirmem gerekiyordu. Gitmeyeceği zırlanırken ayağa kalkmış ve bana sıkmak üzere elini uzatmıştı.

Sağ avucunun içinde benimkine benzer bir etbeni görmüştüm. Bunlar tesadüf olamazdı, bilmesem adamı babam sanabilirdim. Kucağında direksiyona benzeyen bir oyuncak vardı. Tek kelime söylemeden, düşünceli bir şekilde arkasına bile bakmadan uzaklaşmıştı, hatta aniden uçup gitmiş, kayıplara karışmıştı. Ne zaman o vapura binsem gözlerim adamı arar olmuştum. İkinci kez bana gözükmedi. Söyledikleri ise daima kulağıma küpe oldu.

Umut diye bahsettim az önce. Ne olduğu hakkında birçok fikrim var. Annem ve babamın her söylediğini de yabana attığımı sakın zannetmeyin. Elle tutulur bazı şeyler söyledikleri oluyor elbette. Onca söylediklerinin yanında bırakın da bu kadar olsun artık. “İnsanlar aç bir hafta, susuz beş gün geçirebilir ama umutsuz bir gün bile yaşayamaz,” diyen anneme katılmamak elde değil. Bu sözü kim bilir kim söylemiştir? Bize o kadar sık tekrar eder ki onun lafı gibi olmuştur. İlk söyleyen kusuruma bakmasın, zaten anlatacaklarımı o kadar ilgili değil. Teşhis doğru. Bence $2+2=4$ ’ten daha önemli bir teşhistir bu. Buna rağmen bunu sorgulayan kişi sayısı daha fazladır. Neden? Çünkü insandan insana değişir de ondan. Yorumu açıktır. Susuz bir hafta yaşayabilen veya üç gün sonra ölen örnekler de bulunacaktır. Beni takip edebiliyorsunuz değil mi? Umut konusunda hemfikir olmalıyız. Her gün ve gece umut etmeliyiz. Aynen benim yaptığım gibi. Hangi konu biliyorsunuz. Umutluyum er geç sıra bana da gelecek. Bugün olmadı fakat yarın acaba beni neler bekliyor? Sonunda ben de bir şey becereceğim.

Boş zamanımın çoğunu düşünerek geçiriyorum. Ya geçmişime veya geleceğime kafa yoruyorum. Çocukluğuma, büyüyünce ne olacağım konularına ısrarla vakit ayırıyorum. Bu hem emek gerektiriyor hem de vakit kaybına sebep oluyor. Maalesef kendimi bunu yapmaktan alıkoyamıyorum. Ânını yaşa dedikleri bu olsa gerek. Fazla kafanı patlatma dediklerine geliyor. Babam ısrarla ne yapıyorsan onu düşün ve her ne ise, yaparken tam hakkını verdiğinden emin ol der. Bu her konu için geçerli. Annemin, “Yemek yerken yemeği düşün, tadını al, iyi çiğne ve vücuduna girişini düşün,”

demesiyle aynı. Basket maçında seyircilere bakmamam gerektiği ve sadece oyunuma dikkat kesilmem konusuna da benziyor. Anlamaya çalışıyorum ve kendimi dalmamak için zorluyorum. Olmuyor, beceremiyorum. Okulda ders saatleri olsun, plajda güneşlenirken, yolda yürürken, özellikle konuşmadığım zamanlar ve bir de anlatılanlara kulak vermediğimde başıma geliyor. Düşündüklerim de bir işe yarasa. Elime hiçbir şey geçmiyor. Çocukluğumda başıma gelen şeyleri andığımda, mutlaka o sevmediğim “keşke” lafı aklıma takılıveriyor. En mutlu olduğum günleri hatırladığımda onların kıymetini daha çok bilseydim dediğim oluyor. Üzgün, yalnız ve umutsuz günleri hatırladığımdaysa, onları değiştirebilmek için uğraşıyorum. Babaannem, “Hiçbir şey üzölmeye değmez. Üzgün olduğun zaman bunun geçeceğini bil ve hemen ardından sevineceğini düşün,” derdi. İleriye dönük şeyler düşündüğümdeyse aklım uçup gidiyor. Bir sürü istek ve arzular ortaya çıkıyor. Okula benzer sorumluluğum olmasın, cebimde gırla para olsun ve elimi attığım kız benim olsun istiyorum. Bütün bunların hayalini kurmak o anda beni çok memnun ediyor. Geri dönüp kendime geldiğimde üzölmüş hissediyorum. Beni bıraksalar saatlerce o hayal dünyasında yaşayabilir, mutlu kalabilirim. Kimi ilgilendirir? Ne diye, “dalmışken midye çıkar” esprisini yaparlar hiç anlamam. Birine zararı mı var? Yaptığım da yapmadığım da kendime değil mi?

Yazın serinlemeye başladığı gecelerden birinde Vedat’la beraber eve dönmüştük. Bizde kalacaktı. Biraz ondan bahsedeyim. Tuhaf-lıkları arasında anlam veremediğim bir tanesi, kol saatini on beş dakika ileri almasıdır. Kendini yeni saatine göre mi ayarlar, yoksa her seferinde baktığında saatinin ileri olduğunu mu hatırlar bilmiyorum, sormadım. Tek bildiğim her zaman randevularına geç kalıyor olduğudur. Belki de saatini tam ayarlasa zamanında gelecek. Toplanacağımız zaman saat yedi dediğimizde Vedat’ın saatiyle altı buçuk dediğimiz oluyor. Bazen hakikatten ona farklı buluşma saati söylüyoruz. Paris veya Londra saatine göre gelmesin diye bazen yerel saat olduğunu hatırlatıyoruz. Yine de gecikmeyi beceriyor.

Hayatı ağırdan alırken, güvenilir biri olduğunu söylemem lazım. Bildiğim kadarıyla evinde benim kadar, hatta daha büyük problemler yaşıyor. Bu konularda pek sık konuşmuyoruz. O konuları açtıkça ben dinliyorum. Hareketleri erkek erkeğeyken çok rahattır, kızların yanında ise biraz geriliyor. Onun da bu yaz başından beri çıktığı bir kız var. İlk flörtü olduğunu biliyorum çünkü bana uzun uzun öpüşüklerini ve bunu ağızlarını açmadan yaptıklarını söylediğinde çok gülmüştüm. Biraz gücenmişti fakat hemen gönlünü almış, ona ne yapılması gerektiğini anlatmıştım. Sanırım o günden sonra öpüşmelerine biraz dil katmış olsalar gerek. Vedat'ın el şakaları, pandik atmaları halen devam ediyor, kızlar yokken elbette. Otururken yanıma gelip kol attığı da oluyor. Aslında rahatsız olmuyorum. Bana olan sevgisini göstermeye çalıştığına yoruyorum. Başka ne olabilir ki? Aramızda kalsın, bunu yaptığında içimden iyi ki yanımızda kızlar yok dedğim oluyor.

Az da olsa yine sarhoş olduğum bir gecenin sonuna gelmiştim. Akşam boyunca yaptığımız aptallıkların haddi hesabı yoktu. “Dünya havada duran bir top gibiyse neden denizler aşağı akmaz?” sorusuna, bir de, “Güneş battığı yerden doğduğu yere biz yatıp kalkıncaya kadar hızla nasıl gider?” esprisine dakikalarca gülmüştüm. Bu soruların cevabına takılanlar vardı. Kim oldukları önemli değil. Adlarını versem kalkıp, “Sadece sorunun aptallığının derecesini düşünüyorduk,” diyecekler. Bulanlar bulamayanlara söyler artık. En çok düşündüreni ise Einstein'ın, “Bizde, ikinci dil olarak, İngilizce'yi bilen sayısı o kadar azken, elin Fransa'sında küçücük çocuklar bile Fransızca konuşmuyor mu hasta oluyorum,” lafları olmuştu.

Dönüşte, evime girdiğimde, her zaman olduğu gibi mutfığa gidip buzdolabına taarruza geçtim. İçkinin verdiği sarhoşluk nedense mutlaka mideme vurur. Aslında tok olmalıydım çünkü dönüşte iskelede kokoreçli sandviç ve midye tava yemiştım. Karnım değil gözlerim açtı. Açıkçası ne yediğim pek önemli gözükme de acı ve ekşi bir şey arıyordum. Bulduğumu yiyebilirdim. Annemin ev yapımı sarmısaklı salatalık turşuları her derde devadır. Mutfak ışığını açar açmaz evimizdeki davetsiz misafirler ortalığa çıkıverdiler. Koskoca karafatmaların tedirginlik, hatta korku içinde kaçma-

ya çalışırken duvara çarptıklarına da denk geldim. Hiç tereddüt etmeden arkalarından gidip, üstlerine basıp da kabukları kırılırken çıkan sestten inanılmaz bir zevk alıyorum. Keyif veya haz bilemiyorum fakat bu beni memnun ediyor. Koskocaman bir ay çekirdeği veya kabak çekirdeğini yediğimde çıkan sesi andırıyor. Hakikatten ne işe yarardı bu hayvanlar? Hayvan değil de hayvancık olmalıydı bu böcekler. Ne kadar da çirkindiler ya Rabbim. Renkleriyle, şekilleriyle onları ilk gördüğümde de tiksinimiştim. Bana bir şey yapmamışlardı. Sadece varlıkları beni rahatsız etmişti. O kadar kolay gelmişti ki onları ezip yok etmek. Kim bilir onlar beni nasıl görüyorlardı? Belki bir Tanrı'ydım onların gözünde. Cesetlerini vicdan rahatlığıyla çöp tenekesine atırmek doğal geliyordu. Sanki yapılması gereken buydu. Onların hak ettiği şeydi. Karafatmalar sadece ve sadece bunun için oradaydılar zannedirdim. İlkini ezdikten sonra hiç sıkılmadan, üşenmeden birkaçının daha hakkından gelirdim. Ardından da üzerime düşen vazifeyi yapmışçasına rahatlar ve iyice saklandığını sananları aramaya üşenirdim. Değmez, kıymetli vaktimi onlar için kaybetmeye değmez diye düşünür, avıma son verirdim. İşin doğrusu aldığım alkolden gözlerim yorulmuştur ve artık odaklanmam zorlaşmıştır ondan. Şanslı olanlar kurtulduk diye içlerinden geçirirken, zaten ertesi gece ortaya çıkacaklar, o zaman onları haklarını deyip sızmak üzere odama giderdim. Ezilmek dışında ne işleri güçleri vardı? Niçin bize gelirlerdi bilemiyorum. Evimizi açmış, buyur etmiş ya da yiyecek falan ikram etmiş değildik ki. Tam aksine sinirimi ve vahşetimi senelerdir gösteriyor oluşumu hiçe sayıyorlardı. Eh, böcekler arası uyarılara rağmen yine de gelen oluyorsa bunu özellikle istediklerini düşünüyorum. Zevk bile alıyor olabilirlerdi. Onların şikâyeti yoksa benim neden olsun ki? Eğleniyorum, gördükçe eziyorum sürünesi yaratıkları. Yanımda biri olduğunda ise korkuyla kaçışmaları beni güldürüyor. Ben de onlar kadar atik olup büyük adımlar atıp bir sağda bir solda kafalarını ezdiğimde, en az onlar kadar hareket ediyorum. Ve bundan keyif alıyorum. Sanki lunaparkta böcek ezme oyunu oynuyorum. Gerçi benimle beraber olan kişinin aynı zevki tattığından şüpheliyim çünkü beni garip bakışlarla süzdükleri de oluyor. Çaresiz ve savunmasız böcekleri ezip geçtikten sonra gülüyorum tekrardan,

ancak bu sefer sarhoş gülüşü yapıyorum. İşlediğim katliamı ise içtiğim içkiye bağlamaya çalışıyorum. Ben aslında suçsuzum. İlk başta, içimden, pislik ve yaptığından zevk alan bir böcek canisinin gülüşü çıkıyor. Sonra ise biraz yaptığından utanan, suçu alkole yükleyen çaresiz birinin kıkırdamasına dönüşüyor. İnanın ayık kafayla olsam onlara daha merhametli davranırdım. Çünkü öyle biriyim. Gündüzleri şeffaf oluyorlar herhalde çünkü ortalıkta yoklar. Yarasalar gibi hava karardıktan sonra çıkıyorlar. Benim de yaz boyu ayık gecem olmuyor ne yalan söyleyeyim! Hayret bir şey, kışlık evimizde hiç görünmezler, bölünüp çoğalır ve güneşte bronzlaşmış gibi yerlerini hamamböceklerine bırakıverirler. Onları ezmek keyifli değil. Hem daha hızlılar, hem de küçücükler. Saklandıkları yerden çıkarmak zor oluyor. Onların sabrı da daha fazla, zaten onları ezen de yok. Okul vakti içki içmiyor olduğumdandır. Hallerine dua etsinler. Özellikle onu görmediğimi sanan, antika sayılan Westinghouse buzdolabımızın altında korku içinde beni izleyen, uyanık geçinen Fatma, bizim Vedat’a duacı olsun. O olmasaydı ışığı kapatır, nefesimi tutup çıkmasını beklerdim. Sonra ani bir hareketle ışığı yakar, onu görür görmez üzerine doğru koşardım. Duymadığım fakat attığını kesin olarak bildiğim çığlıkları arasında onu yamyassı edebilirdim. Çatır çutur, belki de kıtır kıtır ses çıkaracaktı. Çoğu zaman öyle oluyor. Bir kabuk kırılması sesi. Korkudan onların bağıışmaları pek duyulmuyor. Saklambaç oynarken saklandığım zamanlardan bilirim. Bir an önce beni bulup sobelesinler diye dua ederdim. O bekleyiş, yapayalnız sessizlik benim ruhumu korkuturdu. Benden çok ruhum saklanacak bir beden, yer arardı. Yanımda kimselerin olmadığı o anlar kendimi en yalnız hissettiğim zamanlardı. Zavallı böcek. Onun da ruhu var mıydı? Varsa ruhu saklanmak ihtiyacı duyuyor muydu? Bir an önce onu yakalayıp da eze-yim, bu dertten ve stresten kurtarayım diye dua ediyor mudur acaba, benim de zamanında ettiğim gibi? “Bir gün daha... Bir gün daha yaşayacaksın pislik,” diye içimden geçiyordu. Vedat’ın garip bakışları arasında dümdüz ettiğim birkaç böcekten sonra rahatlamış, cesetleri ayağımla ite kaka bir köşede faraşla sonradan süpürülmek üzere toplamıştım. Ardından günlük vazifemi, alışkanlığımı bitirmişçesine doyuma ulaşmıştım. İşimi başarıyla tamamladı-

Kumbara

ğımı göstermek istercesine, ellerimi temizlemeyi düşünmüş ama sadece avuçlarımı birbirine sürtmekle yetinmişim, sonra yukarı yatmaya gitmişim.

Sarhoş olduğum anlarda içim dışımda oluyor. İşin aslı çoğu zaman öyleyim ancak sarhoşken sorulan sorulara kulp bulmak veya uygun cevaplar aramak zorunda hissetmiyorum. Rahatlıyorum. O yüzden kimlerle beraber içki içeceğime bayağı dikkat ediyorum. Tanımadığım yaşlılarımın bulunduğu lokanta veya diskolarda alkol almamaya özen gösteriyorum. Saldırgan olabiliyorum. Ayıkken duyduğumda bana normal gelen bazı konuşmaları içkiliyken kaldırmadığım oluyor. Yine de böyle içtiğim seferler yok değil. Vedat, akşam vakti yatağa girdikten sonra sohbet etmeye bayılıyor. Öyle karı kız muhabbeti değil de gün içinde olanlar ve onu nasıl etkilediğini, kendi iç dünyasını anlatıyor. İçkiden olsa gerek pek çoğunu sabaha hatırlamıyor o gece. O gece anne ve babasının ayrılacağından bahsettiğinde ağladığına yemin edebilirdim. Ses tonundan anlamıştım, karanlık olduğundan teyidimi alamamıştım. Ne diyeceğimi, ona nasıl yardımcı olabileceğimi bilememiştim. Buna kendisinin sebep olduğunu sanıyordu. Tüm yaptığı yaramazlıklar, okul şikâyetleri üst üste binmişti. Sanki onların boşanmaları Vedat yüzündendi. Bu konuda Sigmund'un daha fazla yardımcı olabileceğini düşündüysem de onunla konuşmak isteyeceğini zannetmiyordum. İçki içip gevsemeyi benimle tercih ediyordu. Kendi evimden biliyordum, bu devirde öyle ayrılmak, boynuzlamak veya boşanmak ayıp sayılıyordu. Utanç meselesi haline geliyordu. Kimin yüzünden, neden ayrıldılar? Hangisinde problem var, kim suçlu, gibi bitmek tükenmek bilmeyen sorular ve dedikodularla savaşmak zorunda kalıyordu geride kalan insanlar. Annemin dediğine göre de savaşmak için yeterince güçlü olmayanlar öyle ya da böyle evliliklerini bir şekilde devam ettirme gayreti içinde oluyorlarmış. Ne de olsa evlilik, hayatın sonuna kadar sürmeliydi. Biz doğrusunu böyle biliyorduk. Vedat'ı nasıl rahatlatacağımı bilemediğimden dinlemekle yetiniyordum. Kız kardeşi Mati de bu duruma çok üzü-

lüyor, içine kapandıkça kapanıyormuş. Gözlerimi zor açık tutarken, birden, o bu kadar içten konuşurken, uyuyakalmamın ne kadar kötü olacağını düşündüğümde aniden uyanıvermiştim. Vücudum pes etmişti. Beynimse sabah olmuşçasına uyanıktı. Ona biraz sevgi göstermek veya sarılmak kafamdan geçiyordu. Yalnız olduğunu sanmasın, sevgisiz kaldığını hissetmesin istiyordum. Elimle elini arıyordum karanlık odada. Eli değilse kolu veya pazısına da dokunabilirdim. Herhangi bir temas ona yeter diye düşünmüştüm. Başına geleceklerden habersizdim. Karnına değmiş olmalıydım, o da elini benim karnımda gezdirdi. Bir anlam verememiş, bunun yanında itiraz da etmemiştim. Ne yaptığını kestirmeye çalışırken bir an okşandığımı zannettim. Düşünce ve duygularım birbirine girdi. Yavaşça aşağıya doğru inmeye başladı. Elini bacaklarımın üzerinde gezdirirken birden donumun içine sokup, aletimi avucuna alıp sıkıp oynadı. İtiraf etmeliyim ya sarhoşluktan veya benim değil de, bir başkasının bu işi başlatıyor olmasından inanılmaz zevk alıyordum. Benimki sinyali alıp hemen kalktı. Nereye kadar gideceğini bilmediğimden işi ona bırakmış, hayretler içinde bekliyordum. Uyuyor muydum, yoksa uyanık mıydım hatırlamıyorum. İkisinin arasında bir yerdeydim kesin. Benim elimi de kendi aletine doğru yönlendirdi. O ne yaparsa aynısını yapacaktım. Buna o anda karar vermiştim. Önceden planlı değildi ne de olsa. Onun açılacağı kadar açılacak, onun istediği kadar yol katedecektim. Dümenler ikimizde, rota onun elindeydi. Yanlış bir şey yaptığımı kafamın bir yerinde Yürek'ten duyuyordum, oysa Sefîra'nın sesi baskın çıkmıştı. Birbirimize otuz bir çektirirken, doğrulup benimkini birden ağzına sokup çıkartmaya başladı. Nasıl da değişik geliyordu anlatamam. Yalayıp emiyor ve en önemlisi bunu içtenlikle yapıyordu. Bir ara benimkini bir eliyle tutup hayalarımı yalamaya ve ağzının içine almaya başladı. Benim kadar, hatta daha bile fazla haz alıyordu. Ben de haksızlık olmasın diye parmaklarımı onunkinin üzerinde, ritmik şekilde, bir aşağı bir yukarı indirip çıkarmaya devam ediyordum. Tam olarak hangisine odaklanmam gerektiğini de bilmiyordum. Onun yaptığından mı zevk alayım, yoksa onu tatmin etmeye mi çalışayım diye bocalayıp duruyordum. O anda annem veya babamın odaya girdikleri düşüncesi aklımdan geçince ters bir

hareket yaptım. Ne de olsa kapımı kilitlemek aklıma gelmemiști. Fısıldayarak, “Ne oldu? Hoşuna gitmedi mi?” diye sordu. Ne istesem yapacaktı sanki. Öl desem ölecek, ver desem verecekti. O ses sanki bir kızı andırıyordu. Hiçbir şey söylemeden tekrar uzanıp, bacaklarımı sonuna kadar gerdim. Bir elimde onun aleti, diğer kolumu başımın altına koydum. Vedat işine sarılmışken ben de onu mutlu etmeye çalışıyordum. Onunkini ağzıma almak veya buna benzer bir düşüncem hiç olmadı. Zaten ne yapılacağını bilmiyordum. Onun da nasıl becerdiğini tam olarak görmüyordum. Çok hoşuma gittiği belliydi. Aldığım zevk artık doruk noktasına ulaşmıştı. Her an patlayacağımı düşünürken onda bir değişiklik sezmiyordum. Bir eliyle bacaklarımı okşuyor, diğeriyle oduna dönüşmüş sert aletimi tutup ağzına almayı sürdürüyordu. Öpüşmeyi bile bilmediğini sandığım Vedat bunu daha önceden yapmış olmalıydı. Tecrübeli bir tempo içindeydi. Boşalacağım ânı yakalayacak mıydı, bilemedim. Herhangi bir şeyin onu durdurmasını istemiyordum. İşin ilginç hiçbir defile görmüyor, kimsenin hayalini kurmuyordum. Kendimden geçmiş bir haldeyken kafasını elimle itip kaldırdım ve aletimi kendim tuttum. O anda Vedat’ın benim elime ve kendi bacaklarının üzerine patladığını hissettim. Ben de diğer elimle kendi işimi bitirdim. Yanıma uzanıp kulağıma, “Keşke haber vermek yerine bana bıraksaydın. Çok hoşuna gidecekti,” dediğinde kendimden bir an için tiksindim. Yanlış bir şey yapıyor olmaktan öte, cezası ağır olacak günah işlemiş gibiydim. Garip bir duyguydu. Ertesi gün olunca hatırlayacak mıydık? Ben çok içkiliydim ya o? O ne kadar içmişti acaba? Bu kadar senelik arkadaşlığımız varken nasıl yüzüne bakacaktım? Her ikimizin de kız arkadaşları olduğu bir dönemde, bunu niye yapmıştı anlam veremiyordum. Tamam, şaşkındı, kafası karışık, belki merak ya da yeni bir deneyimdi. Bunu yapmasını teşvik edecek hiçbir şey söylememiş ve yapmamıştım. Nereden, nasıl aklına gelmişti? Önceden düşünmüş müydü? Başka kimseyle bunu tecrübe etmiş miydi? Bunları düşünürken uyuyakalmıştım.

Sabah kalktığımda gözünü ilk açan bendim. Sadece Vedat’a bakmakla yetindim. Kısacık bir an sonra, o da gözlerini açınca göz göze geldik. Rahatsız olduğumu söyleyemem. Bir yakınlık ve sıcaklık hissettim. Bu duygu doğal mıydı? Nasıl da rahattım ya-

nında. Gülümsemekle yetindim. Karşılık verdi. Yanlış ne yapmıştık ki? Hiçbir şey olmamış gibi güne devam etmek varken, normal yaşantımıza dönebilecekken, bu konuda konuşmanın ne anlamı olacaktı ki? (Üstüne üstlük daha geçenlerde kan kardeş olabilmek için kaptığı bıçakla avucunun içini kesip elini bana uzatmıştı. Hiç tereddüt etmeden ben de yarmış ve kanlarımızı kısa bir süre birbirine değdirmiştik.) Hemen yataktan kalkıp tuvalete girdim. Dişlerimi fırçalayıp duşumu aldım. Aynaya baktığımda içimde farklı bir huzur yaşıyordum. O gece olanlar, o boşalma bir başkaydı. Daha önce tatmadığım bir duyguyu deneyimlemiştim. Bedenim dışında, duygusal yanımla ruhum da tatmin olmuştu. Kafamın beni yiyip bitireceğini biliyordum. Onunla savaşmak istemiyordum.

Yüzümde iki tane bariz belirgin sivilce vardı. Yanağımda olanı tıraş bıçağıyla kestiğimde, önce iltihap, sonra kan akmaya başladı. Babamın kan taşıyla durdurmaya çalıştım. Diğeri burnumdaydı ve daha yeni boy göstermeye başlamıştı. Demek en az iki hafta beraber olacaktık. Neden bende çıkıyorlar bilmiyorum. Sinir, sabırsızlık ve gerginlikten olacak. Aman anneme sormaya kalkmasınlar. “Normal, hem de çok normal, sen ergenlikten geçiyorsun,” diyecektir. Sanki benim yaşıtlarım aynı yerden geçmiyor. Öyleyse neden hepsinde böyle sivilce ve çıbanlar çıkmıyor acaba? Boş ver sal gitsin... Ne önemi var ki?

Tekrar ben, takdir edersiniz ki okuduklarımdan sonra biraz nefes almaya ihtiyaç duydum. Yazanın kim olduğu hakkında gayet iyi fikir edinmiştim. İşin komik yanı, Nedim diye bahsettiği kişiye çok benziyor olmam. Çünkü ben, Nedim Yılmaz'ın oğluyum. Ancak üzerinden otuz yıla yakın bir zaman geçmiş. Babam da Freud'un izinden gitmek yerine Avusturya'da tahsilini yapıp pazarlama üzerine ihtisasını tamamlamıştı. Mezun olur olmaz İstanbul'a dönmüş ve ortağıyla birlikte kurmuş olduğu reklamcılık ve halkla ilişkiler şirketini dört yıl önce bana devredip annemle Viyana'ya yerleşmişlerdi.

Duvarın içinde bulduğum Playboy ve Penthouseların sayfaları kurumuş, sararmış, birbirine yapışmış ve ezelden kalmış olmalıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse yıllar sonra kızlar konusunda bazı şeylerin değişmediğini fark etmek benim bile yüziime tebessüm getirdi, hatta biraz da güldüm diyebilirim. Yine de merakımı yenmek için kalanını okumaya koyuldum. Bir an babamı arayıp günlükten bahsetmeyi düşündüysem de bin dereden su getirecek ve nedenleri niçinleri ile sonuca ulaşmamı uzatacaktı. O yüzden kendi işimi kendim görmeye karar vermiştim. Bu günlüğün karşıma çıkması basit bir tesadüf olamazdı.

Mahallenin eskilerinden, süpermarketimizin sahibi Hamdi Abi'ye gidip "Medina" diye bir aile tanıyıp tanımadığını sorduğumda, ilk başta anımsamamış, sonra bir şeyler hatırlar gibi olmuş fakat emin olamamıştı. "Adı o kadar tanıdık geliyor ki ama çıkaramıyorum. İstersen Berber Haluk'un babası Selahattin Bey'e sor. Belki o bilir. O da buranın eskisidir," demişti. Berbere doğru yürürken Aziz'in de bir zamanlar bu sokaklarda dolaştığını, aynı havayı teneffüs ettiğini düşünmekten kendimi alamamıştım. Belki de o dolabı yerinden hiç çıkartmamalıydım. O zaman, hisleri ve düşünceleri sonsuza kadar gömülü kalırdı.

Haluk yine şakalaşarak müşterilerle ilgileniyordu. "Selamlar," deyip içeri girmiştim. "Aleykümselam abi. Bir çay alır mısın?" diye soran çırağa başımı sallamıştım. Geçip taburelerden birine oturmuştum. Bu berber dükkânı taşıdığımız zamandan beri aynı yerdeydi. Kim bilir kaç senelikti? "Yaa, Haluk baban buralarda mı?" diye sorduğumda, "Yok, hayırdır? Bir şey lazımsa ben yardımcı olayım," diye cevaplamıştı. "Hayır, ona bir şey sormam gerekiyor," dediğimde cuma günü geleceğini öğrenmiştim. Beklemekten başka bir şey elimden gelmeyecekti. Eve dönüp günlüğü okumaya devam edebilirim diye düşünüp eve doğru yola koyuldum.

Sandal sefamız sırasında Vedat yanımda oturuyordu. Hepimiz şortlaydık. Bir ara çıplak bacağı bacağıma değdiğinde kötü hisset-

memiş fakat ürpermişim. Bir başkası görürse nasıl yorumlayabilir diye düşünüp hemen çekiverdim. O bunu fark ettiğinde acayip bozuldu. Belki bozulmaktan öte üzüldü. O anda gönlünü alabilmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kendimi düşünmeliydim. Kusura bakmasın. Gözleri dakikalardır güneşin içine bakmışçasına sulanmıştı. Neredeyse dokunsam ağlayabilirdi. Ortamı yumuşatmak için hemen bir fıkra anlattım. Vedat da dahil olmak üzere herkes gevşedi. Ona destek verici bir şekilde baktım. Hani gözlerinle davranışı onayladığın bakış vardır ya, gözlerini kırparken kısacık bir süre daha kapalı tuttuğun ve başını salladığın bakıştan bahsediyorum. Kızmamıştı. Buna çok sevindim. Öyle ya da böyle o benim çok sevdiğim ve değer verdiğim bir arkadaşımdı. Ne de olsa iyi günde kötü günde hep benimle beraber oldu.

Hafta içi sabahları beşte kumsalda buluşup kiralık sandalla bağla çıkıyoruz. Hepimizin ayrı oltası var. Buna rağmen yakaladığımız balıkları çengelden çıkartmak konusunda aciziz. En cesurumuz Murat bile elinde tuttuğu havluyla balığı gelişigüzel, ağzını paramparça ederek veya bir yerini kopartarak çıkartabiliyor. Laf arasında söylemem lazım, Müge, o sinema gününden sonra bir daha Murat’la görüşmek istemedi. Benden onu telefonla aramamı ve neler olup bittiğini öğrenmemi istediğinde kızı aramıştım. Onun kendi laflarıyla, “O vahşinin pençelerini şu anda bile üzerimde hissediyorum. Bir daha asla onunla görüşmeyeceğim,” dediğinde hem gülüyor hem de Murat’a nasıl anlatacağımı düşünüyordum.

Sandalla fazla açılıp sağda solda bakınmaya gerek yoktu. Deniz cam kadar şeffaf, tertemiz. At-çek yaparak balık geliyordu. En çok istavrit yakalıyorduk. Arada bir gelen uskumru bizleri mest ediyordu. Kırk yılın başında, “Horozbina” dediğimiz balığın takıldığı da oluyordu. Aramızda zehirli olduğuna dair, dokunanı yakar rivayetini yaydık. Anlata anlata kendimizi de inandırdık. O balık geldiğinde oltanın ipini kesip balıkla beraber denizin derinliklerine gitmesine izin vermekte tereddüt yaşanmıyordu. Oltasız kalan kişi bizleri seyretmekle oyalanır, farklı boyda olan kovalara tuttuğumuz balıkları paylaştırır veya sohbete devam eder. Bu konuda Zeynel Abi her zaman bize yardımcı olmuştur. Sandal ayarlamak, balığı

avlayacak yeri bulmak, oltaya takılan balıkları oltadan çıkartmak ve savaş bitimi ganimetlerle dönerken bizleri kıyıya getirmek onun işinin bir parçasıdır. Sabahın kör bir vakti inanılmaz keyif alırım. Bana göre, İstanbul'un gün ışığında en güzel gözüktüğü saatler insanlarının pek ortalıkta olmadıkları zamandır. Güneş Sedef Adası'nın arkasından doğarken içimden bir şeyin kıpırdadığını hissedirim. Suyun hışırtısı, esen hafif rüzgâr eşliğinde sandalı sallarken beşikteymiş gibi huzur içinde olurum. Balığa çıkmasak gün doğumunu hiç görmeyeceğim. Çoğunlukla öğlen saatlerinde yataktan kalktığımdan, benim işim genelde günbatımını seyretmektir. Neler kaçıracağımı da bilmeyecektim. Büyükada'da güneşi doğurmak kadar içimi sonsuz mutlulukla dolduracak başka şeyler olup olmadığını henüz bilmiyorum. Sefira özellikle durumdan memnun gözüktüyor. Tabii bunları sandaldaki arkadaşlarımla paylaşacak kadar ne enayi ne de safım. Düşündüklerimi ve hissettiklerimi bir bilseler senelerce alay konusu ederler. Romantik olmak veya bunları düşünmeye aramızda yer yok. Böyle konuştuğumda kız arkadaşlarımla hoşuna gidiyor. O yüzden neler hissettiğimi daha çok onlarla paylaşıyordum. Tıpkı şiir okuduğum zamanlardaki gibi. Bazen kendim yazıyor, çoğu zaman sevdiklerimi ezberleyip aklımda tutmaya çalışıyorum. Romantik bir an yakaladığımda aklıma gelince kızlara söylüyorum. Erkeklerden biri duysa eminim dillerine düşer, yıllarca onlara malzeme olurum. Kimin yanında ne konuşmam gerektiğini kendi kendime öğrettim. Bunun okulu olmadığından, anlamam çok uzun zaman aldı.

Tipik şakalaşmalar daha o saatten başladı. Gülmenin zamanı sanki yoktu. Nedim ortaya bir laf attı ve ben kendi söylediklerime gülmekten kimseleri duymadım. Evet, benimle ilgili kötü şeyler mutlaka bulunabilir. Bunu benden değil beni sevmeyen arkadaşlarımdan öğrenebilirsiniz. Bunun yanında kendi yaptığım esprileri sevdiğim ve onlara sürekli güldüğüm konusu doğrudur. Anlasa herkes güler diye düşünüyorum. Bu beni kendini beğenmiş veya kibirli yapmıyor, yanlış anlaşılmasın lütfen. Sadece yaptığım şakaların arkasında duruyorum o kadar. Espri yapmak, onu düşünüp doğru zamanı kollamak ne kadar zor hiç düşündünüz mü?

Nedim, "Üçüncü bir gözünüz olsaydı nerede olmasını isterdiniz?" diye sordu. Şimdi martıların bile uyuduğu, sabahın o saatin-

de, gözlerimizi henüz açmış, bazılarımız ne yüzünü yıkamış ne de dişlerini fırçalamışken bu soru da nereden çıktı diyebilirsiniz. Ben de öyle düşünebilirdim ancak babası jinekolog, (Nedim ısrarla bu kelimeyi kullanıyor, kadın doktoru anlayacağınız) annesi ise terapist (o da deli doktorunun terbiyeli hali) ve evlerinde devamlı bu tip soruların sorulduğu, sohbetlerin saatler boyunca sürdüğü, akra-ba ve arkadaşlarının bir araya geldiği toplantıların olduğunu biliyorum. Bu ahret sorularına veya sohbetlere ne lüzum var? Bana ne bütün bundan diyenler de olabilir. Onlar bundan zevk alıyorsa hakikatten bize ne? Gelelim sorunun cevabına. Sandaldakilerin hepsi, üçüncü göz yeri olarak işaretparmağının ucunu gösterdi. Ne kadar da yaratıcılar diye içimden onlarla alay ettim. İlkokul çocuğuna sorsan böyle bir şey söylerdi herhalde. Sözleşmiş gibiydiler fakat ben tuzağa düşmek istemedim. Aklıma ilk geleni söylemeyi seven biri olmadığımından ikinci yer olarak kıcımın deliğini düşündüm. Sonra, “Kafamın arkası,” dedim. Gülmeye başladılar. Normal şartlar altında buna bozulabilirdim. Çünkü espri yapmıyordum, gayet ciddiydim. Onlara komik gelmişti, bozuntuya vermeden gülüşmelere katıldım. Bunu yaptığım zaman, zoraki güldüğümde kendimi sevmiyorum. O garip gülüşümü duyduğumda kendimi tanıyamıyorum. Sonunda Murat merakına teslim olup sormuştu. “Peki, neden?” dediğinde ben de, “Arkamda olan biteni göreyim diye,” dedim. “İşaretparmağının ucunda olsa görmez misin?” sorusuna ise tam istediğim cevabı ânında oturtmuştum: “Ya parmağım o anda burnumun içindeyse o zaman götü kim kollayacak?” dedim. O anda gülen sadece bendim. Gülmekten gözlerimden yaşlar geldi. Hiçbiri burnunu karıştırmıyor olabilir miydi? Yoksa götü koruma diye bir espri duymamışlar mıydı? Jetonu düşen sırtıp gülmeye başladı. Rahatladım. Aynı telde olmasak zaten böyle sık görüşmezdik.

Espri anlayışlarımız benzerken anlatış şekillerimiz farklıydı. Murat çoğu zaman fıkra veya hikâyelerinin sonunu yeri gelmeden önce söylediğinden pek bir anlam çıkaramazdık. Nedim ise dikkatleri üzerine çektiğinde allandıra ballandıra hikâyeyi anlatır arada bir dinleyicilerden sonuna varmaya yakın destek beklerdi. İlgi dağılmadan, bir başkasının, mikrofonu ondan almasını beklerdi. Kim

bilir nedendi. Hiç şüphesiz bu konuda en ilginç kişi Mete'ydi. Anlattığı çoğu konunun sonunu unutmakta üstüne yoktu. Hatta hikâye ortalarında doğru dallanır budaklanır, konu dağılır ve sonunun ne-reye varacağını o bile bilmezdi. Toparlayacak mısın? Sonunu hatırlıyor musun, gibi tezahüratlar altında daha çok heyecanlanır ve anlatması yarım kalırdı. Böyle bir meşhur olayını not etmek istiyorum. Paris'te, sokak kadınlarının katıldığı bir yarışmada en iyisi ve en tecrübelisini seçmek üzereymişler. Birinci yarışmacı gelmiş, havaya bir erik atıp bacaklarını açtığında içine düşen meyve yok olmuş. Alkışlar arasında sahnedan inerken ikinci yarışmacı benzer şekilde bir kayısıyı, üçüncü ise bir elmayı yok etmiş. Sırasıyla anlatılan karışık meyve adlarından sonra dinleyicinin sıkılışına göre onlara dönüp, "Bil bakalım sıradaki yarışmacı ne attı?" diye sorduğunda söyledikleri ilk meyve isminden sonra, "Ah, sen de mi oradaydın?" deyip sonunu getirebilecekken, Mete sayılan tüm meyve adlarına, "Hayır, hayır, hayır" diyordu. Fıkranın sonu da haliyle bağlanamıyordu çünkü ona anlatırlarken "greyfurt" ile bitirmişlerdi. Ta ki aynı meyveyi duyana kadar kavun, karpuz dahil işini görmemiş, canımıza okumuştı. Bu hikâyeyi erkeklere anlatırken Fransa'nın en büyük homoseksüelini seçiyorlar diye anlatıldığına da denk gelmiştim. Anlatan kişinin Mete olmadığına şükretmeliydik. Yüzlerce meyve sebze adları sayılabilir ve sonu gelmeye-bilirdi.

Nedim de az değildi. Söz ona geldiğinde bazen ne söyleyeceğini hatırlamazdı. Mesela böyle bir keresinde ilk aklına gelen şey, "Saatiniz kaç?" demek olmuş ve "Dört," cevabını almıştı. Kendi kol saatine bakıp, "Benimki de!" demişti. Böyle ufak tefek komiklikleri oluyordu elbette. Espri zamanlaması konusunda denk geldiğim bir başka olay ise Nedim'in babası (kadın doktoru ya) Büyü-kada iskelesinde konuştuğu bir hanıma "Özür dilerim, sizi tanıyamadım," diye başladığı sıradaydı. Yanı başındaydık. Ben de bizimkilere, "Tabii, giyinik de ondan. Hele bir soyunsun bak o zaman hatırlar," diye fısıldamış, hepimiz gülmekten yıkılmıştık. Adam gün boyu bizim hayat boyu gördüğümüzden fazla kumbara görüp onlara dokunuyor. Bu nasıl bir histir acaba?

Hislerden söz açılmışken, geçen sene ailemle beraber tatil için İspanya'ya uçtuk. (Kanatlarımızı takıp el ele tutuşarak havada uçup değil de uçakla gittik. Neden bu şekilde söyleriz araştırmam lazım.) Madrid, Barcelona, Sevilla ve Ibiza'yı dolaştık. Boğa güreşleri, paella*, sangria** derken bizim grup benim arkamdan gizlice oylama yapmış. Malum nereye gidilecek, neler yapılacak konularında her zaman fikrim olduğu için ve çoğu zaman da yeterince yaratıcı olduğumdan benim istediklerim yapılıyordu. Bunu kendine yediremeyen Murat ben seyahatleyken grubu toplamış ve bir karar almışlar. Bu ortak karara göre ben ne dersem diyeyim onlar ortaya başka bir fikir atacak ve hepsi mutabık kalacaklardı. Zaten döner dönmez bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamış, tam olarak üzerine parmağımı basmıştım. Şükür ki Vedat gelip bana tüm detayları anlattıktan sonra ben de onlara uydu, bir süre tüm programları onların yapmasına izin verdim. Kendi safıma yeterince adam topladıktan sonra Murat'ı gruptan atmak için bir oylama da ben yaptım. Ağlayan gözlerle yalvarıp af dilediğindeyse kıyamadık, geri gelmesine izin verdik. Babaannem hep derdi: "Sen insanları hangi süratle bağışlarsan Tanrı da senin hatalarını aynı hızla bağışlar." Vedat o yüzden sadakat ve sevgi konusunda sağlam biridir. Keşke bu yaşadıklarımı onunla yaşamasaydım. Bu kelimeyi kullanmayacağım demiştim ancak yeri geldi. Pişmanım, pişman oldum ne diyeyim. İyi erkek arkadaş, kan kardeş kolay edinilmiyor.

Oldum olası sürprizleri sevmedim. İyi ya da kötü fark etmiyor. Olaylara hazırlıklı olmam gerektiğini kendi kendime öğrettim. Her şeyi ve herkesi elimden geldiği kadar kontrol etmek istiyorum. Kendimce daha kuvvetli oluyorum. İnsanlara ve olaylara hâkim

* İspanya'nın pirinç, deniz ürünleri, et, tavuk ve sebzelerle yapılan geleneksel yemeği.

** İspanyolların tatlı kırımızı şarap ile meyve karışımı geleneksel içkileri.

olduğumda sanki dünya avucumun içinde ve ben onlardan istediğimi alabilirim diye düşünüyorum. Ne büyük bir yalan, ne kadar sahte bir his olduğunu sonradan anlayacaktım. Ağustos ayında her yıl olduğu gibi aynı gün doğum günüm vardı. (Mesela şimdi bu cümle bana komik geldi.) Neredeyse gruptaki bütün arkadaşlara son aylarda bir sürpriz parti yapılmıştı. Bana da yapılacağını hissedebiliyordum. Fakat içimde, derinlerde bir yerde, böyle bir şenlik düzenlendiğinde hiç kimsenin katılmama ihtimalinin olduğunu da biliyordum. Bu tabii ki kendimi iyi hissetmemi sağlamıyordu. Sürpriz sevmememin asıl sebebi budur. Bana sürprizi layık gören kişinin beklentisinin karşılanmayabilecek olma ihtimali de var. Sürpriz hediye geldiğinde, beğenmezsem getiren kişiye aksini söyleyip hemen ardından dükkâna gidip değiştirmeyi de sevmiyorum. Bu sene kızların “Sweet Sixteen” adını verdikleri, on altı yaşına veda partisi olacak. (Ne kadar aptalca, kızlarda tatlı yaştan sadece bir seneye kısıtlı olması ve de erkeklerin hiçbir yaşta tatlılığını kutlamıyor olması.) Doğum günümün sabahı soğuk ve coşkusuz uyandım. Canım hiçbir şey yapmak istemiyordu. Hava güneşli olmasına rağmen benim içim bulutluydu. Kim bilir nedendi? Tenise gitmek yerine kahvaltı saatimi uzatıp bahçeye çıkmış, sebzelere ve ağaçlara bakmıştım. Onları ilk defa görüyorum sandım. Bu çok hoşuma gitti. Ağaçtan kayısı ve erik kopartıp yıkamadan yedim. Kendi bahçemde ne pislik olabilirdi ki? Umarım annem görmemiştir. Ağaca çıkıp meyveleri koparttığım günler aklıma geliverdi. Şimdi artık ya çıkmaya üşeniyor veya korkuyordum. Ne de olsa daha büyüdüm, biraz da ağırlaştım. Hem dalları kırabilirdim hem de düşersem daha çok canım yanabilir, diye düşünmeye başladım. Oysa eskiden hiç düşünmeden ağaçlara tırmanmak ne kadar da güzel, sorumsuzluk taşıyan bir histi. Havuza koşarak atlamakla aynıydı. Şimdi girmeden önce ayağımı sokup sıcaklığını yokluyor, sonra giriyorum. Çivi veya eğlenceli karpuz yerine sadece balıklama atlıyorum. Deniz kenarında duran tramplene çıkmayı denemiyorum. Çünkü büyüdüğüm için çakılmak, haşlanmak ve ağır hissetmeye benzer, olabilecek aksiliklerin farkındayım. Nihayetinde bugün on yediye merhaba diyeceğim.

Babam bir şey demeden işe gitmiş, annemse evde değildi. Kesin bir şeyler dönüyordu. Ben de hiç bozuntuya vermeden, “Nasıl benim doğum günümü unutursunuz? Ben unutulacak adam mıyım?” veya buna benzer patlamalar yapmak yerine sabırlı olup beklemeyi tercih ettim. Sabrın asıl anlamı bir şeyler umarak beklemekten öte bir şey değil inanın. İşin aslı sebat etmeyi bilmekte, yani bir şey ummadan bekleyebilmektedir. Tüm bu süre boyunca olağandışı bir şey olmadı. Bir tek kendime çektiğim ıstırap yetmiyormuşçasına, bahçede iken, münasebetsiz ve davetsiz bir arı parmağımı soktu. Eşek arısıydı veya eşeğin ta kendisiydi. Can havliyle mutfığa gidip çekmecedan bir bıçak çıkartıp hemen üzerine bastırdım, ancak parmağım akabinde şişmeye başladı. Bir fayda etmeyince tuvalete girip işedim ve çişimden üzerine damlattım. Amonyak vazifesini gördüğünü annemden öğrenmiştim. Belli ki bu arsız arılar bu kocakarı yöntemlerine alışık. Onlara karşı bir savunma ya da bağışıklık sistemi geliştirmiş olmalıydılar. Parmağım gün boyu şiş kaldı ve ben fark edene açıklama yapmamak için elimi devamlı cebimde tutmaya çalıştım. İyi ki sol elimdi. Akşam yemeğinde annem iskeleden bir pasta ısmarlamıştı. Babam ve Can’la beraber şarkılar eşliğinde mumları söndürdüm. Annem hediye olarak ne istersem alacaklarını söyledi. O anda masanın altından bir paket çıkaracaklarından emindim. Yanılmıştım, havagazından başka hiçbir şey çıkmadı. Can da iskelede istediği şeyi bulamadığını, o yüzden henüz hediyesini alamadığını ekledi. Yemekten sonra arkadaşlarla buluşmamız sebepsiz yere iptal edildi. Gereke perşembe gecesi olması ve çoğunun yorgun düşmesiydi. Enerjilerini cuma akşamına saklamak istiyorlardı. Balkonda oturup düşünüyordum. Acaba ne hazırlanmıştı? Sürprizi nasıl, nerede yapacaklardı, derken kafama dank etti. Hakikatten bu oluyor muydu? Beni ve benim doğum günümü unutmuşlar mıydı? Günün sürprizi bu olsa gerekti. Bana yapılan kötü bir sürprizdi. Doğum günüm atlanmıştı. Ne kadar da haklıydım sürpriz sevmemek konusunda. Beklentim olunca işte başıma gelenleri görüyorsunuz. Öbür türlü kendi doğum günümü ayarlayacak, istediklerimi önceden çağırarak ve kendimce kutlayıp eğlenecektim. Olmadı. Seneye böyle bir şeye fırsat vermeyeceğime yemin ediyorum.

Böyle düşünmek hakkımdı ve ben görmüş olduğum rüyayı hatırlayıp bunu seçmiş olabileceğimi uçuk bir şekilde düşünmeye kendimi zorladım. Bu unutulmayı ben istemişim, diye kendimi kandırmaya, inandırmaya çalıştım. İsteseydim tabii ki kendi partimi ayarlar, bu hüsranı yaşamazdım. Fakat öyle yapmamıştım. Niçin kendime bunu uygun görmüştüm acaba? Niye başıma bu gelmişti? Neden bu patikayı seçmiştim? Bu sorulara saatlerimi, hatta günlerimi harcayabilirdim. Asıl önemli olan “ne olduğuydu”. Ben kafamı buna patlatmalıyıldım. Benim kıymetli doğum günüm unutuldu diye ne oldu? Dünya mı değişti, dünyam mı sarsıldı? İşin doğrusu hiçbir şey değişmedi, fark edilmedi bile. Kendimi işe yaramaz, kenara atılmış, unutulmuş biri gibi görmekten öte bir şey olmadı. Etrafımdaki insanlar tarafından hatırlanmak, sayılmak ve sevimliyi beklemekten öte bir şey olmadığını anladım. Ben zaten doğmuşum ve o gün bunun kanıtıydı. Kutlansa da kutlanmasa da, hatırlansa da hatırlanmasa da ben buradayım. En nihayetinde verilmeyen bir partiydi. Eksik olsun ne fark edecekti ki!

Vedat’la ilişkim bir daha hiç eskisi gibi olmadı. Her ne kadar anesiyle babası boşandıktan sonra görüşmeye devam ettiysek de o konuyu hiç açmadık ve malum geceden hiç bahsetmedik. İçimde ona karşı farklı bir yakınlık doğmuştu, kabul ediyorum. Koruma altına alabileceğimi, istediğinde destek verebileceğimi biliyordu. Aslında ne istese verebilirdim. Arkadaşlığımız bir başka yöne doğru ilerlemişti. Belki kardeşten bile daha yakındık. Benden küçük kardeşim olmadığı için bu hissin tam ne olduğunu bilemeyeceğim. Bana yaptığını ona karşı bir koz olarak kullanmak yerine hatırlaymış gibi görüp fazla düşünmemeye gayret ediyordum. Günün birinde konuyu açıp açmayacağını, başıma ne işler örebileceğini tabii ki bilemem. Ne o ne de ben. Çünkü hiçbir şey planlı yapılmamıştı. Hayatın akışında karşılaşmış, zevke teslim olmuştum. İnşallah yaşamımın sırrı o gecede saklı değildir. Keşke başıma gelecekleri önceden sezseydim. Keşke, keşke Tanrım keşke... İhtiyacım olduğunda neredesin?

Doğum gününden bir süre sonra Nedim bana dönüp, “Ya, bu günlerde senin doğum günün yok muydu?” diye sorduğunda sakın ve umursamaz bir tavırla “Evet, geçti,” dedim. Bozuntuya vermeden, içimde biriken kin ve intikam fikirlerini dışarıya yansıtmadan konuşmaya doğaüstü bir gayret sarf ettim. Bunu hiçbirinin yanına bırakmayacaktım. Ne yapıp edecek, onların doğum günlerine gitmeyecek veya bozmak için elimden gelen tüm çabayı gösterecektim. Bana yaşattıkları hissin ne olduğunu onlar da görsünler. Göze göz diş diş, altında kalmayacağım. Böyle yazıyorum fakat kindar biri değilim. Çok çabuk unuttuğumu da söylemişim. Sadece ileride dönüp okuduğumda hatırlamak için not ediyorum.

Yazın bitmesiyle şehre döndük. Bir öğlen vakti Can’la beraber Sirkeci’ye babamı işyerinde ziyarete gittik. Bayılıyordum orada olan trafiğe. İnsanlar arabalar gibi yolun ortasında yürüyor, arabalar da insanların yerine kaldırımlarda dolaşıyordu. Zaten acelesi olan sürücülerin olduğu yerde trafik ışığı veya yaya geçidinin hiçbir anlamı olmazdı. Bakan da, takan da var mı şüpheliyim. Öyle tatlı tatlı sohbet ederek arabaların içinde yürüyüşe çıkmışken 1967 model bir Plymouth Fury taksi abimin bacağına tamponuyla dokunup haklı olarak “Tarlada mı dolaşıyorsun kardeşim, kaldırıma çık-sana!” diye bağırdı. Adamı dinleyip kaldırıma çıktık, iki adım atmadan koskoca eski Amerikan arabası dolmuşun (1956 Chevrolet Belair olmalıydı) tamponu veya yan aynası dirseğıme çarptığında şoförün bilerek yaptığını gülümsemesinden anladım. “Pezevenk” dedim içimden. O gün yemeğe Filibeli Lokantası’na gitmeye karar verdik. Her zamanı önden piyaz, ardından ortaya iki buçuk porsiyon köfte ısmarlarız. Ben piyazı soğanlı, Can ise soğansız sever. Yıllardır Filibeli’de yemeği bu şekilde yeriz. Sırasıyla bittikçe ısmarlamak yerine iki buçuk porsiyonu birden ısmarlar, kendimizi bitirmek zorunda bırakırız. Köfteleri doğru dürüst çiğnemedен tıkabasa ağzıma doldururken üç aşağı beş yukarı abimle aynı adelerde yeriz. Her yemeğin sonuna geldiğimizde bir tane, bir tek tane köfte tabağın ortasında kalır. O da, ben de almaya çekinir, diğeri-

nin almasını bekleriz. Kendimi bildim bileli o tek köfte hep mutfağa geri gitmiştir. Bu sefer Can bu âdetimize bir son vermek istercesine porsiyon önümüze konar konmaz ilk köfteye çatalını sapladı. “Bu tabaktaki son köfte olsun. Onu da ben yıyorum!” dediğinde benzer şeyleri onun da düşünüyor olması beni mutlu etti. İlk defa tabak masada bomboş kaldı.

Boşalan sadece tabak değildi. Evde abimi yolcu ederken, odasında bavulunu kapattı, kullanmayacağı bazı eşyaları bana verdi. Çekmecelerini boşaltırken, “Al bunları senin olsun,” dediğinde kıymetli ahşap Slazenger tenis raketini, benim çok sevdiğim Parker gümüş tükenmez kalemimi de uzattı. Babam bu davranışını gördüğünde nedenine anlam veremediğim bir şekilde ağlamaya başladı. Sanki okumaya değil de savaşa yolluyoruz sanırdınız. Ona sıkı sıkıya sarıldığı anda, bir daha onu göremeyeceğiz hissini yaşıyordum. İşin doğrusu onun gitmesiyle ormanın tek hâkimi olacağımı düşünmekten, onun yokluğunu hissedip özleyeceğimi aklıma getirmeye vaktim olmamıştı. Evet, biraz acıklıydı. O gece çok ilginç bir rüya gördüm. Yazmak istiyorum çünkü biraz uçtu. *Uzay Yolu* filminde gördüğüm sese duyarlı kapıların olduğu, küçük haberleşme cihazlarının ceplerde taşındığı bir yerde geçiyordu. İnsanlar düz duvarlarda abazalıktan değil de dolaşmak için yürüyebiliyordu. Air Anter adlı direksiyonlar herkesin elindeydi. Üzerindeki kırmızı düğmelere basıp havalanabiliyorlardı. Yerde giden arabalar yerine havada giden insancıklar vardı. Bu zaman makinesiydi. Şimdi bunları kırk yaşında anlatıyor olsam ileri görüşlü veya vizyon sahibi diyebilirler. Fakat yaşım itibarıyla deli diyecekleri kesindir. Bunları anlatmakta fayda görüyorum çünkü bunlar gerçekleştiği zaman ben hepsini düşünüp de yazmıştım diyebilmeyi arzuluyorum. Dikkat ederseniz gerçekleşirse yerine gerçekleşince dedim. Aradaki fark, bana ileriden gelen bu mesajları yorumluyor olmamdır. Deli olmadığımı biliyorum lakin sürekli olarak yeni fikirlerim ve uçuk alternatiflerimden dolayı hakkımda kaçık, tuhaf veya cins olduğuma dair konuşmaların olduğunu duymadığımı sanmasınlar.

Her neyse, havaalanında babam Can’a tekrardan sarılıp alınından öperken, “Kim olduğunu, nereden geldiğini unutma. Bizleri de utandırma,” dediğinde ben de söylediklerini düşünmeye başladım. Ne kadar da derin ve anlamlı bir şey söylemişti babam. Al

bu lafları, otur ve anlamak için günlerce kafanı patlat. Annem de ona İngilizce, “The world is yours” dediğinde, bayılmışım bu sözcüklere. “Dünya senindir oğlum,” demişti. Anneme kalsa dünyayı kayıtsız şartsız Can’a teslim edebilirdi. Ne hakla, kime sorup da böyle bir şeye girişmişti acaba? Bilmediği en önemli şeyse dünya benimdi, ancak onların henüz haberleri yoktu. Küçükü belki, lakin bana aitti. Onu kimselere vermeyecektim. Önce onu keşfedecek sonra fethedecektim. Yapmak istediğim buydu. Öylece arkasından keriz gibi el sallarken abim dönüp bakmadı bile. Türk filmlerinde öyle görmeye alışkın olduğumdan, bu vedalaşmalarda giden kişinin son bir kez bakacağı düşüncesi hep aklımdan geçirdi. O filmleri abim görmemiş olmalı. Aslında dönüp baksa o da ağlayacaktı eminim, erkekliğine yedirememişti. Tek başına iki bavulla İngiltere’ye okumak üzere giden abim başına geleceklerden habersiz anne ve babamın verdiği karar sonucu yeni hayatına atılıyordu. Topu topu üç küsur saat sürecek yolculuktan sonra başka dünyada yeni bir sayfa açacaktı. Bizlerse kendi düzenimize geri dönecek, geçici bir süre o olmadan yaşamak için farklı alışkanlıklar yaratacaktık. Annemin son sözleri, “Varınca mutlaka bizi telefonla ara,” oldu. İlk sefer gelen lisan öğrencileri İngiliz ailelerin yanında bir süre kalmak zorundaydı. Bu ailelerin büyük (yedi, hatta bazen sekiz odalı) evleri oluyordu. Her oda yabancı ülkelerden gelen öğrencilere haftalık olarak kiralanıyor, aralarında, boş vakitlerinde İngilizce konuşmaları teşvik ediliyordu. Abim için kalacağı ev okulu tarafından seçilmişti. Kim oldukları, evin nasıl olduğu ise gittiğinde belli olacaktı. İnşallah gider gitmez yurtdışını aramasına izin verirler diye içimden geçirdim. O anda kendimi çocuk gibi hissettim, onun büyük, yetişkin biri olduğunu kabullendim. Ben herhalde tek başıma bilmediğim bir şehre gitme cesaretini gösteremezdim. İyi ki önden o gitti.

Brighton’a alışmış olduğunu varsaydığım abimden ilk mektup geldiğinde çok sevindim. Bana ayrı bir sayfa döşemişti. Bu beni mutlu etti. Onu bildim bileli şikâyet etmeyi sevmez, her ortamdan mut-

lu olacak bir şeyler bulmaya çalışırdı. Mektubunda da aynen öyle yazıyordu.

Sevgili Aziz,

Her ne kadar kabul etmem zor olsa da seninle yaptığımız ufak tartışma ve kavgalarımızı özledim. Ne de olsa et tırnaktan ayrılmaz. Sonuçta biz kardeşiz. İlk günlerde buraya alışmak çok zor oldu. Yeri yordamı buluncaya kadar çok yalnızlık çektim. Kaldığım aile sonuçta yabancı fakat beni rahat hissettirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Benden başka evde kalan üç yabancı öğrenci var. İkisi kız, sonra olan biteni anlatırım. Otobüslerle sağa sola gitmekten bittim tükendim. Babayla konuşup onu bir arabaya almaya razı edeceğim. Bakalım. Burada arabalar hele ikinci el alırsan İstanbul'da olduğundan çok daha ucuzlar. Seni, anneni, babayı, oranın havasını, suyunu, tüm arkadaşları nasıl özledim bir bilsen. Okumaya değil de sürgüne yollanmış gibi hissediyorum. Şikâyet ettiğimi sanma, zamana ihtiyacım var. Kendine iyi bak. Bana fırsatını buldukça mektup yaz lütfen. Allah'a emanet olun.

Can

Telefonda konuştuğumuzda okulunda tanıştığı bazı Türklerden bahsediyor, koca şehirde tanıdık kimselerin olmadığını da dile getiriyordu. İngiltere'de en popüler olan okul ise, Wellingford yakınlarındaki Carmel College idi. Dünyanın farklı ülkelerinden gelen Musevi öğrencilerini ortaokul ve lisesine alıyordu. Bir sürü arkadaşım geçen sene oraya girmişti, bu sene de Vedat lise sonu okumak üzere oraya gitti. Evinde huzursuzluk yarattığı kadar annesini de zıvanadan çıkarıyordu. Babası ise onunla uğraşmak yerine Vedat'ı uzağa yollamayı tercih etti. (Bir kavga sırasında tüm olanlardan dolayı babası annesini suçlarken, konu çocuklara gelince, annesi dayanamayıp, "Onları çeyizimde getirmediğim ya," deyip sitem etti. Bunu duyduğumda çok komik bulmuştum.) Vedat'ın namına üzüldüysem de yanımda olmayacağı için bir nebze sevindim. Sırrımızın ağırlığı

sırtımda külçe gibiydi, beni yoruyordu. İnşallah gurbette yapayalnız çok zorlanmaz. Almış olduğunu biliyor olmama rağmen gitmeden evvel ona Nadya'nın telefonlarını verdim. Sadece onun için bir şeyler yaptığımı göstermek istedim. Sırtımı çevirecek halim yoktu. İki arkadaşım da Fransa'da, Strasbourg'da ORT Ecole Technique diye bir liseye yollandı. Fransızca biliyorlarsa iyi, aksi halde ne yapacaklar bilemiyorum. Biz geride kalanların Tanrı yardımcısı olsun diyeyim. Durumumuzda şimdilik pek bir değişiklik yok.

On birinci sınıfa başladığımdan beri tavırlarım da değişti. Evde tek çocuk kaldığımdan biraz daha fazla ilgi ve sevgi görüyorum. Sarılıp öpmelerinden çok hoşlandığımı söyleyemem. Buna rağmen haftalığıma yapılan zam ve babamın bana karşı konuşma şeklinin değişmesiyle kendimi büyümüş hissediyorum. Ne de olsa bu sene liseyi bitirecek ve üniversite sınavlarına girecek bir delikanlıyım artık.

Delikanlı olmama rağmen değişmeyen bazı şeyler vardı. Bir olağan sonbahar sabah vakti kalkıp tuvalete işemeye girmiştim. Evde benden başka kimse yoktu. Şerife Abla izinliydi. Sifonu çekmeye üşenmiştim. İşin aslı suya yazık, israf olmasın diye düşünmüştüm. Bir veya iki kere daha üzerine işeyip sonra çeksem çok şey fark eder miydi acaba? (Malum sular devamlı kesik, istesem de çekemem.) Belki de duvara çentik atmalıyım diye de aklımdan kısaca geçmişti. Gülümsemiş ve o gülüşümü aynada fark edince, boy aynasına doğru yönelip kendimi tepeden tırnağa incelemiştim. Sırtımda daha da büyümüştü. Donumu indirip vücudumun ön ve arkasını seyretmeye başlamıştım. İlk dikkat ettiğim kısa saçlarımı sevmediğim olmuştu. (Okulun açıldığı gün, uzun saçlarımı, tek gün dahi olsa gösterebilmek için, bir gece evvel yakalamak dahil tüm riskleri göze alıp, annemin filesine sarıp saç spreyi sıkıyıştım. Okul çıkışı saçlarımla hava atarak etrafta gezindiğimde kendimi krallar gibi hissediyordum.) Ardından dişlerimin rengini görünce onları dudaklarımla saklayacak şekilde tebessüm etmiş-

tim. Kendime bakıp, sesli olarak, “Ulan sen ne yakışıklı şeysin yahu. Seni beğenmeyen ölsün,” deyivermişim. Küvetteki sudan alıp bir cezveye doldurup yüzümü yıkamış ve dişlerimi fırçalamışım. Kalanıyla kol altlarımı ıslatmaya gayret etmişim. Vücudumu pamuk ve kolonyayla silecektim nasılsa. Çırılçıplak yere oturmuş, sabunu elime almış ve kuşu uçurmaya başlamışım. Hiçbir şey düşünmeden, mecmua sayfalarına bakmadan, sadece kendimi seyrederek bu işi halledecekken kimseye ihtiyacım olmadığını sanıyordum. Birden, Ahlakçı Meral Hanım çıkıvermişti. Okuma gözlüğü ve elindeki tahta cetvelden başka, üzerinde bir şeyi yoktu. Bana bağırıp çağırıyor ve soyunmamı emrediyordu. Ben de kayıtsız şartsız itaat ediyordum okul öğretmenime. Anadan doğma kaldığımda ellerimle önümü kapatmışım. Beni aniden yüzüstü yatırıp kıcıma cetvelle vurmaya, sonra yavaşça sırtımdan başlayıp ayak bileklerine kadar yalayıp öpmeye koyulmuştu. Memelerinin uçlarını sırtımda hissedebiliyordum. Zevk ve acıdan tüm bedenim titrerken kendisi sırtüstü uzanıp üzerine çıkmamı söylemişti. Ben onun memelerini avuçlarken inlemeye başlamıştı. “Aferin sana, zaten sen benim en iyi öğrencimsin. Sana ne öğretirsem unutmuyorsun,” deyip bu sefer eliyle bir kez daha kıcıma şaplatmıştı. Tavrı değişmiş, kızgın bir ses tonuyla, “Ahlaksız, edepsiz ve terbiyesiz çocuk,” dediğinde yerde duran cetveli alıp bu zevki ona benim tattırmamı tembih etmişti. Hemen onu dinlemiştim. Önce yavaş ve nazik bir şekilde, yetmediğine karar verdiğimde ise hızlıca onu döndürüp kıcıma ve bacaklarına vuruyordum. Zevk aldığından hiç şüphem yoktu. “Aferin, sana on tam puan veriyorum,” diyordu. Saçlarımın içinde gezinen ince parmaklarıyla okşamak yerine birden saç tellerimi avuçlayıp çekmeye başlamıştı. Vücudu benimkiyle ahenk içinde dans ediyordu. Gözlerini kapatmış teslim olmuştu. “Yapma, ne olur yapma. Canımı acıtma. Acı öğretmenine, lütfen,” diye yalvaran çığlıklarını duymazdan gelmiş, doğrulup dizlerimin üstünde ilerlemiş, hiç tereddüt bile etmeden ağzına zorla, zorlanarak girivermişim. Dayar dayamaz gözlüğü düşmüş ve birden ellerim yapış yapış olmuştu. Susuzluktan günlerdir aynı böyle hissediyordum.

Kötü hissettiklerim yalnız sularla ilgili kalsa razıyım. Hoşumuza gitmeyen yeni bir kanun da çıktı. Döviz sıkıntısı nedeniyle yılda bir kereden fazla yurtdışına çıkmak aniden yasaklandığında dar-madağın oldum. Tüm aile aynı şekilde şaşkınlık içindeydik. Yaptığımız planlar suya düştü. Annem sömestr zamanı gidip Can'ı ziyaret edecek ve beni de beraberinde götürecekti. Bir süre de Londra'da halamda kalacaktık. Ancak dünyadaki tüm tatiller Noel'e göre ayarlandığından Can aralık ayında buraya gelecekti. Şimdi biz ne yapacaktık bilemiyordum. En azından sene sonuna kadar hakkımızı kullanmamız gerektiğine karar vermişlerdi, onu biliyorum. Tatil olmadan gidebilir miydim? Okulu kırıp ne de güzel olurdu son sınıftayken. Gelecek yıl ise okumak üzere gideceğim zaman çıkışımlı kullanacaktım. Belli ki arada başka bir yasa çıkıncaya kadar bir daha yurtdışı seyahati konusu olmayacaktı.

Halbuki seyahatlere çıktığımda farklı ülkelerin değişik yemeklerinden tatmak bana inanılmaz keyif veriyordu. Özleyeceğim artık. Acısı, ekşisi, az pişmişi, çok pişmişi bana o ülke hakkında pek çok şey anlatıyordu. Aslında yemek konusunda çok pımpirikli değilim. En sevdiğim şey basit köfte patatestir. Bir de cips, çikolata, dondurma gibi şeyler. Anlayacağınız abur cubur atıştırmayı severim. Kristal Büfe'nin hamburgerini es geçmeyeyim. O olmazsa Wimpy'den de olur. İçeceklerden en sevdiğim koladır. Suyun yerini almıştır. Yaz aylarında günde yedi-sekiz şişe içtiğim pek sıktır. Akşam yemeği olarak annemlerin ender de olsa şarküteriden salam çeşitleri, sucuk, pastırma ve peynirle kurdukları sofraya bayılmam elde değildir. Yemek konusunda en çok merak ettiğim çoğu zaman karnım doymasına rağmen gözlerimin doymadığıdır. Neden olur acaba? Dikkat ettiğimde gözlerle ilgili olmadığını anlıyorum. Aklım acıkıyor ve onu doyuramıyorum. İçki değil ki. O kafama gidebiliyor. Konu yemeğe gelince, ya kafam ne alacağını seçemiyor veya yediklerimi beğenmiyor. Bu şekilde yediğim zaman sonrasında kötü hissediyorum. Yapmam gereken doyma hissi oluştuğunda durmak fakat durmuyor, durduramıyorum. Vicdan azabı bi-

le çektiğim oluyor. Ne zaman yediğim bir şeyden pişmanlık duy-
sam annem, “Eminim faydalı bir şey değildi,” der. Sebze ve mey-
veleri yediğimde bunu söylemez nedense. Ben de inat yaparcasına
pek fazla yemem. Kötü hissettiğimde ise devamlı aynı olayla karşı-
laşıyorum. Mesela çikolata yemek istediğimde kendimi tutarsam
bütün gün herkes bana içinde çikolata olan gofret, pasta ya da keke
benzer bir şey ikram ediyor. Her seferinde benim iradem test edili-
yor sanki. Yemezsem sürünüyorum, fazla yersem acı çekiyorum.
O zaman istediğim şeyleri dozunda yersem bana faydalı olacak so-
nucuna varıyorum. Anladığım kadarıyla tadı güzel olan, benim
sevdiğim hemen her şey zaten faydasız, hatta zararlı. Bunları da
düşünecek değilim ya. Boş ver... İsteyen istediğini yesin. Yabancı
ülkelerin mutfaklarından tatmak ise bana çok cazip geliyordu. Çin,
Meksika, İtalyan gibi değişik yemekler ve baharatlarını denemek
hoşuma gidiyordu. Seyahatlerden İstanbul’a döndüğümde bu tip
lokantaların olmamaları ise hiç önemli değildi. Tatilin bir parçası
olarak aklımda kalıyordu. Burada Tanrı ne verdiyse, bulduğum
yemeği, oradaysa onların mutfağından yiyebilirdim, bu kadar basit
aslında.

Yaşamımda olanların hepsi görüldüğü kadar basit değil. Hatta ba-
zı şeyleri kendi kendime daha zor hale getirdiğim de oluyor. Hu-
yum kurusun. Mesela Vedat’la olanları çok sık düşünüyorum. Ne-
ler yaşadığımızı ve benim neler hissettiklerimi gözden geçirirken
içimde doğan pek çok kuşklar var. Tabii zevk aldığımı inkâr
edemem. Ancak aklım fikrim kızlarda iken ve olay gecesi kız ar-
kadaşım olmasına rağmen nasıl böyle bir şeyin olmasına izin ver-
miştim kendimi affedemiyordum. Vedat bunu planlamış mıydı?
Bilmiyorum. Sadece ben mi sarhoştum o gece? Hiç hatırlamıyo-
rum. Zaten öncesine dikkat etmemiştim. Hoşuma gitmesi bir yana,
aynı hisleri tekrardan yaşayabilmek için özel gayret sarf ettiğimi
biliyorum. Olanları düşünmek garip bir keyif veriyordu. Bana ne-
ler oluyor kuzum? Bir an önce siftah yapmam lazım, yoksa bunları
düşünmekten kafayı yiyeceğim. Bu bakirliğe bir son vermeliyim

artık. Zamanım geldi ve geçiyor. İlk fırsatta güzel çirkin demeden gözümü kapatıp bu işin icabına bakmalıyım.

Yeter artık, herkesten ve her şeyden nefret ediyorum. Beni bu dünyaya getiren anamdan babamdan ve beni bu hale sokanlardan tiksiniyorum. Kızgının olanlara, olmayanlara, kin ve nefretle dolu yaşıyorum. Bıktım usandım inanın bana. Kafamı duvara vurup delik açmaya çalışıyorum sanki. Çığlık atmak istiyorum, oysa sesim çıkmıyor. Sürekli gördüğüm bir kâbus var. Avazım çıktığı kadar bağırıp yardım çağırmak istediğim bir anda sesim kısılıyor ve elimden hiçbir şey gelmiyor. Uyandığımda ise sesimin çıkıp çıkmadığını kontrol etmekten korkuyorum. Endişe ve korkuyla sarılı oluyor her yanı. Yeter artık, yetti bana... Kafayı yememe az kaldı. Tanrım bana bir mucize göster lütfen.

Yaz dönüşü Mete acayip kilo almıştı. Hepimizin boyu uzamış ve daha zayıf gözükmeye başlamışken o obeze benzemişti. “Hiçbir şey de yemedim. Nefes alsam kilo yapıyor. Zaten hep söylerim, benim kemiklerim iri,” diye durumunu açıklamıştı. Obezın aramızdaki tanımı işerken aletini göremeyen olarak algılanırdı. Göbeğinden göremediğine dair şüphem yoktu. Yazın adaya gelseydi eminim deve güreşlerinde işe yarardı. Temeli sağlam duruyor ne de olsa.

Mati bizimle öğle yemeklerine ve okul çıkışı büfeye takılmaya başladı. Erkeklerle gülüp eğleniyor olması çok hoşuma gidiyor. Bizden biri oldu artık. Ona karşı hislerim tamamıyla kardeşçe. Yaş olarak zaten beraber olmamız düşünülemez. Aslında bu benim ona söylediğim bir yalan. Benden hoşlandığını, bana laf arasında, gizlice bildirdiğinde arkadaş kalmamızın daha doğru olacağını söylemiştim. Bu duruma biraz bozulsada belli etmemeye çalışıyor. Ne yapayım? Başıma aynı aileden bir dert daha mı alayım? Yok, teşekkür ederim, istemem, kalsın.

Geçenlerde bir gün sokakta beraber yürürken karşı kaldırımda duran on yaşlarında bir çocuk Mati’ye seslendi, “Abla, abla bakar mısın?” dedi. Bizimki de tüm saflığıyla, “Efendim, ne istiyorsun?”

diye cevapladı. Çocuk, “Karşıya geçip yanına gelsem bana amını gösterir misin?” diye sordu. Gülmemek için kendimi zor tutarken Mati’nin ne yapacağını da merak ediyordum. “Ah, tabii gösteririm gel, neden olmasın?” dediğinde olacakları ben de heyecanla bekliyordum. Çocuğun suratındaki tebessüm, heves ve heyecan görülmeğe değerdi. Mati tam yanına geldiğinde olanca gücüyle bir şamar patlattı ve çocuğu darmadağın etti. Tüm hayallerinin yıkıldığı bir anda arkasından ne geleceğini bilemediğimden, “Nasıl beğendin mi bari?” sorusu karşısında artık kendimi tutacak gücü bulamadım ve kahkahalarla güldüm. Mati de gülümsedi. Ortadan ayrık dişleri ona bir başka hava veriyor. Hep kendisine şans getirdiğine inanıyor. Çok komik ve espri anlayışlarımızın benziyor olması hoşuma gidiyor. Hepsi o kadar, başka ne olsun ki?

Hoşumuza gitmeyen bazı şeyler de var. Mesela birden permi devri yasaklandı. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. İzin gibi bir şey, mal ithal etmek için gerekiyor. Babamın işinin tümü permilerle yapıldığından suratından düşen bin parça. Asık yüzlü, düşünceli ve karamsar oldu son zamanlarda. Üstüne üstlük yapılması düşünülen çevre yolları için en uygun boş arazi olarak babamla amcamın Mecidiyeköy arsaları uygun görüldüğünden istimlak edildi. Hangi avukat veya resmi daireye başvuru yapılsa duymak istedikleri cevabı alamadılar. Ben de bu yüzden babama sormak istediğim pek çok şeyi sormuyorum. Bu arada doğum günümü unutmaları konusunda ne kadar da olgun davrandığım ve nasıl takdir edildiğim konuşmaları kulağıma geliyor. Kızların çoğu, “Bana olsa acayip bozulur, aylarca surat yapardım, helal olsun Aziz’e,” diyorlar. Üzerinden zaman geçince sinir ve üzüntümü unutuverdim. Bir seferlik olsun bilmeden yaptığım bir şey işe yaradı. Bazen soru sormayıp denizi bulandırmamak iyi oluyor.

Tüm bunların yanında okuldan kaçıp arkadaşlarla Beyoğlu’na sinemaya gittiğimiz oluyor. Arzu Okay, Feri Cansel veya Mine Mutlu’nun açık saçık filmlerine takılıyoruz. Adları, “Kafa Hariç 35”, “Kokla Beni Melahat”, “Nadir Verir”, “Tak Fişi Bitir İşi” veya “Çıkarmadan 5” kadar komik. Kim bulur bu isimleri? Filmdeki

karakterlerse Behçet Becerikli, Nazik Emer, Döndü Arkaverdi veya Satılmış Tekerlek gibi. Çoğu zaman yerlere talaş dökmeseler yapışıp seansın devamını seyretmek zorunda kalacağız. Aynı şey için gelindiği malum. Bir seferinde film başlarken ekran simsiyah olmuş, ardından ne olduğunu anlamadığımız bir görüntü çıktığında Mete çokbilmiş biri gibi, “Aaaa, kirpiye bak,” diye aklından geçeni sesli söylemişti. Bizler ne olduğunu sonradan anlamıştık. Aramızda tipik aptal konuşmaları yapıp çadırları dikmiş, baltalar elimizde akşama kadar dolanmıştık. Cumaları *Gurur*, salıları ise *Furt* dergisini alıyor, en sevdiğim, “Yavrunuzun Sayfası”nda kimin çıktığına bakıp tek atıyorum. *Tan* gazetesinin de hakkını yememek lazım. Kısa kollu tişört giyen kadın resimlerinin bile kış vakti tahrik ettiği zamanlar oluyor. Okulu kırdığımız günlerde çıkış saati gelince, eve doğru diğer öğrencilerle eşzamanda yola koyuluyoruz. Dönem sonunda karnelerde gelinmeyen gün sayısını gören anne veya babam mutlaka şaşırıyor. Şükür ki on yedi oldum artık azarlamazlar, diye düşünüyorum.

Uzun zamandır yazmıyorum çünkü afetin biri aklımı başımdan aldı. Haftalar önce okul çıkışında, sokakta aval aval gezinirken, birden kalabalığın içinde onu gördüm. Bir an, kısa bir anlığına göz göze geldik. Beynim ve kalbime iğneler saplanmaya başladı, ayaklarım yere mihlandı sanki. Çünkü hareket edemiyordum. Yanı başımdan geçtiğinde, arkasından bakakaldım. İçimde bir şey ilk defa yerinden oynadı. Beş-altı adım atmadı ki dönüp tekrar bana baktı. Sevinçten pişmiş kelle gibi gülümsediğimde, kalbimin atışı hızlandı ve ağzım açık kaldı. Serseme döndüm, dangalak oldum. Kız kesinlikle bizim okuldan değildi. Kimdi, adı neydi, onu bir daha nasıl görebilirdim bilmiyordum. Bu hisleri daha önce kimse için duymadığımdan neler oluyor anlayamıyordum. Aklım fikrim onda, o havalı, salınarak yürüyüşünde, uzun siyah saçlarında kaldı. Kafasını çevirdiğinde rüzgârda ne de güzel uçuşmuştu. Bembeyaz dişleri, kıpkırmızı çileği andıran dudakları vardı ince esmer güzelinin. Birlikle beraber miydi acaba? Buralı mıydı? Neredendi? Kimdi? Ka-

fayı yiyecektim. Hıyar olmalıydım, arkasından gidip konuşmaya veya tanışmaya çalışmadım. Öylesine sap gibi kalakaldım sokağın ortasında. Onur'la Serap beni gördüklerinde suratımın bembeyaz olduğunu söylediler. Pespembe olmalıydı mutluluktan ancak hava biraz soğuktu. Hiçbir şey düşünemiyordum. Sadece önümden geçişi, yürüyüşü ve dönüp bana bakışını aklımdan silemiyordum. Defalarca aynı filmi seyrediyordum. Bazen yavaş, bazen de hızlı bir şekilde oluyordu. Hiçbir işe yaradığı yoktu. Eve dönünce yatağımın üzerine uzanıp onu düşünüp tatlı hayaller kurmaya başladım. Yanıma geldiğini, el ele tutuştüğümüzü, onu öptüğümü ve ona sarıldığımı düşünüyordum. Daha ilerisini düşünemiyordum nedense. Ona bir kötülük yapmak, ondan faydalanmak istemiyordum. Aklımdan geçen her şey dürüst, nazik ve masumcaydı. Kendimi bile tanıyamıyordum. Böyle bir kızla beraber olmak için yine pek çok şeyi feda edebileceğimden şüphem yoktu. Ya benden önce biri davranır da kızı tavlarsa ne yapacaktım? Evde ağzımı açmıyordum.

Sonradan şans benden yana olduğu için kızın Şişli Terakki Lisesi'ne gittiğini öğrendim. Tüm hafta boyunca çıkış saatinde bizim okulun önünden geçip Maçka'daki evlerine yürüyordu. Adının Etel ve yaşıttım olduğunu Matî'den duydum. Bizleri tanıştırdığında kendimi dünyanın en aptal, en salak, en geri zekâlısı olarak hissettim. Kibar olmaya çalışırken acemi çaylaklar gibi konuştum. "Ben aslında böyle değilim, biraz utandım kusura bakma," falan da filan şeklinde söylediklerimi toparlamaya gayret ettiysem de işi kurtaramadım. Kız benim için iyi şeyler düşünüyor olamazdı. Fakat ne söylersem gülüyordu. Baş başa kalabileceğimiz bir ortam olsa ona sormak istediğim yüzlerce sorudan bazılarını sorabilirdim. Günlerce ayaküstü selamlaşma ve bir-iki saçma sapan laf dışına çıkmadık. Uzun süre de böyle devam etti.

Neymiş hiç anlayamadım. Bana neler olduğuna henüz parmağımı basamadım. Daha önce kimsenin yanında kendimi bu kadar korunmasız ve aciz hissetmedim. Bu kız bana neler yapıyordu? Aslında onun bir şey yaptığı yoktu, ben kendime yapıyordum. Okul ve dersleri tamamen koyuverdim. Aralıksız olarak Sezen Aksu'nun "Kaybolan Yıllar" şarkısını dinleyip geceleri ağlıyorum.

Annemler görmesin ve anlamasın diye odamın kapısını kilitli tutuyorum. Onlar da kim bilir ne yaptığımı sanıyordur? Etel'i düşünmekten yemekten kesildim, otuzbir çekmeyi bile düşünemez oldum. Acayip kilo veriyorum. Annem hastalanıyorum diye endişe ediyor. Yeni bir bela ortaya çıkartmamdan korkuyor. Bu durumda istek ve kontrolüm dışında gece gelen ziyaretçilerim oluyor. Şehvet ve ihtiras dolu dakikalarda, nefessiz ve ter içinde kaldığımda kim olduklarını bile sabahına hatırlayamadığım kızlarla yaptığım gece âlemleri sonunda yatağımı ıslak buluyorum. O boşalma ânında gözlerimi açıp nerede olduğumu anlamaya çalıştığımı da hatırlıyorum. Acaba rüya mıydı, yoksa gerçek miydi? Farkı da yoktu sanki.

İyi ki Can burada değil, olsa mutlaka beni konuştururdu. Belki de iyi olurdu. Ona derdimi açıp bana ne olduğunu öğrenirdim. Etel'in telefon numarasını aldığımdan beri her gece sesini duymak için onu arıyorum. Anne veya babası açtığında kendime göre sesimi biraz değiştirip konuşuyorum. Bir keresinde burnumu sıkıp denediğimde sesim o kadar komik ve kötü çıkmıştı ki, açanın suratına kapatmıştım. Mutlaka evde çalışan yardımcı dahil kim olduğumu anlıyorlardır. Fakat ben yine de oyunumu oynuyorum. Bana, "Yeter artık kızımı rahatsız etme!" demelerine fırsat vermek istemiyorum. Böyle bir şey olursa ölürüm herhalde.

Etel'in ailesi aslen İzmirliymiş. Bu sene babası işini İstanbul'a taşımış. Zaten kendi kendime, "Ulan bu kadar güzel bir kız daha önceden bu şehirde olsa mutlaka tanırdım," dedim. (Ukalalık ediyorum sanmayın lütfen.) Geç de olsa iyi ki de tanıdım. Yalnız aramızda ufak bir problemimiz mevcuttu. Onun çıktığı bir çocuk vardı. Düzeltelim, uzun zamandır beraber olduğu sevgilisi olduğunu ilk görüşmemizde söyledi. Buna rağmen benimle telefonda konuşuyor. Daha doğrusu onu arayan, onun için yanıp tutuşan (anladığından eminim) birine kibar davranıyor. Onunla ilgili öğrenebileceğim ne varsa öğrenmeye çalışıyorum. Anket defterimi vermem ve yüz küsur soruyu cevaplamasına rağmen soracak başka şeyler de buluyorum. Ne sorduğum veya onun ne söylediği önemli değil. Sadece onunla temas halinde kalmak istiyorum, telefonda

dahi olsa. Kullandığı kokunun Shalimar olduğunu öğrendim. Kızların kullandığı kokuyu özellikle hep sorarım. Neden mi? O kokuyu karanlıkta veya sokakta aldığımda aklıma getirmek için. Tabii bunu süren yüzlerce insan var. İtirafıta bulunacağım, Selma'ya olan tutkumdan dolayı kokusunu satın almış ve geceleri yastığıma sürüp yattığım olmuştu. Şimdi Shalimar'ı alıp aynısını yapacağım. Onunla beraber yatıyor hissedip güzel rüyalar görmek istiyorum.

Heyecandan dizlerimin bağı çözölmeye başladı. Annemin Aziz Amca'yla beraber olduğunu veya bir aşk yaşadıklarını tabii ki biliyordum. Evde adamın lafı dahi edilmiyordu. Yokmuş gibi davranıp konusu açıldığında hemen kapatılıyordu. Bak sen anneme...

Bir süre sonra arkadaş olduk. Kızla erkek nasıl arkadaş olabilir ki? Ben de inanamıyordum olan bitene. Benim fikirlerimle onun düşündükleri birbirine benzeyebilir miydi? Hiçbir zaman bilemeyeceğim. Onu tavlama, bir başkasının kollarından almak ve kendime âşık etmek zor gözüküyor. Yapacaktım, yapmalıyım, onu kazanmalıyım. O benim olmalı. Kiminle beraber olduğu beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Ne gerekiyorsa yapacağım. Adamın yirmi bir yaşında olması beni daha da çok şaşırttı. Kızları anlamak da ne zor iş kardeşim. Koskoca adamda çıkmak için ne bulurlar anlamam. Ciddi takılmaktan başka ellerinden ne gelir ki? Gençsin, güzelsin, hayatın tadını neden çıkartmayı denemezsin? Gül, iç, eğlen, yaşamana bak.

Onunla konuşacak konu bittiğinde, telefonu kapatmamak için, fıkra bile anlatıyorum. Bazı atasözlerinin başını söylüyor, ondan devamını getirmesini istiyorum. Sonra kendimce komik şekillerini söylüyorum. “Acele işe... Arkandan ben de işeyeceğim. Besle kargayı... Sonra yersin,” kadar aptal olsalar dahi gülüyor. Hoşuma gidiyor onun kahkahasını duymak. Aklıma geldikçe mutlu oluyorum.

Anlattıklarımın özellikle bir tanesi çok komikti. Çocuğun birine öğretmeni üç sözcük yazdırıp, anlamlarını bulup bir cümlede kullanmasını ödev olarak vermiş. Çocuk bunları sözlükten bulmuş lakin bir türlü aynı cümle içinde kullanamıyormuş. Babasına sor-

muş hükümet, vatandaş ve istikbal kelimeleri nedir diye? Babası cevaplamış. Annen evi idare ettiğine göre hükümet, ben aile geçindirdiğime göre vatandaş, kardeşin de istikbal demiş. O anda kardeşi bok dolu lazımlığı devirip kafasından aşağı boşaltmış. Abi de bağırması: “Vatandaş, koş hükümete haber ver, istikbalimiz boklar içinde.” Politikadan anlamıyorum fakat bu fıkra güzeldi. Etel’in hoşuna gidip gitmediğini anlamamıştım. Ayıp kelime kullandığım için çok gülmemiş olabilirdi. Kızların bu huylarını da hiç anlamam. Biz erkeklerin bu kelimelerin anlamını bildiğimizden emindirler. Kendileri sanki hiç duymamış gibi davranırlar. Biz kullanırken terbiyesiz oluyoruz. Ulan ne olduğunu bilmiyorsanız nasıl edepsiz olduğumuza karar veriyorsunuz o zaman? Boş ver, bizlerin bilmediği, kızlara evlerinde öğretilen farklı politikalardan olmalı.

Şimdiye kadar yazdıklarına baktığımda hep seksten bahsetmişim. Beni kumbarasalak biri zannedeceksiniz. Değilim ve seks konusunda zaten anlatacak pek çok şeyim olmadığı malum. Düşündüğüm şeyler var, yaptığım bir şey henüz yok. Bilmenizi isterim ki aşk defterim bayağı kabarık. Aslında referans olarak hepsini sıralamak istiyorum. Kimsenin hakkını yemek istemem. (Belki de defterimin kapağına, “bu benim hayatım” diye yazmalıyım. Çünkü sadece günlük değil bazen haftalar, bazen de aylar sonra girişler yapıyorum.) Pek çok kızla yaşadığım, ancak kimselere anlatmadıklarımı not düşeceğim. Acaba birinin eline geçerse kaç kişi mağdur duruma düşer ve bana ne olur diye de aklımın bir köşesinden geçmiyor değil. Anı defterimi duvarın içine saklıyorum. İlla bir gün, benim rızam olmadan birinin el koyacağı fikri beni tedirgin ediyor. Bu satırları şu anda okuyan kişi lütfen yazana saygı göster ve sana ait olmayan bir şeyi okumaya devam etme!!! Bu bana özel bir defterdir, saklı olmasının sebebi var.

Tarihine göre sıralamak yerine hislerime göre açıklamak istiyorum. Yazmamın sebebi kendimi sizlere ispat etmek değil. İleride kim olduklarını, hangi kızla neler yaşadığımı unutursam geriye dönüp hatırlayabilmek için not düşeceğim. İlkokulda aşkı tattığımda

yaşım on olmalıydı, ondan evvel kızlardan hoşlandığımı bilmiyordum. Aksine onlardan nefret bile ederdim. Aslı onu sevdiğimi bilse bile, benim gibi ona âşık olan beş erkek çocuğu olduğundan hiçbir zaman benim olamamıştı. Daha o günlerde bile kızların ne kadar şanslı olduğunu düşünmüştüm. Neden bana âşık beş kız yoktu da Aslı beş erkeği birden bulmuştu? Cevabını halen araştırıyorum. Bu kötü deneyimimden sonra bir süre kızlarla sadece arkadaş kalmaya çalışmıştım. Ne zaman bir kıza ilgi duysam acaba onun hoşlandığı bir başka erkek var mı diye soruşturuyordum, sonra hislerimi açığa vuruyordum. On iki yaşında ilk defa dudaktan dudağa öpüştüğüm kızın adı L... (bu yerleri daha sonra dolduracağım) Yaptığımız sadece uzun uzun dudaklarımızı birbirine değdirip kafalarımızı iki yana sallamaktı. Bir sene sonra D... ağzımın içine dilini soktuğunda ne olduğunu anlayıncaya kadar içimden kıs kıs gülüyordum. Benden başka herkesin bildiği bir şeyi yeni öğreniyor olmam beni nasıl da mutlu etmişti. Saatlerce ağızlarımız açık öpüşüp, sırayla bir o bir ben dilimizi uzatıp bazen yalıyor, sonra da emiyorduk. Hemen sertleşiyor ve onun vücudunu kendi vücuduma çekip tek bir beden haline geliyorduk. D... ile beraber olduğum sene toplam dört kişiyle sadece öpüşerek çıkmıştım. Her biriyle önce beğenme, sonra hoşlanma, ardından çıkma teklifi edip beraber dolaşma faslını yaşamıştım. Her kız önce aklıma sonra bedenime (aletime demekten kaçındım) hitap etmişti. Evet, sayısı çok olmasa da etrafımda benim hakkımda Kazanova veya Don Juan diye konuşan kızların olduğunu biliyordum. Kızlarla çıktığımda aslında beraber yaşadıklarımızla, benim yalnızken onlar hakkında düşündüklerim, onlarla yapmayı aklımdan geçirdiklerim tamamen birbirinden farklı şeylerdi. Biri duygular, öpüşmek ve oynamak, diğeri ise bence elleşmek ve seksti. Nasıl birbirinden ayrı kalıyorlardı anlam veremiyordum. Aklımda olup bitenleri bir araya geldiğimizde uygulamaya sokmak zor oluyordu. Bu seks denilen şeyi beğendiğim kızlarla denemenin neden bir yolu yoktu? Niçin yokuşa sürerlerdi? Sinirden kudurasın gelse de emelime ulaşamadığımdan her seferinde bir başka umutla belki bu sefer yeni kız arkadaşım farklı çıkacak diye aklımdan geçse de halim ortada. Henüz seks denilen illetin tadına bakamadım. O ilk seferi yaşadığımda davullarla zur-

nalarla Taksim Meydanı'na gidip avazım çıktığı kadar bağırıp anlatmazsam adadaki eşekler beni s...sin (Kibarlıktan değil yanlış anlamayın, açıkça yazarsam sözümü tutmak zorunda kalabilirim. Bu şekilde "sevsin" demek istemiştım diyebileceğim.) Bir gün tesadüf eseri Taksim'den geçerken böyle bağırın birine denk gelerseniz şaşırmayın, ben olduğumu anlayacaksınız. Beni tanıdığınızı yeter ki kimselere söylemeyin. Utandırmayın ne olur. (O gün hele bir gelsin televizyondan dünyaya naklen yayın yapsanız umurumda olmayacak.)

Etel konusunda his ve düşüncelerim çok farklı. Gerçi henüz onu tavlayamadığımdan tek taraflı bir şeyi yaşarken bu satırları yazıyorum. O yüzden kulağa başka gelebilir. Açıklayayım. Bir kızı beğendiğim zaman ona verdiğim kıymet, onu koyduğum yer onu tavladıktan sonra hemen değişebiliyor. Bana karşı olumlu bir his beslediğini öğrendiğim anda bu süreç başlıyor. Elini tuttukten sonra onu sahiplenmeye başlıyorum ve yüreğimden geçen duygular yer değiştiriyor. İlk öpüşüm ve devam eden günlerde ilişkimiz ne kadar ilerlerse ona sahip olduğum düşüncesinden öte, benim olduğum, bana ait olduğum fikri aklıma yatıyor. Kendimce ne giyebileceği, kiminle nasıl konuşması gerektiği, yatması kalkması, oturması, yürümesi konularında söz sahibi olduğuma inanıyorum. Bunu da uygulamaya çalışıyorum. Zaten herhangi bir aşamada sorgulandığım zaman kendimi açıklamak yerine hemen kızı bırakıp ayrılıyorum. Bunun adına ne isterseniz deyin. Babamdan gördüğüm, erkek arkadaşlarımdan öğrendiğim bir şey değil tamamıyla içgüdüsel. Sadece bunu yapmak bana doğal geliyor. Bazı kızları böyle abi gibi kolluyor, koruyor olup sahiplenmem hoşlarına gidiyor. Bir tek salak M...'nin duruma itiraz edip kendini savunduğunu gördüm. "Sen manyak mısın nesen? Kendini kim sanıyorsun? Bana karışamazsın, ben istediğimi yaparım!" tipi sitelelerinden sonra gruptan atılmasını sağlamıştım. Şimdi sürünüyor. Beter olsun aptal. Onun iyiliğini istiyordum ancak anlamadı. Bana ne? Bak bakalım başına sonradan geleceklere...

Etel'i cinsellikten farklı olarak içimde bir yerlerde hissediyorum. Onunla nasıl yatağa girebilirim diye kafamı yormak yerine, nasıl gözlerinin içine bakıp ona sarılabiliyim sorusunu düşünüyö-

rum. Karşısına geçip onu sonsuza kadar seyretmek istiyorum. Her zaman, her yerde onunla el ele, baş başa kalmanın yollarını hayal ediyorum. Komik aslında, fakat günümün her ânı onu düşünmekle geçiyor. İştahım kesik, suratım hep asık, sadece onunla beraber olduğumda veya telefonda konuştuğumda gülüyor. Hıyar Mete, “Sen âşık oldun galiba,” diye bana laf attığında, etrafta duyanlar da oldu. Ben onu doğduğuna pişman etmeyi bilirim. Âşık mışım, salak herif, nereden bilecek ki? Aşk da neymiş? O ne anlar?

Biliyor musunuz ilk defa Yürek ve Sefira’nın hemfikir olduğu bir ilişkiyi yaşıyorum. Aklım da ruhum da aynı kişiyle beraber olmamın uygun olacağını düşünüyor. Maalesef bu sefer kız müsait değil. Olsa ve ben bunları yaşasaydım zaten şaşırırdım. Kalbim mi, aklım mı, hangisine teslim olmalıyım sorusuna cevap aramıyorum. Biri taraf tutunca öbürü devredışı kalıyor. Etel’i ilk gördüğümde kalbimi aklımın içine sokmaya çalışmıştım. Aklım ve mantığım sonunda halime esir düşmüştü. Ne esaretti bir bilseniz. Her ânım eziyetten keyif almakla geçiyordu. O ne işkence, ne zulümdü. Ne yaptığından, beni nasıl etkilediğinden habersiz, hatta umursamaz bir kızın bana yaşattıklarını sadece düşmanıma dileyebilirim. Sürüm sürüm yerlerde sürünürken bana ne olup bittiğini bilmiyordu. Onu okul çıkışı beş dakika bile olsa görmediğim zamanlar o günü yaşamamış sayıyordum. Eve döner dönmez arıyor, ya annesinden ya da evdeki hizmetçiden, doktora veya terziye gittiğini öğreniyordum. Sevgilisi ile olduğu düşüncesi beni harabeye çeviriyordu. Doktora kontrole bile gitse başına bir şey gelecek fikri beni darına- dağın ediyordu. Ben onun için yaşamaktan öte onu yaşıyordum. Ve o bunu bilmiyordu. Defalarca kafamda söyleyeceklerimi tekrar ediyor olmama rağmen onunla konuşurken ilkokul çocuğundan farklı değildim. Kelimeleri gevelerken yüzüm kızarıp duruyordu. Bir anlatabilsem, söyleyebilsem ona, onu ne kadar sevdiğimi nasıl da rahatlayacağım. Bir erkeğin bir kıza “seni seviyorum” demesi filmlerde ne kadar da basit gözüküyor, oysa iş yapmaya gelince bayağı zor. Kelimeler kafamın içinde ağzıma düşmüyor. Tanrı’ya etmediğim kadar dualar ediyor ve tek taraflı bir sürü anlaşmalar yapıyorum. Etel’i bir tavlarsam, onu kendime âşık edersem şunu veya bunu yapacağım. Söz veriyormuşçasına ne yeminler ediyor-

rum. İlk defa birini tavlamam bu kadar uzun sürdü. Ne olacağını bilmeden, sonunu düşünmeden hislerime teslim olmuş, tek taraflı bir ilişkiyi yaşıyorum. Acı bana ne olur? Bu ıstırap daha ne kadar sürecek? Tanrım sana inancımı yinelemem için ne olur bana bir mucize daha göster...

Edebiyat şubesinden Buket adlı bir kız kendinden üç yaş büyük bir çocukla çıkıyor diye okul çalkalandı. Ne yaparlar anlamıyorum. Utanmasa hemen evlenecek. Tanrı bilir, mezun olur olmaz söylenir bu kız. Farklı bir moda başlatıyorlar hiç hoşuma gitmiyor. Benim kendimden üç yaş küçük, orta sondaki kızlarla dolaştığımı düşününce gülmem geliyor. Mati bile iki yaş küçük olmasına rağmen bebek gibi gözüküyor gözüme. Pamuk şeker, elma şeker veya dondurma yemeye mi çıksam onlarla, ne yapsam? Dünya değişiyor galiba, ben sadece seyirci kalıyorum. Bakalım ne olacak?

Konu edebiyattan açılmışken, bu hafta işlenen konu Mevlana'ydı. "Ya olduğun gibi görün veya görüldüğün gibi ol" demiş. Düşündüm, hem de bayağı uzun bir süre aklımı kurcaladı bu laf. Söylendiği kadar basit değil. Erkek arkadaşlarımla yanında olduğum gibi görünsem, hassaslığım ve romantikliğimden dolayı rezil rüsva ediyorlar. Kızların yanında görüldüğüm gibi olduğumda ise böyle maço tavırlara ilk başta pek tav olmuyorlar. Hiçbir işe yaramıyor yani. Anladığım kadarıyla adamına göre muamele yapmak lazım. Zafer esprili olmanın yanında bu tip tüm güzel sözleri de bilir ve yerinde kullanır. Derdimi biraz ona açtım. Hak verdi. Edebiyat parçalamayı da çok sevmesine rağmen notu o kadar matah değil. Nedendir acaba?

Noel zamanı geldi, Can yuvasına döndü. Evimize bir anda can geldi, ev canlandı. Aslan abim bana bir sürü Pancaldi, New Man ve YSL marka gömlek ve pantolonlar getirdi. Düşünmesi yeter de-

meyeceğim. Hatta bana toplam sekiz parça hediye almasına rağmen odadan çıkar çıkmaz valizini karıştırıp kendine aldığı eşyalarına baktım. Babamın yolladığı para konusunda fikrim yoktu. Ne de olsa kaldığı ev, okul parası, cep harçlığı derken giden para toplanınca yüklüydü. Halam desen mutlaka bu zaman zarfında onu teselli etmek için bolca cebini kollamıştır. Can tam bir yabancı gibi sarıldı hepimize. Bizler onu çok özlemiştik. O bizleri tepeden tırnağa süzerken sanki uzaylıymışım hissini yaşattı. Ulan topu topu dört ay yurtdışında yaşadın, ne kadar değişmiş olabilirsin ki, diye içimden ona kızıyordum. Fakat bir şey vardı. Konuşması, bizi dinleyişi, araba ile havaalanından dönerken etrafı seyredışı farklıydı. O kabul etsem de etmesem de artık buralı değildi. Nereliydi? Tanrı bilir. İngiliz olmadı ya! Akşamına annem sevdiği veya özlediğini düşündüğü tüm yemekleri (sucuklu kuru fasulye, perde pilavı ve çoban salatası dahil) yaptı. Buna rağmen Can arkadaşları ile buluşmak üzere çıktı. Gördüğü ilgiye imrendiğimden, “Annen senin için bu kadar uğraştı sen dışarı mı çıkacaksın?” diye babamın yerine ben ona çıkıştım. Böyle havaya girmesi, tipinin değişmesi, kendinden emin dimdik duruşuna hayran olmuşum. (Saçları yele gibi omuzlarına düşmüş, kış vakti güneş gözlüğü takmış, içi kürklü gocuğuyla İtalyan mecmularından çıkmış mankenlere benziyordu.) Kıskançlık hissini oldum olası sevmiyorum, beni yıpratıyor. Kibir ve hırstan bir farkı yok. Aynı bokun suyu her üçü de. Ne yapsam ne etsem de onları başımdan savamıyorum. Ben onları değil de onlar beni kontrol ediyor.

Vedat da tatil için Türkiye’ye geldi. Mati’nin namına seviniyor olmama rağmen özellikle onu görmesem de olurdu. Geldiği gece aradı. Sesini duyunca ne yalan söyleyeyim sevindim. Nasılsa iki haftalığına burada, illa ki beraber olacağız.

Can on gün boyunca yedi, içti, sıçtı ve arkadaşlarıyla keyif yaptı. Onu yolcu ederken annem hüngür hüngür ağladı ve dönüş yolunda hiç durmadı.

Bu arada Vedat'la ilk karşılaşmam çok garipti. Hani bazen iki erkek birbirini yanaktan öperken veya sarılırken tuhaf olur ya, öyle bir şey yaşadım. Sanki bir saniye daha fazla sarılı kalsam adım top diye kalacak endişesine benzer bir şeyi hissettim. Gözleri doldu. Hepimizi özlemiş olduğu belliydi. Aramıza zaman girmemişti sanki ve sohbete daldık. Onu aramıyor olmamdan yakındığında ben de kötü oldum. Vaktim yok, dersler ağır ve buna benzer bahaneler uydurdum fakat bana bakışlarındaki garipliği sezdiğimde iyi hissetmedim. Bu konuda da hiçbir yorum yapmadım. Neredeyse her gün evden beni aradı. Okulum olduğundan hafta içi çıkamıyorum, dedim. Önünde sonunda iki hafta sonu görüşecektik. Zavallı, okul şartlarını anlattığında kendi halime şükrettim. Sabahları soğuktan ve ilgisizlikten yataktan kalkmak bile istemediğinden bahsetti. Hayat boyu yetecek kadar dualar öğrendiğinden de şikâyet etti. Akşamları ise iki laf edecek kimselerin olmadığını, birilerini bulduğunda ise onu anlamadıklarını anlattı. Benimse, eve döndüğümde, istediğim takdirde, sarılabileceğim bir annem ve babam vardı. Orada tek başına odasına dönüp geceleri ağladığını söylediğinde mutlaka her hafta mektup yazacağıma dair söz verdim. Eminim Can da benzer şeyler yaşıyor fakat üzülmeyelim diye bize anlatmıyordu.

Yeni yıla girmeden bir gün evvel ailece Londra'ya gittik. Hem senelik çıkış hakkımızı kullanacak hem de Can'ın kaldığı ev ve okulu ziyaret edecektik. Ne de olsa bir süre sonra ben de yanına gidecektim. Uçakta yanıma kocaman memeli bir kadın oturduğunda, resmen öküzleri andıran bir şekilde onları dikizledim. Yanımda bizimkilerden biri olsa hemen esrimi oturtacaktım. “Hanımefendi dördümüz beraber mi uçacağız?”

Yılbaşı gecesini halamın evinde kutladık. Bankacı birkaç çiftin katıldığı gece hem lüzumsuz hem de sıkıcıydı. Ardından Can'la beraber geceleyin ikimiz Londra sokaklarında dolaşırken ne yapmak istediğimi sordu. “Beni sex shop’a götürür müsün?” diye içimden geçeni dile getirdim. “Daha önce hiç gitmedin tabii, değil

mi?” deyip sırtıttı. Yalnız başımıza dolaştığımız yetmiyordu, artık koca adamlar gibi seks eşyaları satan dükkâna girecektik. Kalbim küt küt atarken vitrinine bile baktığımda yüzümün kızardığı dükkâna siyah plastik perdesini açıp girdik. İçeride bizden başka üç kişi daha vardı. Kimsenin beni tanımasına imkân yoktu. Yine de gören birinin anne veya babama söylemesi beni ne duruma sokardı diye aklımdan geçiyordu. Mecmua ve dergiler dışında videokasetleri, rengârenk çoğu devasa boyda plastik erkek organları ve şişme bebekler vardı. O bebeklerden bir tane mutlaka alacaktım. Ancak Can’ın yanında değil. Mecmualara göz gezdirirken utancımдан çok kötü hissediyordum. Sanki her gün gelmek fırsatım varmışçasına elime gelişigüzel gelen ilk dört mecmuayı alıp kasaya yöneldim. Satıcı adamın suratına bakmadan parayı uzattım. Siyah plastik poşete koyduğu dergileri aldım. Rulo yapıp paltomun iç cebine yerleştirdim. İlk fırsatta valizime koyup saklamak niyetindeydim. Nadya’dan da gizlemeliydim. O kadar kumaz ve meraklı ki, ben evden çıkınca bavulumu karıştırıp kurcaladığını biliyorum. İçeride açılan kapılardan çıkan adamları fark ettiğimde ne yaptıklarını Can’a sordum. Bana odalarda film seyrettiklerini söyledi. “İçeride tavuğu öldürüp yılanı boğuyorlar,” dedi. (Otuzbir çekmek İngiltere’de böyle anılıyormuş.) Sonrasında Picadilly’de gelişigüzel bir bara girdik. Yaşımı soran olmayınca hoşuma gitti. Bar sandalyelerine oturup bir viski istedim. (Tabii söylerken whisky gibi söyledim. Ağzımı da biraz aksanlı olsun diye yamuklaştırdım.) Gelen içki iğrençti. Can’a tatmasını söyledim. Çıkmadan önce dişlerimi fırçaladığımdan acaba tadı kötü mü gelmişti bilmek istedim. Can’ın da suratı ekşidi. Çokbilmiş barmene, ne istediğimi anlatmaya çalıştıktan sonra adının Scotch whisky olduğunu öğrendik. Meğer bana getirdiği Bourbon whiskeymiş. Whisky ve whiskey farkını öğrenmiş olduk böylece...

Çıkışta sokağın ortasında dizilip iş bekleyen kadınları gördüğümüzde, Can, “Bir tane ayarlayayım ister misin?” diye sorunca şaşırdım. İlk defa bu konu hakkında benimle konuşuyordu. “Nerede yapabilirim ki?” dediğimde o saatte çok seçeneğin kalmadığını söyledi. Yine de kadınların yanına gidip onları yakından inceleme fırsatını bulduk. Hepsi çok genç ve güzeldiler. Abim, “Ne kadar?” dedi, ikimizin de beğendiği kadın, “Ne arzu edersiniz?” “How

about half and half?” diye bir teklifte bulundu. Birbirimize alık alık baktık, söylediğinden tek kelime anlamadık. Açıklamasını istediğimizde, kızgın bir tonda, “Half suck, half fuck,” dedi, yarı ağzına yarı içine almaktan bahsettiğini öğrendik. Sadece laf salatası yaptığımızı anlayınca uzaklaşmaya başladı, daha önceden duymadığım yeni birkaç küfrü duydum. Yol boyunca Can’ın yaşamış olduğu maceraları dinlediğimde bir an önce buraya gelip yaşamayı arzuldum. Benim bu konuda anlatacak bir şeyim halen yoktu.

Etel’den ayrı kalmak düşüncesi de beni mahvediyordu. Beraber olsaydık, el ele dolaşmak ne de güzel olurdu. Kur evladım, hayal kurmaya devam et... Gizlice, halamdan izin almadan onu bir-iki sefer telefonla aradım. Aramıza mesafe girdiği hemen belli oluyordu. Ondan uzaktayken onu bir daha göremezsem ne olur düşüncesi beni çok üzdü. Ona ilk defa “seni seviyorum” dediğimde umarım arkadaş gibi söylemediğimi anlamış olsun. Bir daha yanında iken bu cesareti nasıl toplarım bilmiyorum. Evet, ETEL SENİ SEVİYORUM VE SONSUZA KADAR DA SEVECEĞİM.

Yazıldığı kadar söylenmesi de kolay olsaydı bu meretin elbet ben de söylerdim. Londra ve Brighton maceramız güzel geçti. Akılım fikrim Etel’deyken gidip bir şişe Guerlain Shalimar aldım. Avucumun içine sıktım. Kokuyu başkası almasın diye dua ediyordum. Resmen kadın kokusuydu... Ayrılık ne kadar da zor geldi bir bilseniz. Hele onun üzerinde hak iddia edecek durumda değilken benim bunları hissediyor olmam komik geliyordu. Bana acımayın. Mete haklıydı. Haklıymış ayı. O bile anlamıştı, ben şimdi anlayabiliyorum. Trendeyken, eve döndüğümde arayıp bağıra çağıra, yalvar yakar, onu sevdiğimi, ona âşık olduğumu görmese de dizlerimin üstüne çöküp söylemeye karar verdim. Umurumda değildi benim hakkımda ne düşündüğü veya ne düşüneceği. Söylemesem pişman olacaktım. Ya söylemeden ölürsem diye kendimi perişan ediyordum. Ne işim var buralarda, diye soruyordum. Neden ondan uzağa gitmiştim? Kalsaydım güzelim İstanbul’da ne olurdu sanki? Onunla beraber her yer güllük gülistanlıktı. Gün sayıyordum dönmek için. Nadya salağı da, “Sen âşık olmuşsun,” dediğinde ona da kızdım. Bunu benim biliyor olmam iyi hoş da başkasının söylüyor olması beni kızdırıyordu. Sanki gizli dünyamı ve benim sırrımı

benden izinsiz ortaya çıkarttıkları duygusunu yaşıyorlardı. Aslında ta kendisini yapıyorlardı. Kızımamın sebebi ise başkaydı. Âşık olduğumu kabul edersem ve kim olduğunu öğrenirlerse, ya bana yüz vermezse diye kendime yediremiyordum. Ya benimle çıkmazsa? Herkese rezil olmaktan korkuyorum. Bu kadar basit... Gurur meselesi yapıyorum. Ayıp değil ya insanım sonuçta. Oldum olası bunu söyleyenlerden nefret etmişimdir, sanki insan olmak bir mazeret. Bak gör ki yeri gelince nasıl da kullanılıyor.

Bu sıralar Santa Esmeralda grubunun yeni bir şarkısı Londra'yı sallıyor. "Don't let me be misunderstood." Bu benim hislerimi dile getiriyor. Etel, please don't let me be misunderstood*. İşin aslı beni anlamamı yetecek. Ah, lanet olsun bu duyguya, aşka, âşık olana, âşık olunan kıza, her şeye ve herkese lanet olsun. Bu mudur yaşamak, bu mudur hayat Tanrınızı severseniz? Bitsin artık yeter dayanamayacağım. Ne olacaksa olsun. İnceldiği yerden kopsun.

Vedat'ı aramak zorunda hissettiğimden aradım. Cumartesi günü bizi ziyarete geldi ve Nadya'da kaldı. Onun için, olanlar için kötü hissediyordum fakat değişmişti. İngiltere'nin ona yaramadığı belliydi. Karşılaşmamız şöyle oldu: Tam çağırdığım asansör geldiğinde, Vedat güvenlik (aslında kapıcı anlamına gelen İngilizce "doorman" diyorlar) görevlisiyle konuşuyordu. Görmezden geldim. Hızla, koşar adım asansöre yaklaştığında düğmeye basıp kapıyı açabilecekken bilerek açmadım. Nedenini hâlâ bulamadım. Onun dokunmasıyla kapı açıldı ve bir an için ne yapaçağımı bilemedim. O ise yıllardır görmediği bir sevdiğini bulmuş gibi öpüp sarıldı. Bu ülkede erkeklerin yanaktan bile olsa öpüşmediğini biliyordum. Daha bir hafta önce görüşmüştük. Gerçi çok içtendi. Olmamasını arzu ederdim. Akşam da fazla oda olmadığından Can, Vedat ve ben tek bir yatakta yattık. Can bizden geç geldiğinden önce biz yatağa girdik. Bacağıma değmesin diye battaniyeye sarmaladım. O kadar uğraştım ki yanımda kor gibi yanan demir var sanırdınız. Anlamamasına imkân yoktu. Çok uykum olduğunu söyleyip konuşma faslına fırsat vermeden uyudum. Acep onun akıldan neler geçiyordu?

* İngilizce, lütfen beni yanlış anlama.

Londra'dan döndükten sonra haftalarca kayda değer pek bir şey yaşamadım. Etel'in beni özlemiş olması ve benim yokluğumu hissettiğini söylemesi kendimi iyi hissetmemi sağladı. Daha ne kadar bu tek taraflı ilişkiye dayanabilirim bilmiyorum. Vedat'tan aldığım mektupta, "Beraber geçirdiğimiz hafta sonu, tüm kaldığım süre içinde en iyi zamandı," diye yazdı. Sevinsem mi üzülssem mi bilemedim. Bir akşam çıktığımızda Can bile bana olan tuhaf bakışlarını yakaladı, "Sende biraz yumuşaklık mı var oğlum?" dedi. İkimizin de yüzü görülmeye değirdi.

Okulda sempati puanlarını toplamaya devam ediyorum. Arkadaşlardan tabii hocalardan değil. Edebiyat dersinde kısaltmaların açılımlarından bahsederken, hoca T.B.M.M.'nin açılımı nedir diye başlamış, B.M., M.I.T., A.B.D., U.E.F.A., P.T.T., derken uzadıkça uzamıştı. Sinirlerin gergin olduğu bir anda İ.E.T.T.'nin ne olduğunu sorduğunda, fısıldadığımı zannedip, "İbnelik etme taksi tut," dedim. Millet yerlere yuvarlanıp katıla katıla güldü. Rasim Hocam duymamış olsa gerek, beni ayağa kaldırıp, "Neymiş bu kadar komik olan espri, söyle ben de güleyim," dedi. Hiç tereddüt etmeden, onun espri anlayışını çok iyi bildiğimden, "İneklik etme taksi tut, hocam," diye tekrar ettim. "Evet, gayet komikmiş," demekle yetindi. Belki yıllıkta falan bir yerlerde kullanacak. Yoksa neden gülmedi, anlam veremedim. O gün koridorlarda esprim ağızdan ağıza dolaşmaya başladı.

Bu tip esprileri yaptığımda sonradan herkes kullanınca pazar malına dönüşüyor. Benim çıkarttığıma dair elimde hiçbir kanıt kalmıyor. Aynı şekilde İngilizce güzel bir lafım var, henüz kimselere söylemedim. Yeri gelince kullanacağım. "Life is a joke, only if you get it. The life and the joke."* Amma da laf değil mi? Güzel, çok güzel, sizi bilmem ancak benim hoşuma gitti.

Diğeri de "life is a yoyo, just like the initials of you're on your own" tam tercümesi olmasa da Türkçe anlamı hayat aynen bir yoyo gibidir. İniş ve çıkışları, güzellik ve çirkinlikleri içerir. Yoyonun

* İngilizce, hayat bir şakadır ancak sadece onu anlayan için.

renkli, ışıklı, süslü veya keyifli olması ise size bağlıdır. Bu daha da güzel laf. Aferin bana. Başkasına söyleyemediğim için kendimi takdir etmek durumundayım. Her ikisi de ne kadar doğru, nasıl da gerçek değil mi?

Bunları not etmemin asıl sebebi onları sahiplenmek istediğimden. Her gün defalarca duyduğum atasözlerini kimin söylediği bilinmiyor. Hiç kimse sahiplenmemiş. Yabancı devlet adamlarına, filozof ve yazarlara baktığımda hepsi sanki söylediklerini tescil etmiş ve nesilden nesile onların adlarıyla aktarılıyor. Bu lafların benden çıktığı bilinsin.

Hal ve gidişat bundan kötü olamaz derken olabiliyordu. İngiltere'deki medeniyetten sonra burada artık benzin hiç yok. Hastane ve işyerlerinde kaloriferler kapatılıyor. Okulda da bokumuz donuyor, ayıptır söylemesi. Ceketin içine yünlü kazak giymeme rağmen palto ile oturduğumuz dersler oluyor. Daha ne kadar sürecek bu çile?

İyi haber, Etel ve ailesi geçen yazı şehirde geçirdiklerinden bu yaz Burgazada'ya taşınmaya karar verdiler. Bana yol gözükecek anlayacağınız. Her yaz Çeşme'ye gitmeye alışık olan ailesi bakalım adayı sevecekler mi? Hay aksi, bu yaz Foça veya Kuşadası Club Mediterranea'ye gitmek istiyordum. Son gidenlerden biliyorum, çalışanları, müşterileri, geleni ve gideni her an seks yapıyor-muş. Havasında veya denizinde insanları etkileyen bir güç varmış. Ahalinin çoğu birbirine veriyormuş. Neyi olacak, kıymetli kumbarayı... Neyse, bunlara kafa yormak için çok erken. Önümde kos-koca altı ay var. Halen kendimi derslere veremiyorum. Kamem fena değil. Benim derdim üniversite giriş sınavı ve alacağım puan. Mutlaka döviz puanını tutturmam gerekiyor. Burada kalmaya ve küflenmeye hiç mi hiç niyetim yok. Can rahat içinde yaşarken beni burada tutacak olan tek şey Etel. O olmasa bir dakika bile tereddüt etmez giderdim.

Olabilecek en güzel şey oldu. Tanrım dualarıma cevap verdiği ve bana bir kez daha mucizeni gösterdiğin için teşekkür ederim. Dün-

yada benden mutlu, benden şanslı bir başka kul yok biliyorum. Mart sonu itibarıyla Etel ve ben resmen çıkıyoruz. Resmen dediğim, sevgilisinden ayrıldı ve biz beraberiz. Henüz kimselere duyurmuyoruz. Gizli çıkıyoruz. Bu kadar kısa süre içinde ayrılıp kendine başka birini buldu demesinler diye öyle karar verdik. O kadar fark etmiyor inanın. Benden hoşlandığını bilmek bana yetiyor. Birilerine anlatmak ihtiyacını da duymuyorum. Söylemesem de olur. Zaten Nedim’le Murat tahmin ediyor. Üstüne üstlük sevgilisinden ayrıldığını duyduklarında, ona karşı neler hissettiğini çok iyi biliyor olmasına rağmen, Nedim “Etel tam evlenilecek bir kız, sen onunla çıkamazsan ben şansımı deneyeceğim,” dedi. Onu bozmak fırsatını yakalamış olmama rağmen kimseye henüz teyit etmedim. Sadece Mati ile paylaştım. O benim can yoldaşım, sırdaşım. Onunla öyle bir yakınlığım var ki, hiç kimse ve hiçbir şey arasına giremez. Bu kadar kendimden emin konuşabiliyorum fakat benden hoşlandığını da biliyorum. Gerçi bu sıralar Vedat’la aram pek iyi değil. Beni aradığında evde olmadığını söylettirip geri aramıyorum. Artık eskisi kadar konuşmuyoruz. İçimden gelmiyor. Burada olmadığına bazen o kadar memnunum ki anlatamam. Fark ettiğim en önemli şey ise Vedat’ın bana olan bakışlarının değiştiği. Londra’dayken kızgın, kin ve nefret doluydu. Nedenini bilmiyorum ve açıkçası bilmek de istemiyorum. Başına kötü ne geliyorsa benden biliyordu. İşin aslı, olayı büyütmeyi veya konusunu açmayı hiç mi hiç arzu etmiyorum. Kendini yesin bitirsin ne yapayım? Bana ne? Etel duyarsa, bana ve bize ne olur diye düşünmedim değil. Nasıl kendimi aklarım? Olanları nasıl açıklarım ki? Bir bu eksik... Vedat’ın bu kadar aptal olacağını beklemiyorum. Mati’nin bana olan duygusal bağlılığı da, abisinden ayrı olmasından kaynaklanıyor. Benimle beraber olduğunda beni abisinin yerine koyuyor ve farkında değil. Benden hoşlandığını sanıyor. Üzülüyorum onun namına... Elimden hiçbir şey gelmiyor. Etrafta adam mı kalmadı, abi-kardeş beni buldular. Mati’ye sırrımı vermemin asıl sebebi Vedat’la konuştuğunda ona söyleyecek olduğundan emin olmamdı. Bilsin de beni rahat bıraksın. Nefes aldırıyor. Varlığı bile rahatsız ediyor. Ölse de kurtulsam diye düşündüğüm oluyor. Fena mı olur? O da, sırrımız da beraber gömülse gitse ne iyi olurdu...

Çevremdeki on yedi yaşındaki kızlardan bazıları nişanlanmaya başladı. Anne babaları utanmasa okuldan alıp bir an önce evlendirecekler. Tevekkeli değil “Oğlan doğuran övünsün, kız doğuran dövünsün,” demişler. Sanki kıza bakmak başa bela, hemen evlendirip kurtulmaya çalışıyorlar. Gerçi kız ailelerinin hep başka dinden birine tutulma korkusu taşıdıklarını duyuyorum. Fakat olan biteni anlayamıyorum. Yeni öğrendiğim konu, nişanlanınca birlikte yatağa girmek serbestleşiyormuş. Tam serbest olmasa da göz yummak mümkün oluyormuş. Annemler konuşurken duydum. Herif uzun süredir çıktığı kızla yatmış diye “Hemen bir nişan yapsın bari, kızın adı kötüye çıkmasın,” diyorlardı. Zaten söz, nişan, düğün fasılları nasıl oluyor anlamış değilim. Ben hâlâ beğen ve çıkma teklifi et sürecini yaşıyorum. Söz dediğin ne oluyor tam olarak? Erkek kıızı alacağına söz mü veriyor? Kim bilir? Vereceğim söz sadece Etel’e: “Sana söz veriyorum ki seni alacağım. Ne pahasına olursa olsun seninle bir gün evleneceğim.”

Tavladığımı bilmeme karşın her gün nasıl onun gönlünü alabilirim onu nasıl sevindirebilirim düşünceleriyle geçiyor. Elini tuttuğumda içim kıpırıyor. Parmakları ince uzun, o kadar zarif ki, her birini öpmekten hiç sıkılmayacağım gibi gözüküyor. Okul çıkışında Alâeddin’in dükkânına girip içinde iki kuşun olduğu küçük bir biblo satın aldım. Bizimkiler görse beni bir güzel makaraya alırdı. Bekledim ve Etel gelince çantasının içine gizlice ona yazdığım bir şiirle beraber koydum.

Sen, sessizce yağan yağmur,
Sen, boşu boşuna çalan radyo,
Bıktım usandım sizden.
Güneşten, bahar çiçeklerinden,
Mevsimlerden, aylardan
Her gün ve saatten,
Her şeyden, herkesten sıkıldım birden.
Bir şeyler değişmezse yakında,
Bağırıp delireceğim pis hücremde,

Anlamıyor, anlam veremiyorum
Bana neler oluyor diye.
Bildiğim tek şey sana olan sevgim
Onsuz ve sensiz yaşayamayacağım.
Biliyor, görüyorum sevdiğimi,
Ancak duymuyorum, sevildiğimi...
Seni seviyorum dediğini...

Akşam beni arayınca kadar coşkudan ölecektim. İçimden bir şey dışarı çıkmaya çalışıyordu. Kusacağım gibi hissediyordum lakin çok mutluydum. Şiiri bulunca ne hissetti, ne düşündü diye kafamı yormaktan kendimi paralamış durmuştum. Yemekten sonra aradığında çok mutlu oldum. Konuşmalarımız başta güzel olmasına rağmen sonunda kavga edip kapattık. Ufak tefek saçma sapan şeyler yüzündendi fakat bir türlü onu kontrol edemiyordum. Onu kontrolüm altına almam lazımdı. Vücudunu, aklını, duygularını ve ruhunun tamamını ele geçirmeliydim. Dizginleri elime alıp tutmak istiyordum. Ne zaman kavga etsek eski sevgilisiyle kıyaslıyor ve onun ne kadar olgun olduğunu anlatıyordu. Bu mukayeseler beni kesin bir gün öldürecek. Yine de ondan vazgeçmem. Asla ve asla...

Üç çift cumartesi gecesi Şamdan'a uzun süre önce yaptığımız rezervasyon sayesinde gittik. Sonunda orayı görmek nasip oldu. Başka bir dünyaydı. Etraftaki diğer lokanta, diskotek, müzikholleri veya gazinolardan farklı görünümdeydi. Hepsi bir arada gibiydi. (Gazinolarda görmeye alıştığım görüntü, gündüz vakti kadınlar matinesine annelerle gidip sazlı sözlü şarkılarda kocalarının yanında hanım hanımcık oturan kadınların azıp uzun kalabalık masaların üzerine çıkıp göbek atmasıydı. Bu arada çocuklar annelerinin onları bırakıp gideceğini sandığından eteklerine yapıştırdı. Diskolarda ise küçük ve daha samimi masalar ya da karanlık localarda oturulur, dans için piste gidip kurtlar dökülürdü.) Şamdan'da dekor, eski antikaya benzer koltuklar ve şöminesiyle birlikte rahat ve sıcak bir

evi andırıyordu. Önce aşağıda yemeğimizi yerken, ilk defa salyan-goz ve kurbağa bacağı mönüde görüp yoğurtlu kebab ve köftele-rinden ısmarladık. Daha sonra garson yukarı çıkıp geceye devam edip etmeyeceğimizi sordu. Eğlenceyi uzatmak isteyenler için ma-sa ayırıyorlardı. Öncelik yemeğe gelenlere verilirken, daha sonra boş kalanlara dışarıdan rezervasyon alıyorlardı. Gelenlerin giyim ve kuşamı Avrupai'ydi. Kadınların hepsi sanki Ajda Pekkan'ın evini ziyaret etmiş ve onun gardırobundan giyinmişti. (Görmeyen-lere ne kadar güzel ve zevkli olduklarını bir tek böyle anlatabili-rim.) Bu kadar şık giyimli insanı (özellikle yaşıtlım gençleri) bir arada çok ender gördüm. Yemekler lezzetli, servis inanılmazdı. Si-gara içenler olduğundan, neredeyse her külü silktikten sonra temiz bir küllük önümüze geliyordu. Orada bulunanların en genci bizler olmalıydık. Su servisinin zamanlamasını söylememe lüzum bile yok. Ben, Gordon tonik içtim. İçkileri markasıyla sipariş etmek ar-tık hoşuma gidiyor. Bir de aklıma her seferinde, yazın, markasını söylemeden sipariş ettiğimde kolonyaya benzer tadı olan, yerli ya-pım bir cin verdikleri geliyor ondan olmalı. (Bu anlamsız bir ben-zetme çünkü kolonyanın tadını içmedim ki bileyim.) Masadakiler şarap siparişi verdiler. Nedim kırmızı şaraptan çok anlar gibi, tadı-na baktıktan sonra, "Bu ne?" deyip garsonu azarladı. Başka şişe geldiğinde, rengine, kokusuna ve tadına bakıp başıyla onayladı. Neden yaptığını sonradan sormalıyım. Aptal herifin yüzünden iki şişe parası ödeyecektik haberi yok. Fakat kızlar mest oldu. Yukarı çıktığımızda masamızla ilgilenen garson aşağıdan talimat almış ol-sa gerek, müşterilerin ne içtiğini biliyor, ayınlarından bittikçe geti-riyordu. Gecenin geç saatlerinde ayakta duranlarla mekân ful dol-du. Müzik alıştığımız Fransızca, İtalyanca şarkılardandı ve azıcık İngilizce de çaldı. Yerin sahipleri sırasıyla kolaçan etmeye geldi. İzzet Kohen'i sonunda orada gördüm. Piste en yakın masayı almış ve şişe viski açmıştı. Yaşıtlarımdan bunu daha önce yapan birini görmedim. Sadece babalar yapıyordu. İzzet, esmer tenliydi. Gür simsiyah saçları kaşının hemen üzerinden başlıyordu. Gürden öte fırçayı andırıyordu. İnce ve uzun boyluydu. Siyah ve gür kaşlarının araları açık değildi. (Kavgalı değil "tekkaş"tı demek istiyorum.) Son günlerde hangi kız hakkında bilgi toplamaya çalıştıysam İz-

zet'le çıktığını dile getiriyordu. Hepsine nasıl vakit buluyordu anlamıyordum. Belki de tüm çıkmalarını çok kısa tutuyordu. Masasında tek erkek o olmasına rağmen film yıldızlarına benzer dört kadın vardı. İkisine kol atmış zevkten dört köşe içkisini içiyordu. (Beş kadın olsa beş köşe mi olacaktı?) Sırasıyla birini öpüp diğerinin boynuna yumuluyordu. Eller sürekli hareket halindeydi. O sarılmaların ardından neyin geleceğini düşünmekten oracıkta boşalabilirdim. Sonuçta dördünden birisi kumbarasını ona verecekti. Onun yerinde olmak vardı, oysa Etel'le beraber olduğumdan içim huzurluydu. Mutluydum. Evet, uygun olabilecek tek açıklama bu. "Ben mutluyum." Kol atmış otururken, en az üç şarkıda da dans ettik. Bir ara hangi şarkı bizim şarkımız olsun diye ona sorduğumda, "Sırada çalacak olan parça bizim şarkımız olsun," dedi. Kabul etmem lazım çok yaratıcı bir fikirdi. Adriano Celentano'nun "I want to know" şarkısında sıkı fıkı sarılıp gülümseyerek devam ettik. Nedim'in bakışlarını sürekli üzerimde hissediyordum. Kızlar tuvalete gittiğinde dayanamayıp, "Ne oluyor ulan sana, bilmeyen benim kıza âşıkısın sanacak," dedim. Heriften gece boyunca kıl kaptım. Sözde en iyi arkadaşım olacak! Hesap vakti geldiğinde beklediğimizden daha ucuz çıktı. Her birimiz tek yemek için iki haftalığı vermeyi göze almıştık. O yüzden memnun ayrıldık. En iyisi her hafta için bir masa ayırmaktı. Neme lazım, garsona o kadar yüklü bir bahşiş bıraktık ki, eminim bir dahaki sefere bizi hatırlayacak. Adımı ezberlemesi için defalarca tekrar ettim. Çıkarken vestiyere ve sokak kapısında duran adama da bahşiş verdik. Kral muamelesi gördüğümüz için krallar gibi davranmamız gerekiyordu. Merdivenlerden inerken ilginç bir olaya kulak misafiri oldum. Çocuğun biri hesaba itiraz ediyordu. "Yahu, sadece iki kola içtik böyle hesap mı olur?" dediğinde şef garson kibar bir dille, "Keşke başka şeyler de içseydiniz," dedi. Bu sistem yeni galiba çünkü babamlardan da duyduğum kadarıyla iç veya içme, az veya çok ye, giriş ücreti öder gibi belli bir rakamı ödeyeceksin. Belli ki o çocuğun haberi yoktu. Ne diye itiraz eder veya kavga ederler anlayamazdım. Gecenin tadını çıkarttığını umarım çünkü gelecek sefer içeri babayı girer. Yer, dağ başı sayılan Etiler'deydi, öyle Topağacı'ndan zırt pırt gidip gelmek de kolay olmayacaktı.

Kumbara

Aşk hayatım bir düzene girdiğinden beri eskisi kadar kuvvetli dütülerim yok. Kendimi biraz derslere vermeye başladım. Zamanı geldi. Bazı dersler dışında ödevlerimi bile yapmıyordum. Geçer not alayım yeter diyordum. Üniversite sınavı için eski sorulardan derlenmiş bazı kopyalar elden ele dolaştığında bir tanesini alıp kendimi sınadım. Sonuç iyi değildi. Yok, efendim üç yanlış bir doğruyu götürür, dört yanlış bir doğruyu siler gibi martavallar ortaya atılıyordu. Ne olur sanki üç doğruya bir doğru ekleseler de özgün olsalar? Çok mu fark ederdi? O anda kafama dank etti. “Ya ben bu döviz puanını tutturamazsam? Halim ne olur? Bok yoluna gidebilirim burada.” Kesinkes gitmem lazımdı. İstiyordum İngiltere’yi. Oranın bana vereceği pek çok şey vardı. Can’a bakıp da fark etmemek mümkün değildi. Ne ondan ne de başkalarından geri kalmayı düşünebiliyordum. Henüz zamanı değil. Vakti geldiğinde Etel’den beni beklemesini isteyeceğim. Sonuçta ilk üç ayın sonunda Noel tatili için geleceğim nasılsa. Aslında hepsini düşünmek için çok erken. Yine de aklıma gelip gidiyor. Etel mi, İngiltere mi, sorusuna maalesef yurtdışı cevabını Yürek daha ağır bastırıyor. Zaman her şeyi gösterecek. Benim için hayırlısı neyse o olsun.

Yeni kanuna göre turizm amacıyla yurtdışına çıkış iki yılda bire indirildi. Bu da yetmezmiş gibi yabancı mallar satan tüm Amerikan pazarlarını kapatma kararı aldılar. Lee ve Levi’s blucin, Adidas ve Converse ayakkabıları artık nasıl buluruz bilemiyorum. Can’a işim düşecek.

Her cumartesi sabahı annem vazifeymiş gibi Can’ı telefonla arıyor. Genelde sinagog dönüşü aradığı için ev sahipleri daha geç araması için ricada bulundular. Telefon sesi onları uyandırdığı için sitem ettiler. Buranın saati ile on birde aradığında orada sabahın dokuzu oluyordu. Can ne yapsın? Evde masa başında oturup annemin onu aramasını mı beklesin? Ahizeyi eline aldığı anda karşı tarafı tutturmak da öyle basit bir olay değil. Resmen kırk beş daki-

kaya yakın bir süre çevir babam çevir. Bir annem, bir ben, tuttura-
na kadar sırayla deniyoruz.

Sokaklarda durumlar hiç iç açıcı değil. Cebinde para olduğunu belli edecek şekilde giyinmek bile dert oldu. Yol ortasında durdurup adamı muz gibi soyuyorlar. Sıkıysa bir de itiraz et. Soyulmakla kalmıyor, bir de üstüne dayak yiyorsun. Millet eski püskü, dolapta ne varsa onu alıp çıkmayı yeğliyor. Olacak şey değil. Yine beklenti içindeyiz. Her an bir şey olacak ve hepimiz rahatlayacağız sanki. Bir mucize olabilir ancak. Tanrım ne olur bize bu mucizeyi göster. Evet, ben böyle bir şey bekliyorum. Halam Londra'da bizim durumumuzla ilgili pek de iyi şeylerin söylenmediğini ısrarla telefon-
da tekrarlıyor. Onlar olayı dışarıdan ve uzaktan gördükleri için farklı bakabiliyorlar. Umarım sonunda haklı çıkmazlar.

Bu arada yeni bir bayram adı daha öğrendim. Paskalya tatilinde Can buraya gelmek istediğinde babam lüzumsuz masraf yapmaması için onu Londra'ya Nadyaların yanına yolladı. Biz istesek de oraya şimdilik gidemiyoruz. Yaz ola hayrola, Can o zaman gelecek nasılsa. Paskalya bizim Pesah, Hamursuz bayramına denk geldiği için annem önce bir arada olacağımız için sevindi, sonraysa biraz hayal kırıklığına uğradı. Bayramlarda beraber olmaya hep özen göstermiştir. Can'ın ilk defa bizlerden uzakta kutlayacak olması onu haliyle üzmüştü. Bizim çok umurumuzda değildi fakat annem için önemliydi. Her sene aynı zamana mı denk geliyordu acaba? Öğrenmek lazım. Bu gidişle anne ve babamın çocukları olmadan bazı bayramları kutlamaya alışmaları gerekecek. Veya her seferinde yanımıza gelecekler.

Garip bir keşifte bulundum, kendi hakkımda tabii. Geriye dönüp baktığımda, bu defteri tutarken çoğu kız hakkında düşündüklerimi ve onlarla neler yapmak istediğimi, hatta yaptıklarımı yazmışım. Etel ile ilgili bu konuda hiçbir şey yazmamışım. Tesadüf değil. Ona verdiğim kıymetten kaynaklanıyor. Aramızda geçenlerin hiç kimseyi ilgilendirmediğine karar verdim. Yazarsam kim okuyacak ki? Yine de ona duyduğum saygıdan dolayı yaşadıklarımın tadını

çıkarmak yetiyor. Varsın sonra, ileride unutayım, hatırlamayayım ne yazar. Bir sürü şeyler yapıyor ve yolumda ilerliyorum. En önemlisi, “hâlâ bakirim”.

Yazmakta yarar var, son olarak güle oynaya tek gitmediğim kerhane, pardon randevuevi (aslında ne farkı var, anlamış değilim) Niyet’e gittik. Kadim dostlarımla Amerikan konsolosluğunun önünden geçerken el ayak şakaları yapıyor, espriler patlatıp eğleniyorduk. Binaların hepsi eskiydi, küf ve naftalin kokusunu alır gibiydim. O gün hava da kasvetliydi ve her an bahar yağmuru bizleri ıslatacak gibiydi. Evin pezevengi sokağı kolluyor ve alık alık gezinen, girmeye çekinen tüm saf gençleri kebabçı kapısından içeri buyur eder gibi çağırıyordu. El kol hareketleri de cabasıydı. Her zamanki dört kafadar (içlerinde tek bakir bendeniz olarak, fakat onlar bunu bilmiyorlardı) kendimizi aniden yabancı birinin evinin salonunda oturur bulduk. Köpekler arkamdan kovalıyormuş heyecanını duyuyordum. Etraftaki tüm mobilyalar beyaz lakeden yapılmıştı. Yemek masası, sandalyeleri, büfeler gözümün görebildiği tüm eşyalar bembeyazdı. İçeride lüzumsuz bir hareket vardı. İnsanlar uygun adım yürüyüşe çıkmıştı sanki. Buna karşın kadınların cazibesi Ankara plakası gibi sıfır altıydı. Mal gibi oturmuş, aralarında dedikodu yapıyorlardı. Bacak bacak üstüne atmış oturanından kıcını, memelerini sergilediğinin farkında olmayanına kadar bir sürü tip vardı. (Tabii ki biliyorlardı. Bunun yanında sanki kendi vücutlarını değil de başkasına ait bir eşyayı teşhir ediyorlardı.) Birden fazla seks filmini aynı anda gördüğümü düşünüyordum. Hangi birine bakıp inceleyeyim ve kadınla göz göze gelmeyeyim diye dikkat ediyordum. Çok şişman ve yaşlıca (kırklarında falan) bir kadın –sonradan mama olduğunu öğrenmişim– çalışanların havaya girmesi, bizleri de havaya sokmaları için sigarasından duman üflerken uyarımayı ihmal etmiyordu. Aksanı bir garipti, yabancı birisini andırıyordu. Kime ne girdiği kimin ne soktuğu onun için önemli değildi. Giren çıkandan haberdardı. Fransız olmadığı muhakkaktı. Kibarlığından anladım. “Hadi beyler, yerinizi ısıtmadan kalkın da yeni geleceklere soğuk kalsın,” dediğinde, içimden “Ab-la ben bakirim ve abazayım. Şöyle on dokuz veya yirmilik artiz gibi bir kız yok mu, benim yılanı boğazlayıp, zehrini emsin ve yut-

tuktan sonra da bana cennetin yolunu gösterebilirsin?” sözleri geçiyordu. Ağzım açık kadınları süzüyordum. “Ağzını kapat sinek girmesin,” dedi hazırcevap olanlardan bir tanesi. Odada olanların hepsi, hayatlarındaki en komik fıkrayı duymuşçasına güldüler. Ben tabii o anda süper rahatladım. Şaka yapıyorum, geri zekâlı karı bana kendimi o kadar aşağılanmış hissettirmişti ki, anlatamam. Nasıl kendini iyi hissettirmeydi bu böyle? Hangi bahane ya da yalanı bulup çıkacağımı düşünürken, aradığını bulamayan Zafer’e takılıp kendimi de, canımı da kurtardım. Arkamızdan kadının boğuk sesi duyuluyordu, “Ya seçin ve sakin ya da siktirin gidin,” diyordu. Zafer’le ben, iki kız olsak ancak o kadar, öyle kahkaha atabilirdik. Sokağa çıktığımızda halen katılarak gülüyor, kadınların sesini taklit edip konuştuklarını birbirimize tekrarlıyorduk. Aldığım mecmualar beni idare etmek zorundaydı. Daha ne kadar sürecekti bilemiyorum. Ne yapayım, elbet bir gün ben de çatır çutur birini götüreceğim.

O zamana kadar sabredeceğim. Elden başka ne gelir?

Sınav, notlar, diploma ve telaş derken okul bitti. Yıllıkta bir tam sayfa bana ayrılmış, geri zekâlıyı andıran bir vesikalık resim benden habersiz seçilmişti. (Bu resmi hayat boyu görmek zorundayım. Bakan arkadaşlarım da yıllar yılı beni bu şekilde hatırlayacaklar.) Tüm öğrencilerin resimlerinin altına onlarla ilgili yazılar yazılmıştı. Benim hakkımdakilerle yaşayabilirim. Mezuniyet yemeğine Buket sağ elinde bir yüzükle geldiğinde kızların tümü, görünce sözleşmiş ve bir iki üç der gibi, hep bir ağızdan çığlık attılar. Nişan yüzüğümü, darısı başlarıymış falan da filan. Manyak olmalıydılar. Kim olacak? Anası ve babası tabii. Reşit olmadan kızların hepsi teker teker evlenecek vallaha. Şükür ki bu boktan okuldan, derslerden, hocalardan, sınavlardan kurtuluyorum. Artık benim için yeni bir dönem ve hayat başlıyor. Gencim, akıllıyım, yakışıklıyım (beni tanımayan birinin eline geçerse diye yazmak ihtiyacı duydum), başka ne isteyebilirim ki? Tek bir en-

gel kaldı. Onu da geçtim mi ver elini Avrupa. Aziz geliyor Aziz. Kızlar sıkı durun, geliyoruuuuuuuumm.

Okulda verilen mezuniyet yemeğine annem ve babam da teşrif ettiler. Neden anlayamadım. Diplomam elimde, kıt kafalılar gibi gülümserken, babam gelip beni öptüğünde kıpkırmızı oldum. Kızların hepsi gülümsedi. (Babama mı, bana mı anlayamamıştım.) Gece boyunca başka bir şey de yapmadılar zaten. Ben bej bir takım elbisenin içine beyaz bir atlet giymiş cakamı satıyordum. Bu, ta ki annem kızların yanındayken gelip bana, “Evladım keşke hırkanı alsaydın hava esmeye başladı,” diyene kadar sürdü. Batağa, bataklığa, boka girmiş ve içinde kalmış olmayı yeğlerdim. Annem ne anlar ki? Uzun süre ona kızgın kaldım. Onların partiyi terk etmesiyle eğlenmeye başladım. Zafer ve Onur ceplerinde viski (scotch) getirdi. İkisi de sözleşip küçük rakı şişesine doldurmayı akıl etti. İç babam iç, tüm gece nasıl da keyifliydim anlatamam. Okulun içinde demleniyor olmaktan daha büyük bir zevk kesinlikle olamaz. Kusmak için ilkokul binasının tuvaletlerinin uygun olacağını a karar verdik. İçkimizin tadı ve kokusunda yine de biraz rakı kalıntıları vardı. Neden bilmiyorum rakı ile kan uyuşmazlığım var. Karşılıklı kimyalarımız denk düşmüyor, küs olmalılar. Gecenin gerisini de hatırlamıyorum. Yazmaya değer bir şey olsaydı mutlaka bulurdum. Sonradan da duymadığıma göre başka önemli olay olmamıştır.

Yağan yağmurlara rağmen Büyükkada'ya gittik. Bir sürü eşyayı göçle birlikte yollamıştık. Bizim ev Yeni Yol üzerinde, müstakil, kocaman bahçesi olan bir yer. Tüm ada evlerini ve deniz manzarasını görebiliyoruz. Matiler bu sene Lala Hatun'da bir yer kiralandılar. Eskiden kendi evlerinde otururlardı. Şemsi Molla Sokağı'ndaydılar. Sattılar galiba bilmiyorum. Yine de pek uzak sayılmaz. Yakında Can geleceğine göre Vedat da burada olacak diye düşünmedim dersem yalan olur. İçim kötü oldu. Beni Etel'le beraber göreceği zaman ne düşünecek, ne yapacak merak ediyorum. İçimde bir yanımlı onu özlerken, diğeri onu ezip yok etmek istiyor. Tanıyamıyorum kendimi. Hissettiklerime de anlam veremiyorum.

Bir kızı tavlamadan evvel ve flört zamanı olan duygularımla, o kızıdan ayrıldıktan sonra ona karşı hissettiklerim arasında çok fark var. Bazen o kişiyi değil görmek, görünce kaldırım değiştirmek istediğim oluyor. Bir şey yaptıklarından değil sadece sürelerini doldurmuş olmalıydılar. Nefes alamadığım, daraldığım, küçük bir kutunun içine kısırılmış gibi hissetmekten bahsediyorum. Karanlık ve küçücük bir kutu... Konservenin içinde sıkışıp kalmışım duygusuydu. Vedat'a karşı da aynı his ve düşünceleri taşıyor olmak hoşuma gitmiyordu. Bir şekilde onunla konuşup ilişkimizi, arkadaşlığımızı bir düzene sokmam lazımdı. O zaten dünden razıydı. Hele bir gelsin, konuşacak şeylerimiz mutlaka olacaktı.

Yaz boyunca çıkmak, gezmek ve eğlenmek dışında hiçbir şey yapmadık. Geçen sene gittiğimiz yerlere aynen gitmeye devam ettik. Araya Burgazada yolculuklarını da ekledik. Aman kardeşim, o kulübe girmek ne kadar da zormuş. İyi ki güzel kızlarla gidiyorduk, kapıda duran görevli Haldun Abi zorluk çıkartmıyordu.

Büyükdere Şamdan'a ilk kez gitmek nasip oldu. Bayıldım. Tam anlamıyla süper bir geceydi. Manzara, müzik ve Etel, hepsi inanılmazdı. Etel'e kafasını ütüler gibi, beni bekleyip beklemeyeceğini soruyordum. Bu yüzden de kavga ediyorduk. Ona sorsan, ben orada günümü gün ederken onun burada eve kapanması fikri mantıklı değilmiş. Kafayı yiyeceğim. Benim orada neler yapacağımı benden iyi biliyor sanki. (Haksız da değil. Kafamdan geçenlerin hepsini söylemişti. Aklımı okuyor sandım. Hatta gerçekse diye bir ara onun hakkında aşk ve evlilik konularını düşünmeye kendimi zorlamıştım.)

Söylemem lazım ki halimden çok memnunum ve mutluyum. Etel'le beraber Büyükada'da eşekle, yürüyerek, bisikletle ve arabayla (hepsini yaptık), küçük ve büyük tura çıktık. En komik olay, bisikletle yokuş aşağı giderken başıma geldi. Tatlı yaz rüzgârı yüzüme çarparken sırtarak gittiğimden dışlerimin arasına ufak sinekler girdi. Durduğumuzda ağzımın haline dakikalarca güldük. Sonra büyük tur yolunda durup Madam'ın verdiği tertemiz, taptaze kah-

valtısından yedik, Paylambolu'da yamaçtan aşağı kığımızın üstünde kayarak indik. Çırlıçılak yüzüp kayaların üzerinde güneşlendiğimiz saatler en hatırlamaya değer zamanlarımızdı. Bu nasıl bir duygu? Bu ne biçim bir aşktı? Kendimi her an esir düşmüş, kanım emilmiş, halsiz, bitkin ve çaresiz hissediyordum. Onu görmediğim zamanlar özlüyor, beraberken ayrılacağımız ânı düşünüp kahroluyordum. Beni öpmesine, bana sarılmasına doyamıyordum. Daha, daha, bir daha diyesim geliyor ve kendimi tutup demiyordum. Bu ne zavallı bir durum aslında değil mi? Resmen teslim olmuşum haberim yok. Dizginlerin onda olduğunu bilse bana karşı kullanırmıydı acaba?

Her seferinde ayak parmaklarına bakıp dalmaktan kendimi alamıyordum. Utanmasam teker teker onları yalayıp emeyeceğim (ona bahsini bile açmıyorum. Neyime lazım manyak falan zannedebilir). Elleri gibi zarif, ince ve uzunlar. Ayaklar bir kııda en çok baktığım şeyler listesinde ikinci sırada. Doğuştan gelen şekil ve boyu dışında tımakların uzunluğu, oje rengi, parmak aralarının temizliği, giydiği sandalet, hepsi benim için birer tahrik unsuru sayılıyor.

Başka bir tahrikse Club Mediterranea'ye gitmek konusu açıldığında ortaya çıktı. Etel, o kadar saçmalamıştı ki inanamadım. Ben gidersem kendimi ayrılmış sayabilirmişim. Şayet karşısına beğendiği biri çıkarsa beklemezmiş, tartışmaları oldu. Bahsettiğimiz topu topu yedi gündü. Hafta sonuna bile razı olabilirdim. Bir halt yiyeceğinden değil de, riske girneyi göze alamadım. İnşallah ileride pişman olmam. Nedimler gidecek, yaz sonuna kadar tüm maceralarını defalarca dinleriz artık. Renkli kolye, bilezik gibi para yerine geçen süslemeleri, özellikle kullanmadan geriye getirecekler. Profesyonelce çekilmiş resimleri günlerce göstereceklerdi. Gidenlerden duyduğum yerli veya yabancı, yanık tenleri ve minicik bikini-leriyle ortalıkta dolaşan kızların hepsi yatıyormuş. Cennet diye boşuna reklamını yapmıyorlar. Orası cennet değilse neresidir? Biz yine el tutacağız anlaşılır. Sonunda allem etmiş kalem etmiş, beni beklemek konusunda ikna olmuştu. Yapması gereken en doğru şey buydu. Tabii benim için. İçimden ben orada hayatımı yaşarken o burada beni bekler, döndüğümde de hislerimiz aynıysa çıkmaya

devam ederiz diye düşünüyordum. Üç ay ve iki hafta ayrılık kimi için uzun kimileri içinse kısa bir süreydi. Tatile gitmedim diye ne kıyak istediysen yaptı. Burgazada'da, Kalpazankaya'ya gide gele ağaçlar ve kayalar bile beni tanımaya başladı. Amaçsızca yürüyüp kaç kere güneşin batışını seyrettik bilmiyorum. Her seferinde ilk defayı andırıyordu. Aşk denen bir şey varsa kesinlikle onu yaşadığımı biliyordum. Neredeyse her gün Teras Cafe'ye gidip muhteşem krem şokoladan yemek de yazın bir parçası oldu. Bizim takım sayemde farklı bir adayı tanıdı. Yoksa kimse kılını kıpırdatmayacaktı.

Burgaz seferlerinden birinde, vapurla dönüş yolunda, lüks mevkide otururken masanın yanında duran boş sandalyeye benden en az dört yaş küçük bir oğlan çocuk oturuvermişti. Elleriyle masaya vurarak bilmediğim bir türküyü mırıldanıyordu. Rahatsız olmuştum. Bütün gün güneşin altında, hiçbir şey yapmamaktan yorgun düşmüş ve gerilmiştim. Ona bir şey söylemek yerine kalkmamın daha doğru olacağını düşünmüş, buna rağmen, "Kes şunu!" diye çatmıştım. Herifi tepeden tırnağına süzmüş, ayakkabısının arkasına bastığını giydiği beyaz, kalın çoraplardan fark etmiştim. Aslında benim de durumum benzerdi. Espadrillerimin arkasına basıp dolaşıyordum. Aramızdaki fark kısa kollu tişörtünün içine fanilasını giymiş olmasıydı. Ellerine dikkat ettiğimde tırnaklarının kirli, hatta boyalı oldukları dikkatimi çekmişti. Benden büyük veya daha kuvvetli gözüken biri olsaydı onunla bu şekilde konuşur muydum bilmiyorum. Herhalde sinirimi içime atıp daha sonra çıkarıp patlayacak bir kurban bulurdum. Çocuk benden korkmuş olmalıydı ki, darbuka çalmayı bırakıp bozuntuya vermeden çekip gitmişti. (Lüks mevki fiyat farkını tahsil etmeye gelen görevliyi görmüş de olabilirdi.) Ayağa kalktığında üzerindeki pantolonun bir beden büyük olduğunu ve taktığı kemerin işe yaramayan ucunun neredeyse tam bir tur döndüğünü gözlemlemiştim. Bunu niye yazmak ihtiyacını duydum acaba? Uzun zamandır kimseyle tartışmıyor, kavga görmüyor ve karışmıyor olduğumdan olabilir mi? Çocuk ağzını açsaydı, girişip pataklayacaktım veledi. (Benden birazcık küçük olmasına rağmen onu böyle ufacıkmış gibi betimlemek istedim.)

Bizler gidip gelmeyi sürdürürken, annemler de yine üç çift St. Tropez'e uçtular. Onlara katılmadık. Senelerdir aynı arkadaşlar Byblos Hotel'de kalır, döndüklerinde benzer şeyleri tekrar edip ne kadar eğlendiklerini anlatırlar. Sabahlara kadar Les Caves du Roi'daki dansları, Pampelonne Plajı'nda atılan kulaçları ve Club Cinquante Cinq'de yenilen az pişmiş balığın tadı ve eşlik eden beyaz şarabı dinlemek de cabası olacak. Tanrı vere de bir şefer Brigitte Bardot'a denk gelmesinler. Yanlarında fotoğraf makinele-ri olsa, utanmadan, yüzüsüzce turist gibi onunla resim çektirecek-ler. Bu "tura" katılmak aklımın ucundan bile geçmedi. En son ba-bamlarla Forte di Marmi'ye ve Positano'ya gittiğimde öncelik ve zevklerimiz değıştığını üzülerək görmüşüm. Yaşlıların eğlence şekli ve saatleri nedense başka oluyor. Hayattan tat almayı bilmi-yorlar. Her şeyi daha önce görmüşlerse neden seyahate çıkarlar onu da anlamış değılim. Tüm otel, oda, lokanta, yemek ve zevkle-ri bir başka şehirde yaşadıklarıyla kıyaslayıp birbirleriyle yarış-ıyorlar. Gidilen, görülen, kalınan tüm şehirler ve yapılan seyahatle-rin ortaya döküldüğü konuşmalardan içim daralmıştı. Onlarla bir-likte olmaktan sıkılmışım. Belki de tek çocuk olduğumdan plaj-larda gün boyu sıcak güneş altında kafamdan geçenleri onlarla paylaşamadığımdandı. Aslında bu yerlere onlar olmadan tekrar-dan gitmeliyim.

Grubumuz geçen yazki kişilerden oluşuyor. Üç tane değışik kız eklendi (geçici olduklarını ben biliyorum). Halen, Nedim ve Mu-rat'la, onların deyimiyle, "saravuel"yiz*. Ladino** dilinde konuş-mayı kendi evlerinde olanlardan duyuyorlar. Bense hiç anlamıyo-rum. Vedat'la da aram düzeldi. En azından beklediğim kadar kö-tü değıliz. Mati ilk defa bu yaz biriyle çıkmaya başladı. Abisi si-nirden kuduracak sandım, öyle olmadı. Aksine adamı onayladı. O

* Ladino dilinde iki don tek lastikle bağılı demek, çok samimi anlamın-da kullanılır.

** İspanyolca ile Türkçe'nin karışımı olan, sadece Türkiye'deki Muse-vilerin konuştuğu dil.

yüzden Mati'yi sık göremez olduk. Çıktığı çocuk da bizden küçük fakat ara sıra iskelede akşam çıkma saatlerinde denk geldiğimiz oluyor. Bana bakışı yine tuhaf. Derinden bakıp benim ruhumu gözlüyor sanki. Mati sayesinde içimde tarifsiz zor hisler yaşıyorum. Kıskançlık değil. Doğrusu ne olduğunu ben de bilmiyorum. Haksızlığa uğramış gibiyim. İstesem tabii ki onunla beraber olabilirdim. Problem, onun benim gözümde halen bir çocuk olması. Vedat dışında grupta hepimizin bir kız arkadaşı var. Çoğu, yaz başında çıkmaya başlayan çiftler. Herkes Vedat'a kız ayarlamak derdine düştüğünde ben de beğendirmekte ısrar ediyorum. Kızlara sarılıp öpüşürken, o yalnız kaldığında ben kötü oluyorum. O takmıyor gözüküyor. Bazen beni izlediğini hissedebiliyorum. Ona acıyorum fakat "o" konuyu hiç açmıyorum.

Yazmayalı çok oldu. Nihayet emelime kavuştum, muradıma erdim. Aklımdan geçenle, olanlar arasında o kadar büyük bir fark var ki ne olup bittiğine ben bile şaşıyorum. İnanamıyorum. Beklediğimden iyi veya kötü değildi sadece başkaydı. Aşkla beraber seks olduğu kesindi. En azından birimiz için... Hem bedenimi hem de ruhumu bir arada hissettiğimden çok yoğun yaşadım. Paylaştığım kişi aynı şeyleri mi hissetti? Sormadım. O gece, ben, bencilce, yalnız kendimi düşündüm. Sefira istediğini elde etti. Ya Yürek ne düşünüyordu? Kafam karıştı. Hoşuma giden bir şeyi sorgulamam gerekiyor muydu? Ne olup ne bitmişti? Bize şimdi ne olacaktı? Bu soruları düşünmek yerine sadece yaşamaya karar verdim. İpin ucu kaçıncaya, zevkin doruğuna ulaşıncaya kadar devam etmek istiyordum. Bakirliğime son vermiş olmanın tadını çıkartacaktım. Öyle ya da böyle bakirlikten kurtuldum sayın seyirciler... (Seyreden başkası yoktu, yanlış anlaşılma olmasın.) Yaşadıklarımın memnunum. Yaptığım doğru muydu değil miydi hiçbir zaman bilemeyeceğim. Anne ve babamın bu kadar öğretisinin yanında başıma gelenleri teraziye koyacak olsam, hangisi ağır basacak görmek istemiyorum. Sonuna kadar keyfimi,

cinselliğimi ve hayatımı yaşamaya kararlıyım. Bir yanlışımla ol-
duysa Tanrı beni affetsin.

Üniversite giriş sınavı sonuçları postadan geldiğinde zarfı açıp üç-dört kez havaya zıpladım. Uçabilsem herhalde o anda uçardım. O kadar mutlu olmuştum ki aklımdan başka kimseler geçmedi. Tüm okul işlemlerimi ve beraber yaşayacağım İngiliz ailenin yerini yurdunu Can önceden halletti. Onayı vermeden evvel gidip bakmayı da akıl etti. Tek bilinmeyen, o evde benimle beraber kimlerin olacağıydı. Birbirinden farklı ülkelerden gelecek toplam üç öğrenciyle yeni hayat yolunda beraberce ilerleyecektik. Şimdi iş sadece uçak biletini almaya kaldı.

Ayrılmadan evvel son gece Etel'in evine ziyarete gittim. Neredeyse tüm geceyi odasında baş başa geçirdik. Anne ve babası bir kez olsun gelip bizi rahatsız etmediler. Sağ olsunlar. Ona sıkıca sarılıp, "Beni lütfen unutma, bana her gün yaz. Ben sensiz bir hiçim," deyip durdum. Gözleri günlerdir ağlamaktan kıpkırmızı oldu ve şişti. Beni askere yolcu ediyor gibiydi. Kalacağım evin telefonunu ve adresini verdim, aralıkta mutlaka geleceğimi tekrar ettim. Hayatımda duyacağım en güzel sözleri bana defalarca tekrarlardı. Ben de inadına bir-iki kez daha söyledim. Hoşuma gidiyordu. Sonuçta onun için daha zor olacağını biliyordum. Ben yabancı bir şehre ve farklı ortama giderken, o aynı düzende tanıdığı kişilerle benim yokluğumu hissederek hayatını yaşayacaktı. Bir yanım üzgünken diğer bir yanımda sevinçten havalara uçuyordu. Tertemiz ve bembeyaz bir sayfa açıyordum. Beni çok iyi şeylerin beklediğini düşünüp kollarımı açmış balıklama atlamaya hazırdım.

BÖLÜM II

GURBET

Elimde iki kocaman bavulla Yeşilköy Havalimanı'na geldiğimizde annemin ağladığını görmüştüm. İçimden “Can giderken ağlamazsın da şimdi ne ağlarsın be kadın,” diye geçmişti. Gitmemi zorlaştırmak yerine kolaylaştırırsa ne olurdu ki? Sormamış olmama rağmen ağlamasının sebebini açıklamıştı. “Artık her ikiniz de yanımızda olmayacaksınız, onun için üzülüyorum,” demişti. Ben de mahsustan, “Fena mı, şimdi istediğiniz balayını yaşarsınız,” diye cevapladığımda ağlaması azalmamış, aksine artmıştı. Bilmediğim kim bilir ne vardı. Belki de sebepsiz sızlanmalarından biriydi.

Can benden bir hafta evvel gitmişti. Ben de yol boyunca heyecandan tuvaletimi yapmaya hiç vakit bulamamıştım. Pasaport kontrolünde sıraya girdiğimde titremeye başlamıştım. Babam kapı gibi arkamda bekliyordu. Sebebini bilmiyorum ancak her an bir eksik evrak veya pürüz bulacaklar ve ben yoluma devam edemeyeceğim hissini taşıyordum. Sokaklarda ve girişte o kadar çok polis ve asker vardı ki bunu düşünmemek elde değildi. Görüntü sivil havaalanını değil de, askeri işgal bölgesini andırıyordu. Bir banka soyguncusu veya teröristmişim de gizli çıkış yapıyor gibiydim. Kendimi üzerinde pimi çekilmiş bir bomba taşıyan anarşist gibi hissederken, damga sesini duymuş, sonra tutmuş olduğum nefesi derin derin vermiştim. Geriye dönüp el sallamış, hemen ardından birinci sınıf yolcuları için ayrılmış olan özel salonun yanında bulunan halka açık tuvalete girmiştim. Tercihimi hep bu yönde kullanıyordum. First class yolcularının zaten salonlarında özel tuvaleti olduğundan bunlar en az kullanılan ve temiz tutulanlar, diye düşünüyorum. Çoğu zaman da haklı çıktığımı görünce içimden buluşum hakkında kendimi kutluyordum. Uçakta yerimi sigara içilen yerde ayırttığımda babamın göz yumması hoşuma gitmişti. Biner binmez uçağın girişinde komik bir olaya şahit olmuşum. İlk sefer uçağa bindiğini tahmin ettiğim toplu bir hanım en öndeki genişçe koltukları görünce, “Ah, ne kadar da rahata benziyorlar. Kimse oturma-

dan boşken bari ben kapayım,” deyip yerini almıştı. Benim arkadaşların kurduğu bir şaka olduğunu düşünüp tuzağa düşmemek için yoluma bakmışım. Uçak kalkar kalkmaz cebimden paketimi çıkartıp bir tane sigara yakmış, kendimi çok önemli hissetmişim. (Bu satırları yazarken defterim elimde üç ay boyunca kalacağım yeni odamda gözyaşları içindeyim.) Hemen anons yapılmış, “pipo ve puro içilmesi kesinlikle yasaktır” sesi duyulmuştu. Kimin aklına uçakta puro içmek gelirdi ki?

Aklımda olsun, bir daha koltuk seçerken koridor veya cam kenarı olmasını şart koşmalıyım. Ortadaydım ve kolumu dayayacağım yer yoktu. Koridorda oturan kemikleri iri kadın ikisini kullanıyordu, cam kenarındaki beyefendi de diğerlerini sahiplenmişti. Benim kollarım önümde ellerim dizlerimin üstündeydi. Hostesi çağırıp hangisi bana ait sormayı düşündüysem de yapmamıştım. İşaret koysalar da inisiyatifi bize bırakmasalar daha doğru olmaz mıydı? Daralmaktan öte camı açsalar kendimi aşağı atacaktım. Biraz aralasalar ve temiz hava girse ona bile razı olabilirdim. Üstüne üstlük solumda duran, akıllı gözüken adam elinde bulmaca kitabı, kendince çözmeye çalışıyordu. Fark ettiğim, bilmediği cevapları arkaya bakarak bulduğu ve üşenmeden bulmaca karelerine yazdığıydı. Sınava girip kopya çekiyor gibi hissetmeliydi fakat onu gözleyen öğretmen yoktu. Binerken gördüğüm şişman kadını geniş koltuktan kaldırmış olduklarını tuvalete giderken fark etmişim. Eminim ihtiyacı geldiğinde hangisi kadın tuvaleti diye soracaktır. İlk defa bindiğimde ben de sormuştum.

Pilot konuşmaya başladığında, “İyi ki Türkçe biliyorum,” demiştim kendi kendime, çünkü gerek aksanı gerekse de parazitten İngilizcesini anlamamın imkânı yoktu. Belki mahsustan ses düzeyini bozuyorlar. “Evet, bayanlar baylar, dışarıda hava sıcaklığı eksi 59 derece,” gibi garip bir cümle de gevelemişti. Neden söylerler bilmem? Dışarı çıkıp gezmeye niyeti olanlar hırkalarını alıp üşümesinler diye midir? Hem mecbur muyuz bu saçmalıkları dinlemeye? Yolcular arasında Türkçe konuşup dudaktan öpüşenler vardı. Bayağı şaşırmıştım. Hava sahasını bile terk etmeden insanların huyları suları nasıl da değişti demekten kendimi alamamıştım. Halbuki ben bir taksinin içinde bile öpüşmekten acizdim.

Uçak bir ara sallanmaya başlamıştı. Öyle böyle değildi. Ben daha önceden uçağa pek çok kez binmiştim. Hem kısa yurtiçi, hem de uzun yurtdışı yolculuklarına çıkmıştım. Yine de o kadar korkmuştum ki, Etel'i bir daha göremeyeceğim düşüncesi aklımdan geçerken Şema* duamı bitiriyordum, "...Baruh şem kevod malhuto leolam vaed." Ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum. Babam korktuğum zaman bu duanın bana yardımcı olacağını öğretmişti. Yardımı da olmuştu. Yolculuktan çıkarttığım ders, en azından uçağın bu kadar sallanıyor olmasına rağmen düşmeyeceğiydi. Gelecek sefer çalkalansa bile kesin hiç korkmam.

Elimde bavullarla Can'ın beni Heathrow Havaalanı'nda karşılayacağını umarken kimseyi görmemişim. Beklemek yerine taksiye binip Victoria Station'a gitmeye karar vermişim. Basit gözüксе de değildi. İngilizce konuşuyor olmama rağmen soru sorduğum adamlardan bir tanesi bana dönüp duyduğum en garip aksanla, "I am sorry, I only speak English,"** demişti. Geri zekâlı, ne olacak. Takside giderken ülkemden, ailemden ve sevgilimden uzak olduğumu düşünüp ağlamıştım. Şoför görmesin diye güneş gözlüklerimi hiç çıkartmamıştım. Vardığımda bavulları taşımak, tren saatine bakmak ve bilet sırasına girip derdimi anlatmak beni ter içinde bırakmıştı. Tanrı'ya şükür kırk dakika sonra Brighton'a giden ekspres tren bulmuştum. Bavullardan birinin üstüne oturup beklemiştim. Karnım acıkmış olmasına rağmen cebimde bozuk para yoktu, bavulları bırakıp döviz bürosunda sıraya girmek de istememişim Aç durmuştum. Tren Brighton'a vardığında içim ve ruhum aynı hava gibi kararmıştı. Can ortalıkta yoktu. Elimdeki adrese gitmek üzere yine bir taksiye binmiş, "Rutland Gardens" demiştim. Neler ummuş neler bulmuştum? Daha geleli dört saat olmasına rağmen tek başıma olduğumu hissedebiliyordum. Tatile çıkmışım gibi bir hissi üzerimde taşıdığımdan her şey yeni, güzel ve keşfedilmek üzere beni bekliyor diye hevesleniyordum. Beni neler bekliyor acaba?

* Musevilerin Allah korusun diye ettikleri bir dua.

** İngilizce, Kusura bakmayın ben sadece İngilizce konuşuyorum.

Hatıra defterimi yanıma aldığım için kendime kızmıştım. Ne olur sanki geride bıraksaydım. Burada başka defterle yeni bir sayfa açabilirdim. Ev sahibem geç vakit gelmiş olmama rağmen aç olup olmadığını sormuştu. Eski alışkanlıkla ben de “Hayır” demiş, ısrar edeceğini düşünmüştüm. Kamımdan çıkan sesleri duymamış olmalıydı. Yanımda bisküvi, şeker veya çikolata da getirilmemişti. Plastik tadında olan uçak yemeğini bile aklıma getirdiğimde kuru ağzım sulanmıştı. Yazık ki yememiştim. Açlıktan ölmezsem iyidir deyip aylarca kalacağım odamın kapısını kapatmıştım. Perdeleri açınca önümde duran ağaçları ve eğilince bahçeyi görmüş, sevinmişim. Sonuçta bir yabancıнын evindeydim. Kendi odamı, evimi, sokağımı beğenmeyip sitem ettiğim tüm günler için pişmanlık duyarak yatağın içine girmiştim. Odaanın içi çarşafın altı kadar soğuk değildi. Taze kolalanmış hissini verse de, buz kadar soğuk ve kaskatıydı. Saatimin alarımını kurup midemin gurultularına rağmen uykuya dalmıştım.

İlk sabah kahvaltıya kalktığımda, annemin aradığını fakat beni uyandırmak istemediklerini söylediler. Ucuz bir otelin lobisine iner gibiydim. Gece arayıp vardığımı söylemek yerine halamlara telefon edip haber bırakmıştım. İleride kim bilir kaç ay boyunca yemeklerimi yiyeceğim salona girdiğimde teni koyu renkli, Arap kılıklı bir çocukla karşılaştım. Birbirimize, “good morning”* deyip önümüze konan sıcak barbunya fasulye, yumurta, ince bir et dilimi ve patateslere bakıp durduk. Etin domuz eti olduğunu söylemiş ve günah diye eklemişti. Türk olduğum için Musevi olabileceğim aklının ucundan bile geçmemişti. (Olsun, bizde de yasaktı nasıl olsa, söyleyip de elime ne geçecekti?) Aç olup olmadığını sorduğunda, neredeyse yirmi dört saattir bir şey yemediğimi söyledim. Dün gece ise yemek teklif edildiğinde ısrar etmesini beklediğimi açıkladığımda Katar’da da âdetin benzer olduğunu, İngilizlerin böyle davranmadığını ekledi. “Sana ne ikram ederlerse, istesen de istemesen

* İngilizce, günaydın.

de hemen evet deyiver,” diye akıcı olmayan İngilizcesiyle tavsiye de bulundu. İlk andan itibaren ev sahiplerine karşı bir ittifak kurduğumuzu hissettim. Birkaç gün sonra Katarlı arkadaşım bir şey istediğinde, aynısından isteyip istemediğim soruldu. (İşin aslı o kelimeyi bilmiyordum.) Onun öğüdünü dinleyip, “Yes, please,”* dedim. Az sonra kadın elinde kalın yün bir battaniyeyle geri geldi. Oysa ki ben yiyecek getireceğini düşünmüştüm. Meğer Hassan geceleri üşüyormuş. Zor olacağı benziyordu, hem de çok.

Sanki en büyük zorluk da kadınlar konusu olacak gibiydi. Böyle düşünmem için bir sebep vardı elbet. Gelir gelmez hayal kırıklığı yaşadım. Bütün kadınların erkeklerle yattığını bildiğimden hepsi bacakları açık bizleri, daha doğrusu benim gelişimi bekliyor olacak diye hayal kurmuştum. En azından böyle bir görüntü ile karşılaşmayı ummuştum. Havaalanından odama girinceye kadar yolda, uçakta, arabada veya trende bir tek tane dahi çıplak kadına rastlamayınca doğrusu biraz şaşırdım ve üzüldüm. Belli ki beklediğim olmayacaktı.

Beklemediğim fakat sevindiğim ilk olay, okulda lisan seviye imtihanına girişim ve dördüncü sınıfa alınmam oldu. Gayet iyi sayılır. Şimdi iş sınıfta güzel kızlar var mı yok mu ona bakmaya kaldı. Her şey iyi giderse bir yıla kalmadan “A Level” okuluna geçeceğim. Bizim lisede aldığımız tüm dersler “O Level”** seviyesinde sayılıyor. Bunların biraz daha üstü ise Advanced Level dedikleri “ileri seviye” oluyor. Elinde olan A Level’lara göre üniversiteye girebiliyorsun. Bizim lise sisteminin Fransız olduğunu da burada öğrenmiş oldum. İlk bakışta sınıfta kayda değer hiç kimsenin olmadığını görünce üzüldüm. İşin beteri sohbet edecek kimseyi de henüz bulmuş değilim.

Okulun birinci günü Can lütfedip sınıfımda beni buldu. Yıllardır görmediğim birine sarılmak bu kadar sıkı sıkıya olabilirdi.

* İngilizce, evet, lütfen.

** İngilizce, Ordinary Level, standard seviye ders.

(Üstelik “Bana sırmaşma nonoş sanacaklar,” demesine rağmen sarılmıştım.) Abim, okulun çalışanları, bir sürü öğrenci ve eğitimle enseye tokat samimiydi. Öğlen vakti beni kendi Türk arkadaşlarıyla tanıştırmak üzere Palmeira Cafe’ye götürdü. Yer tipik ve salaş bir yol kenarı kahvesini andırıyordu. Her gün öğlen yemeği için gelip ucuz diye aynı yemekleri yiyorlarmış. Bu, scampi dedikleri bir balık türünün kızartmasıydı. Hiç şüphesiz devamlı onu yemek zorunda olacağımı öğrenmek ve bundan da zevk alacağımı bilmek ileride ne kadar vahim durumlarda olacağımın bariz göstergesiydi.

İlk günlerin heyecanı geçince işlerimi biraz rayına oturtmaya başladım. Derslere gidiş gelişimi otobüsle yapacaktım. Araçlar, İstanbul’da olanların aksine tertemiz ve yepyenydiler. Cüzi bir para tutuyordu ve herkesin oturacağı kadar koltuk vardı. Birkaç kişi de ayakta gidebiliyordu. Talep olsa da öngörülen yolcu sayısından fazlasını almıyorlardı. Zaten kısa bir süre sonra aynı güzergâhta giden başka bir otobüs hemen durağa geliyordu. Fazla beklemeye gerek kalmıyordu. Bizdeki “Fortçulardan” da eser yoktu. Etel, geçenlerde, şehirde otobüse binmek zorunda kaldığında, otururken, bir adamın ona yaslanıp dayandığını söylemiş ve hemen ardından omzunda ıslaklık hissettiğini dile getirmişti. Ne olduğunu anlayana kadar şortlu adam ilk durakta inivermişti. Ayakta veya oturarak, önünde duran kadına dayamak eminim suç sayılıyordur bu ülkede. Her şeyin kuralı vardı ve nasıl oluyorsa bunlar biliniyordu. İnana-sın gelmiyordu. Lakin gözlemlememek imkânsızdı. Trafik aslında ters yönde ancak sürekli düzen içinde yürüyor. Sokakta dolaşırken yol boş ise karşıdan karşıya geçtiğimde intihar edeceğimi sananlar oluyor. Çünkü yerel halk sadece yaya geçidini kullanıyor. Üşenmeden geçide kadar yürüyüp sonra kaldırım değiştiriyorlar. Aynı zamanda pek çok şey sırayla ve millet kuyruklara girmeye bayılıyor. Otobüse binmek için, öğrenci işlerinde, kantinde ve kafede, yani her yerde sıralar var. Sıranın bile sırası var inanmazsınız. Sokakta tanıdık tanımadık insanların birbirini selamlama alışkanlığı da olağan. Fena değil. (İstanbul’da bunu yapsam dönüp sorarlar mı sizi tanıyor muyum acaba diye.) Genelde hava şartları ne olursa

olsun, “Nice weather, isn’t it?”* diyorlar. Güzel hava görmemiş olmalarına rağmen ağızlarına yapışmış bir slogan.

Bazı farklılıkları da dile getirmeden anlamamanın yolu yoktu. Mesela kaldığım evde, yatak odamın duvarında duran koskoca iki çivinin ne olduğunu merak edip “landlady”me** sorduğumda, “Kılıcın için,” dedi ciddi bir şekilde. Şaka yapmadığı belliydi fakat espriyi anlayamadım. Akşam olunca kısa boylu, kırmızı burunlu kocası, elinde ansiklopedisiyle odama geldi, Türkiye diye baktığı yerde eski sultanların resmini gösterdi. Belindeki kılıca benzer bir nesneyle geleceğimi düşünmüşlerdi. (Cumhuriyetin kurulduğunu yalnız biz mi biliyoruz acaba? Akıllı ve bilgili geçinen İngilizlerden ikisinin bilmediğine gözlerimle şahit olmuştum.) Derdimi kibarca anlatmaya çalıştım. Başarabilmiş miydim bilmiyorum. Hepimiz kırk yıllık dostlar gibi beraberce olanlara gülüştük.

Can ve arkadaşlarıyla takılmaya başladım. İlk başta en kolay olan süzgeçten geçmiş kişilerle dostluk kurmaktı. Etel’i birkaç kez sokaktaki kulübelerden aradım. Cebimi madeni bozuk paralarla doldurup denedim. Günlerini telefonun başında geçirdiğini söylemesine rağmen kırk yılın başında hattı tutturduğumda evde olmadığını öğrendiğimde, sinirden barut fıçısına dönüyordum. O esnada kıskançlık beni kemirmeye başlıyordu. Sırada bekleyen biri olunca yerimi verip sonrasında tekrar uğraştığım oluyordu. Aradığımda onu bulmak, ona ulaşmak derindeydim. Oysa beni araması için kaldığım evin numarasını vermiştim. Saat farkını dikkate almasını iki kez tembihlemiştim. Böyle sıkıntılı başlayan konuşmalarımızdan birinin başında, “Beni boynuzlamadın değil mi?” diye espri yaptığımda hoşuna gitmemişti. Onu çok özlemiştim fakat hayat burada da devam edecek.

Yeniliklere şahit olmam da devam ediyordu. İlk defa, burada olanların zevkle yediği, “Fish and Chips” diye bilinen kızarmış ba-

* İngilizce, “hava ne kadar güzel, değil mi?”

** İngilizce, ev sahibem.

lık ve patatesten denediğimde sadece sık kullanılmış yağ ve aşırıya kaçan tuzun tadını aldım. Neredeydi bizim balığımızın tadı veya kokusu? Bunlar çubuk dondurma şeklinde kesilmişti. Ve resmen süngere benziyorlardı. (Ah, canına yandığım levrek ve lüfer balıklarını kimler şikâyet ederek yiyordur şimdi? Çok yakında pisinin de sezonu gelecek fakat bizim haberimiz olmayacak.)

Sınıfımda Portekiz asıllı Miguel diye biriyle arkadaş oldum. İlk günlerde konu seks olmadıysa da hemen ardından açıldı. On yedi yaşındaydı ve bakirdi. Ben olmadığımı gururla söyledim. Laf lafi açarken onların ülkesinde ve İngiltere’de çüklerin özel bir adı olduğundan söz etti. Bizde olan meyve sebze adlarından değildi. George, Moby Dick, Richie, Biggie veya Lucas gibi erkek adlarından seçiliyordu. Ben de birkaç gün düşündükten sonra benimkinin adını “Raoul” koydum. Kulağıma güçlü, kuvvetli, asil ve dimdik bir adamın ismi gibi geldi. Hadi bakalım şansı bol olsun, burnu hiç kuru kalmasın! Sonradan Can’a onunkinin takma adını sorduğumda gayet doğal bir şekilde, “Simba” dedi. Denizci Sinbad’dan ilham alıp koymuş.

Bu arada evde kalan diğer öğrencilerle de kaynaşmaya başladım. Katarlı Hassan dışında, Arjantin’den gelen kız öğrenci Bertha ile Kristina adında İsveçli bir kız vardı. (Hayret bir şey çünkü ben İskandinavların hep Inga, Helga, Olga veya Martha gibi isimleri olduğunu düşünüyordum.) Hepsi benden bir dönem önce geldiğinden bana yerimi yolumu bulmam için yardımcı oldular. Evde tonla kural vardı. İçki yasak, yüksek sesle müzik dinlemek yasak, mutaktan izinsiz yiyecek almak yasak, kız arkadaş getirmek yasak (Bertha ve Kristina için de erkek yasağı vardı), izinsiz telefon kullanmak yasak, hababam yasak da yasak. Herkesin kurallara uyduğunu işittiğimde inanamadım. Biraz hareket getirmeye niyetliydim.

Kristina sarışındı ve güzel sayılırdı. Teni süt gibi beyazdı. Ufakcık yeşil gözleriyle ruhumun en derin yerine kadar baktığını hissedebiliyordum. Okulda ve etrafımda hayatım boyunca görmediğim kadar sarışın kız vardı. İsveç’te esmer hiç olmadığından onlar da tüm Türk, İranlı ve Araplara hayranlıkla bakıyorlardı. Bertha ise tipsizin tekiydi. Koskocaman bir surat, üzerinde sivilceler kaynı-

Kumbara

yordu. Neredeyse yok sayılabilecek kısa boynuyla sessiz ve silik biriydi. İlk bakışta göze çarpan hiçbir çekici özelliği yoktu. İyi bir kalbi olduğuna bahse girebilirim.

Haftalar sonra hepsine alıştım. Geceleri salonda oturup sohbetler ediyor, ev sahipleri hakkında şikâyetleri sıralıyorduk. Havaların soğumasıyla, şöminenin önüne ısıtıcı kondu ve üzerine hakiki bir kumbara bağladılar. Sadece içine atılan parayla odayı ısıtmak mümkündü. Cimrilikleri had safhadaydı. Böyle bir soğuk gece tüm cesaretimi toplayıp Kristina'nın odasına çıktığımda beni gizlice içeri aldı. Karanlıkta ne istediğimi söylememi beklemeden dudaklarına yapışıp benimle öpüşmeye başladı. Sırtımı kapıya yaslamış yiyişiyorduk. O soyunurken devamını getirmesi için, içimden bildiğim tüm duaları okuyordum. Etek ve donunu indirdiğinde, ince kazağı ve uzun, parlak cilalı siyah çizmeleriyle kaldı. Fermuarımı açıp Raoul'u dışarı saldı. Onu okşarken pantolon ve donum yerdedydi ancak çıkartmadım. Nefes alamıyordum veya nefesiz kalmıştım. Boynunu, suratını, ağzını, dilini yalayıp öpüyordum. Dönüp onu duvara dayadım, bacaklarından birini kaldırıp içine girdim. Önce aletimin kafasını elimle tuttum, deliği bulmaya, yeri tanımaya çalışıp sokunca ardından kökledim. Kıcının altından tuttum kucağıma aldım ve işimi bir süre öyle gördüm. Ben onun içine girip çıkarken o bacaklarını arkama doladı. Yorulduğumuzda, açılmamış olan yatağına doğru pozisyonu değiştirmeden yürürken az kalsın düşecektik. Onu sırtüstü yatırdığımda, çıkarmakta olduğu ses dışarıdan duyulmasın diye elimle ağzını kapatmak zorunda kaldım. Çizmesinin uzun topuklarını sırtıma bastırduğunda canım acıyor fakat aynı zamanda hoşuma gidiyordu. Ayakkabılarımı, pantolon ve donumu çıkartıp tekrardan içine girdim. Daha da rahatladım. Duruş şeklimizi değiştirmeye niyetim yoktu. Her iki bacağını ellerimle tutup yanlara açmış pompalıyordum. Geleceğim zaman ne yapmam gerektiğini bilemediğimden onun bir şeyler söylemesini bekliyordum. Geç kalınca içinde patlayıverdim. Şaşırdım. Bu kadar kolay olabileceğini açıkçası beklemiyordum. Hele ilk be-

raberliğimin sarışın bir kızla olacağı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Meğer buymuş, “İşte bu kadar!” diye sevinç naralarını içimden atıyordum. Tüm hayatımı, beraber olup aslında olmadığım kız arkadaşlarımı düşünürken kendi kendime “Aferin ulan, helal olsun kızlar sana!” diyordum. Kabarmaktan göğüs kafesim yerinden fırlayacak gibi hissettim. Yan yana uzanmış, bakışıyorduk. Odaların içinde sigara içmek yasaktı. Yine de camı açıp buz gibi soğuğa rağmen birer tane yaktık. Tadı çok kötüydü. Alışık olmadığımından Dunhill’i içime çeker çekmez öksürük tuttu. Odasında birinin olduğunu anlamasınlar diye elimle sesi bastırmaya çalıştım, nafileydi. Filtresiz Birinci ve Pall Mall dumanını içine almaya alışık ciğerlerim dahi isyan etti. Aslında karanlıkta içmeyi oldum olası sevmiyordum çünkü dumanı görmek bana ayrı bir zevk veriyordu. Gevşediğimiz zaman, Kristina bana dönüp hayatım boyunca unutmayacağımı bildiğim şu sözleri söyledi: “Kendi koleksiyonuna bir kadın eklediğini sanıyorsan aldanıyorsun çünkü ben kendi koleksiyonuma bir erkek kattım.” Vay be! Ne laf be, değil mi? Söyledikleri umurumda değildi. Hele bana bu kadar rahat vermeye istekliyse hiç umurumda da olmayacaktı. Niyetim zaten koleksiyon yapmak değil, en azından şimdilik...

Nihayet bir kızla sonuna, köküne, dibine kadar işi götürdüm. Tüm yaşadıklarım, endişelerim, korkularım sanki o gece son buldu. Uzun yıllar kendime hedef olarak seçtiğim bir şeyi başardığım için kendimle gurur duyuyordum. Yürüyüşümün değişeceğinden emindim. Başka biri olmuştum, erkektim artık. Bağırarak, nara atmak ve kükremek dışında içimden etrafımda olan herkese sıcacık sarılmak isteği geçiyordu. Sarılıp anlamsız şekilde bir sağa bir sola sallanmaktan bahsediyorum. Ne biçim bir histi? Her seferinde bu şekilde mi olacaktı? Bir daha benimle birlikte olmak ister miydi? Bakir olduğumu anlamış mıydı? Ona söylemeli miydim? En önemlisi, “Yatakta iyi miydim?” Benden memnun kalmış mıydı? Sus oğlum, kafanı yoracak bir şey bulma hemen. Bırak tadını çıkart diye kendime telkinde bulunuyordum.

Sonraları aklıma estikçe odasının kapısını tıklıyor ve geceyi beraber geçiriyorduk. Çoğu zaman iki posta kayarken, arkadaşlarımdan bazıları bana maçı kaç kaç diye sormaya başladılar. An-

lamıyordum. “Yani 2-0 mı, 2-1 mi, yoksa 2-2 mi?” diye üste-liyorlardı. Meğer Kristina’nın boşalıp boşalmadığını merak edi-yorlarmış. Hiç dikkat etmemiştim. Kötü olsam benimle beraber olmaya devam etmezdi sanırım. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacak veya ona soracaktım. Belli ki bilmek önemliymiş.

Bahsi geçen gece üşütmüş olmalıydım, birden ateşlendim ve alıştı-ğımın aksine İngiltere’de eve doktor çağırma diye bir sistemin ol-madığını öğrendim. (“No house calls”^{*} diye bağırıyordu telefonu açan anlayışsız kadın.) Ertesi gün ev sahibemden bana ilaç tavsiye etmesini istedim. Zavalıcılık şaşırdı. “Burada sadece doktorlar reçe-te yazabilir,” dedi. Annem, babam, arkadaş veya akrabalarımın ra-hatlıkla hangi ilacı ne hastalık için kullanacağımızı söyledikleri ve kimseye danışmadan eczaneden aldığımız aklıma geldi. Onu din-lemek zorunda kalıp taksiye bindim ve doktorun muayenehanesine kadar gittim. Bekleme odasındaiken masanın üzerinde duran eski magazinlere gözüm takıldı. Çoğu en az bir yıllıktı. İstanbul’dayken de yedi gün öncesinin gazetelerini ve toz tutmuş asırlık mecmuala-rını görürdüm. Sebebi neydi acaba? Doktorlara tıp okurlarken bu konuda özel talimat mı veriliyor?

Kan ve idrar dahil tüm testlerin yapılması gerektiğini söyledi-ğinde ilk başta korktum. Bu kadar alkol, sigara ve kötü beslenme sonucu ne çıkacaktı? (Babamın, tarihi bilinen tahliller öncesinde, kendisini sıkı bir perhize sokup sonuçları iyi çıkartma çabalarını şimdi daha iyi anlayabiliyorum.) Teşhisi koymadan evvel herhangi bir şeye alerjim olup olmadığı sorulduğunda kısa bir süre tereddüt edip düşündüm ve hemen akabinde ağzımdan, “Sikilin” lafı çıktı. Doktor bozması adam anlamadı, ben de aksanımı değiştirip ağzımı yamultup yumultup tekrardan “Sickillin” dedim. Sonra fikrimi de-ğiştirip, “Çükülün” ardından “Pipilin” diye denedim. Utancımdan, onların dilini anlamadığımdan yerin dibindeydim. Fakat bu konu önemliydi. Pas geçemezdim. Aniden, orali bile olmadan, suratını

^{*} İngilizce, “Ev ziyareti yapılmaz”.

bile bana çevirmeden, sakın ses tonuyla, “Penicillin?” diye sormaz mı? Ben sanki bilmiyordum aptal herif, ne olacak? Sadece İngilizce aynı söyleniyor olacağı aklıma gelmedi, tercüme etmeye gayret ettim. (Malum penisin karşılığı erkek cinsel organı oluyor ya! Çoğu deyimler çevrildiği zaman komik oluyor çünkü kimse anlamıyor. İngilizce “Ne o cebinde akrep mi var?” diye hesap ödeneceği zaman sorduğumda Miguel önce cebinde bir yaratığın olduğuna inanıp bayağı korkmuştu. Meğer İngilizcesi çantayı açsan içinden naftalinler mi düşer, diye söylenirmiş.) Nasıl baş edeceğiz bilemiyorum. Öğreneceğiz elbet. Adamların can havliyle bağırmaları bile farklı dilde. Ben canım yandığında, “Aaaaah” diye bağırırken onlar “Auççç” sesine benzer bir şey söylüyorlar. (Kavga sırasında yumruk yiyenin gözü morardı gibi anlattığımda hemen mor yerine siyah olarak düzelttiler. Burada adamın gözü morarmıyor kararıyormuş. Purple eye* yerine black eye** deniliyor.) Bazen de ezbere bildiğimi sandığım şeyler ağızımdan çıkınca farklı bir hal alıyordu. Arkadaşlardan birinin arabasıyla dolaşırken kaldırımda iki fıstık görüp yanına yanaştığımızda “Can I give you a lift?”*** demek yerine “Can I lift you?”**** demiş, aradaki farkı pek önemsememiştım. Belli ki onlar gülmek ihtiyacını duymuşlardı. Sonradan ne dediğimi öğrenmiştim. Bu arada tanımadığı insanların arabasına binen kızların sayısı akıllara durgunluk verecek kadar çok. Otostop dedikleri bu faaliyete pek çok kişi katılıyor. İstanbul’da olsa binmek için bin dereden su getirirler. Bazen haklı oldukları konular var mı diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Burada kimin kimden faydalandığını anlamakta zorlanıyorum.

Kızların tavrı, kendilerine duydukları saygı, konuşma şekilleri bir erkekten farklı değil. Yabancılar dışında etek veya elbise giyen kadına da pek sık rastlamıyorum. Görmeye alıştığımın aksine, ülke-

* .İngilizce, mor göz.

** İngilizce, siyah göz.

*** İngilizce, “Sizi istediğiniz yere kadar götürebilir miyim?”

**** İngilizce, “Sizi kucaklayıp kaldırabilir miyim?”

deki çoğu kadınlar erkeği, erkeklerse kadını andırıyordu. Biri diğerrinin doğal sonucu muydu acaba? Sadece köylerde tarlada çalıştığını görmeye alışık olduklarımın aksine, İngiliz şehirli kadınların çoğu iş güc sahibiydi. Tarifi zor bazı gözlemlerde bulunuyordum. Sokakta, okulda ve evde kızlarla oğlanlar, kadınlarla erkekler sanki eşitmiş gibi muamele görüyordu. Her birine verilen hak ve gösterilen müsamaha bire bir aynıydı. Şaşkınlıkla yadırgıyordum. Dayak cennetten çıkmadır, kızını dövmeyen dizini döver veya kodum mu oturturum laflarını iyice tercüme etmiş olmama rağmen duyan gariptiyordu. Nedenini anlamadım. Bu işi de kurcalamaya niyetim yok açıkçası. Beni aşılıyor. Hassan dışında evde kendime müttefik bulacağımı da sanmıyorum. O bizi gayet iyi anlıyor. Ne de olsa işediğimiz kaplar aynı.

Evde müzik programlarını seyrederken hep, “Top of the Pops” programına takılıyorruz. Erkek diye uzun saçlı kadın giysileriyle Adam Ant adlı şarkıcıyı seyrederken ardından kadın diye kısacık saçlı takım elbiseli birileri sahneye çıkıyordu. Hangisi ne cinsiyetten anlamıyorduk. Sokakta ve okulda da bazen ne kız ne erkek olduğunu kestirebildiğim insanlarla karşılaşıyordum. (Bunlara “Androjen” diyorlar, bana kalsa uzaylılardı.) Kızlar, sıska ve tahta kadar yassı göğüslüyken, erkekler de zayıf ve zarıftı. Bunların ne olduğunu bulmaktansa, onlardan uzak durmak benim için en iyisi diye hemen karar verdim.

Vedat fırsat buldukça arıyor ve yakında beni görmeye geleceğini söylüyordu. Liseyi burada bitirmiş olmasına rağmen “A Level” derslerini, aynı benim gibi iki sene boyunca alması gerekiyordu. Ya Londra’da Nadyalarda kalacaktık veya burada beraber olacaktık. Her ne kastediyorsa artık!

Türk ve İngilizlerin arasındaki farklılıkların sonu yoktu. Fakat her gün yeni şeyler gözlemliyordum. Bizler hayır anlamında kafamızı aşağıdan yukarı oynatırken elin İngiliz’i soldan sağa sallıyordu. Güzel kızlar için, “Tanrı vergisi” lafını sakın “God’s Tax”^{*} diye tercüme etmeyin anlamıyorlar. Onlar “God’s Gift”^{**} diyorlar. Anlaşılan bizdeki vergi burada Tanrı’nın hediyesi sayılıyor. Par-

* İngilizce, Tanrı vergisi.

** İngilizce, Tanrı hediyesi.

mak dediğın ne ki? El, ayak veya hayvan parmağı hepsi aynı değil mi? Meğer değilmiş. Hepsi için ayrı kelime yakıştırmışlar ve kullanıyorlar. Bizim aklımıza neden gelmemiştir acaba? Bir başka çuvaldamam ise, kendimi şık ve yakışıklı sandığım bir gece disko-dayken güzel bulduğum kızlardan birinin yanına gittiğimde oldu. Ateş isteyecekken, “Do you have a match?” diye kibarca sordüğümde şakacı kız, “Yes, my face your ass,” dediğinde beraberinde olan arkadaşlarının hepsi güldüler. Kendimi tam bir aptal, geri zekâlı, hıyar gibi hissedip neredeyse ağlamak üzere eve gidecektim. Sordüğüm soru, “Do you have matches?” olmalıymış çünkü “matches” kibrit demek “match” ise eşanlamlı demek oluyormuş. Sonradan düşündüm de bu kadar espritüel bir kızla aslında beraber olmak ne kadar da güzel olurdu. “Bana eşanlamlı iki kelime bulur musun?” diye algıladığı soruma, “ser.in suratınla benim kıçım” cevabını vermişti. Komikti. Mutlaka benzer yanılgıya düşen birine denk geldiğimde bu espriyi kullanacağım.

Ev sahiplerinin renkli televizyonlarını seyrettiği oda bizimkinden ayrı. Beraber keyif yapmıyoruz anlayacağınız. Onlar hem soğuk hem de acayip mesafeliler. (Evdeki Arap ve Latin Amerikalı gayet sıcaktılar, tıpkı bizler gibiydiler. Kristina’ya ise laf yok, ne yapsa yeridir.) Kendi evimizde alıştığımızın tersine yiyecek bir şeyler ikram etmek yerine, devamlı çay veya kahveye benzer içecek sunuyorlar. Dışarıda da, okul veya iş çıkışı, “pub” dedikleri barlara gitme alışkanlıkları var. Bizde olduğu gibi içki içmek sadece hafta sonuyla sınırlı değil. Saatleri de yok anladığım kadarıyla. Evlerindeki tüm odalar duvardan duvara (böyle diyorlar aslında sadece yerleri) halıyla kaplanmış. En görülmeye değer olan yerse banyoları. Duş yok, küveti doldurmadan yıkanmak çok zor iş. Çünkü biri sıcak diğeri soğuk su akıtan iki ayrı muslukları var. Bunları birbirine bağlayan kısa plastik boru sayesinde küveti doldurup sonrasında oturarak ıslanabiliyorum. Aynı musluklar odalardaki lavabolarda da var. Elimi akmakta olan bir o musluğa bir diğere hızla geçirip, içinde biraz soğuk azıcık sıcak suyu karıştırıp, yüzümü yıkamaya

Çalışıyorum. Sıcağı kaynar, soğuşu ise buz gibi akıyor. Her sabah aynı hikâye. Odamdaki lavaboyu, geceleri, küçük tuvalet ihtiyaç gidericisi olarak da kullanıyorum. Gece geç gelince, odadan çıkıp üst kata giderek su ve sifon sesi ıkartmaktansa odamda işimi görmek daha kolay geliyor. Bu yaptığım yasaklar listesinde yoktu. Bir şey demezler sanırım. Çünkü sifonu çekip su israfı da yapmıyordum. İstanbul’da garsonların tuvalete neden lavabo dediğini şimdi daha iyi anlıyorum. Odamda kasvetli başlığıyla tek kişilik bir ahşap yatak var. Tam karşısında duran çalışma masasının etrafı camlarla çevrelenmiş. Sağımda çekmeceli ve üzerinde antik aynası olan başka bir masa duruyor. Yatağın solunda ise ufak ayna ile odanın en çok kullanılan eşyası “lavabo” var. Perdeler eski, kalın kahverengi kadifeden yapılmış. İnce uzun odanın iç açan hiçbir yanı yok. Sadece camdan dışarı baktığımda yeşilliği, yatarken de biraz göğü görebiliyor olduğumdan kendimi şanslı sayıyorum. Diğer odalar daha büyük. Evin girişine (ana caddeye) veya yan avlu ile bitişik nizam diğer evin pencerelerine bakıyor.

İngiliz televizyon programları acayip eğitici düzeyde. Dünyada neler olup bitiyor öğrenebiliyorum. Madame Butterfly diye bir operayı ilk defa izledim ve lisanı anlamıyor olmama rağmen, sonlarına doğru gözlerimden yaşlar geldi. Tutmak istediğim halde süzüldü. Diğer öğrencilerin yanında yine utanç duygusu tüm bedenimi sardı. Hisli ve romantik olduğumu saklıyorum. Ortaya ıkartmamalıyım diye kendime uzun zaman önce öğrettim. Zayıflık sayılabilirdi. Mutlaka bu opera kasetlerinden alıp odamda dinleyeceğim. Sevgiğim, hoşuma giden bir şeyi keşfettiğimde kimse takdir etmese dahi üstüne gitmeyi seviyorum. Bazı şeylerin de üzerine gitmek bir yana arkama bakmadan kaçıyorum. Geçenlerde okulda arkadaşlarla beraberken hiç beklemediğim bir anda bana, “Sen Yahudi Türk müsün yoksa Türk Yahudisi misin?” diye sorduklarında hiç anlam veremedim. Meğer arasında fark varmış. Biri daha öne ıkmalıymış. Beni tanımaya başladıklarında bu sorunun cevabını kendileri bulacaklar. Nedir bu dinimden çektiğim? Hiç faydasını

göremeyecek miyim? Hep kötü bir şey yapmışım da suçlanıyor-muşum ya da bilmediğim bir konuda itham ediliyorum gibi hisse-diyorum.

Burada hep beraber vatanımızdan, toprağımızdan uzaktaydık. Birlik ve beraberlik içinde olmamız hepimizin hayrınayken nereden çıkarmışlardı böyle bir konuyu anlam veremiyordum. Hemen ardından evde Hassan bana Müslüman olup olmadığını sorduğunda kızgınlıkla dinsiz olduğumu söyledim. (Aslında onun arkadaşlığını kaybetmemek için böyle yaptım.) Umarım bilmeden bir günah işlememişimdir.

Zamanla bir sürü Türk arkadaşlar edindim, her akşam farklı şeyler yapacak bir düzen kurdum. İstanbul'daki tüm arkadaşlardan mektuplar alıyor ve çoğuna cevaplar yazmaya gayret ediyordum. En çok Etel'den geliyordu. Bazı günler açıp okumaya bile vakit ayıramıyordum. Öyle ya da böyle halimden memnundum.

Bazen burada edindiğim arkadaşlarla İstanbul'da olsaydık acaba görüşür müydük diye düşünmeden de edemiyorum. Rotası belirsiz bir gemide, benzer kaderi yaşayan yolcular olarak seyahat ediyorduk. Beraberliklerimizi devam ettirebilmek için kısa süre içinde ortak payda arayışlarını keşfetme derdine düştük. Geceleri sarhoş bir halde uygun adım yürüyüp, “Bir Başkadır Benim Memleketim” şarkısını söylerken zengin fakir, İstanbullu, taşralı, Musevi, Müslüman, Galatasaraylı, Fenerli olmamız fark etmiyordu. Hepimiz milli takımdık. En önemlisi birlik içinde Türklerdik. Sonuçta hepimizin yolu birdi. Farklıydık fakat birlikte yürüyorduk. Burada bir gruptuk. Genç Türkler... Evet, adımız buydu. (Kendimizi yabancılar tanıtırken İngilizcesi olan “Young Turks” diyorduk. Çok hoşuma gidiyor.) Gurbetteydik lakin gurbetçi değildik. Sevdiklerimizden uzakta, bizler gurbet yetimleriydik. Birbirimize sarılmak, destek ve beraber olmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Elindeki imkânları okumak uğruna değerlendiren ve vatan hasretiyle yanan bir gruptuk. Ülkemizde olan bitenin farkındaydık. Ancak hiçbir şey yapamıyor, sesimizi duyuramıyorduk. Yunanlılar, İsveçliler, İranlılar her biri zaten kendi içinde milliyetlerine göre gruplaşmıştı. Aynı dili bilen, benzer kültürlerle sahip insanlar olarak bizler de kaçınılmaz bir şekilde yan yana dimdik duruyorduk. İnsan vatanın-

dan uzaktayken ne kadar da çok vatansever oluyormuş görüyordum. Zaten, “Gurbet hiç bize vatan olur mu?” sözü doğru değil mi?

Arada bir Türk geceleri yapılıyor ve mükemmel geçiyordu. Evini açan bir Türk, ağızdan ağıza herkesi davet ediyordu. Katılanlar da elinden geldiğince bildiği yemekleri hazırlayıp hünnerlerini göstermek üzere getiriyordu. Çerkeztavuğu, sucuklu kuru fasulye ve çiğköfte gecenin gözbebekleri oluyordu. Basit bir kangal sucuk bile gecenin anlamını değiştirebiliyordu. Bol sarımsaklı Apikoğlu sucuğu tüm dertlere devaydı. Her lokmasının getirdiği hatıra tabii ki katılanlar için başkaydı. Tanıdık müzik eşliğinde atılan göbeklerle özlemimizi bir nebze dahi olsa gidermeye çalışıyorduk. Yine de bir İstanbul gecesi olmuyordu. İnsanın coğrafyası değişince duygu ve duyularının değişmesi o kadar normaldi ki. Soluduğumuz hava, dışarıda gezinen adamlar, kurallar, kanunlar hepsi başkaları içindi sanki. Yemenin, içmenin ve birlikteliğin tadı nedense yetmiyordu. Hep aradığımız ve hasretini hissettiğimiz şeyler vardı. Hem oradaydık hem de nerede olduğumuzu sorgulamaktaydık. Akıl, ruh ve bedenden biri eksikti ya da bulunduğu yerden huzurlu ve mutlu değildi.

Gecenin kör vakti deniz aşırı ülkelerden evde kalan bir öğrenciyi arayan yakınlarını gayet iyi anlayabiliyordum. Telefonu tutturmak, uygun saati kollamaktan daha kolaydı şüphesiz. Ev sahiplerinin anlayışlı olmasını beklemiyorduk. Uyandıkları için sitem ediyor ve daha medeni saatte aramalarını tembihliyorlardı. Teknoloji ve haberleşme şartlarının diğer ülkelerde nasıl olduğu hakkında en ufak fikirleri dahi yoktu. Diğer insanların da kendileri gibi yaşadığını varsayıyorlardı. Ben de annemlerle haftada bir görüşüp havadisleri alıyordum. Politik durumları hiç iyi değildi. Burunlarının dibinde, İran’da olan olaylar onları korkutuyormuş. Yalnız ve çaresiz hissettiğim gecelerde, aciz ve zavallı olurdum. Victor Hugo bizi görse, “Sefiller”i başka türlü yazardı eminim. Çünkü bizler zaten kendimiz sefilleri oynuyorduk. Onun dışında Etel ara sıra annemlere uğrayıp benim hakkımda haber soruyormuş. Hoşuma git-

mişti ailemle birlikte olması. Neredeyse evinden hiç çıkmıyor, dört gözle dönüşümü bekliyormuş. Noel'e çok az kaldı. Yaşasın!

Sonunda, Vedat'la, Londra'da bir araya geldik. Nadya ile beraber yemeğe gittiğimizde, tüm gece boyunca İstanbul'da olan biten haberleri birbirimize anlattık. Kim kiminle çıkıyor, nerelere gidiyorlar falan derken Nadya içkiyi fazla kaçırınca eve dönmek zorunda kaldık. Vedat'la aynı odada ve yatakta defalarca yatmış olmamıza rağmen bu sefer farklıydı. Beni neyin beklediğini, onun benden neler isteyebileceğini artık biliyordum. Hiç nazlanmadan, numara yapmadan, uzatmadan istediğini alacaktı. Pijamamı giyip yatağa girdiğimde Vedat bana belli etmediğini sanarak usulca kapıyı kilitledi. Yanıma gelip, Raoul'u deliğinden çıkartıp onunla oynamaya başladı. Ağzına almadan evvel, pantolonumla donumu çıkarttı. Ardından kendisi de soyundu, önümde domalıp beni eliyle yönlendirerek içine aldı. Bunun hayalini uzun zamandır kurmuş olmalıydı. Biraz zorlandı fakat hiç beklemeden gitgele başladım. Onun zevk alıp almaması umurumda değildi. Madem istiyordu, onu düzecektim. Bunun dışında da bir şey yapmaya niyetli değildim. Otuzbir çektiğini görebiliyordum. Birden pozisyonu değiştirip sırtüstü yattı. Şimdi ne oluyor dememe kalmadan, "Boşalırken suratını görmek istiyorum," dedi. Susup konuşmamasını dilerdim. Yine hayır demedim, içimden kızdım. Bacaklarını tutup bedenini biraz havaya kaldırıp içine girdim. Onun cinsel organını görmek beni biraz rahatsız etti. Benden önce boşaldığını gördüm, yanına uzandığımda ikinci kez beraber olduğumuz aklıma geldi. Yazın, o zayıf ânımı yakaladığı gece, ben de itiraz etmemiştim. (Bakirliğimi onunla bozduğum için memnun mu olmalıyım kızgın mı bilmiyorum. Bakirlik bu şekilde bozulmuş sayılıyor muydu, ondan da emin değilim.) Bu ilişki nereye varacaktı? Aramızda olanın adı da bu muydu bilmiyordum. Daha ne kadar devam edecektik sorusuna cevap düşünürken uyumak üzere sırtımı döndüğümde bana sarılınca huylandım. Hemen sırt üstü yattım. Pijamalarımı yeniden giydim, onun herhangi bir hareket yapmasına fırsat vermemek için

yorgun olmama rağmen gözlerimi açık tuttum. Bacağı bacağıma değiyordu. Uyuduğunu gördükten sonra ondan uzaklaştım ve gözlerimi kapattım.

Sabah kalktığımızda Vedat bana erkeklerden hoşlandığını itiraf etmeye çalışıyordu. “Sana öyle geliyor, bu bir süreç. Bekle bak, göreceksin, zamanla değişecektir,” dedim. İtiraz etmekte gecikmedi. “Hayır, ben hem kızlarla hem de bir sürü erkekle okulda beraber oldum. Farkını çok iyi biliyorum. Ne olduğumu da artık inkâr etmek istemiyorum!” diye isyan etti. “Eyvah boku yedik!” düşüncesi kafamdan geçerken, “Seninle yaşadıklarım ise bambaşka,” deyiverdi. “Nasıl yani? Farkı ne ki?” demek gafletinde bulunduğumda, “Ben hayatımın sonuna kadar sadece seninle birlikte olmak istiyorum,” deyip noktayı koydu. Hiçbir soru sormadım, konuşmadım ve vedalaşırken yüzüne bile bakmadım. Artık istemediğim bir şeyi yapmamaya kararlıyım. Başında hoşuma gidiyor olması sonradan hissettirdiği ağırlığa değmiyordu. Neler yapıyordum bir bilsem!

Brighton’a döner dönmez, o geceden hemen sonra, Kristina’yı odasında ziyarete gittim. Kendimden emin olmak istercesine... Ne olduğumu, neler yaptığımı tren yolculuğu boyunca sorgularken aklımdan kime daha fazla ilgi duyduğum geçiyordu. Her ikisiyle de seks bambaşkaydı. Bu Vedat başa bela olacaktı. Başımdan bir şekilde savmalıyım!

Uzun bir süredir sadece Kristina ile beraber oluyordum. Bu tercihten dolaydı, tembellikten değil. Bir sürü arkadaş edindim, bazı kızların telefon numaralarını bile aldım. (Gece müzikli yerlere gittiğimizde en büyük marifet kızları dansa kaldırıp onların telefonlarını almak. Usulü böyleydi. Bir seferinde, gecenin başında telefon numarasını almış, nasılsa ararım diye sonrasında bir daha kızla ilgilenmemiştim.) İngiliz kızlar dans pistine kadar normal yürüyüp vardıklarında, kurulmuş bebekler gibi dans etmeye başlıyorlar. Bunu da üstelik çantalarını yanlarına alıp ayaklarının arasına yerleştirip yapıyorlar. Wales’den gelmiş bir tanesiyle dans ederken upuzun tırnaklarını görmüştüm. Sadece bir tanesinin kısacık olduğunu fark etmiştim. Nasıl, neden diye sorarken takma tırnaklar olduğunu söylemişti. Teki kırılınca onluk paket almıyor, dört-beş tanesinin kırılmasını bekliyormuş. Cimrinin yanına bir daha uğra-

mamıştım. Buradaki kızlarla bizimkiler çok farklıydı. Bir gece hoşuma giden bir kıızı gördüğümde yanımda olan arkadaşşımdan gidip ona beni beğenip beğenmediğini sormasını rica ettim. “Neden kendin gidip sormuyorsun?” dedi. İşler burada direkt bağlantıyla yürüyor, aracıları devredışı bırakmışlardı anlaşılan.

Can hep aynı kızla beraber, belli ki uzun ilişkileri seviyor. Parayı denk getirirlerse galiba yakında iki arkadaşşıyla kendilerine ev tutacaklar. Benim ilk sene aile yanında kalıp İngilizcemi ilerletmem şart. Fakat Türklerle birlikte olmaktan bildiğim İngilizceyi bile unutmaya başladım. Laf aramızda kimsenin anlamadığını bildiğimizden, yolda, otobüste, şakayla karışık habire ana avrat küfür ediyoruz. Ağzımız o kadar alıştı ki artık kendimizi tutamaz olduk.

Kristina da alışkanlık oldu. Benden bir beklentisi olmadığı gibi, aramızda süregelen bir aşk ya da duygu da yok. Üstelik pek fazla konuşma da geçmiyor. Bir yerlere de çıkmıyoruz. Onun istekleri, beklentileri, hayat görüşü hakkında en ufak bir fikrim dahi yok. Bunun için de ne o ne de ben çaba gösteriyoruz. Ne kadar da güzel ve “modern” bir ilişki içindeyiz. Gel de bunu İstanbullu kızlara anlat da öğrensinler medeniyet neymiş...

Vedat son iki sefer telefon ettiğinde onu geriye aramadım. Telefonda seks mi yapacaktık, ne? Kafamı bozmaya başladı. Rahatsız oluyorum. Gitsin kendine bir sevgili bulsun, o da rahatlasın, ben de. Kuzenim Nadya arayınca onunla konuşuyor ve haberleri alıyorum. Mutfak ve telefon anahtarla kilitli olduğundan, beni aradıklarından haberim olmuyor diye yalan attım. Ev sahipleri mutlaka arayanları bir kâğıda yazıp kapının altından atıyorlar. Böyle söylersem Vedat üzülmez diye umdum. Yapacak o kadar çok şeyim varken onunla uğraşmak istemiyorum.

Sonunda *Midnight Express* filmini görmeye gittik. Müziği çok güzeldi ancak başarılı olması için yeterli değil. Sadece konusuyla filminden bir bok da olmaz. Kendi kendimize filmin hak etmediği reklamını boşuna yapmayız diye umuyorum. (Türkiye’de yasaklayarak ve konu hakkında gürültü getirerek, haber olup ilgi çekmesi-

ni istemiyorum.) Konu Billy Hayes adlı bir Amerikalının, üstü başı ağzına kadar haşhaşla dolu halde havaalanında yakalanmasıyla ilgiliydi. Hapiste yaşadıklarını, bizleri barbarlar gibi göstererek çekmişlerdi. Konuşmalar Türkçe'ye benzese de zor anlaşılıyordu. Şimdi ben hapishanelerin neye benzediğini tabii ki bilemem. Fakat Amerika veya İngiltere'de bir Türk birkaç ton haşhaş veya eroinle yakalandığında ne yapıyorlardı onu sormak lazım. Madalya falan mı veriyorlar? Bu film bir açıdan da iyi bir ders veriyordu. Esrar ticareti yapmayacaksın. Üstüne gitmeyip kendi halinde bırakırsak bu film unutulup gider. Filmi izlerken bir türlü ara vermediklerinden tuvaletimi tutmak zorunda kalmıştım. Oyuncuların adları yazmaya başladığında bu ülkede antrakt diye bir şeyin olmadığını da öğrenmiştim.

Konu esrardan açılmışken bir gece Can'ın evinde elden ele bir sigaranın geçtiğini fark ettim. Görmeye alışık olduğum sigaralardan biraz farklıydı. Daha kalındı. Bana uzattıklarında, "Bu ne?" diye sordum, Ragıp "Dolma" dediğinde tabii yine anlamadım. Öylece elimde tutarken, anlam çıkartmaya, ne olduğunu bulmaya çalıştım. "Hush" diye bir ses duydum. İngilizce hem sus demek oluyordu hem de haşhaş. Babam yıllar yılı bana içki, sigara, kumar ve kadın konularının insanın en zayıf yönleri olabileceğini ısrarla söylemişti. Bundan başka esrar hakkında hiçbir şey duymamıştım. Bundan içsem zarar gelmez, diye düşündüm. Birden yanlış olabileceği fikri aklımdan çıkıverdi ve ilk nefesimi çektim. Aslında yalnızlık ve ıstırap duygularına ilaç ararken karşımda buldum. Etrafımdaki insanlardan biri gibi olmak, onlarla aynı kafada olduğumu düşünmek ve o grubun parçası hissetmek için denedim. Benim için yine kıl veya cins adam lafını etmesinler istedim. Bir daha çekip söylendiği şekilde içimde tuttuğumda öksürmeye başladım. Gülüşmeler içinde filtresiz dolmayı geldiği yere uzattım. Çarçabuk kafam dumanlandı, iki, hatta üç içki içmiş kadar başım dönmeye başladı. Boş bakışlarla etrafımı süzmeye gayret ediyordum. Kontrol den çıktım ya da kontrol elimden gitti. Beni neyin beklediğini, başıma nelerin gelebileceğini kestiremiyordum. Bu duyguyu sevmедim. Kısa bir süre için dahi olsa Yürek'in sesi susunca bayağı korktum. Başka bir ses kafamın içinde konuşmaya başladı. Yap-

mamı söyledikleri şey beni hem tedirgin etti hem de korkuttu. Ucuna gelindiğinde izmarite benzeyen kısmı atmak yerine, makas görüntüsündeki aletle Miguel onu tutuverdi ve son nefesleri aralıksız olarak içine çekti. Adına “Roach” diyorlarmış. Tam tercümesi hamam böceği oluyor. Hem görüntüsü kahvemsî hal almış hem de sonunda üzerine basılacak olduğundan adı uygunmuş dedim kendime. (Burada da hamamböcekleri ayaklar altına alınıyor mudur?) Daha deneyip öğrenecek nelerim varmış diye düşünürken birden hep arkadaş arasında yeni şeyler denemeye ve yer keşfetmeye ne kadar açık olduğumu hatırladım. Aslında bizler burada yeni bir nesle dönüşmüştük: “Herşeyiyaptıkbaşkayapacaknekaldı.” Sürekli bir şeyler arıyor ve bulduğumuzda sırada ne var diye soruyorduk, doymak bilmeyen aç insan sürüleriydik. Dünyanın her yerinden gelmiş, aynı neslin insanları, benzer şekilde düşünüyor ve yaşıyorduk. Çok ilginçti. Dolmalık sigaranın bitimiyle herkes soyunmaya başladı. Toplam üç kız ve beş erkektik. Kızlar sanki kabin içindeymiş gibi rahatça üstlerindekiyi çıkartıyorlardı. Seyredip tadını çıkartmaktan başka ne yapabilirim ki diye aklımdan geçerken, Can bana eliyle içeri gelmemi işaret etti. Mutfağa gittiğimde, “Ne oluyor farkında mısın?” diye sordu, hayır anlamında kafamı salladım. “Az sonra burada orji olacak. Senin anlayacağın grup seks,” dediğinde ne olduğunu tahmin ettiğimi fakat kalmak istemediğimi ekledim. O halde nasıl eve gideceğimi bile bilmiyordum. İçeri geçip odalardan birine girdim ve yatağa uzanmadan evvel kapıyı iyice kilitledim. O gece neler oldu hiç sormadım. Tek bildiğim kafamdan geçen fantezilerin sonunun hiç gelmediğiydi.

Böyle kafayı bulduğum bir başka akşam eve döndüğümde, sessizce tuvalete girmiştim. Ev sahiplerinin yatak odalarının olduğu kattaydı. Oturmuş işimi görürken, küvetin içinde gezinen küçük örümceği görmüştüm. Tatlı dille, (galiba aklımdan geçmekten öte sesli söylüyordum, farkında değildim) “Bak küçük örümcek, buradan çek git çünkü sabaha kalmaz duş alacak biri seni suyla gömecek,” demiştim. Sonra da sifonu çekip yatmaya gitmiştim. Mışıl mışıl o kadar derin bir uyku çekmiştim ki, sabah kalktığımda ilk dersi kaçırdığımın bilincindeydim. Duş almak üzere banyoya girdiğimde örümcek yerindeydi. Sabahları hava o kadar soğuk olu-

yordu ki, kimse yıkanıp dışarı çıkmıyordu. Çıkamıyordu. (Akşam okul dönüşü daha soğuk oluyordu. Diğer öğrenciler acaba ne zaman yıkanıyordu?) Yüzümü gözümü yıkayıp duş almak üzere küvete girmeden evvel örümcekle son monologumu yaptım. Tehdit-kâr bir tonla, “Bana bak küçük pislik, gördüğün gibi elimde tuttuğum duşun ahizesiyle hayatın elimde, istesem ufak bir fiskeyle seni uçurabilir veya az sonra suyun tazyikiyle seni herhangi bir yöne gönderebilirim. İyisi mi sen bas git buralardan vakit varken. Edepsiz mahlûk, istersen beni ve şansını zorlama!” dedim. Dalga geçtiği ve oynamak istediği belliydi. Çünkü kımıldamadığı gibi herhangi bir harekette bulunmadı. İnanın aklımdan Türkçe anlamadığı fikri geçti. Derse geç kalacağımdan, suyu açtım ve onun yüzüşünü, sular altında kalıp yok oluşunu ilgiyle izledim. Hayvan seven biri olduğumu söyleyebilirsiniz. Çünkü pek çok sefer sokakta yürürken ayağımı kaldırdığımda, yerde gezinen bir sürü çalışkan karınca gördüğümde basacağım yerin yönünü değiştirdiğim oldu. Bir seferinde onları takip de ettim. Yuvalarını buldum, etrafına simidimin susamlarını ve ufalanmış küçük parçaları, işlerini kolaylaştırmak için yayıp bıraktım. Sandığınız kadar zalim biri değilim. Fakat bu örümcekle olan durumlarda bana kafa tuttuklarını düşünüp onlara kontrolün kimde olduğunu hatırlatmak istiyorum.

Herkesi ve olayları kontrol etme dürtüsü içindeyim. Başından sonuna kadar olacak veya olabilecek tüm sonuçları önceden düşünmek zorunda hissediyorum. Şans, sürpriz veya tesadüflere yer vermiyorum hayatımda. Kafam durmadan çalışıyor, problemler üretip çözümleri arıyor ve bulana kadar da devam ediyor. Çoğu zaman kendi iç dünyam içinde kaybolmuş düşünüyorum. Gevşemek, rahatlamak diye bir şeyi yaşamaya fırsat tanımıyorum. Hele burada, sevdiklerimden uzaktayken, kendimi bulmak için içiyorum. Aslında içmeyi değil de sarhoş olmayı seviyorum. O zaman da başka biri oluveriyorum. Bakıyorum da, kafayı bulduğumda kendim olmaya en yakın hale geliyorum. Bazen buradakiler benim için patavatsız veya dilinde kemik yok tabirlerini kullanıyorlar.

Oysa ben dürüst ve aklına geleni açıkça ifade etmekten korkmayan biri denmesini tercih ediyorum. Beni iyi veya yakından tanıyan kimseler burada yok. Bana o kadar yaklaşmalarına izin vermiyorum. Onlara alışırsam sonra yoklukları beni daha fazla üzebilir diye işin başından yalnız kalmayı seçiyorum. Tahminime göre devamlı atasözleri kullanıyor olmam etrafımdaki arkadaşları biraz sinir ediyor. Can'ın evini paylaştığı arkadaşları benim için biraz tuhaf olduğumu söylemişler. İkisi de bana göre garipler. Ne yapalım? Okulda ki Miguel dışında vaktimin çoğunu evdeki öğrencilerle beraber geçiriyorum. Etrafımda birçok tanıdık varken, doğru dürüst samimi diyebileceğim bir arkadaş edinmedim.

Burada arkadaşlık ve birliktelikler alıştığım gibi değil. Tenis mi oynamak istiyorsun, tenis arkadaşın var. Çamaşır yıkamaya bir başka tanıdıkla gidiyorsun. Gece çıkmalarını farklı kişilerle yapıyor, okulda ise sadece okul arkadaşlarıyla beraber oluyorsun. Bir kişi ile sırdaş olup tüm dertlerini anlatmak veya kafandan geçen endişeleri paylaşmak denen şeyse yok. Bu ülkenin insanları ya problemsiz veya konuşmuyorlar. Kalabalık içinde yalnızlık hissi tam olarak buydu işte. İngilizler ülkelerine gelen yabancılardan hiç hoşnut değiller. İş veya okul fark etmiyor. Onların gözünde hepimiz, “Bloody foreigner”* sınıfındayız. Bunu da her fırsatta dile getirmekten ayrı bir zevk alıyorlar. Özellikle kafasında saçı olup bit varmış gibi sıfır numara kazıtıp kendilerini “skinheads” diye tanımlayan gruptan yaka silkiyoruz. Bizi yakalasalar Tanrı bilir ne yaparlar?

Şahsen canayakın bulsalar bile, milliyetimizi öğrendiklerinde, yabancı olarak pek sevdiğimiziz söylenemez. İngilizlere kalsa hangi ülkeden olursan ol kendi vatanına geri dönmelisin. Gelen para ve döviz, ağızlarını sulandırdığından onların ödediği vergilere katkıda bulunuyoruz. O yüzden hırslayan çok fakat ısırın olmuyor. İstemem yan cebime koy misali. Buralılar bazen tavırlarıyla filmlerde gördüğüm komünistleri de andırıyorlar. (Aynı tip kıyafetler giyiyor, beraber dolaşıyorlar, sınıf farkı gözetmediklerinden dolayı olmalı.) Televizyonda gördüğüm bir reklam da bunun en iyi kanı-

* İngilizce, istenmeyen anlamında, boktan yabancılar.

tıydı. Adamın biri izinsiz girdiği evde önce çırılçıplak soyunmuştu. Elindeki İspanyol gitarını çalarken evin sahibi bekâr kız içeri girmiş ve davetsiz misafiri sorgulamaya başlamıştı. Önce korkmasına rağmen adamın ne kadar yakışıklı olduğunu fark edince içmekte olduğu votka şişesini almış ve “Bu benim,” demişti. Kalp hırsızı bembeyaz dişlerini göstererek, “Senin, benim diye bir şey yok, her şey herkesindir,” anlamına gelen kelimeleri sıralamıştı. Resmen propaganda yapılıyor gibi gelmişti. (İngilizcesi “Mine, yours, theirs... All property is theft” şeklindeydi.)

İşin doğrusu onlara imrendim. Sokaklarda zengin veya fakir diye görmeye alıştığım insanlardan hiç görmüyordum. Bizde olanların aksine hepsi benzer tip giyinen, aynı tarz ekonomik araba kullanan, kendi evi ve tüm beyaz eşyaları olan vatandaşlardı. Kimin nesi var, ne kadar parası var konularına önem veren yoktu. Kitap, sinema ve müzik ortak ilgi alanlarıydı. Çoğunluk yüksek öğrenim görmüştü. Ülke geneli okumuş, aydın ve ileri görüşlüydü. Köylüsü şehirlisi, zengini fakiri diye gözle görülür ayrımları yoktu. Orta sınıf dedikleri bir kavramla tanışmış ve neden bizde de yok diye kıskanmıştım. Bizde ya patron ya da işçi diye bahsi geçerken aradaki uçurum çok derindi. Burada işveren ve “işgören” (aslında işçi kelimesini sevmiyorum. Kullanılış şeklini aşağılayıcı buluyorum. Onun yerine ne kadar da uygun bir kelime icat ettim değil mi? Türk Dil Kurumu’na kullanmaları için izin vereceğim) arasında hal ve tavır olarak pek fark yoktu. Beraber çıkmaya, gezmeye ve içmeye gittikleri gibi iş saatleri ile keyif saatlerini ayrı tutabiliyorlardı. Buradakilerde bir tür eşitlik vardı ve karşısındakine saygı duymayı biliyorlardı.

Benim de saygı duyulan bazı yönlerim var. Bunlar içinde en göze batanı alkole dayanıklı oluşum. İçki içip sarhoş olunca dağıtan veya kusan biri hiç değilim. Zararım yalnız kendimedir. Bir başka dünya ile iletişim haline geçiyorum. Yine dalıp düşünüyor ancak

* İngilizce, benim, senin, hepimizin, mülkiyet suçtur.

bu sefer başka, daha kaliteli ve bilgili insanlarla tanışma ve konuşma fırsatı buluyorum. İçki cinsleri arasında pek fazla tercihim yok. Anladığımı da iddia edemem. Açıkçası alkol olması yetiyor. Hele ucuzları en makbul olanları. Cin ve viski en çok içtiklerim. Şarap ve bira ile anlaşıyorum. Çünkü sarhoş olmak için birkaç şişe devirmem gerekiyor. O zaman, tualete taşınıp, donum inik bir vaziyette klozetin üzerine oturup içmeliyim. Git-gel yapmak beni yoruyor. Tercihimi bir-iki içkiyi arka arkaya karıştırıp içmekten yana kullanıyorum. Zaten her seferinde ilk yudum en zor olanı, sonrasının tadını da pek alamıyorum. Ağzım uyuşmuş oluyor. Hele sarhoş olmak için rakı içmek yok mu? Beni bitiriyor. Rakı ile aram zaten iyi değil, burada da çok kıymetli sayılıyor. (Beraberinde getirilenler uzun süre ellerine geçmeyecek endişesiyle evlerine gittiğimizde ikram bile etmiyorlar.) Rakıyı içince soğuk, sek, sulu, buzlu, su ve buzlu fark etmiyor. İçince sapıtıyorum. Naralar atıp küfürler sallıyorum. Bazen o küfürlerin nereden geldiğini ben bile bilmiyorum. Fakat ağzımdan inci taneleri gibi ardı ardına dizilip akıyorlar. Kafamı boşaltıyor, nerede durulacağını da pek bilmiyorum. Gece bitene kadar durmadan içiyorum. Sonunda eve varınca ya bayılıp uyuyakalıyor ya da sızıyorum. Bu arada sabah olunca kollarım veya suratımda morluklar bulduğumda şaşırıyorum. İçkiliyken çarptığım mobilya, sokak lambası veya arabadan kaynaklanıyorlar.

İlk kadehte başım dönmeye başlıyor, sonrasında etraf dönmeye başlayana kadar içiyorum. O an geldiğinde, ardından içtiklerimin de beni daha çok sarhoş edeceğini bildiğimden ya hemen yerime oturuyor veya eve dönmek üzere yola çıkıyorum. Etraf döndükçe dönüyor ve durdurmanın bir yolunu henüz bulmuş değilim. O anda ağzıma uzun bir fitil koyup ateşleşem vücudumun içindeki alkolün sabaha kadar yanacağını düşünüyorum. Geçenlerde yararını hemen gördüğüm bir numara öğrendim. Eve döndüğümde iki parmağımı gırtlığıma dayayıp küçük dilimi gıdıklıyorum, ânında yediğim ve içtiklerim dışarı çıkıyor. Bu şekilde sabaha bir şey kalmıyor ve ben de rahatça okula gidebiliyorum. Kısa bir süre kendimi kötü hissediyorum. Yapmasam ertesi gün bitmek bilmiyor.

Bu kötü alışkanlığım dışında en bokatı hep sigara içiyor olmam. Elimde yanan bir tane varken bile başka yaktığım veya kül-

lükte bıraktığım oluyor. Sızmaya az kala odamda hepsinin sönmüş olduğuna dikkat etmeye çalışıyorum. Bir yerim yanmasın diye yapıyorum ancak pek dikkatimi veremiyorum. Her birini suyun altına tutup söndürmeye gücüm veya halim yok çoğu zaman. Sigara dumanını derin nefesler halinde ciğerlerimin içine çekiyor, sonra hızlı bir şekilde camdan dışarı üflüyorum. Filtre sıcacık oluyor sonuna geldiğimde. Daha kötüsü sigaram bittiğinde ve yedeğim olmadığında (ilk iş “kötü gün sigaraları” diye sakladığım kutuya bakıyorum) çöpleri karıştırıp eski izmaritleri topladığım da oluyor. Çoğu zaman onları çok kısa bulduğum için bazen sonradan ihtiyaç duyacağımı düşünüp tam bitirmeden söndürüyorum. Onları böyle söndürdüğüm şekilde uzun bulayım ve bir-iki fırt fazla alabileyim diye yapıyorum. Ağzım zaten küllük gibi kokuyor ve tadı bombok. Aç karnına da içiyorum tok karnına da. Her zaman bu zıkkımı içecek bir ortam var. Olmazsa da yaratabiliyorum. Yalnız kalınca da içiyorum, yanımda biri varken de. Karnım açken tok hissi veriyor. Tokken ise keyifli zengin biri hissini yaşıyor. Kızginken sakinleştirici özelliği var. Mutluyken ise beni uçuruyor. Üzgünken refakatçi oluyor. Bu kadar çok güzel özelliği olan bu zıkkım nasıl da sağlık için kötü olabiliyor, anlamış değilim. (Son havadislere göre sigara artık zararlı değilmiş ve bunu ispatlayan kişinin adı da Alfred Dunhill’miş.) Tiryaki olmakla beraber her markadan içiyorum, pek fark etmiyor. Bu aralar üç pakete yakın bitiriyorum. Doğrusu, üç pakete kadar sayabiliyorum. Ondan fazlasını bilmek istemiyorum. Sağlığım maşallah atlar kadar güçlü. Herkese zararı dokunmuyor demek ki. Odamda içtiğimi bizim ev sahibesi keşfetsse ağzıma sıçacak eminim. Haşhaşlı sigaradan bir kez daha içtikten sonra devam etmemeye karar vermiştim. Sebebiyse annem ve babamın üzüleceğini düşünerek ve bunu yapmaya hakkım olmadığına karar vermemdi. Onlar orada can derindeyken ben burada kafayı çekip hayal kurmaya mı gelmişim? Hem de içki gibi gerçek bir başka seçenek varken. (İşin aslı ikinci seferde de o kötü adamın sesini kafamın içinde duymuştum. Bana aklıma hayalime gelmeyecek şeyler yapmamı söylüyordu. Korkmuştum.)

Utanarak itiraf edeceğim ki içki, sigara, kadın derken merakım beni yendi. Can ve arkadaşlarıyla Sargeant Yorke's diye bir casino'ya gittik. (Bizde olan gazinolardan değil, kumarhaneye "casino" diyorlar.) Kapıda kimlik falan sormamışlar, elimiz ayağımız düzgün olduğundan hemen içeri almışlardı. İlk girişimde büyülenmişim. Etrafta servis yapan kızlar, mini etekleri, açık göğüs dekolteleriyle, benim eski defilelerimden birindeydim sanki. Her tarafta yemek ve içki masaları, rulet ve black jack oyuncularını, beyaz smokin giymiş krupiyeler vardı. Çerez ve alkolsüz içkilerin bedava oluşu çok cazipti. Filmlerde gördüğümün aksine kumarhane gündüzleri de açıktı. Parasını vermek isteyeninkini zevkle alıyorlardı. İlk oyunumda, dedikleri gibi acemi şanslı olsa gerek gece boyunca hep kazanmıştım. Ruletin nasıl oynandığını bilmiyordum. Masanın etrafında oturan insanlar, gelen numaraları yazıyor ve ihtimaller üzerine birbirleriyle konuşurken ben gelişigüzel iç sesimi dinleyip paralarımı yerleştiriyordum. Etel'in doğum günü, annemlerin evlilik yıldönümü tarihi, flörte başladığım ayın üzerine fişleri koydukça kazanıyor, ısrarla aynı sayılara oynuyordum. Sonuçta hepsi aval aval bana bakıp şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı. O anda yeni bir şey daha fark etmiştim. İçimde olan bir güç, ya da ses benimle konuşuyordu. Ne yapmam gerektiğini, hangi numaraya oynayacağımı söylüyordu. Bu sesi dinleyip dinlememek konusunda tecrübeli değildim. Sefira veya Yürek olmadığını biliyordum. Hırs, kibir ve kıskançlık hislerinin depolandığı yerin gürleme sesiydi. Bana ısrarla, "bırakma, oyna" demesine rağmen oyunu bıraktım. Cebim azıcık dahi olsa para gördüğü için o gece kârla çıktım. Bu ses benim başıma dert açmak niyetindeydi, bak gör ki o gece kazandırmıştı...

Geceleri çıktığımızda, hepimizin sevdiği ve buluştuğumuz belli lokanta ve diskotekler edindik. "Pizza Palace" ve İtalyan "La Tavernetta" en şık olan yerlerden. Bu ve "La Fiorentina" gibi lokantalar nispeten pahalı olduğundan İngilizler, doğum günü, evlilik yıldönümü kadar özel gecelerinde gidiyorlar. Yoksa akıllarına

esince keyif için gittikleri yok. Bu konuda bizler de İngiliz sayılırız. Bazen kızlarla yemeğe çıkıp sonrasında King's Club'a gittiğimiz oluyor. Bu kulübe girmek için üye olmak gerekiyor ve özel kartları var. Kartı olmayanlar, karneyle ekmek almak üzere girilen sıra gibi, kapının önünde diziliyor. Pamela (diskonun sahibi kadın) içlerinden tiplerini beğendiği, para harcayacağına inandığı kişileri içeri alıyor. Bazıları saatlerce kapıda girmek için yalvarıp yakarıyor. Tanıdığım Türklerin birkaçı giriyor. Ben de onlara takılıyorum. Müzik hep İngilizce adeta başka bir lisan tanımıyorlar. Bazı ritimleri o kadar kafa ütöleyici cinsten ki onlar bile adına "head bangers" diyorlar. Kızlar gecenin sonunda ilk defa bir arada olmamıza rağmen bizimle yatmaya razı oluyorlar. Kimin kimi götürdüğü hiç belli olmuyor çoğu zaman. Sağ olsun Üstün ve Ragıp, Can olmasa da evlerine gidip işimi görebiliyorum. Bir keresinde gecenin geç bir vakti, hatta saat sabahın üçünü geçmişken etrafta kalan kızların pek çoğu tıpsızdı. Tüm güzeller seçilmişti. Üstün bana, "Gel seninle domuz bulma oyunu oynayalım," dedi. Nasıl oynandığını bilmiyordum fakat kafam iyiydi. Oyun, etrafta kalan çirkin kızlara sanki oranın en güzeliymiş gibi asılıp hiç uğraşmadan eve atmaktı. "Her topalın bir kör alıcısı vardır," dedi, üstüne de, "İçkiyi kökle, ya görüşün ya da kızın görünüşü değişsin," diye ekledi. Tuvalete giderken hiç kullanmadığım, onun anlayacağından emin olduğum, "Küçük mü, büyük mü?" soruma, "Büyüyor," cevabını almak beni acayip güldürdü. Beraber içeri girdiğimizde pisuarda yapıp yapmamak konusunda tereddüt ettik, sonra yan yana işerken, "Pipilere bakmak yok," deyip kıkırdıyorduk. Farkında bile olmadan yanımdaki adamın aletine baktığım ve kendiminkiyle kıyasladığım olmuştur. (Boşuna "Elin çükünü görmeyen kendi aletini piyade tüfeği sanır" dememişler). İçeride olan pek çok insan bunu yapıyordu. Boyuna göre pisuara yakınlık mesafesi bile değişiyordu. Bazıları o kadar geriden yapıyordu ki, bilmeyen asına kabakları var sanabilirdi. Bu bakış kısa bir anlık olurdu, fazla dalıp bakmaya gelmezdi. Domuz oyununu denediğimizde ben kuralları çabuk öğrenmiş olmalıydım çünkü işe yaradı. Her zaman kullandığım ve kimsenin inanmayacağını düşündüğüm sözlerime kanan biri sonunda çıkıverdi. "İlk görüşte aşka inanır mısın?" diye sordu-

ğumda doğal olarak, “Hayır,” cevabını aldıktan sonra, “Ben de inanmazdım, ta ki bu gece seni görünceye kadar,” deyip noktayı koydum. Meğer bu lafları duymayan bir İngiliz kalmış. Karı harbinden inanmasın mı? Şaşırdım. Üstün’se yaklaştığı kıza aklı sıra espri yapıyor sanıp İngilizce, “Suratıma otur kilonu tahmin edeyim, yanılırsam farkını yerim,” dedi, ardından sadece tokadı yemekle yetindi. Aç olduğumuz için önce Submarine sandviç dükkânının önünde durup koskocaman bir tane yeyip ve sohbet ettik. Etmez olaydık. Biraz ayıldım, yapmaya niyetim olan şeyden vazgeçmek üzereydim. Yine de yalnız yatmaktan iyiydi. Aklımdan geçeni tahmin eden Üstün, “Bu kızdaki iyi battaniye olur, üzerine en azından bacak atar,” deyince orijinal planımı devam ettirmeye karar verdim. Tav’ım buz gibi soğuğa rağmen çorapsız, sigara kadar ince ve çok ses çıkartan topuklu sahte deri ayakkabılarını kaldırıma sürterek yürüyordu. Bu tiz gürültüye daha ne kadar dayanabilirim diye aklımdan geçerken, onu soymamı beklemeden kendisi üzerinde olanları çıkarttı ve hemencecik yatağa girdik. Kızla bakışırken kendi kendime, “Ulan ben burada ne yapıyorum?” diye düşünüyordum. Işıkları kapatmaya üşendim. Cildi hafif pürüzlü, memeleri ufak fakat dimdikti. Beni havaya sokmaya çalışıyordu. Neden-se bende bir türlü hareket yoktu. “Neyin var?” diye sorduğunda ilk aklıma geleni söyledim. “Benim bir şeyim yok, senden dolayı olmuyor. Bu daha önce başıma hiç gelmedi.” Aslında bir kez daha olmuş, ancak ona doğruyu söylemek yerine böyle bir cevabı uygun görmüştüm. Nasıl da uğraşıyordu. Hazır olduğumda içine girdim. Bacak arası kılıydı, oysa ben tıraşlısını sevdiğime çoktan karar vermişim. Kendisi ölü gibi sırtüstü uzandı. Gözlerim açık onun suratını inceliyor, benim giriş ve çıkışımın onun üzerinde nasıl bir etki yarattığını görmeye gayret ediyordum. Bir haftadır abazaydım ve sevişmeye çalışmadan fişi takınca işi bitirdim. Bu zamansız fışkırmamanın verdiği zevk konusunda uygun kelimeler bulmakta zorlanıyorum. Karşımdaki kişiye değer vermemekten öte sıfır muamelesi yaptığımdan dolayı kendimi iyi hissetmedim. O kadar çabuk boşaldım ki hayret ettim. Aklıma sadece Etel’i getirip havaya girmeye çalıştım, sonunda becerdim. Bu duyguyu sevmedim. İlişkiye gireceksem mutlaka biraz ruhumu da katmalıydım. En azından kız-

la kısa bir süre geçirip onu tanımalı ve onunla beraber olmayı istediğimden emin olmalıydım. (Defterimin eski sayfalarına baktığımda bir gün yatağında böyle bir karı varken benim bu duruma düşeceğimi söyleseler inanmazdım. Gel bak ki durum şu an böyle.) Hemen içinden çıkıverip, kapıya yakın kendi tarafıma uyumak üzere geçerken, kızın bacağına ve çarşafa damlalar döküldü. Sırtımı dönüp uyuyuverdim. Kızın ne bedenini ne de ayağını hissetmek istemedim. Ağırlığının farkındaydım. Gitse ya da yok olsa iyi gelirdi herhalde. Bağ kurmaya niyetim yoktu.

Sabahleyin gözlerimi açtığımda perdeler kapalı, ışıklar sönüktü. Saatin on olduğunu başucu masasında duran dijital saatten öğrendim. Arkamda durduğunu hissedebiliyordum. Uyuyor mu, uyanık mı emin değildim. Dönüp ne konuşacağımı bilemedim. Benden önce uyanmış, çekip gitmiş olmasını diliyordum. İşim ne kadar da kolay olacaktı. Pazar günü karının işi gücü de yok, başıma kaldı. Bütün günü beraber geçirmeye hiç niyetim yoktu. Canayakın bir ses, “Good morning,” dedi. Belli ki ilk gece tanışıp erkekle yatmayı daha önce de yapmıştı. Çok rahattı. Bu kızların tavırının adı “gecckonan”, “kullan at” veya “tek sefer” olmalıydı. Mahmur bir sesle cevap verdim. Yüzümü dönüp neye benzediğini görmekten çekiniyordum. Bir hataydı, öyle kalmalıydı. Uzatmanın anlamı yoktu. Ellerini boynuma doladı ve sırtımı öpmeye başladı. Sabahın bu vakti daha önce hiç yapmamıştım. Duş bile almamış olduğumuz aklıma geldiyse de karşılık verip sürdürdüm. Tuvaletim vardı, o yüzden giriş ve çıkışlarımı pek hissetmiyordum. O fazlasıyla zevk alıyordu. Gecenin aksine uzadıkça uzadı. Titredikten sonra yatağa yığılıp kaldı. O titreme ne kadar da büyük bir anlam taşıyordu filmlerde duyduğum sahte çığlıkların yanında. “Görünen köy kılavuz istemez” misaliydi. Benim de boşalmamı istedi, fakat önce tuvalet ihtiyacımı gidermek için odadan çıktım. Artık beni yatakta iyi biri olarak hatırlayacağından emindim. Rahatlamıştım. Evdekiler uyuyordu. Üstün salondaki kanepede yatıyordu. Dişlerimi fırçalayıp duşa girdim. Aniden kızın yanımda belirmediğini görüp düşün içindeki basamağa oturttum. Bacaklarımı iki yana açıp suratına doğru yaklaştım. Önce Raoul’u yalamaya, sonra ağzına almaya başladı. Kalın dudakları kamyon tamponunu andırıyordu. Bo-

şalmayacağıma dair söz verdim ancak kendimi tutamayınca ağzında patladım. Duvara tutunmasam yere düşecektim. Tembellik hali çok hoşuma gitti. Varsın yalancı veya sözünü tutmayan biri diye düşünsün. İyice baktığımda kızın o kadar da tipsiz olmadığını gördüm. Bir gece, hatta bir anlık istek sonucu yatağımda bulduğum bir kadınla nasıl uzun ilişkim olabilirdi aklım almıyordu. Nitekim o bir domuzdu. En azından Üstün onu böyle tanımlamıştı. Odaya döndüğümde kız giyinmiş gitmek üzereydi. “Beni tekrardan aramak istersen telefonumu yazdım. Bu arada adım Valerie,” dedi. “Olur, olur, sen arama ben seni ararım,” deyip kendi numaramı vermedim. Burada söylenen en büyük yalanlardan ikisini ona söylemiştim. (En önemlisi, “söz ağzına boşalmayacağım”, diğeri ise aramak istemediğinde, “sen beni arama ben seni ararım” yalanıydı.) O anda yalnız kalacağım için sevindim. Beraber program yapıp gün geçirmek ve ona bağlı olmak yerine hürdüm. Siyah defterimi alıp adını yazdım, Valerie’nin yanına gecekonan, tampon dudaklı, iyi saksofon çalıyor diye ekleyip, numarasını kurşunkalemle not ettim.

Valerie tipi birlikteliklerin adının “one night stand”* olduğunu benim gecekonan tabirime ihtiyaç bile duyulmayacağını akabinde öğrendim. Miguel bana Valerie’nin kumbarasındaki kıllardan neden bir tutam kesip hatıra olarak almadığımı sordu. Aklıma gelmemiş olduğundan kendime kızıp sonrasında güldüm. Bir dahaki sefer denk geldiğimde saklamaya niyet ettim.

Başka aklıma gelmeyen şeylerle karşılaştığımda şaşırıp güldüğüm oluyordu. Gıpta ettiğim şey, İstanbul’un aksine, kızla ilk tanıştığım andan itibaren kol atıp şakalaşma, öpüşüp koklaşmanın olağan olmasıydı. Kızlar aynı erkekler gibi arzu ve isteklerini saklamak gereğini duymuyorlardı. İlişkiye girmeye, karşısındakine bir fırsat vermeye hazırdılar. Önyargıları çok azdı. Dini, ailesi, okulu,

* İngilizce, bir gecelik beraberlik.

para durumu ikinci sıradaydı. Bizde aylar süren fasıl topu topu birkaç saatte tamamlanıyordu.

Ragıp'la beraber alışveriş merkezinde dolaşırken çok hoşuma giden bir şey başımıza geldi. Miss Selfridge's adlı mağazanın vitrinindeki mankenlerin kıyafetleri değiştirilirken biz de seyrediyorduk. Mankenlerden sarışın olanın kafasındaki peruk yerinden oynamış, yamuk duruyordu. Bir ara taş mankenler çıplak kalmıştı. Memelerinin taş gibi olduğuna dair kalıbımı basabilirdim. En ilginç cinsiyetleri yoktu. İçlerinde bir tek erkek manken vardı. O da alelade sokakta görebileceğin bir adamı andırıyordu. Yağmurluğu ve şapkası ile komik bile sayılırdı. Aniden Ragıp cama yapıştığında aletin sertleştiğini söyledi. On beş gündür kimseyle birlikte olmuyormuş. Ben Kristina'ya halim için şükrediyorum. Şimdilik bu hissi yaşamıyordum. Arada başka kızlarla da yatıp kalkmam Kristina'nın umurunda değildi. Belki de haberi olmuyordu. Ne zaman isterse hazırdım.

Mektup yazmalarım ve telefonla aramalarım bayağı azaldı. Etel'e haksızlık ediyordum fakat başka yapacak şeyim yok. Eve kapansam ona durmadan aşk mektupları yazacak olsam kafayı yiyeceğim. Hayatım burada devam ediyor. Onu durduramam ve seyrinci kalmaya da hiç niyetim yok. Evdeki telefonun üzerinde bir kilit olduğundan, ev sahipleri onu çıkartmadan kimseyi arayamıyordum. Bir gece hat alma düğmesine basarak Türkiye'yi aradım. Dokuz rakamı için dokuz kere, iki rakamı için iki kere basarak neredeyse bir saat denedikten sonra başardım. Hırsızlık olmasın diye masumca ev sahibeme telefon faturası geldiğinde Türkiye konuşmasının benim olduğumu söyledim. Şaşırarak telefonu nasıl kullandığımı sorduğunda, ben de safça açıkladım. O günden sonra mutfak kapısını da harbiden kilitler oldular. (Korktuğum başıma gelmişti.)

Para, tutumlu olmak, cimrilik konuları değişkendi. Mesela burada kızların hepsi kendi parasını ödüyor ve sormaya bile lüzum yok. Geleli üç ay olmadı ancak kaldığım evden çıkıp başka bir ailenin yanına geçmek istiyorum. Can bu işi yapınca, "Mi casa es su

casa”* diyerek benimle dalga geçti. Babamla konuştuğunda benim en az bir yıl aile yanında kalmamın uygun olacağını söylemiş. Eşek herif, kendisi süründü diye benim de sürünmemi istiyor anlaşılan.

Ev sahibem tüm işleri kendisi gören biri. Burada yardımcı, gündelikçi, hizmetçi denen şey yok, varsa da pahalı olmalı. Bizim kadın iki oturma odası, iki tuvalet (biri öğrencilere ait, diğeri sadece aileye tahsis edilmiş), koskoca mutfak ve altı yatak odasını topluyor. Gerçi kendi odalarımızdan bizler sorumluyuz. Yatak yapma, çarşaf ve havluları yıkayıp ütölemek ev sahibesinin işlerinden. Kirli çamaşırlarımızı bez çuvala doldurup otobüsle iki durak gidiyor ve paralı çamaşır makinelerinin olduğu “Laundrette” denen yerlerde yıkıyoruz. Bozuk para ve çamaşır deterjanının konulduğu bölümler var. Eşyaları doldurup vakit gelene kadar dolaşmaya gidiyoruz. Renkli ve beyazların beraber yıkanmayacağını, bazı kazakların kurutucuya atıldığında bebek boyuna geldiğini annem öğretmemişti. Burada onları da öğrendik. Ütölemek diye bir şey yok. Gömlekleri bazen kuru temizlemeye yolluyorum. Tercihim hep kazak giymekten yana. Şikâyet etmiyorum çünkü Marks & Spencer burnumun dibinde, Shetland ne istersem alabilirim. V yaka, yuvarlak yaka, balıkçı yaka kazakların her rengi elimin altında. Burada yok yok. Ancak alacak para da aynen öyle. “Yok.” Kötü olan tek şey kendi kurdukları düzeni eleştiriyor olmaları. Bir kere her zaman her yerde grev var. Aklımın ucundan geçmeyen otobüslerin, taksicilerin, pilotların devamlı itiraz edebileceği durumlar olması. Londra’ya gideceğim hafta sonu başıma geldi. Trenler grevdeydi ve ben eşek gibi (aslında ineklik etme demeliydim) taksi tutmuştum. Şehir ve ülke bir kaosu içindeydi sanki. Ve dünyanın sonu gelmiş hissini yaşıyorlardı. Burunlarının dibinde İstanbul’da millet can derdine düşmüşken, komşu ülke İran çalkalanırken burada zammını beğenmeyen bir grup insan yüzünden ülke zor duruma düşebiliyordu. İnsanlar felaket olmuşçasına şaşkın bir şekilde saatlerce olan biteni televizyondan izliyordu. (Ev sahibimden biliyorum. Her gün hava ne güzel dediği gibi bizleri günlük olaylar

* İspanyolca, benim evim senin evin demek.

hakkında da bilgilendiriyor.) Medeniyet dedikleri, hak ve hürriyetler bu olsa gerek. Öğreneceğim elbet.

Bir de medeniyet ülkesinde her şey daha önceden dediğim gibi sırayla oluyordu, parayla değil. Tanıdığın biri olması senin sıranın önüne geçmeni garantilemiyor, torpil de işlemiyordu. Nereden mi biliyorum? Çoğu şey için her zaman düzenleri var. Bu disiplin ve kurallar içinde, işin komiği kuyruğa girme kuyruğu diye bir de İngilizce tabirleri var. Bizlerse burada sistemi nasıl yeneriz veya düzeni nasıl değiştirebiliriz derdindeyiz. Palmeira Cafe’den çıktığım bir öğlen Can’ın arabasındaydık. (Babam ona ikinci el çok ucuz bir Mini Cooper aldı. Gazete ilanında kadın sürücüden satılık diye yazılıydı. İlk başta anlam verememiştik. Meğer buralarda kadınlar arabaya daha iyi bakar diye yazması avantaj olarak görülüyormuş.) Yediği elmanın koçanını gayet doğal bir şekilde camdan dışarı attığında, tıpsız dedektif kılıklı bir adam gelip, “Onu yerden almak ister misiniz?” diye sordu. Can hemen, “Hayır, sizi rahatsız ediyorsa buyurun siz alın,” dedi. Bunu söylerken de gayet kibardı. “Hiç problem yok, polisi çağırırım, o size toplatmasını bilir,” cevabı ya da tehdidi geldiğinde kapıyı açıp koçanı içeri aldım. Burada polisle şaka olmuyordu. İlk cezayı hemen Home Office veya Türk Müfettişliğine bildiriyorlar. İkincide ülke girişinde huzuru bozmaktan zorluk çıkarıyorlar. Üçüncü kere şansını zorlayanına pek rastlamadım. Adamlar o kadar soğuk ve korkutucular ki cesaret edemiyor insan. Adam ne yaptı etti bize kendi çöpümüzü toplattı. Gelse, bizim ada vapurlarına binse, denize nelerin atıldığını bir görse kafayı yerdı herhalde. Mevsim meyvelerinden araba lastiğine, şişe ve konserve kutularını görmeye o kadar alışmış ki adamlar haklı sayılabilir. Hareket halindeki arabalardan dışarı atılan nesneleri anlat-sak acaba inanırlar mıydı?

Can hıncını almak istercesine geldiğimiz ilk kırmızı yanan trafik lambasında “Bak adamlar ne kadar kurallara bağlı gör,” deyip sanki ışık yeşile değişmişçesine kornasına bastı. Pavlov haklıydı. Öndeki arabanın sürücüsü bilmeden kırmızıda geçiverdi. (Buralarda korna acil durum için kullanılıyor. Öyle aklına estikçe zırt pırt basarsan yine polise haber veriyorlar.) Arabayı sollamak (ters tarafta olduğu için sağlamak oluyor) için öndeki araçlara selektör

yakmanın da cezası var. (Abimden biliyorum. Öndeki araç sürücüsünün gözünü alabileceği için yasaklanmış.) Ehliyeti almak o kadar zor ki testi geçtiğinde 50 seneliğine veriyorlar. En hızlı şeritleri olan sağ şeridi insanlar sadece öndeki arabayı geçmek için kısa bir süreliğine kullanıp kalan süre içinde boş tutuyorlar.

Adamlarla her şeyimiz ters kardeşim, bize ters geliyor. Araplar ve İranlılarlarsa her konuda anlaşıyoruz. Yemek, içmek, giyinmek, kültür, müzik dediğinde ortak yanlarımız çok. Akşam yemeğine çıktığımızda ilk tercihimiz hep kebab yemek. Türk lokantası olmadığından İran lokantası olan “Apadana” veya “Casbah”ı cazip fiyatlarından dolayı tercih ediyoruz. Tamam, onlar ayrı bir sodayla karıştırıp içine kuru nane koyuyor ancak tarif ettiğimizde istediğimiz şekilde yapıyorlar. Şu aralar yeni icadımız şalgam suyuna votka karıştırmak. İlk gördüklerinde, “Aynı Bloody Mary’ye benziyor,” diyen barmene, “Evet ama bu Turkish Meri,” dedik. Adı da öyle kalıverdi. Bildiğimiz dönerin adı, “Çevirme” diye mönülerde geçiyor. Şiş kebab, tavuk şiş veya bulgur pilavına benzer ne istersen bulunuyor. Hasret kalmışım ev yemeklerine. (Balığı kılçıksız, karpuzu çekirdeksiz sofraya koymayı âdet edinmiş annem duyup da üzülme bari.) Kaldığım evde yiyecekler artık işkenceye dönüştü. Son olarak sidik kokulu böbrek verdiklerinde ne olduğunu anlamadan koklamakla yetindim. Ev sahibem gayet yalın bir şekilde “Böbrek,” dediğindeyse kusacaktım. (Bak gör ki kokoreçi özledim. Onlara ne olduğunu anlatsam kibar mideleri kalkar mı acaba?)

Can’ın kaldığı ev çok güzeldi. İki katlı, üç odası olan, müstakil küçük bir yerdi. Minnacık bir de bahçesi vardı. Zaten üç arkadaş, hepsine ayrı oda düşüyordu. Ragıp ve Üstün’le de iyi anlaşıyor. Yeri möbleli kiralamışlar. Her parçası eski ve dökülüyordu. İnsanın kendi evi (yalnız kalabileceği bekâr evi) gibisi yok herhalde. Evin içinde çırlıçıplak dolaşmak, istediğinde temizleyip istemediğinde dağıtmak, müziği sonuna kadar açıp kafana göre takılmak, hakiki hürriyet olmalı. Gerçi dezavantajları da oluyor. Burada ban-

ka kartı ile günlük belli bir miktar nakit çekilebiliyor, fazlası olmuyor. Özellikle hafta sonları herkesin nakit parası bitiyor ve sıkışıyor. Abimler de geçenlerde bir pazar gecesı aalıktan buzdolabı tamtakırken evde sadece köpeğın maması var diye onu yemek zorunda kalmışlar. Anlattıklarına göre tadı da fena değılmiş. (Tost ekmeğının üzerine pate niyetiyle sürüp yemişler. Afiyet olsun, ben almayayım.) Aslında buzdolaplarında peynir hep bulunuyor. Hatta bir seferinde onlarda kalan kızlar dolabı açtığında, “Aaa, en sevdiğim rokfor peynirinden var. Ne güzel,” dediğında, bizimkiler, “Evet ama ev yapımı rokfordur ona göre az ye,” demişler. Evlerini ziyarete gelen sıska İngiliz hamamböcekleri bile, İstanbul’da olan besili akrabalarının aksine, aalıktan sırtüstü ölmüş bulunuyorlar.

Can uzun bir süredir aynı kızla evinde beraber yaşıyor. Evlilik öncesi bu tip birliktelikler çok olağan. Zaten kızların çoğu, yaşları on sekiz olur olmaz ailelerini bırakıp kendi hayalleri peşinde koşmaya başlıyorlar. Kendi geçimlerini sağlıyorlar, yapmak istedikleri konularda tam hürriyetlerine sahipler. Halbuki biz, hayatımızın sonuna kadar anne ve babamız öyle ya da böyle bizlerden sorumlu diye yetiştirilmişiz. Bu konudan şikâyetçi olduğumu sanmayın.

Bana yurtdışında yaşayacağımı söylediklerinde mutluluktan uçuyordum, gel bak ki o kadar kolay değılmiş. Halamlar olmasa hasretten her an kafayı üşüteceğim. Onları sık olmasa da ziyarete gidiyorum. Her seferinde salep ve Türk kahvesi içiyor, İstanbul’u hayal ediyorum. Falımda hep yol gözüküyor. Kim bilir nereye? Aralıksız olarak sebepsiz yere ağladığım oluyor, artık dayanamıyorum, özlüyorum. Tam olarak kimi ya da neyi bilmiyorum. İşin aslı soyumu ve özümü özledim. Odun fırınından çıkmış francalay, hatta babamın kaloriferin üzerinde ısıtıp taze diye bize vermeye çalıştığı bayatlamış kuruyemişlerin tadını bile arar oldum.

“Simidin susamını
Çayın demini
Gül, domates ve nanenin kokusunu
Boğazın yellerini,
Klakson seslerini,
İsini, tozunu, dumanını

Toprağımı, anamı babamı
Vatanımı özledim.
Ayrılık bu mu?
Hep böyle mi olacak?
Ne zaman, nasıl son bulacak?
Ne korkunç şeymiş yalnızlık,
Ne zavallı yermiş bu gurbet,
Bilseydim kıymetini,
Önceden çıkartsaydım tadını,
Doya doya çekseydim havasını içime.
Tutabilseydim bir yerlerde.
Sitem etmek işe yaramıyor.
Zaman durmuş,
Bana sormadan,
Beni dikkate almadan
Es geçmiş yanı başımdan.
Dokunamıyor,
Yakalayamıyorum.
Ne toprağı ne de vatani...”

Belli ki biraz orada, biraz burada olmuyordu. Bedenim Brighton’da, aklım, duygularım ve ruhum doyamadığımı İstanbul’da. Sanki sandalye kapmaca oynuyorum ve hangi sandalyeye oturacağıma karar veremiyorum. Cevabı bende değil ki. Şu anda yaptığım uzaktan kumandayla hayatı seyretmek, adeta yaşamıyorum. Hayat seyredilerek geçirilecek bir şey mi ki? Henüz bilmiyorum fakat dönüş için günlerimi saymaya başladım bile. Ağlamaktan gözyaşlarım bitecek. Sanki kan ağlıyorum. Geceleri yalnız yattığımda camdan yıldızlara bakıyorum. Yazık ki zaman makinem yanımda değil, istediğim an istediğim yerde olamıyorum, diye düşünüyorum. Uçup zihinsel bir yolculuk yapabilseydim, burada olmak istemediğim kesindi. Gidebilsem Etel’in yanına, sarılsam ona doyasıya fena mı olurdu? Ya anne ve babamla birlikte olsam! Sizleri çok özledim deyip sıkı sıkıya kenetlenip hasret gidersem çok mu istiyorum? Ne işim var buralarda? Neden sevdiklerimden uzakta-

yım? Niçin aramıza ayrılık girdi? Bu çile bir gün bitecek mi? Zaman neden bazen böyle yavaş ilerleyip sonra duruyor?

Az önce İstanbul'dan döndüm. Annem salya sümük gözyaşları içindeydi. Alıştığım için hiç etkilenmedim. Gittiğim gün uçaktan iner inmez ilk işim yeri öpmek olmuştu. Beni karşıladıklarında yine iki gözü iki çeşme ağlıyordu. “Beni gördüğüne sevinmedin mi?” diye sorduğumda, “Sevindim, sevinmez olur muyum? Sadece çok yakında yine gideceğini düşünmekten üzülüyorum,” cevabını vermişti. Kadınları anlamak gittikçe zorlaşıyor. (Tanrı'dan babama ekstra sabır ve anlayış diliyorum.) Hava buz gibiydi ve tüm uçak seferleri geçen hafta iptal edilmişti. Benimki kalkacağı zaman yakıt bulamadılar. İki saat uçağın içinde beklemek zorunda kaldım. Bütün bunların üstüne ağlayıp zırlayan bir çocuk tam arkama denk geldi. Çocuğu az kalsın boğazlayacaktım. Bir ara anası babası etrafı saygı gösterip neden emziğini şaraba daldırıp vermez, diye düşünüyordum. Susmasaydı kesin yastığı elime alıp susturacaktım keratayı. Kafa bu, anlamaz ki çocuk ağlaması, mama veya kakayı. Benden başka şikâyet eden olmadığına göre hepsi neler olup bittiğini anlıyor olmalıydı. (Bir sürü insan yok midesiymiş, yediği bir şeymiş, açmış, altını ıslatmışmış gibi fikirler yürütmekten bıkmamışlardı. Ben bunalmış kendimi camdan aşağı atmaya istekliyken tırmak yemekle idare ediyordum.) İstanbul'da kaldığım süre boyunca hep piyasalarda nelerin bulunmadığını ve nasıl sıkıntılar çektiklerini duymaktan gına geldi. (Kendimi İngiltere'de olduğumdan şanslı saymalı, şikâyet etmemeliyim.) Filtreli sigara karaborsaya düşmüştü. Yedek parça hiç yoktu ve millet park halindeki arabaların kaput üzeri amblemleri ile jant kapaklarını söküp satıyordu. Yokluk ülkesine dönüştük haberim yoktu. Anı defterimi yanıma alamadığım için yazamadım. İşin aslı o kadar dolu ve güzel vakit geçirdim ki, götürseydim bile karalama fırsatı bulamayacaktım. Anımsadıklarımı, olan bitenleri aklıma geldiği şekilde anlatacağım.

Gitmeden evvel banka hesabımda olan tüm paraları çekip Churchill Square’de güzel bir alışveriş yapmış, hemen herkese hediyeler almıştım. Dönüş zamanı kimse hesabında para bırakmamak için ayrı özen gösteriyor olmalıydı. Burada özellikle kimse giyimine dikkat etmiyor. Yataktan kalkmış gibi her gün aynı şeyleri bile giyebiliyorlar. Ancak İstanbul’da bakımlı ve düzgün olmak her zaman önemli. İngilizler kendi küçük dünyalarında, etrafindakilere önem vermeden ısınmak için giyinip hayatlarını yaşıyorlar. (Hatta hakiki aristokratlar arasında yeni bir şey satın almak aşağılayıcı sayılıyor.) Yaşamlarını ıssız bir adada, tek başlarıymışçasına sürdürüyorlar. Tüm alışkanlıkları bir tuhaf.

Kitap aldığım bir dükkânda ödeyeceğim meblağın 6.35 pound olduğunu öğrendiğimde on poundluk bir kâğıt para çıkartmıştım. Sonradan şansa cebimde bulduğum bir pound kâğıt para ve madeni otuz beş senti uzattığımda kız afallamıştı. Ne yapacağını anlayamamıştı. Açıklamaya çalışırken arkamdaki sıra da uzamıştı. Çaresiz geri almış, kızın verdiği 3.65 para üstünü de beraberinde cebime atmıştım. Frogget’s dükkânına gidip marka ne varsa soyup soğana çevirip bavulumu tıkabasa doldurmuştum. (Soğan konusunda, özenle yeni moda renk ve modeller giyerken babam bana, “Neden giyimine bu kadar önem veriyorsun?” diye sorduğunda, ben de basit bir şekilde, “Dikkati çekmek için baba,” demiştim. Hemen cevabı yapııştırıp, “Dikkati çekmek istiyorsan paran cebinde dursun, bir demet kuru soğanı başına bağla ve gez, inan daha çok ilgi görürsün,” deyip espri yapmıştı. Düşünmüyor değilim. Söylediklerinin anlamını... Soğanı değil ya!) En çok Armani adlı bir modacının Falke için hazırladığı koleksiyondan satın almıştım.

İstanbul’da Fiorucci blucinle, XXL beden, üzerinde melek baskısı olan beyaz tişörtlerle, Classic Nouveau sweatshirtleri altın çağını yaşıyordu. Bense markalı çorap bile bulmuştum. Her çorabın bir yanında nakışla markası işlenmişti. Bunları giyerken nakışlar dışta mı kalmalıydı, içte mi? İçte tutsam bacak bacağa atınca gözükecek, dışta tutsam sadece pantolonumun paçası yukarı kalkınca fark edilecekti. Halbuki çoraplarda sol sağ kavramı olmadığını sanırdım. Tüm alacaklarımı bir araya getirdiklerinde, alışkanlıktan olsa gerek nasıl bir fiyat indirimi yapacaklarını sormuştum. Ma-

lum, cebimdeki para kısıtlıydı. Satıcı önce anlamamış, sonra müdürünü çağırmıştı. Ona tekrar sormak, hatta dilenmek zorunda kalmıştım. Bana, “Henüz ucuzluk başlamadı,” dediğinde derdimi daha net bir şekilde açıklamıştım. Hiç üşenmeden dükkân sahibi aranmıştı. Kasanın önünde öyle bir karmaşa ve heyecan vardı ki, dışarıdan tanımayan biri fark etse, “Eller yukarı!” dediğimi sanıp düzeni bozmaktan beni tutuklayabilirdi. Kendi kendime, “Anaa bunlar daha önce pazarlık eden birini görmemişler,” deyip hediye olarak verdikleri kravata fit olmuşum. Sevmez ve de takmazdım o mendebur şeyi. Mezun olalı bir kez olsun boynumda gören olmamıştır. Boğulacak gibi hissettiriyor. Babama hediye olarak vermeye karar vermişim. Sokaklar alışverişe çıkmış insanlarla kaynıyordu. Noel zamanı özellikle böyle olurmuş. Etrafta o kadar karı kız vardı ki, hangi birine bakayım derken gözlerim şaşı olmuştu. Bu arada vitrinlerde teşhir edilen mallara bakar gibi yapıp gözlerim cama odaklanmış kendimi incelediğim de oluyordu. Nedense etkilemek istediğim bir kız gördüğümde kendime çabuk bir çekidüzen vermek âdetim vardı.

Başıma gelen en önemli olay, Etel’le ilk buluşmamızda kendimi ona yabancı hissetmiş olmamdı. Hediye vermenin akabinde hemen ayrıldık. Günler sonra ben havaya alıştıkça, birlikte çıktıkça tekrardan ona ısındım. (Beraberliğimiz devam ediyor. Bu sefer Paskalya’da dönmeyeceğim için yaz tatilinde gideceğim.) Kötü olan, bir akşam onu almaya gittiğimde, babası beni karşısına çekip ve neredeyse azarladı. “Evladım, kızıyla ne yapmak niyetindesin?” dediğinde hiç anlamadım. Halbuki aklımdan da onun için kötü şeyler hiç geçmiyordu. Sohbetin sonlarına doğru, “Biz kızımızı onun bunun oğlu gelsin, onu oyalasın ve dalgasını geçsin diye büyütmedik!” dedi. Anladığım kadarıyla ona karşı olan niyetim ciddiye söz verip nişanlanmam gerekiyordu. Ne yapacağımı bilmediğimden, daha doğrusu ne istediğimden emin olamadığımdan ane ve babama konuyu açmadım. Yaz ola hayrola dedim. Bu arada en önemlisi altı ay boyunca beni bekleyeceğine söz verdi.

Birlikteliğimiz, son günlerde o kadar iyiydi ki, sanki aramıza İngiltere girmemiş, hiç ayrı kalmamış gibiydik.

Annem ve babam sanki aynı kalmış, ben değişmişim. Evrim ve tekâmül, her ikisini de yaşayıp kendimi aşmışım. Davranışlarını fark edip eleştirmeye bile başlamışım. Evde Şerife Abla'ya hor davrandığını gördüğümde bir akşamüstü onu korumak için anneme çıkışmışım. Bana dönüp, "Senin bu değişik fikirlerin Avrupa için geçerli," dediğinde, "Kusura bakma anne, insanlık evrenseldir," diye cevaplamışım. Hak verdiğini gözlerinden anlamışım. Babam benimle gurur duymuştu. Bu lafım benim de hoşuma gitmişti. O an kendimi onlardan olgun hissedip yetişkin biri gibi saymışım.

Babamdan her gün para istemek nasıl da zor geliyordu. Burada bankadan istediğim kadar çekebiliyordum. Sıkıştım mı halam sağ olsun! Diğer ağır gelen şeyse annemlerin kirlilerini yıkıyor olmasındı. Beni acayip utandırınıştı. Çamaşırlarıma dokunuyor olmaları, onların yıkanması, Şerife Abla'nın ütülemesi, bir lüks değil de özel eşyalarımın içine yabancı biri girmiş ve onları karıştırıyor gibiydi. Başa geleni çekmişim. Bu lüks varken kendim yıkayacak halim yoktu ya... Bütün tatil boyunca hafta içi pek dışarı çıkmadım. Fakat arkadaşlarla sohbet için evlerde bir araya geldiğimiz oldu.

Mati ile beraber olduğumuzda içimde garip bir sıcaklık, huzur hissetmişim. Her halde en çok onu özlemişim. Vedat'la Londra'da beraber hafta sonunu geçirdiğimizi duymuş ve kendisi de yakında on günlüğüne gelecek. Kardeşten öte, arkadaş, sırdaş veya yoldaştı. Uygun kelimeyi tam bulamıyordum. Tipi değişmiş, büyümüş ve resmen güzelleşmişti. Sokakta yürürken dönüp bakanlar bile oluyordu. Kıvrık upuzun saçlarıyla inanılmaz sempatik ve cilveliydi. Utanmasam Etel'den çok ona ilgi duydum diyeceğim.

Murat ve Nedim hariç çoğunluk bıraktığım gibiydi. Espriler, kılık kıyafet ve düşüncelerde değişme yoktu. Her şeyin aynı olması benim için aslında iyi sayılırdı. Murat İsrail'e, Nedim'se Avusturya'ya okumaya gitmişti ancak tatil için gelmemişlerdi. Belki Avrupa'da arada bir yerde Nedim ile buluşabilirdim. Yazın döndüklerinde görüşecektik artık. O zamana kadar mektuplaşacaktık.

Beni neyin dürttüğünü hatırlamıyorum. Birden okul arkadaşlarımı görmediğimi fark edip Onur, Zafer ve Barış'ı aramıştım. Telefonda sesleri soğuk gelmiş, anlattıklarından sonra onları tekrar aramaya çekinmiştim. Hepsinin öyle ya da böyle bir derdi vardı. Onur İTÜ'de İnşaat Mühendisliğine kaydolmuştu. Doğru düzgün okula gidemiyor, her gün yürüyüş, silah sesleri ve tehlike çanlarının çaldığından yakınıyordu. Çanların kimin için çaldığı ise hiç belli olmuyormuş. Gerçi bana sorsalar olsa olsa kaldırım mühendisi olur derdim.

Babam Yalova depreminin ardından çöken binaların çoğunu Onur Şaşmaz'ın yaptığını televizyonda izlerken, okulda bile hep, "nereden nasıl çalıp çırpayım ve kendime pay çıkarayım" derdinde olduğunu söylemişti. Sonrasında pek çok davadan aklanmış olmasına rağmen ne yazık ki eski itibarını kaybetti. Belki de kaldırım mühendisi olsaydı daha iyi durumda olurdu. İstanbul'da kazılıp yenilenen, sonradan açılıp kapanan o kadar çok kaldırım oldu ki saymakla bitmez.

Barış geçenlerde gözüaltına alınmış, işkence görmüş ve kısa bir süre hapsedilmiş. Kafası bozuktu, tüm olan bitenlere bir çare arıyordu. Gruplaştıklarını, hatta gençlerden oluşan örgütlere üye olduklarını anlatmış ancak elinden hiçbir şey gelmediğini dile getirmişti. Ona sorsan gayesi sadece dünyayı kurtarmak ve ülkesine hizmet etmektir. Arkadaşlarım bu kadar keyifsizken, benim İngiltere maceralarımı duymak isteyecekleri son şeyler olmalıydı diye görüşmemiştim. Zafer'in sesi sedası çıkmamıştı. Bir okula yazılmış fakat devam bile etmediğini duyuyorlarmış. Boş vaktini Boğaz'a nazır kitap okuyarak geçiriyormuş. Bu kadar kısa bir zaman içinde okul arkadaşlarından kopabiliyorsan, yıllar sonra geriye ne kalacak acaba diye merak ediyorum. Karşılaştığımız gün kafalarımızı mı çevireceğiz yoksa kaldırım mı değiştireceğiz? Topu topu altı ay önce, hayatımızın en önemli sayacağım tecrübelerini yaşamak üzere aynı kaderi paylaşıyorduk. "Hayatta neler olacağını kimse bilemez" sözü harbi doğruymuş. Bilse de hatırlayamaz, benim yorumum.

Bu aralar Reyhaneh diye İranlı bir kızla çıkmaya başladım. “Nereden bulursun?” diye soranlaraysa, kan çekiyor diyorum. Esmer olduğundan Akdenizli veya Türk’e benziyor. Farsça’nın müzikli bir ritmi var. Dinlemeye doyamıyorum.

Doyamadığım bir diğer konuyla halen ölçümlerle ilgili. Sabahleyin aletimi tekrardan ölçüp inçe çevirdim. Malum santimden bahsedildiğinde buralarda anlayan olmuyor. Gittiğimiz filmlerde bazen boylarının konusu geçiyor ve biz anlamıyorduk. Geçen gece “Lemon Popsicle” filminde altı inç ölçülen bir alet kulağıma bariz sebeplerden ötürü çok kısa gelmişti. Klasman sıralamasında neredeyim bilmek istedim. (Sinemalarda her koltuğun arkasına takılı bir de küllük var ve isteyen kapalı yerde sigarasını içebiliyor. Bu ne medeniyet yahu!)

Medeniyetler ülkesinde ilerleme kaydederken, bu hafta A Level sınavına girmek üzere farklı bir okula yazıldım. Öncelikle en iyi matematiği anladığımdan tek ders almaya karar verdim. Benden başka okula uğrayan tanıdık öğrenci pek olmuyordu. Çünkü devam mecburiyeti yoktu ve yoklama yapılmıyordu. Gördüğüm kadarıyla dünyanın dört bir tarafından gelen öğrencilerin bazıları sadece burada olmak için okullara yazılıyor, ancak gitmiyorlardı. Benim derdim acilen kapağı bir üniversiteye atıp okumaktı. Evde ders çalışırken Miguel uğradı, “sin x eğrisini” çizerken bana, “O yılanlar nedir?” diye sordu. Onun da durumu vahimdi. Elimizden tutan biri veya bizden önce bu yollardan geçen bir başkası yanımda olmadığından boşlukta dönüyor, karanlıkta sallanıyoruz gibi hissediyorum. Fakat en önemlisi pazar gecesi sendromu son buldu. Ertesi gün okul olsa da, arzu edersem çıkabiliyor, içebiliyor ve ıcabında dersleri asabiliyorum. Serbest kıyafetle yan gelip yatmak lüksü de var. Onun yerine, sorumluluklarımı bildiğimden fazla aşırıya kaçmamaya gayret ediyordum.

Geçenlerde açılan Metro diye bir diskoteğe gitmeye başladık. Kapıda damsız yerine blucinle girilmez kuralı var. Şık sayılmıyor anlaşılan, bizler de özenerek giyinip çıkıyoruz. Orada içkiler pahalı olduğundan odamda biraz demlendikten sonra gidiyorum. Barda başıboş, sahipsiz duran içkilerden elimizdeki kamışlarla gizlice içmek olağan oldu.

Bu arada içki içtiğim kadar spor yapmaya da özen gösteriyorum. Hafta sonları sıcak veya soğuğa bakmadan Hove Park'ta açık havada tenis oynuyoruz. Oyunumu bayağı ilerlettim. Şöyle ki, geçenler bazen durup oyunuma bakıyor. Hızlı toplar atmaya seviyor, buna rağmen maç yapmıyorum. Yabancı arkadaşlarla oynadığımızda neredeyse her hafta yeni bir kutu topla geliyorlar. Bizlerse kaybolmadan evvel top alınması gerektiğini bilmiyorduk. Benzer şekilde raketin kordajını da sadece koptuğu zaman yenilerdik, meğerse zamanı varmış. Patlamasını beklemeye lüzum yokmuş. İnsanın parası olunca söylemesi kolay tabii. Can, son oyunumu Melanie adlı kız arkadaşıyla seyretmeye geldi, epey sempatik biri. Espri anlayışlarımız aynı olmasa da çok güldürüyordu beni. Miguel belden aşağı fıkralar anlatırken Melanie altta kalmak istemedi ve onun burnuyla ilgili, “Senin aletin burnundan büyük olamaz,” dedi. (Miguel esmer uzun boylu ve burnu biraz büyüktür.) Destek olmak namına hiçbirimiz bozuntuya vermedik fakat gülünçtü. Bir ara anlattığı başka bir şeye gülmekten katılırken, istemeden yellendim. Bana dönüp, “Kıçından öksürdüğün zaman pardon demelisin,” diye uyardığında benden hangi seslerin çıktığını artık kontrol edemez hale geldim. Meğer kibar İngilizler doğaçlama sesi bu şekilde yorumluyorlarmış.

Bu pırt yapmak, gaz çıkartmak, osurmak veya yellenmek konusu, dünyanın her yerinde, herkesin yaptığı bir şey olmasına rağmen, seks gibi sözü hiç edilmiyordu. Edepli sayılmıyordu. Tabii bizler de konunun üzerine gitmeye bayılıyorduk. Sonuçta komik oluyordu. Beklenmedik bir anda yapıldığında gülmekten başka bir şey elden gelmiyordu. Böyle bir sefer Melanie bana dönüp, “You are so full of shit, your eyes are brown,” deyip beni bitirdi. Amma da abartıyorsun anlamına gelen bu sözlerin tam tercümesi, “için

dışın o kadar bokla dolu ki gözlerin bile kahverengi” oluyor. Havayı salmak, atışı serbest atmak konularında, konuşmakla yapmak arasında belli bir süreç vardı. Zaten hep söylerim, bir kızla ilişkinin ileri safhada olup olmaması onunla beraberken rahatça yellenip yellenmediğinden belli olur diye. Utanıp, sıkılarak, rahatsız olup tutmak yerine “sal gitsin” yaptığın zaman beraberlik belli bir yere gelmiş demek oluyor. O zaman ilişkinin uzunluğu ve ciddiyeti ortaya çıkıyor.

Arabaya bindiğimizde Can neredeyse karşıdan karşıya geçen bir kara kediyi eziyordu. Birbirimize anlam yüküyle bakarken Melanie hemen ağırlığını koydu. “İyi ki sağdan sola geçti,” dedi. Anlaşılan uğurlu gelecekti.

Uğurlu olmayan şey, sohbetlerimiz sırasında neler yaptığımı Nadya’ya anlattıktan sonra, Vedat’a burada çıktığım kızla ilgili bir sürü detay anlattığımda başıma geldi. O Mati’ye izahat verirken konu sonunda Etel’in kulağına vardı. “Biriyle çıkıyorsa ben enayi değilim, ben de çıkarım,” diye bana mesaj yolladı. Ne kadar garip bir dünya, ben burada istemeden yaşarken, hayatımı bir nebze yaşanır hale getirmek için çalışırken onun düşündüklerine anlam veremiyordum. Zalim hayat kesinlikle yanına esir almayı seviyor. Gloria Gaynor’un söylediği sözlerle aynen katılıyorum: “I will survive”*. Esir düşmeden savaşıcağım...

Önceki akşam yazdığım mektupları yollamak üzere postaneye gittim. Kulübeden Etel’i arayınca telefon kilitlendi, bedavadan bir saat yakın konuştuk. Her şey bir anda süt liman oldu. Araya mesafe ve hasret girince inandırmak daha kolay oluyor. Tüm konuşacağımız konular nasıl bitebilir diye düşünürken, “daha, daha” veya “eee, başka” diye bir o, bir ben tekrarlayıp duruyorduk. Sadece ahfzenin diğer tarafında olduğunu bilip, beni düşünerek nefes aldığını hissetmek yetiyordu. Eh, aşk bu değilse nedir? Sıra kapatmaya geldiğinde, “Lütfen sen kapat,” dediğimde o daha ısrarcı çıktı.

* İngilizce, bunun da üstesinden geleceğim.

“Hayır, sen aradın sen kapat,” diyordu. Ona telefon kapatmak onu hayatımdan atmak, yaşamımdan çıkartmak demekti sanki. Yapamayacağımı anladığında, “Aynı anda 1, 2, 3 deyip beraber kapatacağız. Tamam mı?” dedi ve anlaştık.

Bunun yanında herkesle anlaşmadığım konular da vardı. Ev sahiplerinin misafir öğrencilere verdiği yemeklerden yemediğini öğrendiğimde sinirlendim. Onlar balık yerken bizler kokulu böbreğe talim oluyorduk. Sabah kahvaltısı olarak soğuk yumurtalı sandviç verdiği bile oldu. (Bu ne çile yahu? Okula şikâyet edilebilir mi acaba?) Benzer durumdan mustarip başka öğrenciler de Palmeira Cafe’ye kahvaltı yapmak için geliyorlardı. Croissant demeye dili dönmeyen Ragıp’a bir sabah Üstün, “Çok hızlı Kuru Hassan” ders anlarlar dedi ve o saatten güldürmeye başladı. Neredeyse tüm öğünleri dışarıda yer hale geldik. (Yemek parasını ödediğim haftalıktan bir şekilde kesmenin yolunu bulmalıyım. Parama yazık oluyor.)

Tanrı’ya şükür Lynn adlı Türk kıızıyla tanıştığımda, ara sıra evlerine bizi yemeğe çağırıyor da midemiz bayram ediyordu. Uzun zamandır Brighton’da yaşadıkları için buralı olmuşlardı. Asıl adı Aylin’miş, sonradan uyum sağlamak için Lynn’e değiştirmiş. Anne ve babası da dünya tatlısı insanlar. Anneme söylediğimde hemen onlarla tanışmak üzere telefonla aradı, “Kendinize ikinci bir aile buldunuz, fena mı?” dedi. Haklıydı. Evlerinde içtiğim basit demli bir çayın tadını bu kadar güzel bulacağımı söyleseler hiç inanamazdım. (“Saat beş çayı” ülkesinde poşet çay içmekten gına geldi.)

İstanbul’dan sürekli mektuplar geliyor ve durumun kötülüğü anlatıldıkça kendi namıma sevinmek yerine geride kalanları düşünüp üzüliyordum. Ne olacaktı bilmiyorum. Bilen var mı acaba? (Abdi İpekçi’nin güpegündüz Emlak Caddesi’nde vurularak öldürüldüğünü söylediler.) Dünyanın sonu kesin geldi. Bir mucize daha göster Tanrım. Sevdiklerimi koru yalvarıyorum sana.

Sevdiğim olmasa da beraber olduğum Reyhane ile tam tahmin ettiğim gibi önce el tutmak fasıyla işe başladık. Sinemada ona yumulduğumda bana, “Sen benden faydalanmak istiyorsun,” dediğinde kendimi evimde hissettim bir an. Kulaklarıma inanamadım.

Öğretileri ve kültürü gittiğimiz yere taşıyorduk demek ki. Bu kız senelerdir burada buralı olmamıştı. Off, nedir bu başıma gelen! Kızları tavlamadan evvel pasaport mu sormalıyım? İranlıların çoğu acayip zenginler. Kılık kıyafet ve arabalarından hemen anlaşılıyor. Şu sıralar hepsinin morali bizler kadar bozuk. Şah ülkelerini terk etmiş ve şeriat kapılarına dayanmış. Öylesine tencere ve kapak birbirini bulmuş gibi ki, kötü politik durumlar hakkında onlarla sohbet etmekten hiç keyif almıyorum. Bir Tanrı kulu gelip de akıl fikir vermiyor, burada yapayalnız olanları uzaktan seyrediyor, olabilecekleri kestirmeye çalışıyorum.

Seyrettiğim bir başka şey de gece yıldızlar oldu. Reyhaneh'e kol atmış görebildiğimiz tüm yıldızlara ad takarken ilk defa bu kadar net bir şekilde Büyük ve Küçük Ayı'yı fark ettiğimde tercümeyle sığındım. "Look at the big and the small bear," dediğimde tedirgin olup bana sarıldı. Hakiki hayvanların üzerine geldiğini düşündü. Ne akıl değil mi? Her şeye inanacak kadar saf olabiliyorlar. Meğer isimleri İngilizce'de farklıymış.

Farklı kız ve yer arayışlarımız bu arada hep devam ediyor. Hepimiz bir bilinmeyenin peşinde, var olmayan bir dünya yaratma azmi içindeyiz. Bulduğumuz ve bulunduğumuz hiçbir ortam İstanbul olmuyor. Hepimiz burada yeni bir İstanbul yaratma çabasında-yız. Tüm Türkler, beraber, birbirini kollayarak yeni bir grup, hatta nesil ortaya koyma gayretindeyiz. Gittiğimiz her yerde artık tanınıyoruz.

Yazmayı unuttum. Kristina bu dönem Brighton'a gelmedi. Bazı geceler yokluğunu o kadar hissediyorum ki, Bertha'ya asılmak zorunda kalıyorum. Tipsiz ötesi, beş dakika geç doğsaymış Darwin'i haklı çıkaracaktı. Bilim adamları onu bulsa kesin kobay olarak alırlar. Üşenmeden devamlı İspanyolca "No follar!"** diyor. Onu yapmayıp da ne yapacağız? Ağzını kapatsa, konuşmasa, itiraz etmese ve beni arada bir rahatlatırsa ne olur sanki? Aman sakla sama-

* İngilizce, büyük ve küçük aylara bak.

** İspanyolca, seks yok.

nı... sonra yersin. (Salak karı geberip gidecek haberi yok sonunda kıymetli kumbarası böceklerle ziyafet olacak!) Neredesin Kristina!

Bu sıralar etrafımdakilerden değişik şeyler öğreniyorum. Bilmediğim meğer ne çok şey varmış. Miguel'in hasta olduğu "Fado" müziğinden başka, Bertha'nın arkadaşlarıyla buluşacağı bir gece kendimi davet ettirip onlara katıldım. Tüm Milonga partisi (bu kelimeyi ilk defa duyuyordum. Arjantin tangolarının yapıldığı partileri böyle adlandırıyorlarmış) boyunca tango çaldılar. Sözlerini anlamıyor olmama rağmen, müziği resmen içimde hissettim. Daha önce bu duyguyu aryaları duyduğumda yaşamıştım. Tango yapanlar resmen havalanmış, uçuyor gibiydiler. Brighton'da yaşayan Arjantin asıllı bir ailenin evindeydik. Dans edenlerin çoğu kırkını aşmış insanlardı. Gençler şarkıya ruhlarıyla eşlik edip seyretmeyi tercih etti. Misafirlerin çoğu Buenos Airesli veya Montevideoluydu. İlk defa gördüğüm bu dansı uzaydan gelmiş gibi izliyordum. Mutlaka ve kesinlikle tangoyu öğrenmeye oracıkta karar verdim. Miguel veya Can'a derdimi anlatsam dillerine öyle bir düşerim ki, iyisi mi vazgeçtim. Kafama koydum. Beni bu kadar derinden etkileyen bir müzik ve dansın üzerine gideceğim. Bertha'dan bana göstermesini isteyeceğim.

Disko dansı yapılan bir zamanda tango ile ne işin var, diyen olacaktır. Yine yaşımla ilgili olduğunu varsayıp kabul etmiyorum. Dansın veya ruhun yaşı mı olur? Belli ki yaş ilerledikçe tangoya olan ilgi artacak (partide tango yapanların çoğunluğu kırk yaşın üstündeydi), aynı keyfi almak için neden bekleyecektim ki? Kötü olan etrafımdaki yaşlılarımdan farklı bir şeyler yapıyor olmam. Hepsi bu. Yaşımı yaşamıyor olmamın kime ne zararı var? Ben kendimi tanımaya çalışırken, kendimi kabullenirken başkalarının ne düşündüğü veya hayatlarını nasıl yaşamayı seçtikleri neden önemli olsun ki? Her koyun kendi bacağından asılır lafı boşuna mı söylenmiş?

Son haftalarda Charlotte adında bir hemşireyle düzenli olarak görüşmeye başladım. Birçok kez Can'ın evinde ve kendi dairesinde

beraber olduk. Anne ve babası ile birlikte yaşıyor olmasına rağmen eve erkek getirmesi konusunda bir yasağı yoktu. Uyulması gereken basit bazı kurallar vardı. Geliş gidiş saatleri, gürültü, içki ve sigarayla ilgiliydi. (İnanasın gelmiyordu.)

Kadınla erkeğin beraberlik süresi uzadıkça kavga sayısı da artarmıydı? Böyle bir istatistik yapılmış mıdır acaba? Büyükçe bir kavganın ardından ayrıldık ve altı gün sonra tekrar bir araya geldik. Tek sayıda alınması gerektiğini bildiğim kırmızı güllerden, çiçekçinin ısrarı üzerine bir düzine alıp evine yollamış, Sevgililer Günü'nde gönlünü hemencecik almıştım. (Burada sevgililer için özel bir gün kutlanıyor. Her ne kadar Nadya bana kart yolladıysa da ben kimseye daha önce hediye falan almamıştım. Doğrusunu bilseydim belki İstanbul'da işime yarardı.) Yirmi üç yaşında olmasına rağmen daha önce kimseden böyle bir buket almadığını söyledi. (Halbuki yemeğe çıkartsam daha pahalıya mal olacaktı. Gel gör ki işe yaramıştı.) Üstünlerin olmadığı bir saatte salonda oturmuş bakıyorduk. O benimle göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyordu. Günlerdir ne onunla ne de bir başkasıyla beraber oldum. Her kavgamızın ardından olduğu gibi sevişip barışacağımızı umuyordum. Uzatıyordu. Haklı ya da haksız ilk adımın ondan gelmesini beklemiş, dayanamayacak gibi olduğumda gülleri yollamıştım. (Arada başka kızları tavlama için elimden geleni yapmış, başarılı olamamıştım.) Nedense beni iyi hissettirmek için bir şeyler yapmasını bekliyordum. Koltukta otururken kolumu omzuna attım. Televizyon açık, ne oynadığı belli değildi. Sürekli ağlayacak bir şeyler bulduğu saçma sapan ucuz bütçeli dizilerden biriydi sanırım. Bana bakıp omzunu silkti ve ben yokmuşum gibi bacak bacak üstüne atıp seyretmeye devam etti. Beynime kan hidroforla pompalanıyor, gözlerimin önüne siyah bir perde inerken burnumdan soluyordum. Ellerime ve kollarıma hâkim olamayacak kadar sinirlenmeye başladım. Kim oluyordu? Kendini ne sanıyordu? Tenezzül edip barışmak yerine hâlâ ayak diriyordu. Kadınlık gücünü doya doya çıkartmak niyetindeydi. Ona bu zevki vermeye ise benim hiç mi hiç niyetim yoktu. Ağzım seğirirken, "Ne oldu?" diye sorduğumda en illet olduğum şeylerden birini yaptı. Cevap vermeyip beni duymazlıktan geldi. Kudurdum, ağzımın kenarından tükürüklerin

aktığını hissederken üzerine atladım. Korkup, “Ne yapıyorsun?” diye bağırdığında, sol elimle ağzını kapattım. Sağ elim ve kolumun bütün gücüyle bacaklarını kaldırıp koltuğa yatırdım. Bir yandan çırpınıp çığlıklar atmaya çalışırken diğer yandan elimi ısıırıyordu. İnanılmaz bir şeydi. Onun kızgınlığından zevk alıyordum. Yüzü kızarmaya, gözlerinin beyazına kan yayılmaya başladı. Elimi çektiğimde öksürüp kısa kısa nefesler almaya başlamıştı. “Manyak herif, çek ellerini üzerimden. Sakın aklına bile getirme, polisi çağırırım!” diye tehditler savurarak bağırırmaya devam ediyordu. Üstüne oturduğumda bacaklarını oynatmaya çalışıyordu. Ağzını tekrardan kapatıp saçlarını okşamaya koyuldum. Kendimi tanıyamıyordum. Sanki ortalık yere, içimden canlı bir canavar çıktı. Kafamın içindeki ses devam etmemi söylüyordu. Üstelik bağıırıyordu. Sağ elimi memelerinin üzerinde gezdirirken tüm nefretimle beyaz gömleğini önden çektim, düğmelerinin her birini yere saçtım. Sutyeni önden açılan bir cinsti. Gırtlığını tutup, “Sesini çıkartırsan seni gebertirim,” dediğimde, sakın bir çocuk edasıyla, “Yalvarırım yapma,” diye geveledi. Yazık ki kolumu doladığımda düşünmedin diye içimden geçti. Sol elimle sutyenini açtığımda, memeleri iki yana düşüverdiler. Hiç bu kadar cazip gözükmemişlerdi. Hayatımda ilk defa meme görüyor gibiydim. Gözlerinden akan yaşların tuzlu tadını aldıkça çıldıracak gibi oluyordum. Ara sıra başını kaldırıp ne yaptığıma bakıyordu. Beni tanıyamıyor olmalıydı. Ben bile kendimi tanıyamıyorum, o beni nasıl tanısin? Yandan fermuarlı mini eteğini açıp ikiye ayırdım. Bembeyaz, kenarı dantel fistolu donu ortaya çıktığında, bakire kızların yaptığı şekilde iki eliyle kumbarasını kapatmaya çalışıyordu. Tüm vücudu titriyordu. Nazikçe kucağıma alıp odaya doğru giderken birden kurtuldu ve olanca kuvvetiyle hayalarımına tekme atıp mutfığa kaçtı. Nefes almaya başladığımda içeri gittim, elinde tava ile beni beklediğini gördüm. Sağa sola sallıyor ve yardım için can havliyle bağıırıyordu. Canım acıyordu ancak bu oyundan zevk almaya başlamıştım. Yırtık gömleğini bir eliyle tutarken o kadar da seksiydi ki tarif etmem mümkün değil. Anladığım bu oyunu bir kazanan, bir de kaybeden olacaktı. Kaybetmeyi hiç sevmediğim gibi, bu sefer niyetim de yoktu. Boş bulunduğu ânı kollayıp, ani bir hamle

ile üzerine atladığımda tavayı ele geçirip kafasına indiriverdim. Kafasını koltuğumun altına alıp iyice sıkarken boynunu kırabileceğimin farkındaydım. Teslim olmak yerine ne yaptı beğenirsiniz? Beni ısırıldı. Evet, aynen bir köpek gibi beni ısırıldı. Vahşi bir hayvan gibi dişledi. İt iti ısırılmaz fakat insan insanı ısırır lafı burası için de geçerliydi. Kafası kanamaya başladı. Hem ağlıyor hem de biraz inliyordu. “Beni seviyorsan düşündüğünü yapma,” dediğini işitmiyordum. Aklımdan geçen sadece bir şey vardı. “Devam et oğlum, sakın pes etme,” diyordu kafamdaki ses. Onu, yüzüstü mutfak masasına yatırdığımda ayakları yere değiyordu. Donunu çıkartmak yerine yana doğru çektim ve aralığından içeriye girdim. Yıllardır tadına varmamış bir hayvan gibi soluyarak sokup çıkarıyordum. Vücudu artık ilk baştaki kadar çırpınmıyordu, aksine teslim olmuştu. Onun zevk alıp almadığını düşünürken donunu aşağı indirdim ve elimle aletimi tükürükleyip bir sefer de arkadan denemek istedim. O güne kadar buna izin vermemişti. Yan duran kafasına baktığımda dişlerini sıkmış halde beklediğini gördüm. Her iki memesini de bedeninin altından kavradığımda uçlarının sertleştiğini hissettim. Üzerine yığılmış git-gele devam ediyordum. Ter içinde kalan sırtını öpüp yalıyordum. Elimle kumbarasını okşayıp zevk almasına da yardım ediyordum. Kafasından sızan kan masaya yayılmaya başladı. Tüm bedenim titrediğinde içine iyice kökleyip kendimi bıraktım ve o anda boşaldım. Her zaman arzuladığı şekilde, bir süre daha içinde kaldım. İki beden tek olmuş, öylesine dayanmıştık mutfak masasına. Yavaşça dışına çıkıp onu ayağa kaldırmaya gayret ederken, birden yere düşecek gibi oldu sanki. Kibarca onu kucağıma alıp odaya götürdüm. Yatağın üzerine yatırıp üzerini örttüm. Beni öpmek mi öldürmek mi istediğinden emin olamıyordum. Bu bakışlarını daha önceden hiç görmemiştim. “Kapat gözlerini, uyumaya çalış,” dedim şefkatli bir sesle. Kapattığında, ağlamakta olduğunu fark ettim. Banyoya gidip havluyu ıslattım ve yarasını sildim. Öğrendiğim ders ise hislerin evrensel olduğuydu. Üzülünce ağlamak, tüylerin diken diken olması, kalp atışının hızlanması tüm insanlara mahsusmuş. Neden bilmiyorum? İngilizler soğuk ve tedbirli olduğundan bu tip durumlar karşısında farklı tepki gösterirler sanıyordum. Meğer duy-

guların ülkesi ya da coğrafyası yokmuş. Sonrasında ne Charlotte ne de ben birbirimizi aradık. Başıma bir bela gelecek diye o kadar zaman kendimi harap ederken, üstümden devasa bir yük atmış kadar rahatlamıştım. Adını defterime kaydetmedim.

Bertha bana tango öğretirken sürekli gülüyordum. Kendimi aciz ve yeteneksiz gördüğümdendi. Yine de pes etmeden devam ediyorduk. Herhangi biri odasının kapısını açsa ve bizleri sarmaş dolaş görse insan içine bir daha çıkamazdım. Yazık, o kadar da iyi niyetliydi.

Reyhaneh'i son kez İran'da rejim değiştikten sonra aramıştım. İnsanlık namına yapmış, yakınları ne âlemde neler olup bitiyor sormuştum. Sonra bir daha ondan haber alamamıştım. Tahran'a dönmek zorunda kaldığını bir başkasından duymuştum.

Kış vakti buranın soğuğu da tam soğuktu. Kar da mı farklı yağıyordu ne? Benim üşüme şeklim bile değişti. Duraklarda otobüs beklerken ısınmak için, dişlerimi sıkıp kendimi kasiyordum. Atlayıp zıplamak da cabasıydı. Bu gibi durumlarda sigara her zaman içimi ısıtmaya yardımcı oluyordu.

Havalar biraz ısınmaya başlayınca, tüm bu hengâme, okul ve sosyal hayatımın üzerine ek, halam abimle beni bayramlar için Londra'ya davet etti. Üstüne üstlük Vedat yalnız kalmasın diye onu da çağırdı. Can her zamanki gibi tatlı dilini kullanıp bu angaryadan sıyrıldı. Kafamdan kötü karabasan senaryoları geçerken en güzel sürpriz Mati'yi Nadyalarda görmek oldu. Derin bir nefes verdim. İki kız iki erkek Londra'nın altını üstüne getirdik. Yedik, içtik ve eğlendik. Nadya ile Vedat'ın arasında bir sıcaklık olduğunu hissetmiş olmama rağmen bu histen öte gitmedi. Bir akşam eve dönerken içimde duyduğum yalnızlığı Mati'ye anlatmaya çalışırken durup dururken bana sarıldı. O sıcaklığı hiçbir yabancı kadın bana yaşatamazdı. Bana dönüp dudaklarımdan öptü. Ben de karşılık verdim. Sonradan düşününce pişman oldum. Kendimi hislerimin veya hayatımın doğal akışına nedense bırakmayı sevmiyorum. Burada yaptıklarım yaptığım ile kalacaktı. Buna rağmen İstanbul'da

hayatımı karmaşaya sokacak her şeyden kaçınmalıydım. Ne de olsa beni bekleyen biri vardı. Mati'ye tango saatlerimi anlattığımda, onun da ilgisini çekti. Belki de benim duyduğum heyecan onu etkiledi.

Hamursuz bayramının ilk gecesinde edilen dualar, evimde duymaya alıştıklarım ile aynıydı. Tek farkı onların İbranice'yi İngiliz aksanıyla söylüyor olmalarıydı. Uncle Zack'in anlattığı hikâyeyi biliyor olmama rağmen gece uzadıkça uzadı. Hepimiz birbirimize bakıp, "Ne zaman yemeğe başlayacağız?" diyorduk. Brighton'a dönünce hamursuz ekmek yemeye niyetim yoktu. Kendi evimde annem aldığı anda iş bir nebze kolay oluyordu ancak burada yalnızken "matza'yı"* bulmak, gittiğim her yere yanımda taşımak külfetti. Doğrusu, kimseye hesap vermek zorunda olmadığım için kolayına kaçıyordum.

Bayram sırasında bir gün sinagoga da gittim. Utana sıkıla içeri girdiğimde kadınlarla erkeklerin beraber oturduklarını görüp, şaşırdım. Kitapta dualar İbranice görmeye alıştığımı aksine İngilizce açıklamalarla doluydu. Okuduğumu anlamak bana inanılmaz bir keyif verdi. Bu farklılıkları sorduğumda oruç günü diş fırçalamak, hatta sigara içmenin bile günah sayılmadığını öğrendiğimde sevinmeye başladım. Dinimle ilgili açık kapılar keşfediyordum. Üzücü olayıysa sinagog çıkışı yaşadım. Bir grup kendini bilmez adam bizlerin çıktığını görünce arabalarından, "Dirty fucking Jews"** diye bağırıldılar. Neden pistik anlam veremedim. Açıkçası cimri veya korkak sıfatlarını daha önceden duydum ve hafızamın bir yerlerine gömdüm. Fakat bizleri kirli görmelerine alınmadım çünkü düzenli yıkanan biriydim. Hangi ülkede sevildiğimizi de merak etmiyor değilim. Tek avuntum dindar olmamam, yoksa elbet her yerde bozulacak şeyler bulabilirim.

Bulduğum eski gazetelere baktığımda, İstanbul'da 1 Mayıs'ta sokağa çıkma yasağı ilan edildiğine şaşırdım. Bahar Bayramı, İşçi Bayramı derken insanlar eve tıkılmış. Olacak şey mi? Bu da yetmezmiş gibi Yunanistan AET'ye üye olmuş. Biz de Ortadoğu yerine Ortabatı olsaydık eminim alırlardı. Hem başvuran kim? Böy-

* İbranice, mayasız ekmek.

** İngilizce, pis Yahudi.

lesi hepimiz için daha iyi. Bırak onlar Avrupalı kalsın. Ben Avrupalı olmak istemiyorum çünkü ben zaten hem Avrupa hem Asya'yım, ben Türkiye'yim. N'aber?

Aldığım mektuplardan anladığım havagazı, gazete, kitap, ampul, çimento, şeker, benzin, televizyon, buzdolabı, araba, tüp gaz, taksi, dolmuş, zeytinyağı, içki, sigara, ekmek, telefon, telgraf, tatlıcı, temizleyici, işkembe, bisküvi, sandviç gibi her şeye sürekli zam yapıldığıydı. O da bunlardan birini bulursan. Benzin sıkıntı nedeniyle karneye bağlanacak söylentileri de kulağımıza geliyordu.

Deneme imtihanlarına girdiğimde sonuçlardan pek memnun kaldım. Aslı yakında yapılacak ve ben vatanıma dönecektim. O kadar çok burnumda tütüyordu ki İstanbul, kimseye derdimi anlatamıyordum. Bu konuda hepimiz yanıp tutuşuyorduk.

Bahar geldi, kalın kazaklar yerlerini ince kazaklara bıraktı. İlk baharda dahi havanın ısındığına dair bir belirti yoktu. Denizden esen rüzgâr hiç dinmiyordu. Brighton Pier'e* dolaşmaya gittiğimizde Büyükkada'nın iskelesini düşünmekten gözüme yaş doluyordu.

Nedim'in yazın da İstanbul'a gelmeyeceğini öğrendiğimde, Milano'da (Brighton ile İstanbul arasında bir yer olsun demiş ve seçmiştik) birkaç gün tatil yapmaya karar verdik. Trenle Folkstone'a gidip vapurla Calais'ye geçtim, sonrasında Paris'e vardım. Param kısıtlı olduğundan uçağa binmemiştim. Babamla gittiğim seyahatlerden alışık olduğum beş yıldızlı otellere gitmek yerine basit pansiyonlardan birinde kalıp geceyi şehri fethederek geçirdim. Gençtim, sağlıklıydım ve hayattan zevk alıyordum. Bu üçü olduğunda, cebinde azıcık para da varsa, üstelik de Paris'teyken başka şey istemezsin. Pigalle semtine gidip geceyi geçireceğim bir kadın buldum, pazarlığını ettim, odama getirdim. Ne içeceğini sormadan iki double bol buzlu viski alıp asansörle yukarı çıktık. Resepsiyonda

* Brighton'un İskelesi.

çalışanlar kötü bakıyorlardı ama üzerime alınmadım. Paris'te her şey yasak olabilirdi, yaptığım değil. Ne diyeceğimi, neler isteyebileceğimi bilmiyordum. Fakat daha önce ziyarete gittiğim randevu-evlerindeki kadınlara kıyasla bu dilberi yanımda kız arkadaşım diye gezdirebilirdim. O kadar güzeldi. Yeni bir şeyler göstermesini istediğimde tabii ki ne bildiğimden haberdar değildi. Yaptıkları bana bir ömür boyu anlatmaya yeterdi. Ayak parmaklarım dahil her tarafımı yıkayıp yağlamış ve emmişti. En son olarak beni sırtüstü yatırdı ve üzerime çıkıp aletime oturduğunda limonu sıkıyor gibi bir hareket çekti. Nasıl yaptığını sorduğumda, "Aynı çişini tutarken yaptığın hareket," diye tasvir etti ve ben de anladım. (Başka birisiyle olduğumda bunu yapmasını istemek ve tarif etmek için sormuştum. Çok hoşuma gitmişti.) İş üstündeyken kulağıma Fransızca kelimeler fısıldamasını da ben rica ettim. Parasını son frangına kadar hak etmişti. Önemli değil çünkü hayat kadını bulmak en kolay, zor olan hayatının kadını bulmak. (Bu lafımı da sevdim.) En büyük hatam gelir gelmez yanımda getirdiğim paranın ne kadarını Fransız frangına çevireceğime karar vermem oldu. Kadına ödeme yapınca cebimde ancak bir taksi yolculuğuna yetecek kadar frank kaldı. Ertesi gün, Gar de Lyon'a giderken taksiciye cebimde sadece yirmi beş frank olduğunu söyledim. İstasyon istikametinde gidebildiği kadar gitmesini rica ettim. Aklım sıra taksimetre yirmi beşe gelince inecektim. İstasyona vardım fakat yemek yiyebilmek için yine para bozdurdum. En son cebimde kalan madeni paralarla ne yapacağımı bilemediğimden alabildiğim kadar çiklet aldım. Kallanları ne olduğunu anlamadığım büyük bir plastik kumbaraya attım. Sonunda İtalya trenini yakaladım. Sağ olsun Murat da son dakika gelmeye karar verdi, hepimiz annesinin evinde kaldık. Para cebimde kaldığı için çok mutluydum.

Birbirimize seks hikâyelerimizi anlatıp gülmekten mideme sancılar girdi. Her gün sokakta dolaşırken güzel çirkin demeden tüm kızlara asıldık. Gırgır geçmekten öte gitmedik. Görüntüm değişsin diye bıyık ve sakal bıraktım, kızların demesiyle uzun saçlarımla bayağı havalı oldum. Tipim İtalyanlara benzemeye başladı.

Benzemeyen şeyse onların paralarıydı kuşkusuz. Zaten mark, pound, frank ve karşılıkları konularına kafam hiç ermezken şimdi

de lîret karşıma çıktı. Tüm fiyat etiketlerini pounda mı çevireyim, Türk lirasına mı diye düşünürken ambale oldum. Malum son zamanlarda kafam İngiliz fiyatlarına alıştı. Bir de para bozdurmaya değişik bankalara girip hangisinin daha fazla verdiğini anlamakla yarım günümüz boşa gitmişti. Bilmeyen on bin ya da yüz bin pound bozdurdum sanabilirdi. Topu topu elli pound bozdurmuştum. Lirette o kadar çok sıfır vardı ki bölüp karşılığını hesaplamaya makine gerekiyordu. Hem tatil hem de Murat ve Nedim’le birlikte olmak iyi geldi. Kaybettiğim bir oyuncağı beklemediğim bir anda karşımda bulmuş gibi hissettim. Bazı arkadaşlıklar sonsuza kadar sürebilirse bu kesin onlardan biri, hatta ikisi diyebilirim.

Hatıra defterimi bilerek burada bırakıp yazı geçirmek üzere İstanbul’a gittim. Günü gününe yazmak ve yazmadığımda unutacağımı sanıp gerilmemek için bu kararı verdim. Zaten haftalar, bazense aylarca yazmadığım oluyor. A Level imtihanım çok iyi geçti ve sonuçlar temmuzda postalandığında notumun yüksek olması hepimizi sevindirdi. Aşk konusunda, kime niyet kime kısmet diyeceğim. Döner dönmez daha ülkemin, şehrimin, Ada’nın havasını alamadan Mösyö Sabetay beni karşısına aldı. Efendim kendileri Etel’in babası oluyorlar. Yine aynı teraneden bahsetti. On sekiz yaşına basan yaşıtım kızlardan nişanlanmayıp sözlenmeyen hiç kimse neredeyse kalmamış. Sihirli bir yaş olmalıydı. “Kızınızı seviyorum ancak okulum var ve daha dört sene dışarıdayım,” dememe kalmadan bağırıp çağırmaya, aptal konuşmalara başladı. “Ya kızıma ciddi niyetini belli eder, sözlenirsin ya da onu bir daha göremezsin!” dediğinde tehditleri sevmediğimden emin oldum. Kim oluyordu ki? İçimden ne haliniz varsa görün deyip kibarca çıkıp gittim. Aklım, mantığım olan Yürek derinlerde bir yerden gelen kuvvetle dolmuş ve kararımdan memnundu. Etel’i sevdiğim konusunda emindim. Bununla beraber evlenmek niyetim kesinlikle yoktu. En azından hemen olmayacaktı. Araya zaman girmiş ve birbirimize ısınmadan evvel ayrılmıştık, yoksa daha kötü olabilirdim. Etel’in devamlı ağladığını duyuyor fakat yanına bir türlü gi-

demiyordum. Gidip de ne olacaktı? Gizli çıkacak halimiz yoktu ya! Babasına dert yansın. Ben de en az onun kadar üzgündüm. Babasının onu fena dövdüğünü duyuyor ve kahroluyordum. İyi ki Burgazada'daydılar. Bütün bu süre beni boş yere beklemiş olduğunu da düşündükçe kahroluyordum. Bana seçme şansı verilmişti. Kimin kimden ayrıldığıysa etraf için çok önemliydi. Varsın beni bırakmış olsun, gerçek elbet bir gün ortaya çıkar nasılsa. Sefıra üzüntüden o kadar gizli bir yere sıkışıp saklanmıştı ki, onu uzun bir süre göremedim. Etel, yaz sonu gelmeden, benim tanımadığım, kendinden üç yaş büyük bir çocukla çıkmaya başladı. Adam daha yolun başında niyetinin ciddi olduğunu tavırlarıyla belirtti. Kesin evlenecekler gözüyle bakılıyordu. Aile kızları vakitlerini boşa harcayıp yanlış adamla beraber olmasın diye ayarladıkları görücü usulü buluşmalardan birinde karşılaştılar. Bu “propozisyon” denilen tanıştırmaların sonu hiçbir zaman gelmez. Kız babası evlenme zamanı geldi fikrini kafaya taktığı zaman uygun adaylar aranır. Ta ki kızı isteyen ve kızın beğendiği adam bulunana kadar da devam eder. Bana ne fark edecekti? Bir gün nasılsa evlenecek. Üstelik ben yalnız kalmadım.

Mati'yle birlikte olacağım kimin aklına gelirdi? En azından benim değil. Yaz boyunca herhangi bir duygusal ilişkiye girmeye çekindim. Benim derdim eğlenmekti. Oradaki ilişkilerin hepsinin sonlarının nasıl olacağı zaten belliydi. Söz, nişan veya düğün kelimeleri bana çok uzaktı. Belli ki kendimizden iki veya üç yaş küçük kızlara talim etmeliydik. Onları da eğitmeye, yavaşça sabırla iş tutmaya ve onları açmaya hiç takatim yoktu. Sadece el tutmak istemiyordum. Uzun sözün kısası son iki hafta (Vedat İngiltere'ye döndükten sonra) devamlı beraber dolaşırken ne kadar ortak noktamız olduğunu görüp çıkmaya başladık. Çok mutluydum hem de tahmin edebileceğimden daha çok. Etel tecrübesinden sonra açık açık derdimi anlattım. “Beni beklemek zorunda değilsin,” diye niyetimi belli etmiş olmama rağmen bunu zevkle yapacağını söylediğinde çok mutlu hissettim. Kazık yemekten korktuğumu ona dile getir-

medim. On sekiz yaş doğum günü partimi kendim hazırladım, reşit olduğum için sanki dünyalar artık benim oldu. Matilda'ya etrafındaki derken, değişiklik olsun diye ben onu Tilda diye çağırmaya başladım. Vcdat'a bir şey söylememek konusunda hemfikir olduk. Kader ağlarını nasıl da örüyor. Bula bula anneme en çok benzeyen kızı buldum. Saçının kıvrıcıklığı, ön dişlerinin ayrıklığı, çıtı pıtı görüntüsüyle bana annemi anımsatıyor. Kim bilir, belki de ben onu değil, o beni buldu? Önemli mi?

Yeni yer olarak gündüzleri Bostancı Kulübü ve Yat Kulübü'ne gittik. Hava o kadar güzeldi ki ileride hatırlamak üzere, güneşi zihnime depolamaya gayret ediyordum. Deniz yaz boyunca camı andırıyordu, yüzerken suyu yutmak geliyordu içimden. Akşamları ise Büyükdere Şamdan kaçmazlardandı.

Üç ay sonunda dinlettiğim tüm tangolar ve hevesli anlatımlarımdan sonra, Tilda da tango dersi almaya karar verdi. Türkçe tangoları beraberken aldığımız Şecaattin Tanyerli'nin kasetinden dinledik. Şerif Yüzbaşıoğlu'nun yönetimindeki İstanbul Gelişim Orkestrası kaydetmişti. "Yalandır Sözlerin", "Gel Bekledim Yeter" ve "Gül Tango"yu ardı ardına çaldık. İnşallah evine gelip öğretecek birini bulur. Kendi başıma dansı gösterirken çok komik olduğumu tahmin edebiliyordum. Önemli değildi. Onunla olmak bana yetiyordu. Varsın gülsün, ne fark edecekti ki! Şimdiye kadar hangi kızla beraber olduysam mutlaka sağıma soluma bakmış, başka kimlerin etrafta gezindiğini kolaçan etmişim. İlk defa yanımda bir kızlayken, onunla yetiniyordum. Başka kimselerde gözüm yok. Bu aşk değilse nedir acaba? Ne yazık ki tam anlamıyla çıkmamız sadece iki hafta sürdü. Onun dışında beraber olduğumuz zamanlar sadece arkadaştık.

Yazıp yazmamakta tereddüt etmeme rağmen söyleyeceğim. Sarhoş bir gecemde Tilda'yla birlikte olduk. İlk defa bir erkekle beraber olduğunu anladığımda kendime kızdım. "Buna layık birini beklemeliydin," dediğimde, "Beni bu günlere kadar yaşatan bu gecenin hayali olmuştur," diye cevapladı. İlk defa birinin bana bu kadar çok değer verdiğini hissettim. Onu ne kadar çok sevdiğimi oracıkta anladım. İngiltere'ye gitmemek düşüncesi bile kafamdan geçti. İstanbul'da kalsam ne olurdu? Şimdi Brighton'da ne yapaca-

ğım? Sanki Tilda yokmuş gibi davranmamın imkânı var mı? Kendi hayatıma ve düzenime devam etmemin bir yolunu bulabilir miyim? O muhteşem gece akıl, beden ve ruhum birleşti, bense uzun süre bulutların üzerinde gezindim. Sürekli gözlerine bakıyor, ruhunun derinliklerine girmeye çalışıyordum. Gece boyunca, “Reach out, I’ll be there” şarkısı çaldığından bizim şarkımız oluvermişti. Ah, Gloria, söylediğin kadar basit olsa da elimi uzatıp Tilda’ya dokunabilsem. Onsuz ne yapacağım, yokluğuna nasıl alışacağım? Hem alışmak isteyen kim? Ondan uzakta vakit geçmek bilmeyecek. Yanımdayken bile onu özlüyordum. Ona sarılmak, sarıp sarmalamak yetmiyordu. İçine girmek yerine onu içime almak, tek bir vücut, akıl ve ruh halinde yaşamak istiyordum. Böyle sevgi, bu kadar yoğun bir aşkı ne daha önce görmüş ne de bir daha görecektim. Bu kadar kendimden eminim. Babamla ender de olsa yaptığım erkek erkeğe konuşmalardan birinde sormuştum “Annemin doğru kadın olduğunu nasıl anlamıştın?” diye. Gayet basit fakat anlaşılmaz bir şekilde cevaplamıştı: “İnsan içinde bir yerde cevabı biliyor ve arayınca buluyor.” Söyledikleri nasıl da anlamlı geliyor şu anda bir bilseniz.

Kalan günlerimizde ona çok sevdiği kırmızı sarmaşık güllerini bahçemizden kopartıp götürüyordum. Verdiklerimin her birini kurutmayı düşünüyordu. Ondan ayrı kalmak o kadar zor görünüyordu ki, ağlamamak için kendimi tutuyordum. Beraberken ayrılığı birbirimize yaşıtıyorduk. Kendimizi hazırlamamız gerektiğini öğretiyorduk. Ona olan duygularımla, içimden ormanları, denizleri, ülkeleri fethetmek geliyordu. Verilecek ne söz varsa verebilir ve hayatım pahasına onları tutabilirdim. Onu bir kardeş, arkadaş, sevgili olarak görmek dışında o benim hem karşıtım hem de tamamlayanımdı.

Bu arada İzzet Kohen İstanbul’da okuduğundan tüm piyasalarda hâkimiyetini göstermişti. Çıkmak istediği kızların hepsiyle çıkıyordu, gece gidilebilecek en güzel yerlerde ona rastlıyordum. Her zaman iyi bir masa, üzerinde onu bekleyen viski şişesi ve birbirinden güzel kızlar eşliğinde yazın tadını çıkartıyordu. Asıldığı kızlar içinde bir tek Tilda’dan yüz bulamamıştı. Kedi ulaşamadığı ciğere

pis der misali, “Seninle birlikte olacak erkeğe acıyorum,” demekle yetinmişti. Ben o kadar mutluydum ki varsın kendine acısın.

Dışarıda okuduğum ve on sekiz yaşına geldiğim için Can’ın arkadaşlarıyla da beraber çıkmaya başladım. Sanki eskiden olan yaş farkı birden ortadan kalktı. Grup anlayışı biraz da yok olmaya yüz tuttu. Yenilikler başladı.

Bir şey moda olmayagörsün, nasıl da gözüne sokmayı, abartıp yapmayı severiz değil mi? “Grease” filmi çıktıktan sonra Büyükkada İskelesi’nde tüm gençlik siyah esnek saten pantolon ve beyaz kolları kıvrık tişörtlerle John Travolta yürüyüşü yaparak dolaştı. Saçlarına jöle sürmüş bu kadar genç delikanlı bir aradayken her biri karbon kâğıdıyla çoğaltılmıştı sanki. İskele aslında bir pod-yumdu. Herkesin kendini göstermek ve diğerlerini görebilmek için gittiği yegâne ortak buluşma yeri idi. Bense onlar gibi gözükmemek ve özgün olabilmek için trendlerin aksine giyinip yaz boyunca tavrı koydum.

Tüm dışarıda okuyanlar bulundukları ülkeden âdet, tavır, giyim kuşam ve sözcükleri beraberinde getirmişti. İki kelime arasında İngilizce, bazen Fransızca sözcükler sıkıştıranlardan Türk kahvesi yerine espresso veya Americano sipariş edenlere (hiçbiri piyasalarda olmadığından sadece gösterişti), kebabçı yerine pizzacılar gidenlere, muhallebi ve ekmek kadayıfı yerine panna cota yemek isteyenlere gıpta etmek yerine acıyarak bakıyordum. Ben gurbet-ten elimde olana canla başla sarılmıştım. (Üstelik açıkça halim ve parasal durumum İstanbul’da daha iyiydi.) Kendi gelenek ve göreneklerimi silmek yerine onları İngilizlere aşılama derdine düşmüştüm. Hepimiz farklıydık ne de olsa...

Tek ders dahi olsa, A Level sonucumdan ötürü üniversiteye girmeye hak kazandım. İşlerimi acilen halletmek için Brighton’a geldim. Uçakta tüm olaylar sanki beni arayıp buluyor. Tuvalet girmiş işimi hallederken birden yerinize dönün anonsunu duymuştum. Yanıp sönen ışıktan tedirgin olup pantolonumu acilen toparlayarak yerime dönmüştüm. Bilmeyen uçak düşüyor sanırdı. Kaptana ve hosteslere acayip kızdım. Alt tarafı biraz sallandı. Üstüne üstlük hostesler ne içeceğimizi sorduklarında yanımda oturan kibar ve şık olduğunu zanneden bir hanım, “Sıkma portakal suyunuz var

mı?” diye sorduğunda sempatik kadın, “Biraz beklerseniz sıkıp getirebilirim,” dedi. Yolcu inandı fakat sonradan hostes, güzelim esp-risi için özür dilemek zorunda kaldı. Gülsem yarım kalan çişimi üstüme yapacaktım.

Can’la beraber iki emlak acentesi ile görüşüp bir sürü daire ve ev gezdikten sonra, kendimize Sandriham Drive’da möbleli küçük bir yer bulup taşındık. Tabii ki evin sorumlulukları farklıydı. Yemek malzemelerini almak, pişirmeye çalışmak yeni dertlerdi. Çamaşır yıkamak, ütü, bahçe bakımı, hepsi başımıza kaldı. İlk başlarda çok yadırgadım. Kirli çamaşırları sepete attığımda bıraktığım şekilde buluyor, bahçedeki çimenleri kesmeyince başak tarlası gibi uzuyorlardı. Şimdiye kadar bütün bunlar kendi kendine oluyor sanmışım demek ki.

Eve taşındığımızda aynı aileden geliyor olmamıza rağmen farklılıklarımız hemen ortaya çıkmaya başladı. Her gün ya kavga ediyor ya da birbirimize küs bir şekilde televizyonun karşısında hangimiz kanalı önceden seçmişse onu seyrediyorduk. Barışmak için ilk hareket hep benden geliyordu. Ağız kavgası başlayınca tüm hayatımızın bilançosunu ortaya döküp içimizde kalan kin ve nefreti kusuyorduk. “Zaten sen hep böylesin!” veya “Üstün ve Ragıp’la oturmak daha iyiydi!” gibi aptal, kırıcı ve yıpratıcı sözleri kullanıyordu. Aslında içimden bir an önce ona sarılmak geçerdi fakat gururum izin vermezdi. Her şeyin zamanı vardı.

Ev işlerinden en zor olanı yemek alışverişi ve pişirmektir kuşkusuz. Zaten adamların kilo veya metre, hatta kilometre mefhumları olmadığından ya paketlenmiş meyve ve sebzelerden alıyor ya da taneyle istiyorduk. İsteseler her şeyi ters yapmak konusunda bu kadar becerikli olamazlardı. Tanrı vergisi olmalıydı. İlk denemem pilav olmuştu. Annem bir bardak pirince iki bardak su karıştır demişti. Üç bardak pirinç ve altı bardak su orantısını kullandım. Sonuçtan memnun kalmadık. “Ye ve kus, atmak yok,” prensibine uduğumuzdan günlerce pilav yemekten gözlerimiz Çinli’ye döndü.

(Çinlilerin gözleri neden çekiktir? Sen de günde üç posta pilav yiyip ertesi gün tuvalete gir, bak bakalım suratın ve gözlerin hangi hali alıyor? Boşuna dememişler.)

Uzun çabalar sonucu University of Sussex’c kabul edildim, Business and Management Studies* bölümüne kaydoldum. Daha ne isteyebilirim ki? (İşin aslı okumak istediğim dal bilgisayar uzmanlığıyken bölüm dolu olduğundan vakit kaybetmemek uğruna açığın olduğu işletmeye kaydolmuştum.)

Neredeyse her gün Tilda’dan mektup alıyor, her hafta telefonda konuşuyordum. Aralık ayından evvel İngiltere’ye gelecekti. Nadya’ya aramızda olanları anlatmayı düşündüysem de söylemedim. Ağzını pek sıkı tutamıyor. Bildiğim kadarıyla çıktığımızı bilen bir ben, bir o, bir de Tanrı sadece.

İçimden hiçbir şey yapmak gelmiyor. Sadece günlerin geçmesini ve bir an önce ona kavuşmanın hayalini kuruyorum. Okuldaki öğrencilerin çoğunluğu İngiliz, lisanlarını anlamakta zorlanıyorum. Dersler çok ağır, mütemadiyen ödev veriyorlar. Konuya göre ister üç, ister on kitapla araştırma yapabiliyorsun. Dozuna göre de not veriyorlar. Körler sınıfında tek gözlüken dört gözler arasında gözlerim görmüyor hissini yaşıyorum. Rekabet gücüm çok azaldı. Sonum hayırlı olsun. Adamların kılık kıyafetleri plaja gidiyor gibi. Rengârenk atlet, şort ve terliklerle derslere girenler oluyor. Bense biraz daha ciddi giyiniyorum. Mutlaka üzerimde pantolon ve tişört oluyor.

Ragıp ve Üstün bu sene gelmediler. Harcadıkları para ve aldıkları sonuçları kıyasladıklarında, Üstün babasının yeni kurmuş olduğu tekstil imalat şirketine talim edecek, Ragıp ise babasının sahip olduğu gazetede işe başlayacaktı. Üstün uzun süredir beraber yaşadığı kızla İstanbul’a gittiğinde gününü gün etmiş, ancak ailesinden aldığı tehditlerden sonra babasının verdiği tek yön biletle kızı ülkesine geri göndermişti. İyi olan haberse, Miguel’in London School

* İşletme bölümü.

of Economics'e kabul edildiğiydi. Başkente gittiğimde onu da görebilecektim. Miguel küçücük bir eve, aslında büyük bir odaya taşınmış. Adına stüdyo ya da loft diyorlar. Tuvaletin kapısı dışında başka kapalı yer yokmuş. Mutfak, oturma kısmı ve yatak odası eşyaları tamamen açıktaymış. Acaba bu sene hepimizi neler bekliyor? Merak ve heves içindeyim.

Ülkede seçimler yapıldı, beş yıllık İşçi Partisi iktidarının ardından Margaret Thatcher asayı eline aldı. Bizde olanın aksine seçim öncesi bir karmaşa, gürültü patırtı, hengâme, boş vaatler veya dolu sözler pek yoktu. Topu topu iki parti arasındaki politika bile çok farklı sayılmazdı. Tanrı vere de bu kadın bu ülkeyi ve yaşayanlarını bir adım öne götürse. Yaşım tuttuğundan, haftalarca ders aldık-tan sonra ehliyet sınavına girdim ve üçüncü seferde almayı başardım. Öğrenme sürecinde üzerinde koskoca "L" harfi olan, beyaz üzerine kırmızı plakayla dolaştım. Kendimi damgalı eşekten farklı hissetmedim. Etrafta olanlara "Learner"* olduğumuz belli edilir-ken, "dikkat geri zekâlının biri araba kullanmayı öğreniyor" mesajını yaydığımın farkındaydım. En önemli kurallardan ilki, her iki elin daima direksiyon üzerinde olması, sadece vites değiştirirken kalkmasıydı. Bunu duyar duymaz, "Peki ben sigaramı nasıl içeceğim?" diye sorduğumda yaşlı Bay Turner gülümseyerek, "O zaman bir elinde sigarayla araba kullanacaksan diğer eline mutlaka bir fincan Türk kahvesi almalısın," diye dalgasını geçti. Etrafa bakınca kimsenin sigara içmediğini harbinden görüyor, şaşıırıyordum. Diğeriyse sola dönüşlerde yol ortasında duran çizgiye lastiklerin değmemesiydi. Bana en zor gelen el frenini çekmeden yokuş yukarı arabayı debriyaj ve gaz pedalı ile hareketsiz tutabilmektir. Sınavı geçer geçmez halamın verdiği parayla bir Alfa Romeo kirala-dım. Arabayı idare etmeyi öğreninceye kadar yaptığım hataların, çaldığım kornaların haddi hesabı yoktu. Beşinci viteste hızla yaya geçidine yaklaşırken birden insanların benim gelişime aldırmandan dolaşmaya çıktığını görmüştüm. Kornaya kesintisiz basarak geçerken atış poligonundakine benzer halleri görülmeye değdi. Geçiş

* İngilizce, yeni öğrenen.

önceliğinin onlarda olduğunu sonradan öğrenmiştim. Bu geçitlerden bizde vardı da, ben mi görmemişim acaba?

Görmemişliğimin en aşikâr olduğu alan kızlardı. Sürekli farklı insanlarla birlikte oluyor, mümkün mertebe üç seferden fazla görüşmemeye gayret ediyordum. Burada kızlar on sekiz yaşında bile olsalar bizdeki gibi evlenme stresine girmek yerine okuyorlarsa, yarı zamanlı bir iş buluyor veya tam zamanlı çalışıyorlar. Ebeveynleriyle oturdukları halde eve kira ödemek veya mutfığa katkıda bulunmak zorunlulukları var. Erken yaşta sorumluluk almaları bekleniyor. Bizden farklı oldukları kesin. Kızlar arasında popülerliğimin artması hem arabanın olması hem de devamlı Can'la beraber dolaştığımızdandı. Kimseyle uzun ilişkiye girmemeye çalışıyordum. Bu arada İngilizce'de de her pozisyonun bir adı, her şeklin bir tarifi olduğunu öğrenmeye başladım. Bizim saksafon, "blow job" olarak bilinse de, bazen flüt lafını da kullanıyorlardı. Ne olduğunu sorduğumda bana Raoul'un üstünde dudakları ileri geri flüt çalar gibi gezdirip yalamak diye göstermişlerdi. Domalmaya da, "doggie style" diyorlardı. Bir bildikleri vardır elbet!

Benim bildiğim ve bilmezden geldiğimse Vedat'la çok kötü bir ânımda, hem haftalardır hiçbir kızla beraber olmamışken, hem de Etel'den ayrılmanın verdiği, moralimin en düşük seviyede olduğu bir akşam beraber olmamızdı. Kollasaydı daha uygun bir gece bulamazdı. Sonunda, "Bu daha ne kadar sürecek?" diye sitem etsem de o memnun gözüküyordu. Her birlikteliğimiz sanki ona anlamsız bir umut veriyordu. Israrla, garip bir şekilde bana bakıp beni sevdiğini tekrarlıyordu. "Seni sevip sevmediğimden emin olmak için kaç kişiyle beraber olduğumu söylesem, inanmazdın," dediğinde herifi boğazlamak, susturmak ve öldürüp kurtulmak istedim. Adam belli ki kafayı yedi. Derdimi anlatabileceğim hiç kimse de yoktu. Ne bir arkadaş ne de bir sırdaş. Can'la konuşmayı düşündüysem de hemen fikrimi değiştirdim.

Telefon defterimde kızların listesi epey kabardı, etrafta arkadaşlarıma bazı tüyoları vermeye bile başladım. Melanie, çok konuşan, esprili, büyük memeli. Sarah ince, uzun sarışın (doğal değil) saksofon çalar. Dikkat, şarkının sonunu getirmeyi sevmiyor. Barbara esmer, kıllı (hemen her yeri diyebilirim), işini biliyor, beğ-

nirse uğraştırmaz. Laila, dünya şekerı, yemek de yapar, yattıktan sonra beraber uyumak tavsiye edilmez. Dora, Latin Amerikalı, seks öncesi konusunda çok duyarlı, fişi takmadan evvel bazen saatler geçebiliyor, sabır ya sabır! Sherry, sporcu, lastik vücutlu, her şekil ve pozisyona girmeye müsait. Birkaç tane daha var elbet fakat onlarla tek bir sefer birlikte olduğumdan yorum yapacak kadar fikir edinmedim. Adlarını kurşunkalemle yazdım. Tükenmeze terfi edemediler.

Korunma konusunu da biz erkekler aramızda konuşuyorduk. Hiçbirimiz prezervatifi eczane rafı dışında görmedik. Kullanılmıyordu. Kızlar kendilerini sağlama almak için doğum kontrol hapı alıyorlardı. Ne olduğunu, kaç kere alındığını, neye benzediğini hiç sormadım. Sorumluluğu paylaşmayı açıkçası istemedim. Konu sanki benim dışımda cereyan ediyor, sadece onları ilgilendiriyordu. Şikâyetçi olduklarını da sanmıyorum.

Tüm birlikteliklerimden sonra yalnız kalıp düşünmeye başladığımda, sadece akıl ve bedenimle hareket ettiğimi görüyordum. Kızı beğenip tavlama sadece kafamı, yatağa girmekse bedenimi rahatlatıyordu. Evet, duyularım mutlaka devredeydi, ancak duygularım ve ruhum derinliklere gömülmüş çıkarılmayı bekliyordu. Bu kızların herhangi birisiyle ileriye dönük uzun vadeli bir beraberliğim olabilir miydi? Hiç ihtimali yoktu. Çünkü örf, âdet, gelenek veya görenek, adı her neyse birbirimizden farklıydık. Gözle görülme bile zaman geçtikçe, huyumuz suyumuz ortaya çıktıkça, ne kadar değişik olduğumuzu anlıyordum. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, böyle bir şeyin olmasına da fırsat vermemeye gayret ediyordum. Gül gibi kız arkadaşım dururken neden bir başkasıyla ilişkim olacaktı ki? Beraber çıkıp gezmek ve yatmak zaten burada ilişkiden sayılmıyordu. Duygular devreye girmeye başladıktan sonra birliktelik adını alıyordu. Kızlar hislerini açmaya, bana iç dünyalarını gösterip yakınlaşmaya başladıkları anda onlardan ayrılıp önüme, kendi yoluma bakıyordum. Hoş olmuyor ve inşallah aynısı benim başıma gelmez diye dua ediyordum. Bir gün tüm bu kızların ahı tutarsa, hepsinin birlikte yaratacağı kötü etkinin gücünü düşünüyorum da, sonum aşktan tımarhaneye düşmek olurdu.

Okulda epeyce zorlanıyordum. Hem lisanı anlamıyor hem de konuşulan aksan yüzünden kendimi Tarzan gibi hissediyordum. Kendi halimde sessiz ve konuşmayan biri olarak daha bilgili ve olgun olduğum görüntüsünü veriyor gözükssem de, öyle olmadığımı bir ben, bir de Tanrı biliyordu. “Essay” adı altında projeler isteniyor ve devamlı okunacak kitaplar tavsiye ediliyordu. Geceleri geç saatlere kadar okumama rağmen sınıfta geri kalıyordum. Bu zaman içerisinde bana destek ve fikir veren tek kişi Vedat, kabul etmeliyim. Neredeyse her gece telefonla arayıp hal hatır soruyordu. Bir araya gelmemek için bahane üstüne bahane sıralıyordum. Zaten yatılı okuduğundan bayramlar dışında çıkması söz konusu değildi. (Tanrı’ya şükürler olsun.)

Artık İngilizcem ilerlesin diye boş vakitlerimde okumak üzere okulun kütüphanesinden romanlar da alıyorum. İlk başta zor gelse de artık okuduğum şeylerin filmlerini kafamda görüyorum. Önce lise dengi kitaplarken son zamanlarda dünya klasiklerini bile okumaya başladım. Bazılarını anlamayınca, hatta sıkıcı bulunca yarıda bırakmayı kendime yediremediğimden sonuna kadar okuyup kendimden ve kitaptan nefret ettiğim oldu. Şu Shakespeare’i neden anlaşılır İngilizce’ye çevirmezler merak ediyorum. Acaba Türkçesi de eski Türkçe ve Osmanlı kelimeleri mi içeriyor? Almadan evvel kitabın adına ve kapak resmine tav olduğum kesinlikle doğru. İmzayı bastırdıktan sonra eve götürdüğümde kendimi sonuna kadar okumak mecburiyetinde hissediyorum. Bir nevi yazan kişiye olan gönül borcumdan olsa gerek. Bu yüzden kim bilir kaç insan okumaktan soğumuştur acaba? Seni açmıyorsa kapat kitabı geç öteki-ne. Bu kadar da basit bir karar aslında. Aklıma Tilda’yı getirmek için bir şeyler okuyor veya seyrediyorum. Yine de her sayfada, her film karesinde suratını önümde görüyorum.

Görüştüğüm diğer kızlarla olan konuşmalarda çoğu kez çocukluk günlerime döndüğüm oluyor. Konu, penis ve kumbara olunca farklı ülkelerin değişik insanların da konuşacak, ya birbirine benzeyen ya da tamamen farklı konuları var. En çok konuşulansa, boyu

ile işlevselliği arasındaki bağlantı. Kızların bazıları boyu çok önemli diye savunurken, hem kız hem de erkeklerin işlevselliği daha önemsendiğini de duyuyorum. Espri konusuna gelince, en komiği, “İşlevsellik konusunu açan erkeğinki mutlaka kısadır,” sözü. Miguel son beraber olduğu kızla geceyi geçirirken içine girdiğinde, kız nefes nefeseyken, “Hadi şimdi tamamını sok!” dediğinde, “Zaten tamamı içinde, hepsi bu kadar!” diye cevapladığını söylemiş, beraberce gülüşmüştük. Acaba karıda ne boy bir kumbara vardı? Penis boyu ile otomobil markalarının bağlantılı olduğu tartışmaları da hararetle geçiyordu. Lüks arabalardan Ferrari veya Porsche alanların kesinlikle kokteyl sosisini geçmeyecek boyda olduğunu iddia eden kızlar vardı. Bunları konuşup tartışmak yerine sadece dinleyip gülüyorduk. Zaten bu arabalardan etrafımızda olmadığından aksini ispat edecek adam ortalıkta yoktu.

Güldüğümüz bir başka konuya evde çok sık kullanılan banyodaki tartıyla ilgiliydi. Kilo almayalım diye dikkat ederken Can da ben de her gün tartıya çıkıp sonuçları kıyaslıyorduk. Öyle ki bazen duştan önce ve sonra, büyük tuvaletten evvel ve ardından tekrar tartılıyorduk. Üzerimizden atılan kir bile hassas teraziyi etkiliyordu. Bu yüzden King Alfred’e yazıldık. Her gün jimnastik yapıyorduk. Yürüyüş bandı, bisiklet derken kısa sürede ağırlık kaldırarak iyi bir şekle girmeye başladık.

Düzene giren bir diğer şey, evimizin Lynn’in oturduğu yere yakın olmasından kaynaklanıyordu. Ailecek bizleri kolluyorlardı. Dini bayramlarda evlerine davet etmek dışında, ara sıra tart, kek veya pasta yolladıkları da oluyordu. Öğrendiğimizin aksine tabakları geriye boş dönerdi. Bazen bizler de ziyaretlerine gidiyor, bahçelerindeki ağaçları budayıp elmaları toplamaya yardım ediyoruz. O kadar çok ve bereketli ağaçları var ki, elmalar topla topla bitmiyor. Taze meyve halinde yeniyor, meyve salatasıydı, reçeliydi, tartıydı derken, kış boyu her tür elmalı yemek yapıyor.

Yaptığımız bir başka şeyse, sürekli olan biteni kayıt etmek niyetiyle fotoğraf çekmekti. Tipik İngilizlerin aksine ayda bir film bitiriyorduk. Onlarsa sene boyunca doğum günleri, evlilik yıldönümleri, bayram, seyran ve kutlamalarda herkesi sıraya dizdiriyor, poz verdiren, “cheese” dedirtip sene sonunda otuz altı pozluk bir fotoğraf albümü oluşturunlar. Bunu yapmamamın sebebi ya sene

sonunda filmi takmayı beceremediysem ve bütün senenin anıları resmedilmediyse korkusundandı. Başıma bir kere geldiğinden biliyordum. Resimler elime geçtiğinde net olmayan veya kötü çıkanları arkadaşlara veriyordum. Hatta İstanbul'a yolladıklarım da pek düzgün değillerdi. Bende olan fotoğraf albümünü görseler bu konuda ne kadar usta olduğumu anlardı. Yine de açıklamak zor gelirdi. Masraf olmasın diye bozuk olanları dağıtıyorum. Yüzüme bakıp, "Ulan bir kere bile doğru dürüst resim çektiğini göremedim," diyenlere burun kıvrırmakla yetiniyordum. "Öğreneceğim elbet, bir gün öğreneceğim," demekle geçiştiriyordum.

Konu öğrenmekten açılmışken, son edindiğim kız arkadaşım çok ilginçti. Paola ile sık sık sadece seks için bir araya geliyorduk. Performansım da son derece iyiydi. Bana dönüp, "Seks sadece ale-tini içime sokup beni boşaltana kadar girip çıkman değildir," dediğinde beni bitirdi. Yine bilinmeyenler diyarındaydım. "Ne diyor lan bu?" diye düşünürken, içimden geçenler üşütük olduğu ve elinde olanı takdir etmediği doğrultusundaydı. Bulmuş da bunamıştı. "Sana biraz ön sevişme, kadın nasıl uyarılır öğretmeliyim," diye sempatik bir şekilde söylediğinde boyun eğdim. Öğrendiklerim yanıma kâr kalacaktı. "Özellikle her seferinde parmağınla bacak arama dokunduğunda vajinal kontrol yapıyorsun gibi hissettiriyor," dediğinde hiçbir şey anlamadım. Kadın doktorlarının kullandığı bir yöntem olsa gerekti. Kızıp, "Orgazm oluyorsun ya daha ne istiyorsun?" diye sitem ettim. Aslında seks konusunda bil-mediklerimi bir kadının bana öğretiyor olması gururuma dokundu, kendimi aciz, zavallı, pasif ve işe yaramaz hissettirdi. Ağır geldi. Konuyu uzatmadan birlikte olup, sırtımı dönüp uyuyakaldım. O aralar vitamin aldığımdan cinsel hayatımın doruğunda olduğumu biliyordum. Yatağa girdiğimizde aynı gece içinde beş, bazen altı sefer birleştiğimiz oluyordu. Bana kendi bedenimden bile nasıl zevk alabileceğimi gösterdi. Onu soyamak, uyarmakla ilgili yepyeni bilgiler edindim. Bir daha da aramadım. Paola, yataktaki iyi ve çok bilgili. Öğretmeyi seviyor diye not ettim.

Kasım ayı geldi, Tilda Nadyalarda kalmak üzere Londra'ya doğru yola çıktı. Sevincim, aldığım haberle kursağımda kaldı. Vedat da orada olacaktı. Ne yapsam etsem de Nadya evlerinde yer kalmadığını söylese, Vedat bir otelde kalsa diye düşündüm, fakat tüm çabalarım boşa gitti. Üstüne üstlük halam biz genç delikanlılara hediyeler olarak yakınlarındaki bir otelde kalabileceğimizi, bu şekilde gece çıkmalar, kız tavlama konusunda daha rahat edebileceğimizi söylediğinde işin içinden nasıl çıkacağımı bilemedim. Sonunda onların evinde Vedat'la aynı odada kalmaya razı oldum.

Tilda'yla karşılaşp, sarılıp koklaşmamız gayet olağandı ancak sonradan elini tutmak, onu öpmek, birlikte olmak söz konusu bile olmadı. Her an dördümüz beraberdik, daha önce de böyle çok eğlenmiştik. Tarifi zor bir durum içindeydim. Bakışmalarımız bile çaresizdi. Karşımda hayatımın aşkı duruyor ve biz hiçbir şey yapamıyorduk. Ben sebebini bilsem de onun açıklamamasını anlamıyordum. Neden Vedat'a söylememeyi tercih etmişti? Niçin gizlemek ihtiyacını duymuştu? Bir gün söylememiz gerekineyecek miydi? O zaman ne yapacaktı? Asansörde katlar arasında sevişmeye varan sarılıp öpüşmelerimizi, lokantalarda tuvalet kapısında iç içe geçmiş halimizi unutamayacağım. Tüm tatili sanki Yom Kipur* orucundan çıkmış, karşımda açık büfe bir yemek masası duruyor ve ben onlara dokunamıyorum gibi yaşadım. Her şeye razıydım, yeter ki onunla beraber olayım.

Beraberinde getirdiği memleketten haberlerse iç açıcı değildi. Yeni hükümeti Süleyman Demirel kurmuş olmasına rağmen bazı temel ihtiyaçlar hâlâ giderilemiyormuş. Günlük elektrik kesintisi üç saatten dört buçuk saate çıkarılmış.

Noel ve yılbaşı derken İstanbul'a gidişimiz oradaki durumun vahimliğinden iptal edildi. Babam kesinlikle gelmememizi tembih etti. Halamın daveti üzerine St. Moritz'e kayağa gitmeye karar verdik. Can, Nadya ve ben tadını epeyce çıkartırken, aklım fikrim

* Musevilerde 25 saat süren oruç.

Tilda'daydı. Ne yapıyor, ne yiyor ne içiyor, beni düşünüyor mudur? Beni seviyor mu? Benim ona taptığım kadar, acaba o da bana tapıyor mu? Bütün bu soruların cevabını bulmamın yolu yoktu sanırım. Sürekli telefon etmekten faturalarım acayip kabarık gelmeye başladı. Canı ve canım sağ olsun. Onun sesini duymadan buralarda yaşamamın ne anlamı olabilir ki? Gerginliğimi atmak için boş vakitimi dükkânlarda geçiriyordum. Iceberg ve Punch marka kazaklara nasıl baktığımı gören Uncle Zack kıyamadı hemen bize birer tane aldı. Ne kadar da aptalcaydı, bir an için onun yerini tutacağını sandım. Hiç kimse ve hiçbir şey onun boşluğunu dolduramaz.

İstanbul'da ilk defa bir şeyin fiyatının ucuzladığı haberi geldiğinde epey güldük. Trafik cezaları azaltılmış. Arabası olup, benzin bulup, sokağa çıkan insan kalmadığından olsa gerekti.

Bu dönem okula biraz daha fazla alışmaya başladım ve yeni okul arkadaşları edindim. Projelerin çoğu takımlar halinde yapıldığından ferdi çalışmayı seviyor olmama karşın boyun eğiyordum. Öğrenciler farklı milletlerdendi. Gruplar halinde bir araya gelip, ardından iş bölümü yaparak araştırmalarımıza başlıyorduk. Vakit geçirmek için kendimi derslere adadım. İngilizcem yetersiz olmasına rağmen çabamdan ötürü arkadaşlarımın desteği tamdı.

Eskisi gibi kızlarla çıkıp eğlenmek, gece hayatına takılmak yerine vaktimin çoğunu evde geçiriyordum. Ne de olsa param kısıtlıydı. Ders çalışmak dışında yaptığım hemen kendini amorti eden video-kaseti kullanmaktı. En çok seyrettiğim kiralık seks filmleliydi. Porno videoları alıp salona kuruluyor ve tadını çıkartıyordum. Tekrardan otuzbire döneceğimi söyleseler kesinlikle inanmazdım. Kaset kiralama işlemini yaparken de birçok etaptan geçmek zorundaydım. Bu arada içkinin dozunu kaçırdım. Ne içsem kafayı bulamadığımdan içkileri karıştırıp deviriyordum. Votka ardından tekila (tadı ilaçla ispiroto arasındaydı), sonra tekrar bira veya votka. Evde yalnız içtiğim zaman, sarhoş olduğumda bana refakat eden insanların varlığını hissedebiliyor, göremiyordum. Bundan Can'a hiç bahsetmiyordum. Neyime lazım deli falan zanneder diye. O maalesef sadece kendi gördüğü şeylere inanan birisi. Dışarı çıktığımızda ise yeni bir kokteyl keşfettim ve sonucundan pek

memnundum. Adı “Ice tea” olmasına karşın soğuk çaydan epeyce uzak bir tadı vardı. Balyoz gibi adamı çarpıyor, ikinciden sonra dizlerim uyuşmaya başlıyordu. Votka, tekila, cin, rom ve cocacolaya, triple sek diye bir karışım ekleyip yapıyorlardı. Barda ne zaman sipariş etsem barmenle birbirimize bakıyorduk. Benim çaycı olmadığımı hemen kanaat getirebiliyordu. Nedendi acaba?

Can son olarak tipik sarışın bir İsveçli kızla çıkıyordu. Teresa, upuzun boyu, bembeyaz dişleriyle Amerikan uçuş hosteslerini andırıyordu. Birkaç kez evde kalmasına rağmen yatıp yatmadıklarını merak ediyor, soramıyordum. Abim onunla sokağa çıkarken arabanın kapısını açıyor, nazik Türk erkeği görüntüsünü koruyordu. Günlerden bir gün yemeğe giderlerken kızın kapısını açmadı, bara girer girmez Teresa’ya, “Git bana viski kolamı getir!” dediğinde işi bitirdiğini anladım.

İlk video-kaset kiralamaya gittiğimde kendimi çok garip hissettim. Sanki yanlış bir şey yapıyordum. Bilmeyen porno filmlerinde oynayan genç ve körpe kızları fuhuş tuzağına ben düşürdüm sanabilirdi. Halbuki suçum yoktu. Sadece beni orada gören biri olursa başıma iş açabilir düşüncesiyle kolayda duran üç tanesini alıp başka birinin adını, doğru adres ve telefonu verip çıktım. Teşhirde olan kutuların hepsinin içi boştu. Kasaya gidince kasetleri veriyorlardı. Sarışın mı, esmer mi, kızıl mı seçmişim en ufak bir fikrim yoktu. Eve varıncaya kadar kalbim küt küt atıyordu. Cihazı açıp koltuğa kuruldum. Aptal salak birtakım konuşmalar sonrasında kadın adamı soyup muzunu yemeye başladı. Öyle bir tavrı vardı ki sanki istemese adamla beraber olamayacaktı. Yahu, bu kaseti benim ne için kiraladığımı belli, satıcı adam içinde ne olduğunu biliyor, öyleyse bu aktör ve “artiz” kadın neden ayak atıyordu anlamıyordum. Baktım olacak şey değil, kumandayı elime alıp kaseti ileri sardım ve tam istediğim yere getirdim. Elim kendi aletimle oynarken filmin sonunu getiremeden çıkarttım. Sırasıyla diğerlerini de seyrettikten sonra aynı videoyu tekrar koymaya karar verdiğimde hiçbir heyecan duymadığımı gözlemledim. Kadının aynı şeyleri söyleyip anlamsız bakışlarıyla kameraya bakması, ıkınıyor seslerini çıkartması, adamın verdiği cevaplar ve vücutlarının tüm detayları ezberime kazındı. Hangi hareketten sonra neyin geleceğini bildi-

ğimden aynı videoyu seyretmenin bir anlamı kesinlikle yoktu. İyi ki satın almadım, kiraladım.

Bu arada yalnız olup otuzbir çekmenin avantajlarını da öğrettiler. Her biriyle mutabıktım. En iyi performansı göstermek zorunluluğum yok. İstediğim kişiyle beraber olma lüksüm var. İş bitince sırtımı dönüp uyuyabilirim ve bu konuyla ilgili şikâyet edecek biri yok. Son olarak her istediğim zaman hazır olduğumdu. Bayıldım. Yaptığımın ne kadar doğru olduğunun kanıtını buldum gibi.

Ayların nasıl geçtiğini anlayamıyordum. İstanbul haberlerinden en büyüğü hiç şüphesiz yeni çıkan bedelli askerlik yasasıydı. Hepimizi ilgilendiriyordu. Yurtdışında çalışan ve yaşayanlara askerliği iki ay yapma hakkını tanıyacaktı. Hayatımın on altı ayını para ile satın almak için vatanımdan uzakta ne kadar kalmalıydim? Henüz detayları öğrenemedik. Bedeli bu olsa gerekti. Dolar yetmiş üç lira olmuş. Paramız eriyip gidiyordu harbiden.

Yalnızca giden o olsaydı katlanabilirdim. Yakında Can'ı da so-kağa postalayacaktım. Evde Can'la belli bir iş bölümümüz yoktu ancak yapılması gerekenler belliydi. Herkes kendi odasının temizliğinden sorumluydu. Tuvalet, mutfak ve salon gibi ortak alanların toplanması ve temizlenmesi sırayla olacaktı. Kendimce bir sistem geliştirdim. Buna göre pazartesi, çarşamba ve cuma ben, salı, perşembe ve pazarları da Can üstlenecekti. Biraz daha pımpirikli olduğumun farkındaydım. O da hep şikâyet ediyordu. Dediğine göre sadece temizlemesi yetmiyor, bir de bana beğendirip benim onayımı alması gerekiyordu. Yerleri sildiği bezle masayı veya tabakları silmesin gibi basit mantık yürütmeme rağmen bunu yapmak onu rahatsız etmiyordu. En komiği kendi gününü kaydardığında, ertesi gün benim günüm olduğundan sıranın bana geçtiğini söylemesiydi. Kavga koptu tabii. Sonunda patlayıverdi. “Ben ev leş gibi olmadan, evi bok götürmeden evvel hiçbir temizlik yapmayacağım! Seni rahatsız eden bir şey varsa buyur temizle!” dedi. Bu sefer tüm içtenliğimle onun kurallarını uygulamayı kabul ettim. Mutfakta dışarıdan gelen yemek kutuları birikti, çöp kokusundan evde duru-

lamayacak hale geldi, bulaşıklar dağ gibi oldu. Yemek vakti içeri gittiğinde bulaşıkları yıkayacak sandım. Evyenin içinde en üstte duran bir tek tabağı alıp yıkadığında zıvanadan çıktım. Ara yolu bulmak için ikimiz de gayret gösterip sonuca ulaştık. Şimdi bakıyorum da koca bir kış arkamda kaldı. Manyaklar gibi ders çalıştığım finaller haftasında, senede iki kez olan sınavlardan ikincisine hazırlanıyordum. Ardi ardına kahveleri içiyor, sigarayı elimden bırakmıyordum. Kötü bir alışkanlık daha edindim. Gözümün önüne düşen upuzun saçlarımı tutam halde tutup elimle evirip çeviriyor, sonrasında asılıp kopartıyordum. Kaşlar bıyıklar da payını alıyordu. Aklımca bu yaptığım konsantre olmamı sağlıyordu. Alt tarafı kıldı, tekrardan çıkacaktı. Bir işe yaramış olmalıydı ki, başarıyla bir üst sınıfa geçtim. Bu sonuçları bekliyor olmama rağmen gerçekleştirildiğinde bayağı şaşırdım.

Yazın kalanını geçirmek üzere ertesi gün İstanbul'a gideceken, evde vahşi ve de dehşet bir parti verdik. İçki oluk gibi aktı. Yaklaşık on kişiydik. Hem benim sınıfımdan hem Can'ın okulundan insanlar hemencecik kaynaştı. İçkinin kudreti olsa gerek. En büyük bomba Vedat'ın ilk defa evimize gelip bizde kalacak olmasıydı. Kalabalığı görünce bembeyaz oldu. Kızlar ve erkekler ilk defa tanık olduğum bir yarışma yaptılar. Yarışacak olan kişi kafasını arkaya doğru masaya yatırıyor, ötekiler de seçtiği içkiyi şişesinden gırtlığının içine dolduruyorlardı. İlk yutkunma veya öksürmede yarışı tamamlamış oluyordu. Kazananı belirlemek için süre-ölçer tutuyorlardı. Sarhoş olan Can'la, ziyaretimize gelen Miguel yerde şakayla karışık güreşmeye başladılar. İş uzayınca üstlerini çıkartıp devam ettiler. "Dikkat edin oğlum sizi yumuşak sanmasınlar!" dememe aldırmadan el ense çektiler. Havaya giren iki kız da üstlerini çıkartıp onları taklit etmeye başladı. Miguel tüm yaptıklarını aynen tekrarladıklarını görünce yavaşça pantolonunu çıkartmaya başladı. Can ortama uygun bir müzik koydu ve ışıkları loş hale getirdi. Miguel kızlardan birini alıp onunla nazikçe güreşti. Odada Vedat dahil hepimiz bir şekilde tahrik olup havaya girdik. Kısa bir süre sonra hemen herkes çırılçıplak kaldı, ya sevişiyor ya da güreşiyordu. Farkı da yoktu. Kimin eli kimin cebindeydi anlaşılmıyordu. Kızlar elden ele geçiyor, erkeklerin hepsi halinden

memnun gözüktüyordu. Vedat ortalıkta yoktu, ben de açıkçası kurcalamadım. Daha önce aleni bir şekilde insanların önünde yapmadığımdan durumu biraz yadırgıyordum. Buna rağmen hiç uğraşmadan kucağıma bir kız düştüğü için şikâyet edemiyordum. Başladığım işin sonunu, gülmekten ve etrafta olan bitene bakmaktan getiremeyeceğimi anladığımda, kız içeri geçebileceğimizi söyledi. Sanırım sonra ikimiz de yatakta sızdık. Vedat'ın gece boyunca ne yaptığıyla hiç ilgilenmek istemedim.

Sabah baş ağrısıyla Can'ın arabasıyla kızı evine geri götürürken yine kaşınmaya başladı. Bir şey söylemeden, fermuarımı gevşetip aletimi dışarı çıkarttı. İtiraz edecek halim yoktu. Bunu sevdiğimi ve her zaman da izin verdiğimi kabul ediyorum. Eline alıp iyice sertleştirdikten sonra saksofona başladı. Saçlarını kenara çekip ne yaptığına baktığımda sanki benim değil de bir başkasınıninkini yalıyor sandım. Nefesini güzelce ayarlıyor, dilini muntazam bir şekilde kullanıyor ve ben arabayı sürüyordum. Hiç konuşmuyor olması beni çok sevindirdi. Sonuna kadar gidebilsem diye düşünürken benden haber vermeme rica etti. Bunu yapan kişinin nihayetinde ilgisini kaybedip ağzına dolanları tüküreceğini ya da insanı cascavlak ortada bırakacağını biliyordum. Tam o an geldiğinde farkına varmadan gözlerim kapandı ve ben yüksek bir kaldırıma tosladım. Zevk almak bir yana ölüm tehlikesi atlattık. Bağırıp çağırımlarını duymuyordum. Tek aklıma gelen iyi ki benimkini dişleriyle kökünden kopartmadığıydı. Sağ salım evine getirdim. Adını bile sormadım. Yaz dönüşü beni hatırlamayacağına bahse girebilirdim. İçtiği içkilere, müziğe ve güreşe saysın.

Eve dönünce aldığım en güzel, süper havadis Vedat'ın bu yaz İstanbul'a gelmeyeceğiydi. Bu haber beni ihya etti. "A Level" sınavları beklediği gibi geçmemiştii. Yaz okulunda üç ay boyunca kalıp telafi etmesi gereken dersler olduğunu duyduğumda, Tilda'yla geçireceğim güzel günlerin hayallerini kuruyordum. Üzüldüğümü söyledim ve beraber bir an dahi geçirmeye fırsat vermeden vedalaşıp taksiyle Heathrow Havaalanı'na gittim.

(Kıymetli defterimi yanımda götürmemeye karar verdim.)

Sınavların uzun sürmesi ve üniversitenin geç kapanmasından dolayı Büyükada'ya vardığımda temmuz başıydı. Gelecek dönem eylül ortasında başlayacaktı. Yazın en önemli olayı şüphesiz bahçıvanın naralarıyla uyandığım gündü. Geçen hafta sabahın karanlığında, Ramazan Efendi, "İhtilal oldu, ihtilal..." diye bağırdığında ne demek istediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ancak korkmuştum onu çok iyi hatırlıyorum. Dev-Genç, Dev-Sol, yenilik ve devrim laflarını sıkça duymaya alışmıştık. İhtilal lafı bana savaşı çağırırtırmıştı. Annemin ilk söylediği, aksi bir ses tonuyla, "Hiç gülme-yen Ramazan Efendi'yi bu kadar sevindiren ne oldu acaba? Hayra alamet değil!" olmuştu. Radyoları açmış, pürdikkat, nefeslerimizi tutup canlı yayını dinlemiştik. "Ordu... sıkıyönetim... bugün itibarıyla tüm şehirlerde geçerlidir..." diye kendinden emin bir haber spikeri özetleri okuyordu. Telefonlar sürekli çalıyor, herkes bilgi alışverişi yapıyordu. Zaten yaz boyunca ne zaman Bostancı'ya geçsek yol ortasında üst aramaları ve kimlik kontrolleri yapılıyordu. Davut yanında getirmiş olduğu üzerinde Marlboro yazılı çantasına el konulmasına göz yummak zorunda bırakıldı. Onu durduran bir yetkili, "Marlboro yasak!" dedi. "Ama bu, sigara değil çanta!" diye ısrar ettiyse de başına geleceklerden korkup içini boşalttı ve oracıkta teslim etti. Benzin eksikliği istasyonlardaki kuyruklara yansıyor, taksiciler trafikte beklerken, arabayı stop ettirmek gibi yeni bir yöntem uyguluyorlardı. Araba kullanmayı bildiğimden artık taksi veya diğer sürücülerin yanında daha da rahatsız oluyordum. Ne fren ayanı ne de gaza basış şekilleriyle daha önceden ilgilenmezken, şimdi aklım takılıyordu. Çoğu zaman lunaparktaki çarpışan arabalardayım hissini üstümde taşıyordum. Tanrı'ya şükür çarpışma olmuyordu lakin midem devamlı ağzımdaydı.

Uçaktan iner inmez tüm arkadaşlar sözleşip beni karşılamaya geldiler. Aynen onlardan rica ettiğim gibi Tilda'ya geleceğim günü haber vermediler. Sürpriz yapacaktım. Adaya varınca üzerimi değiştirip onu görmeye gittim. Annesinin haberi olduğunu kapıyı açtığı anda suratındaki ifadeden anladım. "Tilda, bak kızım kim gelmiş," demesine kalmadan birbirimize bakakaldık. Bir an ne yapacağımı bilemedim. O beni bu durumdan hemen sarılarak kurtardı. Aynı sıcaklığı, kokusunu ve tenini oracıkta hissettim. Ona kavuş-

mamı nasip ettiği için, içimden Tanrı'ya teşekkürler yağıdırıyor-
dum. Hemen hazırlandı ve akşam birlikte çıktık. Annesinin ara-
mızda olanları biliyor olması hem iyi hem de kötüydü. Nihayetinde
beni hep Vedat'ın arkadaşı olarak tanıyordu.

Günlerimiz birbirimize neler yaptığımızı, neler hissettiğimizi
anlatmakla geçti. Âşık olduğumu biliyordum. Aşk aslında nedir ki?
Kıskançlık mı, yoksa eksikliğini tamamlamak mı? İki yarım elma hi-
kâyesi midir? Belki de iki farklı elmanın birlikteliğidir. Ya aşk bir
çiçekse, kökünü besledikçe her yıl yeşeren, çiçek açan sonrasında
solan bir bitki midir? Aşk sahip olduğun mudur, olmadığını mıdır?
Aşk nasıl başlar, neden biter, nasıl tekrar başkasına âşık olunur an-
layamıyorum. Tıpkı su gibi olmalı. Yağmur olup yağan, göle dö-
nüşen, sıcakla buhar olup tekrar uçup giden, sonra yine yağan bir
kısırdöngü gibi değil mi? Aşk tatmayan var mıdır acaba? Aşkın
var olduğunu, âşık olduğunu bilmeyen var mıdır? Varsa ne kadar
da boş bir hayat olmalı.

Biz bütün bunları yaşarken Vedat devamlı karabasan gibi ara-
mızdaydı. Tepkisini bilemediğimden ne zaman sözünü etseler yü-
reğim hopluyordu. Sanki çıktığımızı öğrendi öğrenecek gibi geli-
yordu. Kuruntuydu.

Berberken aklımıza ne gelirse yapıyorduk. Moda olan batik
tişörtlerden bile bahçemizde hazırladık. Bir leğene çamaşır suyu
doldurup tişörtü belli yerlerinden düğümledik. Bu bağlı kısımları
leğene daldırıp ipleri çözünce o kısımları bembeyaz oluyordu.
Bunu etrafimdakilerden yapmayan kalmadı. Bazıları orijinal olsun
diye bağladıkları kısımları dışarıda tutup kalanı suya sokuyordu.
Aynen benim yaptığım gibi.

Yazın en gülünç olayı Selmin büyük tur yolunda bisikletle ge-
zerken oldu. Arabacıardan bir tanesi onu beğenince donunu indir-
di ve aletini eliyle tutup ona doğru sallamaya başladı. Ağlayarak
evine döndüğünde olayı babasına anlatmış ve hemen karakola git-
tiler. Bütün faytonları sıraya dizmelerine rağmen Selmin sapığı bu-
lamadı. Aramızda, “Keşke hepsine donlarını indirmelerini söylese-
lerdi, belki o zaman tanırdı,” deyip dalgamızı geçtik.

Bu arada Etel kendinden büyük sevgilisinden ayrıldı, Nedim'le
çıkmaya başladı. Varsın her ikisi de mutlu olsunlar. Herkese umu-

rumda değil desem de inşallah Nedim onu hak etsin. Zaten herifi bildim bileli hep ona açıktı. En nihayetinde beraber yaşadıklarımız bakidir. Bir zamanlar ikimiz istikbal hayalleri kurmuş olduğumuzdan kalbimdeki yeri hep özel kalacak. Fakat artık onu kendi yoluna uğurlama zamanım geldi. Murat okulunda gösterdiği üstün başarıdan ötürü burs kazanıp Tekniyon'da okumaya devam edecekti. İsalet olmuştu çünkü babası ve üvey annesi Tel Aviv'e temelli yerleşme kararı almıştı.

Murat Amcamın zeki olduğu o günden belliymiş. İletişim ve haberleşme teknolojilerine önem vererek bilgisayar uzmanlığını geliştirip kısa sürede ne büyük paralar kazandığını zaten gün aşırı evimde duyardım. Hep kendi başarıyla çok para kazananlara örnek olarak gösterilmiştir.

Yurtdışında okumanın getirdiği bazı farklılıklar da göze çarpıyordu. Nedim kol saatini kadranı bileğinin iç tarafında kalacak şekilde takmaya başladı. Sanki kolunda deri bir bilezik var gibi duruyordu. Moda mıydı acaba? İnsanların yaptığı bazı şeyler burada tuhaf kaçıyordu. Kot pantolonunun paçasını kısaltmak yerine dışa doğru kıvrırandan tutun, gömlek yakasını kaldıran, hatta iki gömleği st üste giyenler bile vardı. Çoğumuz yurtdışından gelirken beraberimizde bir başka alışkanlık, yeni fikir, giyim tarzı, kelime veya huy getiriyorduk. Kısacık bir sürede insanlar değişmiş gibi gözüküyor, geride kalanlarsa onlardan öğrenmeyi marifet sayıp hemen değişiklikleri benimsiyorlardı. “Bittabi ki yes,” “Ne alaka cheri?” veya “No, dedik ya!” bunlara en iyi örneklerdi. Zaten doğru dürüst konuşamadığımız Türkçemize yabancı kelimeler ekleyip konuştukça, kulağa daha da komik geliyordu. Kimseyi düzeltmeden sadece gzlemliyordum. Benim de yaptığım gariplikler mutlaka vardı, ben farkında değildim.

Her yaz olduğu gibi haftanın belirli geceleri aynı yerlere gittik. Bir gece gitmesem o gece kesin yazın en güzel gecesi olduğunu söylüyorlardı. Yüz kere gittiğim yer, beş yüz defa gördüğüm arkadaşlar bunu yapıyordu. Ne zaman konusu açılrsa ısrarla olmadığım geceden bahsediyorlardı. Aklım almıyordu. Hakikatten en iyi ge-

en geceleri miydi, yoksa benim yokluğumdan dolayı mı eğlenmişlerdi anlam veremiyordum.

Tilda'yla neredeyse evli hayatı yaşadık diyebilirim. Evimize gelip odamıza kilitlenmemize annem hep göz yumdu. Eminim içinden ikimiz için evlilik hayalleri kuruyor. Hemen her gün seviyor, öncesi ve daha da önemlisi sonrasında birbirimize aşk sözcükleri yaratıp şiirler söylüyorduk. Tango çalıp ona bazı hareketleri öğretmeye çalıştım. Vedat'la olan biteni ne zaman öğrenecek diye sürekli aklımdan geçirip tedirgin oldum.

Yazın sonuna doğru St. Martin's School of Art'dan kabul mektubu geldiğinde Tilda benim kadar sevinmiş olamazdı. Babası yurtdışında okumaya yollamak yerine hemen evlenmesini istiyordu. Annesi ona sahip çıkıp beni ciddiye aldı. Okulumu bitirir bitirmez evleneceğim diye ona gizlice söz verdim. Londra'da, okulun Long Acre'daki yeni binalarında film ve video bölümüne kabul edildi. Artık ayrı sayılmayacaktık. Bir tren mesafesinde, bir soluk uzaklığında olacaktı.

Vedat'ın hâlâ üniversiteye girememiş olmasından dolayı babası ona çok kızgındı. Geri gelmesi ve işe başlamasını arzu ederken politik durumlar kötü olduğundan son bir şans daha vermek istedi. Onu Amerika'da Fort Lauderdale'de bir koleje, iki yıllık bir diploma almak üzere yazdırdı. Hemen transferini yapacak, vizesini alıp İstanbul'a uğramadan gidecekti. Ne kadar uzak, o kadar iyi! Şansım yaver gidiyor dedim kendi kendime.

Tilda'yla bir araya geldiğimizde mutlak surette kavga ediyor ve ayrılınca pişman oluyor, üzülüyordum. Haklı veya haksız olmam önemli değildi. Onun beni her zaman, her durumda kabul etmesini, haklı bulmasını bekliyordum. Ondan uzaktayken onu özlüyor ve aramak için can atıyorken yapmıyordum. Aklımla savaşıyordum. O arayana kadar lanet gururumun esiri oluyordum. Her seferinde ya aramazsa ne oluruz düşüncesi kafamdan geçiyor olmasına rağmen erkekliğime yediremiyordum. Bu yüzden ona mı, kendime mi kızardım bilmiyorum.

Ona olan sevgimden utana sıkıla anneme ve babama da bahsettim. İlk fırsatta söz kesilmesini istediğimi söyledim. Haber üzerine

annem mest olurken babam her zamanki soğukkanlılığıyla, “Hele bir okulunu bitir, sonra Allah kerim,” dedi.

Brighton’a varınca Can’la birlikte yeni bir eve geçmenin iyi olacağını düşünüp Kings Road’da Embassy Court binasının en üst katındaki stüdyolardan birine taşındık. Deniz manzarası ve gökyüzünün görüntüsü inanılmazdı. Sahibi Arap olduğundan dekorasyonu ve renkleri tam zevkimize göreymiş. Tavanlar aynayla kaplıydı. Neler yapabileceğimi evi gezerken düşündüğümde emlakçi acaba zihnimi okusa bize verir miydi diye düşünmekten kendimi alamadım. Taşınır taşınmaz, yapacak işimiz yokmuş gibi abimle, sahile çıplaklar kampında gezintiye çıktım. Evvelki sene açılmış, bir türlü gidememiştik.

Birkaç kadın kirpisini görücüye çıkartmış, bazı tıpsız adamlar da büyük boy aletlerini yağlayıp bulutlar altında tenlerini koyulaştırmak adına uzanmış etrafı süzüyorlardı. Ne işleri vardı? Neden soyunup herkese göstermek ihtiyacını duymuşlardı anlamış değilim. Açık havada hiçbir tuvalet görmediğime göre İngiliz asilzadeler de denize işiyormuş diye aklımdan geçti. Marmara, Ege ve Akdeniz’den sonra Manş Denizi’ne de yapacak olmam beni biraz heyecanlandırmıştı.

İkinci sınıfa geçmiş olmam da ayrı bir heyecandı. Arabam olmadığından mecburen okula otobüsle gidiyordum. Can’ın arabasını ise sadece hafta sonları kullanabiliyordum. Vedat nasıl bulmuşsa telefon numaramı edindi ve beni ansızın yakaladı. Florida’da okulda kaldığından ve hiçbir tanıdığı olmadığından şikâyet ediyordu. Amerika İngiltere’den iyidir diye de ısrarla davet eder gibi hem kendine hem bana telkinde bulunuyordu. Hayret bir şey ki hâlâ Tilda’yla çıktığımızı öğrenmedi. Annesinin ağzından kaçıracağından emindim. Noel tatilinde İngiltere veya Türkiye’ye gelmek istediğini söyleyip duruyordu. Başı biraz da belaya girdi. Oda arkadaşı Bogotalıymış ve ona hep yeni uyuşturucular denettiriyormuş. “Yapma etme, yazık olur sana,” dediysem de dinleyeceğini sanmıyorum. Sıkıldıkça bana mektup yazmasını, içini boşaltmasını laf

ola söyledim. Aklım fikrim onda değil, Londra'ya gideceğim ilk hafta sonundaydı.

Bu arada Federal Almanya vize uygulamasına başladı, İstanbul'da eski başbakan Nihat Erim'le DİSK eski başkanı öldürüldü. Bütün bunlar 44. hükümetin kurulmasından sonra oldu.

Cuma günü geldiğinde, hızlı trenle Londra'ya giderken birden yolda duruverdi. Dışarısı karanlıktı ve sanki bir tünelin içindeydim. Vapur dolmuş, minibüs veya otobüslerde acil durumda ne yapmam gerektiğine kafa yormuş olmama rağmen bu sefer içim rahattı. Burada insana farklı bir önem ve değer veriliyordu. Görmemek için kör olmak lazımdı. Gerinmekle yetindim. Nasıl olsa biri çıkıp ne yapmamız gerektiğini söyleyecekti. Emindim. Her şeyleri sistemliydi. Tüm durumlar için, "Alternatif Plan" veya "Yapılması Gerekenler Listesi" mevcuttu. Ne diye kendimi boş yere gerecektim ki? Sonunda haklı çıktım. Victoria'ya yanaşırken Tilda'yı el sallarken gördüm. İçimden trenin durmasını beklemeden atlayıp ona sarılmak geçti. Daha ayrıralı kısacık bir süre geçmiş olmasına rağmen yokluğunu hissetmiştim. Onun kaldığı ailenin yanında yatmam sözü konusu olmadığından Marble Arch civarında bir otelde yer ayırtım. Kayıt olur olmaz odaya çıkıp birlikte olduk. Ardından Hyde Park'a gittik. Gezinirken görmüştüm ki hakikatten tek kişinin bile fikri önemliymiş. En azından burada her isteyen sesini duyurabiliyor. Adamın biri, kare bir tahta platformun üstüne çıkmış etrafında biriken yirmi küsur insana bağırarak bir şeyler anlatıyordu. Aslında sövüyordu. Hem Kraliçe'ye hem de Thatcher'a atıp tutuyordu. Kesen tutuklanacak veya oracıkta infaz mangası adamı kurşunlayacak diye beklerken o konuşmasına devam etti. İnsanların da yapacak işi yok gibi, konu hakkında fikir sahibi olduğunu varsaydıkları bu konuşmacıyı üşenmeden, soğuğa rağmen dinliyorlardı. Yanına yaklaştığımızda sade bir vatandaş olduğunu anladık. Şaşırdım kabul etmeliyim. Seyirci veya dinleyici olmadan bile bu konuşmaları yapan insanların olduğunu duyduğumda bir kez daha, "Ne medeniyet!" dedim. Yerin, meşhur "Speakers Corner"* olduğunu sonradan öğrendim.

* İngilizce, konuşmacı köşesi.

Medeni ülkeler sözleşmiş gibi kapılarını bize kapatmak konusunda birbirleriyle yarışyordu. Fransa ve Benelüks ülkelerine de artık vize gerekiyor. Yandık vallaha.

İlk gün Oxford Street’de turistler gibi dükkânlarda el ele gezinip, alışveriş yapıp sonra Covent Garden’a yemeğe gittik. Tatil değil bal günlerimizdi. Ertesi gün turlardan birine bilet alıp iki katlı otobüsle Tower of London, Big Ben Saat Kulesi, Westminster Abbey ve Buckingham Palace civarını gezdik. Kapıdaki korumaların görev değiştirmesi başlı başına bir olaydı ve seyretmesi çok zevkliydi. O upuzun tüylü şapkalarını çıkarttıklarında hakikaten kafaları da şapkalar kadar uzun mudur düşüncesi eminim benden başkasının da aklından geçmiştir. Her güzel şey gibi elbet bizim yaşadığımızın da sonu gelecekti. Brighton’a dönerken trende Tilda’sız hayatın anlamsız olduğu, onsuz var olamayacağım bir kez daha aklımdan geçti. Bir ay sonra beni ziyarete gelecek.

Ne kadar da kısa bir süre gibi geliyor insanın kulağına değil mi? Gel de benim ufaklığa anlat. Maalesef seks aynı yemek ve uyku gibi, depolanmıyor. Üç-beş kere yapayım da dört-beş hafta karısız kızsız kalayım demekle olmuyor. Üç günden sonra azmaya başlıyorum ve yapacak tek şey derdime derman bulmak oluyor. İlk başlarda iyi niyet ve saflığımla tavlamaya çalıştığım kızlara neredeyse nişanlı olduğumu söylediğimde dürüstlüğümlü hoşlarına gidecek sanırken beni yalana teşvik etmişlerdi. Kadın milletini anlamıyorum. Doğruyu söylersin duyduklarını beğenmezler, yalan söylersin ortaya çıkınca sevinmezler. Ne isterler bir anlayan varsa gelsin bana da anlatsın lütfen.

Tanıştığım ve beraber olduğum kızlarla işi uzatmamak için hemen akabinde pislik bir herif oluyordum. Böylesi daha iyiydi. Umut vermenin, boş yere işleri uzatmanın âlemi yoktu. Anlatmam gereken yeni bir macerayı bana Pia adlı Fransız kız yaşattı. Arabamı oto yıkamaya sokmuş beklerken aniden mini eteğinin altından donunu çıkartıp, solumdan kalkıp gelip üstüme oturmuştu. Sabunlanan arabanın camlarından biz dışarıyı göremiyorsak, kimse de içeride ne oluyor göremez diye mantık yürütmüştü. Kemerimi açıp fermuarımı indirmişti. Ânında heyecandan sertleşmişim.

Üzerime oturup pompalamaya başlamıştı. Arkamda sırada bekleyenlerin görebilecek olması veya çalışanlardan biri tarafından yakalanma hissinden dolayı acayip bir zevk alıyordum. Sabunlama bitmiş araba durulama faslına geçmişti. Benim de sulama faslım bitmiş, çarçabuk içine boşalmıştım. Pia bana kıyak yapmıştı, altında kalmayacaktım. Borçlu kalmayı oldum olası sevmezdim. Eve döndüğümüzde dilimin marifetlerini sergilemişim. Memnuniyetini yüzünden okumuştum.

Son buluşmamızın üstünden dört koca hafta geçti, Tilda beni ziyarette geldiğinde Can'a anlatmanın da vakti gelmişti. Leslie diye bir kızla beraberdi. Âşık olmuştu, beni anlayabilirdi. Habere çok sevindi. Henüz kimselere söylememesini rica ettik. Babası duyarsa bir an önce söz, nişan diye baskı yapar dedik. Bir gün sonra kiraladığım arabaya binip yakınlardaki Arundel'e gittik. Parkın içinde küçük bir göl ve kiralık sandallar vardı. Kürek çekerken soğuğa rağmen içim sıcaktı. Tüm ağaçlara onun adını kazımak, göğes isimlerimizi beraber yazdırmak istiyordum. Aptal âşıklar gibi ikide bir kollarımı açıp Tanrıma şükrediyordum. Memnun oluyor ancak bazı hareketlerime anlam veremiyordu.

Can dahil, beni tanıyanlar, bende olan değişikliği fark ettiklerini söylüyordu. Etrafıma mutluluk dalgaları yayıyormuşum, haberim yoktu. Mutlu olmamın bir başka sebebi de Tilda'nın tango derslerine başlamış olmasındandı. Odama girmiş saatlerce Malena, Percal, Arrabelera, Pena Mulata ve Taquito Militar'ı dinleyip ardından Gözlerine Bakarken, Bir Gün Beni Hatırlarsın, Çok Ağladım Çok İnledim şarkılarını çaldık. Her biri aşk kokan hüznü dolu bu melodiler eşliğinde tango yaptık. Can'ın dışarı çıkmasıyla mobilyaların yerlerini değiştirip tek bir vücut olup devam ettik. O da en az benim kadar zevk alıyordu. Uçuyorduk resmen. Aynen bu hissi yaşıyorduk. Kanatlanıp uçuyorduk.

Uçmaları aslında pek sevmiyordum çünkü inişleri acı oluyordu. Eskiden olduğu gibi gün içinde küçük iniş çıkışlar yaşamak yerine günler arasında büyük uçmalar ve düşüşler hissetmeye başladım.

Miguel'e telefonda anlattığımda bana bir sakinleştirici yolladı. Kullandığımı kimseye söylemedim. Henüz Tilda'yla da tanışmamıştı, zaten başkasına söylese de umurumda değildi. Alkol aldığımda normalden çok daha çabuk vuruyor, ertesi sabah canım insan görmek istemiyordu. Hafta içi aldığımda okulda aksi ve huy-suz oluyordum. Fark ediyordum fakat boş verip kimselere derdimi anlatmıyordum. Ne olabilirdi ki? Üstelik kafamdaki ses daha yüksek sesle konuşmaya başlamıştı. Öyle ki benden bir başkası da duyabilir sanıp bir keresinde yanımdakine sormuştum. Aldığım cevap beni korkutmuştu. Yapacak bir şeyim yoktu. Katlanmaktan öte.

Dertler bitmek bilmiyor. Tam da tahmin ettiğim gibi Tilda'nın annesi Vedat'a sonunda kız kardeşinin birisiyle çıktığını söylemiş. İngiltere'de olduğundan yabancı biri olduğunu düşünüp hemen beni aradı. "Kız kardeşimi sana emanet ediyorum. Gözünü seveyim ona iyi bak. Sık sık ara halini hatırlını sor. Başına kötü bir şey gelmesin," dediğinde hiç merak etmemesini söyledim. O telefon konuşması esnasında kendimi yalancı, aşağılık bir pislik gibi gördüm. Ona söylemek cesaretini göstermek yerine yalanlarımdan birine sığındım. Ne vardı? Neden söylememiştim ki? İlk fırsatta söylemenin bir yolunu bulmalıydım, yoksa hayatının şokunu yaşayacak eminim. Ben ve Tilda aklına gelebilecek son ikili olmalıyız.

Aylar geçiyor ve her birlikteliğimizin tadını son sefermiş gibi çıkartıyorduk. Bournemouth'a bir hafta sonu gidip otel odasından neredeyse kırk sekiz saat çıkmadık. Geçen ay âdet günü gecikmiş ve hamile olduğunu sanıp doktora gitmiş. Bütün bunları bana söylemediği için ona kızdım. Sonuçlar negatif çıktığından önemsememiş. Ya hamile kalırsa, ya evlenmeden evvel bu olursa ne oluruz, ne yaparız diye düşünmeden edemiyordum. İlk defa prezervatif kullandım. Onun doğum kontrol hapı kullanmasına gönlüm el vermedi. Benim gözümde zaten evliydik. İş sadece formalitelere kaldı. Yine de risk almaya değmezdi.

Yılbaşı gecesi Tilda'yla beraber Brighton'da, eğlenmek alınacak en büyük riskti aslında. Noel zamanı gelmiş millet kendini alışveriş için sokaklara atmıştı. Ülkenin senelik harcamalarının büyük bir kısmı bu zamanda yapılıyordu. Tanıdık, arkadaş, akraba, eş, dost, aile, kısacası herkese ufak veya büyük, ucuz veya pahalı, el emeği göz nuru bir şey hediye alınıyordu. Sonuçta hepsi mutlu oluyordu. Normal şartlarda para harcamayı sevmeyen insanlar bile bunu yapmaktan zevk alıyor gibiydi. Benim hediye almak istediğim tek bir kişi vardı.

Aralık ayının son gecesi King's Club'da beraber olduğum, olmak istediğim kızların hepsi sözleşmiş gibi bir araya gelmişti. Bazıları yanıma geliyor, diğerleri uzaktan yanımdaki kızın kim olduğunu kaş göz işaretleriyle soruyordu. Can ve Leslie'den yardım istedim. Tilda'ya hepsiyle ondan önce beraber olduğumu anlatmaya çalışıyordum ancak nafile. Kızgındı, burnundan duman çıkıyordu sanki. Geceyi somurtarak geçirdi. Eve döndüğümüzde ikimizin de hevesi kaçtı. Keyif yapayım diye iki tane fazla hap aldım içkiyle karıştırıp moraller de bozuk olunca serseme döndüm. Dengemi kaybettim. Nerede olduğumun bile farkına varamıyordum. O halde arabamı kullanmak yerine, ceza alacağımı bile bile park halinde sabaha kadar bırakıp taksiyle eve döndük. Sürekli neyin var demesinden de gına geldi. Sonunda dayanamayıp bağırıp çağırdım. Kızdı, hatta üzüldü. Sanki ben değil o ses bağıırıyordu. Gece yanıma gelmeyip salonda yattı. Sabahleyin gönlünü almaya çalışırken beklediğimin aksine naz yapmadı. Hemen birbirimizi bağışladık. Güzel bir kahvaltının ardından tüm günü battaniyelere bürünüp televizyon seyrederek geçirdik. Onunla beraber olduktan sonra samanlık hakikaten seyran gözüküyordu. Can'la Leslie de bize katıldı.

Bu kadar mutluyken benim aklımdan geçen tek şey buna layık olup olmadığımды. Hak etmiyorum gibi geliyordu. Ne Tilda'yı, ne onunla yaşadığım aşkı hak ediyordum. Bu kadar mutlu olmak mümkün müydü? Belki de hayal görüyordum. İmkânsızdı. Her şey pürüzsüz, dümdüz, toz pembe olabilir miydi? Tanrıma her sabah ettiğim duamda teşekkür ediyorum. "Tanrım, yalvarıyorum bu mutluluğu bana çok görme. Tilda'yla beni hiç ayırma," diyordum.

Onu o kadar seviyorum ki hiç korkmadan onu dualarıma eklediğimi boş bir ânında söyledim. Çok mutlu oldu. Benimle olması yetiyordu. Hiçbir şey yapması gerekmiyordu.

Bu sene ilk defa bir Sevgililer Günü gerçek sevgilim var. Telefonla çiçekler sipariş edip okuluna yolladım. Üzerine de âdet olduğu gibi, “Bil bakalım kim yollamış,” yazılı bir not koydurdum. Tabii teşekkür etmek için ilk ve tek aradığı kişi bendim.

Gidip gelmelerimiz devam ederken annemler bayramları geçirmek üzere Londra’ya geldiler. Nadya’ya sonunda olanı biteni açıkça anlatmanın zamanı gelmişti. Hiç şaşırmadı. Kendine saklamasını tembihledik. Nasılsa yaz gelince sözlenecektik. Tilda, Pesah* gecesi masada olmaktan o kadar utanıyordu ki, vazoda duran güllerin rengi suratının yanında soluk kaldı. Tüm ailemle beraberdi. Babam okulunun iyi gittiğine sevindi. Bu sene notlarımın çoğunun B, aralarında A’ların da olacağı garantisini verdim. Maa-lesef Can benim kadar başarılı değildi ve henüz bir üniversiteye giremedi. Üstüne üstlük gelen paranın haricinde halamı da devamlı soyup soğana çeviriyordu. Döviz çekleri gelmeden evvel sağdan soldan borç alıp harcıyordu. Çekler eline geçtiğinde borç ödemeye kıtı kıtına yetiyordu. Paranın da düzenli gelmediği kesindi. Yine de her şeye razıydık. Yeter ki kimsenin aklına burada zevk ve sefa içinde yaşadığımız veya vur patlasın çal oynadığımız fikri gelmesin. Gece boyunca yapılan dualara esir düştük. Akşam Mısır’dan kurtulan esirlerin hikâyeleriyle doluydu. Bir biz kurtulamadık.

Bir hafta kadar bize kalmaya gelen annem ve babamı gezdirip tozdurdum. Okulumu, alışveriş yerlerini, lokantaları gösterdim. Sadece görmekle yetinip buranın pahalılığından sürekli şikâyet ettiler. “Bazen İstanbul’a dönseniz, orada hep beraber daha mutlu olmaz mıydık diye düşündüğüm oluyor,” diyen anneme babam bakınmakla yetindi. Elbette her ebeveyn gibi şartlar daha iyi olduğunda geri gelmemizi isteyeceklerdi. Başka gidecek yerimiz mi

* Musevilerde H lamursuz Bayramı olarak bilinir.

vardı ki? Bir sabah annem aldığım ilacı fark ettiğinde okuldaki arkadaşlar verdi dedim. Zihni açmaya yarıyor, tamamıyla bitkisel, doğal bir karışım diye yalan uydurdum. Kurcalamadı.

Yaz olduğunda Can Leslie'yle beraber İstanbul'a geldi. Annemle babam modern olmasına karşın etrafta neler söylenir düşüncesiyle ilk başta olumlu karşıladılar, sonradan karşı çıktılar. Tatile Marmaris'e gittikten sonra abimler ayrı odalarda yatmak üzere evimize geldiler. Neden yabancı bir kızı getirdiğine anlam veremedim. Zaten kısa bir süre sonra okumak için kabul edildiği University of Miami'ye gidecekti. İngiliz bir kızla işi uzatmanın mantığı neredeydi? Aklım almıyordu. Kim bilir onun aklından neler geçiyordu?

İstanbul'da erkek arkadaşlarımız bile yirmili yaşlarında olmalarına rağmen evlenmeye başladı. Bunu kızları yatağa atmanın son çaresi olarak görüyor olmalıydılar. Grup zihniyetiye tamamen ortadan kalktı. Yaş farkı gözetmeksizin herkes birbiriyle çıkıp dolaşıyordu. Kimlerin çıktığını, flört ettiğini veya sözlendiğini duyduğumda hayretler içinde kalıyordum. Nedense pek çoğunu bağdaştıramıyordum. Babamın işleriyle ilgili pek çok dedikodu çıktığından, bunlara son vermek istercesine yedi buçuk metrelik kaptanlı bir motor yat aldı. (Malum çevremizde öksürsen gök gürledi, hapşırırsan tufan çıktı gibi abartılarak anlatılıyor.) Her tarafı maun kaplı bu alet yaşantımı değiştirdi diyebilirim. Yazın sürpriziydi. Meğer ben deniz adamıymışım haberim yokmuş. Saatte otuz mille giden bu yavru sayesinde yazların en güzeli başladı diyebilirim. Kâzım Kaptan sağ olsun, tek kamarayı bile bazı akşamlar istediğim kadar kullandım. Tilda dışında kimseyi oraya götürmedim. Neden götürcektim ki? Hafta içi benim ve Can'ın tekneye arkadaş getirme izni vardı. Ben gece olmasını tercih ediyordum, ama bu, tehlikeli olabileceğinden yasaktı. Bizimkiler hâlâ kuralcıydılar. Gece çıkma yasağımız bile vardı. Hafta sonları babamlar kendi arkadaşlarıyla çıkıp salam, peynir çeşitleri dolu iştah açıcı sofralar kuruyor, saat beş çayından sonra içkilerini yudumlamaya başlıyorlardı. İki kere onlarla beraber dolaştıktan sonra bana göre olmadığına karar ver-

dim. Deniz zaten tertemiz, içinde yüzen balıkları sayabiliyordum. Kıyıda girsem de olurdu. Tilda'yı bırakıp onlarla çıkmanın hiçbir cazibesi yoktu. Gerçi hafta sonu plaj o kadar kalabalık oluyor ki, şezlong açacak yer bulamıyorduk. Yine de tekneyle gezinip iş, politika ve dünya nasıl kurtarılır saçmalıklarını dinlemekten iyiydi. Doğruyu bilseler canım feda, ancak aynı fikirde olduğumuz konu pek yoktu.

Geleli iki hafta olmasına rağmen tüm yapılması gereken formaliteler gözden geçirildi. Aralıksız olarak annesi ve babası hakkında sorular soruyor, benim hakkımda ne düşündüklerini öğrenmeye çalışıyordum. Babam babasıyla ilgili araştırmaları yapıp bilgi topladı. Büyük gün çok yakındı. İş, Vedat'ın Florida'dan gelmesine kaldı. Bizim prens bile Lady Diana'yla bu yaz evlenecek. Fakat en güzel prenses hep benimki olacak. Charles kusura bakma! Yine de bana kalsa müstakbel kayınbiraderi beklemeden söz kesmek yerine hemen evlenmek en doğrusuydu. Buna rağmen büyükler daha iyi bilir deyip sisteme teslim oldum.

Haftalardır süren heyecanım yatışmak yerine arttı. Annem Kapa-lıçarşı'ya gidip, üstü kapaklı kocaman gümüş bir “bonbonnière”^{*} alıp içini Divan'dan çikolatayla doldurdu. Ona refakat etmek için ben ve Tilda da şehre geldik. Ne için geldiğimiz hakkında elbet fikri vardı. El ele Nişantaşı'nı arşınlarken Emlak Caddesi'ne geldi-ğimde içimi bir huzursuzluk kapladı. Hem Abdi İpekçi burada öldürülmüş hem de katil koskoca papayı daha yeni vurmuştu. O es-nada park halinde duran bir arabanın sürücüsü ısrarla bir türlü kon-tağı çalıştıramıyordu. Diken üstünde olduğumdan bomba patlaya-cak korkusuyla hızla karşı kaldırıma geçtik. Tilda yaptığımı anlam veremedi. Şaşkınlıkla beni izliyor, neler olduğunu çözmeye çalışı-yordu. Bu tip zayıflıklarımın ve korkularımın çoğunu henüz ona anlatmadım. Hakkımda korkak diye düşünsün istemedim. Asılsız

* Musevi âdetlerine göre kız istemeye gidilirken içine şeker doldurulan kıymetli kutu.

bir olaya karşı duyduğum huzursuzluktan sonuçta. Patlayan, havaya saçılan bir şey de olmadı. Senaryo sadece kafamın içinde cereyan ediyordu. O ses, lanet olası ses bana yapmam gerekenleri söylüyordu. Ses, Yürek ve Sefira'yı bastırıyordu.

Dönüş vapurunda annem hayat tecrübelerinden birini bizimle paylaşmaya koyuldu. Soran olmadı, merak bile etmiyordum. Tilda ise kibarlıktan olsa gerek, kulak vermiş dinliyordu. Gümüşçüye giden annem parasını ödedikten sonra gözünün önünde hediye paketini yapmalarını istemiş ve sonuna kadar da seyretmiş. Efendim, yıllar önce gevşemiş olan tek taşının montürünü tamir etmek için Kapalıçarşı'ya gittiğinde yüzüğünü bırakmış. Tamir bitince almaya gittiğinde sanki taşın değiştiğini sanmış. Sonunda kazıklandığını öğrenince dükkân sahibine ispat edemediğinden iş işten geçmiş. Annemi müşteri olarak kaybetmişlerdi ve sonucunda annem de akıllanmıştı. Hikâye ne dereceye kadar doğru Tanrı bilir ya, anlatıyordu işte.

Babamın işten gelmesini bekleyip, tüm aile tertemiz bayramlıklarımızı giyer gibi süslenip Tilda'nın evine doğru yola çıktık. Ne de olsa kız istemeye gidiyorduk. Bunu hep abim benden önce yapacak diye düşünürdüm. Kısmet, ne diyeyim. Tilda'nın babası da o geceye mahsus annesinin evine gelecekti. Yeni bir sevgilisi varmış ve onu getirip getirmemesi konusu bayağı problem olmuş. Leslie de evde kaldı. Yolda yürürken içim içime sığmıyordu. Yaptığım şey konusunda o kadar kendimden emindim ki hiç şüphe duymuyordum. İstedğim bu kızdı. Kesinlikle aradığım kişi oydu. Önce ailesinin ağızları arandı, usulen kızlarına ne dota* verecekleri konuları araçlarla konuşuldu. Genç ve saf olsam bile babama, "Onu o kadar çok seviyorum ki hiçbir şey vermeseler dahi elinde çantasıyla bana al lütfen, yalvarıyorum sana," demiştim. Araba ya da ev alınıyor gibi ağzımdan çıkmıştı. "Sen hiç merak etme, gereken neyse yapılacak," deyip beni sakinleştirmeye çalışmıştı. Ben okulumda iki sene daha devam edecektim. Tilda da benimle beraber kalacak, belki Brighton'da bir başka okula transfer olacaktı. Araştırılacaktı. İki aile bize geçici bir süre yardımcı olacak, diplomamı alır

* Musevilerde kız tarafının başlık parası olarak verdiği mal, mülk için kullanılan Ladino dilinde bir kelime.

almaz kendime iş bulacaktım. Her şey o kadar pürüzsüz gidiyordu ki aklım almıyordu. En önemlisi, bildiğim kadarıyla, Vedat yoluna herhangi bir taş koymamıştı. Yıllardır süregelen arkadaşlığımız ve dostluğumuz meğer hakikatmış. Sonunda kan kardeşten öte, ak-raba, aile olacaktık. Kardeşi ve benim namıma en çok onun sevin-mesi gerekiyordu. 2 Temmuz gecesi evlerinin kapılarını çaldığımda, bana alınan ilk bisikletin paketini açtığım ânı tekrardan yaşadım. Tanıyor olmama rağmen annesi ve babasıyla yeniden tanıştır-ılıp içeriye geçtik. İlk başta anneler biraz sidik yarışı yaptıysa da yemeğin sonuna doğru ikimiz için neler gerektiği konularını ko-nuşmaya başladılar. Umurumda değildi. Her şeyi de, hiçbir şeyi de verseler fark etmeyecekti. Beraber olacaktık ve artık aramıza hiç kimse girmeyecekti. Önemli olan buydu. Gece boyunca, annesinin, ısrarla, defalarca sebebini sormasına rağmen Vedat ağzını hiç aç-madı. Bu beni biraz korkuttu. Can aklına gelen her konuyu denedi fakat karşılık alamadı. Gözlerime derinlemesine (donuk bir şekil-de) bakıp dalıyordu. İhanet etmişim gibi hissetmemi istiyordu. Ne olacak acaba diye endişe ediyordum. İçime bir kuşku girdi. Bu kuşku, o kadar büyüktü ki gecenin tadına varamadım. Kalkıp da olanları anlatmak gibi bir manyaklık yapmaz inşallah. Yok, yok, kesin bu kadar aptal biri olamaz.

Hayat bu kadar mı gaddar? Bu kadar mı kör? Ben bittim, tüken-dim. Ben artık bir zavallıyım. Ben yokum, yok olmaya mahkû-mum. Ahh, aptala malum olurmuş. Boşuna dememişler ağzını hay-ra aç diye. Topu topu iki günde insanın hayatı tepetaklak değişebi-lir mi? İnsanın mutluluğu acıya dönüşebilir mi? Bilmeliydim bu kadar mutlu olmayı hak etmediğimi. Bunun bana çok görüleceğini. 4 Temmuz günü Vedat intihara teşebbüs etti ve hastanede yoğun bakıma alındı. Doktorlar bitkisel hayata girdiğini söylüyormuş. Olayı duyar duymaz hastaneye koştum. Kapıda babası beni görün-ce resmen üzerime saldırdı. “Ne yaptın oğluma söyle! Yoksa ge-berteceğim seni! Allah belanı versin! Orospu çocuğu! Allahtan korkmaz puşt. Vedat senin yüzünden ne hallerde!” derken boğazı-

mı sıkıyordu. Nefessiz kaldığımı hatırlıyorum. Önemli değildi. Ar-
dından yediğim yumrukları hissetmiyordum. Haber çabuk duyul-
muş, koridor ziyaretçi akınına uğramıştı. Babasını zapt ederlerken,
“Defol, git buradan. Kimse seni görmek istemiyor. Allah seni kah-
retsin! Dua et de oğluma bir şey olmasın, yoksa senin gelmişini
geçmişini sikeceğim!” diye bağırıyordu. Rezil olmak bir yana,
gözlerim sadece Tilda’yı arıyordu. Ne oldu, ne kadar biliyorlar sa-
dece onu öğrenmek istiyordum. İntiharın sebebi başka bir şey ola-
mazdı. Canlı mı ölü mü onu bile söyleyen olmamıştı. Apar topar
beni alıp dışarı çıkarttıklarını hatırlıyorum. Aniden kan beynime
sıçradı, kontrol dışı bir canavara döndüm. Dört kişi beni tu-
tamıyordu. “Haksızlık, haksızlık!” diye bas bas ciğerlerimi yırt-
tıyordum. Hemen acile alıp sakinleştirici bir iğne yaptılar. “Til-
da’yı çağırın. Yalvarıyorum Tilda’yı bulun. Buraya getirin!” diye
avazım çıktığı kadar bağırdıktan sonra gözlerimi açtığımda hastane
odasında yatıyordum. Annemle babam yanımdaydı. İkisi de ağlı-
yordu. “Ne oldu bana?” diye sorduğumda, annem, “Üzgünüm oğ-
lum, Vedat az önce öldü!” dediğinde dünyam başıma yıkıldı. Ye-
rimden kalkmaya çalışırken gücümün olmadığını hissettim. Babam
bir geceyi daha hastanede geçireceğimi söylediğinde, “Tilda nere-
de? Lütfen bana onu bulun, konuşmam lazım, hemen şimdi getir-
melisiniz,” dedim. Annem, “Şu an hepsi şoktalar. İyi bir zaman ol-
duğunu sanmıyorum,” diye cevapladığında, “Ben sana yapacağımı
bilirim. Zaten ne zaman istediğim bir şeyi yaptın ki?” diyen bakış-
larımdan birini gördü. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Resmen
elim kolum bağlı yataktaydım. Kafam yerinde değildi. Çok içmi-
şim gibi bulanıktı. Düşünceler, çoğunlukla kötü düşünceler beyni-
min içinde dolanıyordu. Hiçbir şeye hâkim değildim. Doğrusu ol-
mak da istemiyordum. O pis sesi durduramadığıma yanıyordum.
Müzik eşliğinde kahkahalarla gülüyordu.

Nihayet Tilda’yla görüşebildim. İyi mi oldu kötü mü bilmiyorum.
Vedat’ın cenazesinden sonra evlerine gidip ona dışarı çıkması için
haber yollattım. Geldiğinde ona sıkı sıkıya sarılıp neler olup bitti-

ğini anlatmasını söyledim. Ağlamaktan şişen gözlerini gördüğümde benim de ağlamam geldi. O hiç ağlamamalıydı. Ben onun ağlamasına sebep olmuştum. Vedat, söz gecesinin ardından şehirdeki evlerine gidip bir kutu hap yutup kendini apartman boşluğuna atmış. Kapıcı görmüş ve karga tulumba hastaneye götürmüşler. Atladığı sırada yedi kat boyunca düşerken en ufak bir ses dahi çıkartmamış olduğunu söylediğinde gözyaşlarımı tutamadım. Arkasında kısıcak bir not bırakmıştı. Tilda uzattığında el yazısını hemen tanıdım. “Ölümümden sadece Aziz sorumludur. Tilda’yla evlenirse bilin ki ruhum hiçbir zaman huzur bulmayacak.” Bana aramızda ne olduğunu sorduğunda ne diyeceğimi bilemediğimden aptal rolünü oynamaya çalıştım. “İnan bana son günlerde öyle kayda değer bir şey olmadı. Aramız iyiydi,” deyip geçiştirdim. Yeterli değildi. Onu yalnız bırakmaktan başka bir çarem yoktu. Düşünmeye, tek başıma kalmaya ihtiyacım vardı. Hemen akabinde de Teşvikiye Karakolu’ndan çağırdıklarında babamla beraber gittim. Sorguya aldılar. “Konuyla ilgili hiçbir bağlantım yok. Ne olup bittiği hakkında da en ufak bir tahminde de bulunamayacağım,” dedim. Söylediklerimde nispeten samimiydim. Tekrar çağıracaklarını söylediler. Varsın çağırsınlar, adam göçüp gitmiş, ne fark edecek ki?

Haftalar geçince her şey anlamını yitirdi. Televizyonu kapattıklarında çakan şimşek gibi benim de içimdekileri söndürmeyi becerdiler sonunda. Tilda’yla iki kez daha görüşmeyi başardım. Anlatacak bir şeyim olmadığını söyledim. “Aşkım benim, seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Olan biteni bizlerle paylaşmazsan nasıl şenin yüzüne bakabilirim? Anneme babama ne derim? Olanlarla nasıl yaşayabilirim? Unutmamın bir yolu var mı sanıyorsun? Ben bunları düşünmedim mi sanki? Cevapların hepsi sende saklı, anlat sevgilim, yalvarırım anlat.” Hafızamda kalan son sözleriydi. Birbirimize sarılmış, ikimiz de ağlıyorduk. İçim dışım, varım yoğunla ağlıyordum. Sürekli konuşuyordu. Ona bakarken birden sesinin kesildiğini fark ettim. Ağzı oynuyor ancak hiçbir ses çıkartmıyordu. Duyduğum sadece org konçertolarıydı. Ona bakıp kafamı rit-

mik şekilde sallıyordum. Siyah cüppemle, yüksek tavanlı koskocaman bir kilisenin içindeydim. Diz çökmüş tanımadığım bir papazın karşısında günah çıkartıyordum. Olanı biteni tüm açıklığıyla anlatıp ferahlıyordum. Yalnız o beni anlamıyordu. Anlayamazdı. Anlatamazdım. Anlatsam da inanmazdı. Kızarlardı. Yalancı derlerdi. Adımız çıkardı. Benden tiksindir, nefret ederdi. İspatım yoktu. Sözümü kimselere duyuramazdım. Helal olsun sana Bach kardeşim. Devam et orguna basmaya, diye içimden geçerken, Tilda'ya, "Bana o şekilde bakmayı hemen kes!" demek de geliyordu. Ah, Vedat ah, başıma neler açtığını bir bilsen!

Keyfim yok, zaman durmuş, ben aval aval etrafı gözlüyordum. Can odama gelip bana sarılıyordu. Durumum bayağı kötü olmalıydı. O, bu kadar öpüşüp koklaşmayı hiç sevmezdi. Neler olup bitiyordu acaba? Benden habersiz neler çeviriyorlar kim bilir? Ne yapacağım konusunda sonunda karar verdim. Tilda'sız bir dünyada yaşayacağıma ölmek en iyisiydi. Bunu yapacak bir sürü yol aklıma geliyordu. Tek problem hep gözetim altında olmamdı. Dönüşümlü olarak beni izliyorlardı. Yok, yok kesin kararımı verdim. Doğru olan budur. Belki arkamda bir not da ben bırakmalıydım.

Hayatımı, hayatın anlamını düşünüyordum. Ben ne yaşamıştım? Nasıl yaşamıştım? Kafamdan sürekli film şeridi gibi geçiriyordum. Uçuk, kaçık karmakarışık fakat biliyordum. Olan bitenden haberdardım. Kimse beni aptal yerine koymasın lütfen. Sonra üzülürsünüz. Ben dersimi aldım, öğrendim öğreneceğimi.

BÖLÜM III
KURTULUŞ SAVAŞI

Notum

Yazdıklarına baktığımda ne kadar boş olduklarını görüyorum. Aslında her şey boş ve anlamını yitirmiş. Ben kim oluyorum ki bir zamanlar, hayatımın on yılını hoş bir sevda uğruna feda etmeyi düşünebilmişim? Canı veren de belli alan da. Yaşadığımız sadece bir rüyadan ibaret. Anlamadınızsa yakında anlayacaksınız. Hayatımı yazmaya başladığımdan beri kaç yıl geçmiş... Yıllar önce bütün bu zaman zarfında yaşadıklarımı bir arzu veya tutku için gözden çıkartmaya razıymışım. Aptalmışım, bilgisizmişim. “Ver bana o günleri düzeyim bu günleri.” Şimdiyse kimse için, hiçbir şey için bir tek günümü bile feda etmek istemiyorum. Hayat benim ve yaşadığım her günün bir anlamı var, bir öğretisi olacak. Ben onları görmek ve öğrenmek için buradayım. Maksadım, bu hayat koridorunu geçip asıl salona ulaşabilmek. Bakmayın yaşıma başıma, biliyorum ki hayat boş, para, pul, araba, okul, diploma, iş peşinde koşmak anlamsız. Hepsi bomboş. Evet, hayatın tüm zenginliklerinden tadacaksın. Ancak dedikleri şekilde yaşam, tüm yellerin peşinde koşup onu yakalamaya çalışmak veya suyu kucaklamayı istemekle aynıymış. Bazen bulutların üstünde uçuyor olacaksın, bazen de altında yağmura yakalanacaksın. Fakat bulutları yakalamaya asla çalışmamalısın. Hem acıyı yaşayacaksın hem de tatlıyı. Biri olmadan diğeri olmayacak bilesin. Her ikisinin de tadını çıkartmayı öğrendiğinde yaşıyor olacaksın. Nasıl ki güneşe bulutlar olmadan bakamazsan, nasıl ki karanlık olduğunu yıldızlar çıkmadan anlayamazsan, hayat da böyle... İniş ve çıkışlı olacak, hiçbir zaman düz çizgi değil. Hem siyah hem de beyazdır, ebruli hiç olmayacak. Ayrıca hatırla ki yaşadıklarımızın hiçbirisi kesinlikle tesadüf veya kader değildir. Gittiğin yolun pusulası senin elinde, başkasının değil. Arkana bakmadan, emin adımlarla, gidebildiğin kadar gitmelisin. “İnsanın daha yüce bir amaç için müsvedde olduğu kesindir.”

Yine de insan olduğunuz için kendinizi bir hayvandan, ahşap sandalyeden veya metal arabadan üstün olarak görmeyiniz sakın.

Bu gaflete düşmeyiniz. Gün gelecek onlar da ölecek, çürüyecek veya hurdaya dönüşecek. En nihayetinde de yok olacak. Aynı sizin de bir gün yok olacağınız gibi. Hiç kimseden veya hiçbir şeyden farkınız yok. Olduğunu da düşünmeyin ne olur. Göreceksiniz ki tüm bunlar anlamsız ve boş. Maksat yaşayabilmek, hayatın tadını çıkartabilmektir. Nasıl mı? Duyularınızı kullanıp duygularınızı yaşayarak... Âşık olmak. Doya doya aşkı yaşamak sonuna kadar. Sonra tekrar, bir daha ve bir daha âşık olmak ve insanları kendine âşık edebilmek, sevdirmeye çalışmak... Siz hiç âşık oldunuz mu ki konuşuyorsunuz? Sevildiğin kadar sevebilirsin o yüzden kendini sevdirmeyi bileceksin. Unutma ki, “iki kişi olmak her zaman için yalnız kalmaktan iyidir.”

Ah, o duyduğum atasözleri ne kadar da bilgi dolu, nasıl da doğruymuş. Onları seneler önce dinlemeye başlayıp uygulaysaydım acaba bugün nerede olurdum? Boşuna söylenmemişler. Yıllar yılı ağızdan ağıza tekrar ediliyor olması sebepsiz değilmiş. Sır orada. Sadece dinleyeni, öğrenip almak isteyen bekliyor. Hayatın anlamını bulmaya çalışanlar için biriktirilmiş. Belki soruların cevabı bildiğiniz ya da beklediğiniz şekilde gelmeyecek. Bunun yanında hepimiz almamız gereken dersleri alacağız. Fiziksel bedenimize iyi baktıkça yaşayacak ve öğrenmemizin sonu gelmeyecek. Öğretmen veya öğretken kişilere de güvenmeyin. Bizler öğrenciyiz, doğrudur, ancak sadece öğrenmek istediğimiz kadarını hazmediyoruz. Onların öğretmeye çalıştıklarını değil. Defalarca benzer olaylar başına gelip de dersini almamakta ısrar edenler, bir süre sonra bedenlerini terk edecekler. Geriye kalanlar ise çabuk öğrenenler olacak. Aslında işin gerçeği çok basitmiş. Dönemsel olarak hepimiz benzer şeylerle karşılaşırız. Birbirimizden farklı gözükssek de çok benziyoruz. Tüm hayatlarımız benzemekten öte aslında tıpatıp aynı. Sadece olaylara bakış açımız farklı, yorumlarımız ayrı. Ya siz? Hakikaten yaşamanızın sebebini bulmak veya bilmek istiyor musunuz? Yoksa ne lüzum var diyenlerden misiniz? Yaşayıp gitmek varken, bu kadar sorgu ve suale neden yer veresiniz? Kime ne faydası var ki? Dememişler mi her şey boş, bomboş diye. Hayat da boşmuş. Bilin ki aynen öyle...

Arkamda bırakmak istediğim notu yazdıktan sonra okudum ve çok beğendim. Nedim, bana Tilda ve İzzet Kohen'in düğün davetiyesini verdiğinde gördüklerime inanamadım. Gözlerim bakıyor fakat görmüyor, beynim durmuş, çalışmıyordu. Bakan bir kör, dinleyen bir sağır gibiydim. Etel'le yeni sözlenmiş olan Nedim beni her iki omzumdan tutup ısrarla sallıyor, "Yalvarırım kendine gel, saçmalıyorsun. Hepimizi korkutuyorsun. Kötü şeyler olacak, anlamıyor musun?" diye bağırıyordu. Zaten günlerdir kimsenin gelip gittiği yoktu. Belki de haftalar oluyordu farkında değildim.

Aklım, ruhum ve bedenim ağlarken, akan bir tek gözyaşı bile ortalıkta artık gözükmiyordu. İçim yanıp sızlıyordu. Davetiye doğal olarak benim adıma değildi. Böyle bir düğünün olmayacağından da emindim. Ne yapıp yapacak, bunu engelleyecektim. Ya ben veya "O". Böyle bir sevgi, böylesine bir tutku ayrılıkla sonuçlanamaz. Haksızlık. Bu herkese yapılacak bir haksızlıktır. Biz örnek insanlarız ve örnek bir çift oluşturacağız. Kader değil bu. Böyle olmamalı. Bekleyin göreceksiniz. Bana inanamayanlar beklesin de görsün. Tilda ile ben beraber olacağız. O benimdir, ben de onun. Biz bir bütünü, başkasına ait olamayız. Başkasıyla beraber olamayız. O var oldukça ben varım!

Canımın canı sevgilim, ruhum, bir tanem,
Dudaklarımdan mutluluk sözcükleri çıkıyorsa,
Sevgi şarkısını söylediğimi duyarsan,
Bil ki seninleyim ve seni yaşıyorum...
Kollarımı açık, gözlerimi umut dolu gören biri olursa,
Bil ki o anda seni bekliyorum...
Dalmış düşünüyorsam derin derin,
Bil ki içimdesin ya da seni düşünüyorum...
Bir gün benden başkasıyla birlikte olduğunu öğrenirsem,
Bil ki üzülmem, aksine senin namına mutlu olurum.
Hayat anlamını yitirir, fakat ben yine beklemeyi bilirim.
Gün gelir de beni yanına çağırırsan, bil ki hiçbir engel tanımam,
Seninle beraber olmak için, inan gelirim sevgilim.

Unutma ki ben senim sense ben,
Biz ancak beraberken varız, biriz.
Yoksa ben sensiz, sen bensiz neyiz ki?
Hiçbir şeyiz. Bil ki hiçiz bir tanem.

En nihayetinde, bütün bu yaşadıklarımın bir anlam çıkartmayı becerdim. Hayatın amacı ve anlamı nedir sorularının cevaplarını buldum. Yalnız bu bulduklarım sadece benim yaşamımla ilgili. O yüzden sizleri ne kadar ilgilendirir bilemiyorum. Belki siz yine de öğrenmek istiyorsunuzdur. Tavsiyem hayatınızın gayesini kendi kendinize bulmanız, bunun için de içinize bakmalısınız. Bu konuda benden yardım beklemeyin. İnanın, benimkinin anlamını sizlere anlatmam da o kadar kolay değil. Öğrendiğimi, aklıma kazınan bilgiyi kelimelere dökemiyorum. Fakat bilmenizi isterim ki cevabı çok basit. Hiç karmakarışık değil, öyle olmak zorunda ise hiç değil. Cevabı zaten biliyorsunuz. Sadece bilmezden geliyorsunuz. Anahtar ve şifre sizde, sizin içinizde, özünüzdedir. Varoluş sebebinizi, aynı benim bulduğum gibi, zamanı gelince siz de bulacaksınız. “Kalbinizin içine aklınızı yerleştirin” çünkü sonunda ben öyle yaptım. O’nu görünce, O’nunla konuşunca, O’nunla birlikte olunca anladım ki “O” aslında benim içimde, O hep benimle. O Ben’im ve ben “O”yum. Bu kadar basit... Zaten yaşadığımız hayat aslında bir rüya değil mi? Var olan tek gerçek hayallerimizdir. Aslında bizler de yokuz, hepimiz birer hiçiz. Var olan tek şey Tanrı. Bana inanmak için görmeniz de gerekmiyor. İşitmeniz yeter... Sesim geliyor mu? Beni duyuyor musunuz? Cevap verin Tanrı aşkına. Ben sizleri duyamıyorum. Bağırın avazınız çıktığı kadar çünkü hiçbir şey de göremiyorum. Karanlıktayım. Korkuyla doluyum.

Günlük neredeyse bitmiş ve cuma günü gelmişti. Benimse merakım giderek had safhaya varmıştı. Defterin sonundaki sayfalar birbirine zımbalanmıştı, her tarafı resim ve çizimlerle kaplıydı, üzerinde “KESİNLİKLE AÇILAMAZ” yazılıydı. Buraya kadar izin almadan okumuş olmama rağmen açmak konusunda tereddüt ettim.

Berber Selahattin'i gördüğümde onun ne kadar da ihtiyarladığını fark ettim. Benim için özel olarak geldiyse vicdan azabı çekecektim. Haluk, "Baba, bak Selim Bey sana bir şeyler sormak istiyor," diye sağır olan birinin bile işiteceği şekilde bağırdı. "Buyur oğlum, hayırdır?" dediğinde nereden ve nasıl başlayacağımı bilemedim. Kime ne bir başkasının günlüğünden veya hayatından? Bir an sessizlik oldu ve kendimi aptal durumuna soktuğumu gördüm. "Burada eskiden yaşayan bir aile hakkında birkaç soru sormak istiyordum," dedim. Sonra "Medina diye bir aileyi tanıyor musunuz?" diye devam ettim. Hiç tereddüt bile etmeden, "Nasıl tanımam? Nasıl tanımam?" deyip başını sağdan sola doğru oynattı. "Ah, hatırlamaz olaydım zavalıcıkları!" diyerek hikâyelerini anlatmaya koyuldu.

"Hali vakti yerinde, okumuş, efendi bir aileydiler. Ne olduysa birdenbire oldu. Hiç kimse tam olarak ne olduğunu bilemedi. Yahudi bir aileydi. Bilmem biliyor muydun? Küçük oğulları kendilerinden bir kıza âşık olmuştu ancak ailesi vermemişti. Kızın abisi ya bir kaza geçirmiş ya da intihar etmiş, fakat kaza diye söylemişlerdi. Ölüm haberini gazetelerden okuduğumuzda mahallede onları tanıyan tanımayan herkes üzülmüştü. Dedikodu malzemesi olmasın diye, kızı alelacele başka biriyle evlendirmişlerdi. Ardından Medinaların büyük oğlu bir İngiliz'le evlenip Amerika'ya yerleşti. Yıllar sonra anası ve babası bir bayram vakti onları ziyarete gittiğinde bir trafik kazasında ölmüşlerdi. Hemen ardından oğlan geri gelip evi babana satmıştı. O günden sonra buralara uğramaz oldular, biz de haber alamadık. Sonradan, küçük oğlanın âşık olduğu kızın da intihar ettiğine dair söylentiler çıkmış, işin aslını hiçbirimiz öğrenmemiştik."

Biraz durakladıktan sonra, "Onların yaşadığı eski dairede oturduğunu biliyorsun değil mi? Gerçi bu soruları babana sorsan tiimiine cevap alırsın. Ne de olsa bildiğim kadarıyla eski arkadaştlar," dedi.

"Peki, küçük oğula ne oldu?" diye sorduğumda,

“Aziz mi? Kafayı yedikten sonra onu tumarhaneye kapattılar,” diye sakın bir şekilde, sanki sağlık merkezi der gibi laflar ağzından döküldü. Çocuğun adını anımsaması bile beni iyiden iyiye şaşırttı.

“Ne zaman veya nereye haberiniz var mı? Hatırlıyor musunuz?” dediğimde, düşünüp taşınırken, sanki saatler durdu. Sanki dünyanın geleceği bu sorduğum soruya bağlıydı.

Gözlerini faltaşı gibi açıp, “Yedikule Hastanesi” dedi.

Akıl hastanesinde olması ihtimalini duyduğumda kanım çekildi. Ben de eşimin ölümünden sonra uzun bir süre kendime geledim. Hayatım terapi ve antidepresanlara bağımlı kaldı. Bu zaman içinde üç kez psikiyatrimi ve dolayısıyla ilaçlarımı değiştirmiş bulunuyorum. Şimdilerde her gün iki adet 50 mg. Lustral alıyorum. Bu, dozun azaltılmış halidir. Kendimi çok kötü hissettiğimde sakinleşmek, heyecanını dindirmek için dilimin altına birkaç tane Ativan attığım oluyor. Pek sık yaptığımı rahatlıkla söyleyebilirim.

Aziz Amca'yı elimle koymuş gibi Yedikule'de bulma olasılığım neydi? Neye benzediğini bilmediğim bir hayaletin peşinde koşup vakit kaybetmeye değer miydi? Yine de şansımı denemeye karar verdim. Orada olup olmadığından emin olamasam da, en azından merakımı gidermek için işe başlayacak bir yer bulmuştum, beni neyin beklediğini bilemezdim.

Cuma öğleden sonra arabama atlayıp sahil şeridinden gitmeye karar verdim. Araba kullanırken etrafı seyredip yaşadığım şehrin güzelliğini takdir etmek keyif veriyordu. Hava sıcak olmasına rağmen, Eminönü, sokak satıcıları ve ada vapurlarını yakalamak üzere koşuşturan insanlarla doluydu. Kalabalık, trafik ve korna sesleriyle Kalyon Oteli'ni arkamda bıraktığımda Aziz Amcanın hayatı film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken aynı anda Boğaz'dan yük dolu şilepler geçiyordu. Onu ve Tilda'yı betimlemeye çalışıyor, neye benzediklerini, neler yaşadıklarını tekrar tekrar düşünüyordum. Hastane tabelasını görünce karşısında bulduğum otoparka girip arabamı bıraktım. Güvenlikten geçince, “Akıl hastalarının bulunduğu bölüm hangi tarafta?” diye sorduğumda, “Akliye, he-

men sağdan gidince," cevabını aldım. Bahçe, çiçekler ve ağaçlar beklediğimin aksine çok bakımlıydı. Hastane yönetim binasını geç-er geçmez sağa döndüm. Kırmızı balıkların yüzdüğü havuzun ya-nından geçtim. Genel görüntüsü temiz olmakla beraber burada pa-rayla ne harikalar yaratılabileceğini aklıma getiriyordum. Sağ ve sol tarafta İstanbul'un farklı ilçe belediyelerinin adlarının yazılı olduğu bankları fark ettim. Oturup etrafı seyreden insanların hasta mı ziyaretçi mi olduğundan emin olamıyordum.

Nöropsikiyatri Servisi yazan binanın merdivenlerini çıkarken ne yaptığımı sorgulamaya başladım. Bana ne? Benim burada işim nedir? Ne diye burnumu başkalarının işine sokuyorum? Aziz Amca veya sevgilisi de kim oluyor? Yapacak işim mi kalmadı? Yine de ince uzun koridorda yürürken sol tarafımda duran odalara göz gezdiriyordum. İçeride yatanlara hissettirmeden bakıyordum. Her odanın bir adı vardı. Siyah tabelalar üzerine altın harflerle yazılı olan bu isimlerin başışı yapanlara ait olduğunu anladım. Odalar-da sadece birer yatak ve her birine ait özel tuvalet bulunuyordu. Topu topu sekiz taneydiler. Koridorun sonuna kadar otuz adımdan fazla atmamış olmama rağmen yoruludum.

"Yetkili doktoru görebilir miyim?" diye sorduğumda, beyazlar giymiş görevli, "Şu anda müsait değil, randevunuz var mıydı?" cevabını verdi.

"Hayır," dedim kesin bir tavırla.

"Konu neydi, belki biz yardımcı olabiliriz," dediğinde kendimi tutamadım, "Aziz Medina adlı bir hastanız var mı?" diye sordum. Adı duyduğunda afalladığına bahse girebilirdim.

"Yakını veya akrabası mısınız?" sorusuna gayet doğal olarak, "Evet hem de çok yakını," cevabını uydurdum.

"Sizi biraz bekletebilir miyim?" deyip yanı başımdaki kapıdan girdi. Durumu içerideki doktora anlatmaya başladı. Aralarında fısıldayarak geçen konuşmayı duymak için çaba harcıyordum.

"Evet, kesinlikle Aziz Bey'den bahsediyor."

"Öyleyse bekletme, hemen içeriye buyur et," demesine kalma-dan odaya alındım. Kırkını aşmış olan doktorun elini sıkıp iyi gün-ler diledikten sonra, koltuklardan birine yerleştirdim. Duvarlara göz gezdiriyordum. Kendimi hemen tanıttım:

“Ben, Selim Yılmaz.”

Yaşadıklarımı üstünlükçü anlattıktan sonra doktorun gözündeki parıltı sönmeye başladı. Hastaneyle ilgili genel bilgileri verdi. Konu Aziz Amcaya geldi. Yaklaşık yirmi beş senedir onlarla birlikte olduğunu, Bakırköy, La Paix ve Balıklı Rum Hastanesi dahil farklı yerlerde kaldıktan sonra Yedikule'ye geldiğini söyledi. Teşhisleri şizofren olduğu, sık sık haliüsinasyonlar gördüğü doğrultusunda. Kaldığı bu kadar uzun süre içinde tek bir kelime bile etmediğini, kimselerle konuşmadığını da dile getirdi. Anımsadığı kadarıyla ilk başlarda anne ve babası, sonradan sadece abisinin ziyaretine geldiği idi. Arkamda bıraktığım koridorda kısa bir süre yattıktan sonra, “Kapalı Servis”e alındığını ekledi. Yıllardır ziyaretçisinin olmadığını, bildiği kadarıyla en son on yıl önce abisinin geldiğini söylediğinde, tanımadığım ancak yakın hissettiğim Aziz Amca namına üzüldüm. Amerika’da yaşayan abisinin iki senedir hiçbir para yollamadığını söyleyen doktor, hastanenin bu konuda zaten zor durumda olduğunu belirtti. Niyetimin sadece insanlık namına olduğunu tekrarladığımda, sıcak kalpli doktor onu görmeme izin verdi. Aziz Amca’yı herhangi birinin ziyaret etmesinin ona iyi geleceğini düşündü.

Prof. Dr. Kerim Asilsoy ile görüşmem bittiğinde duvarda asılı diplomalarına bakarken Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi’nden mezun olduğunu gördüm. Uzmanlığını ise, Cerrahpaşa’dan almıştı. Basel Üniversitesi Psikiyatri Bölümü Medikal Direktörlüğü belgesi de kapı gibi yanına mihlanmıştı. 1961 Malatya doğumlu olduğunu fark edince dışarı çıkmadan evvel dönüp, “Affedersiniz, size özel bir şey sormak istiyorum,” dedim. Olumlu yanıtını aldığımda, “Siz hiç Aziz Beyle aynı sınıfta okudunuz mu?” diye sorumu yönelttim. Sorduktan sonra kendimi çok aptal hissettim. Ne ilgileri olabilirdi ki? Doktor şaşkınlığını gizleyemeden, “Evet, çok eskiden okulda sıra arkadaşındı,” diye cevapladı. Kafamdakileri henüz onunla paylaşmaya niyetim yoktu.

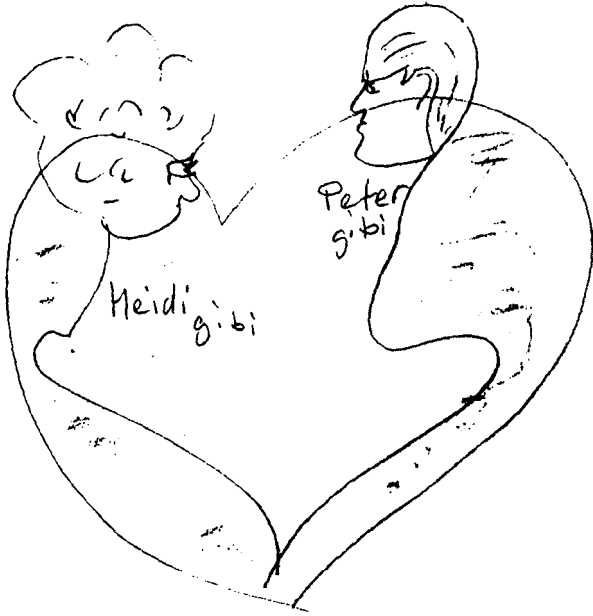
Görevli giriş kapısının tam aksi yönündeki kapıyı açtığında, ortalıkta yürüyen “delileri” gördüm. İnanın deli demeye bin şahit isterdi. Erkek bölümünde kırk beş tane hasta varken, kadın bölümünde otuz kişinin kalmakta olduğunu öğrendim. İçlerine girdiğimde azıcık tedirgindim, çoğu sağ tarafta yemekhanede oturmuş televizyon izlerken bir kısmı Kapalı Servis bölümüne ayrılmış bahçede dolaşıyordu. Gözlerim tüm hastaları incelerken sanki Aziz Amca’yı kendim bulup keşfetmek istiyordum. Görevli yemekhanede olmadığını görünce odalara bakmamız gerektiğini söyledi. Dolaşanların bakışları değişti. Gözler odaklanmıyor fakat ışıldıyordu. Beni süzüyorlardı, ben de onları tepeden turnağa inceliyordum. Her an birisi üzerine atlayacakmış gibi gardımı almıştım. Kılık kıyafetleri karmakarışık. Dışarıdaki sığağa rağmen üstlerinde yelek, hurka veya ceketleri olanlar vardı. Çoğunun saçları tıpkı sararmış dişleri gibi döküktü. Yemekhanede oturmuş olanlar püfür püfür sigaralarını tellendirirken bana yaklaşıp, “Sigara var mı? Sigara alsana bana, hadi ne olur al,” diye yalvarıyorlardı. Bir-iki tanesi gelip elimi sıktı. Karlı bir televizyonu izleyen ya da duvara bakarken dalmış olanları bırakıp ilerledik. Tüm odalar altı veya yedi kişilikti. Camlarda demir parmaklıklar olmasına rağmen perde yoktu. Duvarlar bomboştu. Ne bir tablo ne de ayna gördüm. Etraf temiz ve düzenliydi. Nendense yuva çocuklarının yaptığı gibi duvarların, yerlerin ve masaların resimlerle süslü olacağını düşünmüştüm. Aradığımız kişi odasında değildi. Balkona çıktığımda aşağıda demirden kafes gibi bir duvar gördüğümde sormadan edemedim. Görevli, “Kadınlar Bölümü” cevabını verdi. Kadınları yalnız balkondan görebilme imkânı vardı. Aşağı inildiğinde, erkekler ve kadınlar yan yana olmalarına rağmen sadece duvarın arkasında olduklarını bilen biri onlarla konuşabilirdi. Birbirlerinden habersiz ancak beraberdiler. Yalnız kuşlar iki tarafı ziyaret etmekte hürdü. Kuş yuvalarını ve yemliklerini dolu gördüğümde içim sızladı. Deliydiler, bunun yanında insandılar. Serbestçe uçan kuşlar kafeslerdeki kadın ve erkek delileri ziyaret ediyordu. Dünya sanki tersine dönmüştü. Bahçe kademeliydi. Üst tarafta koyu renkli plastik sandalyelerde oturanlar, çimenlikte yalınayak dolaşanlar vardı. Sadece bir tanesi, kalın gövdeli ağacın altında, yalnız başına kollarını açmış, birini tutuyormuşça-

sına yalpalayarak dans ediyordu. Gölgedeki adamın Aziz Amca olmasını içimden dilerken, görevli, "Aradığımız kişi bu," diyerek onu parmağıyla işaret etti. "Yanına gitmemde bir sakınca var mı?" deyip, yanıtımı aldım. Merdivenlerden aşağı inerken birkaçı bana doğru yürümeye başladı, gayri ihtiyari, arkama yardım istemek için baktım. Görevli sadece gülümsemekle yetindi. Sallanarak yürüyenerler, elini kolunu bilinçsizce oynatanlar, çırpınır gibi yerinde duramayanlar, hareketli olanlar ve tipik bir kahvehanedeymiş gibi bacak bacak üstüne atmış oturanlar vardı. Kimsenin gözüniün içine bakamıyordum. Aziz Amca'nın yanına yaklaştığımda birden bana baktı, sonra sokulup sıkı sıkıya sarıldı. Korkum geçmiş, ne yapacağımı şaşırmıştım. "Niye geciktin?" diye fısıldayıp sallanarak eğlenmesine devam etti. Hakikaten bir şey söylemiş miydi? Yoksa aklum bana bir oyun mu oynuyordu? Anlamadım. Ayağı çimenin üzerinde dengesiz duran beyaz plastik sandalyeye oturmuş, onu seyretmekten öte bir şey yapamıyordum. Kim bilir, belki de onlar beni hareketsiz, sabit bir nesne gibi inceliyorlardı. Bir süre öyle, ipe tutunmuş çamaşırsız mandal gibi durduktan sonra merdivenleri çıkıp, "Kendisiyle baş başa görüşme imkânım olabilir mi?" diye sorduğunda bunun sadece pazar günü mümkün olabileceğini ve o zaman açık bahçeye bile çıkarabileceğimi öğrendim. Mutluydum, tanımıyor olsam da bir insanı mutlu ettiğim için kendimi dopdolu hissediyordum. Bana söylediğini görevli arkadaşa tekrarladığımda kibarca, "Size öyle gelmiştir. Asırlardır konuşmuyor. İki kelimeyi bir araya getiremez," diye noktayı koydu. Teşekkür edip dışarı çıktım. Birbirimizi anlamıştık, gerisi lukâye. Koridor ve hasta odalarının hoparlörlerinden Bach'ın İtalyan Konçertosu yankılanıyordu.

Binadan çıktığımda ne yapmam gerektiğine karar veremiyordum. İçimdeki ses geri gelmem gerektiğini ve onu sadece benim konuşturabileceğimi söylüyordu. Bir gün daha sabredip dönecektim ancak önce yapmam gereken bir şey kalmıştı.

Eve döner dönmez günlüğün sonunda olan zumbalı kısmı açıp okumaya koyuldum.

Bir kâlpde iki sevdâ varsa
Birisi mutlaka yalandır.

Nâzım Hikmet Ran

Bu resmi yapan

Tarihin ne önemi var? Yaşıyorum.

Beni Akıllılar Hastanesi'ne kontrole götürmeye başladılar. Bilerek böyle diyorum çünkü orada olanlar akıl fikir veren cinsten. Eh, akli aptal olana veya deliye verecek değilsin ya! Benim içim hemen rahat etti. Fakat anne ve babamın içine sinmedi. Tedirginlikleri yüzlerinden okunuyordu. Benimse sıkıntım yoktu. Oradaki doktor ve hemşirelerle birbirimizi anlayabildik. Aynı teldeydik ne de olsa. Bana martaval anlatmasınlar, neresi olduğunu bal gibi biliyorum. Tımarhaneye götürdüler. Akılları sıra beni tımar edeceklerdi. At mıyım ben Tanrı aşkına? Boş verdim, bıraktım kendi aralarında eğlensinler. Sigortamı atırmalarına izin vermiyorum. Babamlar için üzüldüm, onların beni anlamasını zaten beklemiyorum. Ne zaman anladılar ki şimdi farklı olsun! Onlar bana hasta muamelesi yapıyorlar. Akılları sıra aklımın tedaviye ihtiyacı var. Akıl ya da baş tedavi edilecek bir şey mi kuzum? Kalp ya da beyin gibi bir organ değil ki. Aklım hastaysa iyileştirmek için ilaç mı verecekler yahu? Gülmem geldi. Yine de oyunbozanlık etmiyordum. Doktorla kaş göz oynatıp, cilveleşip birbirimizi anladık. Sinyal verdim, o da aldı. "Dayanmak zorundasın oğlum," diyordu kafamın içindeki ses. "Bekle, sabret, gör bakalım neler olacak." Neyse, birkaç farklı yere gidip değişik doktorlarla görüşmeler yaptığımızda bana ahret ve dünyanın en aptal sorularını sordular. Durmadan da pis pis sırıtıyorlardı. Verdikleri kısa elektrik şokları ters etki yaptı. Tatlı düşünceler ve hatıralar içinde boğulmaya başladım. Şaşıyorlardı. Tanrı kimseyi doktorların eline düşürmesin. Hele bunların...

Yazık ki intihar etmeyi bile beceremedim. Jiletle bileklerimi kesip kendimi tualete kilitledim. Can kapıyı kırıp sözde beni kurtardı. O gün ölmeliydim... Ölseydim bunları yaşamayacaktım. Denedim, olmadı. Zamanım gelmemişti, bu kadar basit. Elime zaman makinemi alıp istediğim yer ve âna gidip gelebiliyorum nasılsa. Dert etmiyorum.

Dua etmeyen annem dualara sığınmaya, eve de sürekli falcı veya kurşun dökenler gelmeye başladı. İşler iyi gitmiyordu anladığım. Anlamadığımса bütün bunların benimle ne ilgisi olduğuydu. Bana göre ben gayet iyiydim, hatta iyiden öte, daha iyi olduğum

Kumbara

başka bir zamanı hatırlamıyordum. Öylesine onları inceleyip neler olacağını heyecanla bekliyordum.

Çoğu zaman söylediklerine bir anlam veremediğimden, “Anlamadım,” diyordum, bu kez aynı sözleri bağırarak tekrar ediyorlardı. “Duymadım demedim anlamadım dedim,” demek istesem de uğraşmıyordum. Kötü olan bendim, hasta olan yine ben. Hiç akıllarına yanlış veya saçma bir şey söylüyor oldukları nedense gelmiyordu. Uğraşmaya sabrım kalmadı. İnsan anlaşılmadığında sesini duyurmak için gayri ihtiyari nasıl da yükseltiyor. Şaşılacak bir gözlem.

Bir süre daha sonra... (şükür ki aklımdan geçenleri halen yazabiliyorum)

Düşünmekten bıktım artık. Yapacak çok işim var. Boşuna düşün taşın baktır işin dememişler ya! “Bilenler konuşmazmış.” Bildiğimi yalnız ben biliyorum ve konuşmamaya kararlıyım. Bilmek, öğrenmek yerine dinlemeyi becerseydim. Hayatımın en büyük yanlışını onu dinlememekle yaptım. Bedenim fani, aklım ise soyut ve silinir. Kalıcı olan tek şey Sefira. Ona kulak verip onun istediklerini yapmalıydım. Kendimi ve yapmış olduklarımı daha sık sorgulamalıydım. Keşke daha sık “keşke” deseydim. İş işten geçti benim için artık, bunu biliyorum. Tüm vücudumda hissediyorum. Ben artık ben değilim. Ben, “O” bile olamadan bu haldeyim. Ben bir hiçim, ben kimseyim. Kim olduğumu değil, ne olduğumu dahi unuttum. Unutturmayı başardılar. Bravo, tebrikler... Kutlarım sizleri... Ben yokum, varın beni artık yok sayın. Ben bile beni saymıyorum. Gidiyorum, geri gelmemek üzere terk ediyorum. Usulca, susarak kopartılıyorum. Zaten, “üzerinde konuşulamayan konusunda susmalı” demişler, ben de onu yapıyorum.

Kafamın içinde Şecaattin’in sesi,

“Sevdim bir genç kadını,

Ansam onun adını,

Her şey beni ona bağlar,

Kalbim durmadan ağlar.

Aşkım hiç sönmeyecek, bitti o dönmeyecek.

Uzun yıllar geçse bile yaşarım hayaliyle” diyor. Keyifliyim, hem de çok. Keyifli olmaktan öte kendimi buldum. Daha ne isteyeyim?

Üç-beş gün daha sonra...

Belki de son girişim olacak, tarih belli değil. Sıcak bir akşam ya da beni sıcaklar basıyor...

4 Temmuz'dan sonra bir gece olduğu kesin. Düşünebildiğime şükürler...

Er geç, sonunda hatıra defterimin birinin eline geçeceğini biliyordum. Yalnız kalmayacağımdan emindim. Gel ve kurtar beni ne olur. Bulman neden bu kadar sürdü? Boş ver, önemli değil. Buldun ya, bana yeter. Hastanedekiler benimle dalga geçiyor. Ben bu hallere düşecek adam mıydım Tanrı'yı seversen? Akşam yatakhane de esritüel olduklarını zannedenler beni Azize diye çağırıyor. Ben duymuyorum, daha doğrusu duymazlığa geliyorum. Ne fark eder ki, ha Aziz ha Azize demişler. Varsın desinler. Ne isterlerse söylesinler. Şamata yapıyorlar akılları sıra. Hepsi kafadan kontak veya çatlaklar. Zaten onlara cevap veren kim? Ağzımı açmıyorum, tek bir kelime bile çıkmıyor ağzımdan, uzun zamandan beri, ya da dedikleri gibi aylardan beri. Ben ne yaptığımı biliyorum. Kafası çalışanla, dâhi arasında delilik yatar ve onlar ne kadar şanslılar ki her günleri bayram. Benimki bilinçli ve tercihlili delilik, onlardan farklıyım. Kontrol bende. Onlarsa zır deliler. Beni dilsiz zannedenler var. Ne söylediklerini anlamadığımı, Türkçe bilmediğimi sananlar bile var. Varsın öyle kalsın, ben memnunum. Ne fark edecek ki? Neyi değiştirecek ki? Ben hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum, hiçbir şeyi. Halimden memnunum. Bir tek onunla konuşuyorum. O

beni dinliyor ve anlıyor. Çenem yorulana kadar sohbet ediyoruz. Deliler arasına tıkmışlar, elimden bir şey gelmiyor ki...

Hani bir his vardır bilmem anlatabilecek miyim? Etrafında olanları deli sandığın ve tek akıllı kendin olduğunu zannettiğin bir duygudan bahsediyorum. Burada işte böyle hissediyorum. Konuşacak veya muhatap olacak kimsem yok. Sadece kulağımda hiç durmadan çalan bir müzik sesi var. Şarkılar, bizim sevdiğimiz şarkılar çalıp duruyor. İbranice parçalarla, romantik Türkçe şarkılar duyuyorum. Benden başka duyan kim, o da başka mesele. Devamlı dans ediyorum. Biraz dönüp kollarımı açıp müziğe eşlik ettiğim de oluyor. Mazaltov, Mazaltov* diye bağrışmalar oluyor. Halime bakıp keyif içinde olduğumu görüyorum. Baruh Aşem**. Siyah smokinim üzerimde, Tilda'm gelinliğini giymiş, sürekli dönüp dönün danslarımızı ediyoruz. Gerdek gecemiz bitmek bilmiyor. Ve bitmeyecek. Sonsuz dek sürecek...

Zaman ızafidir, önemli değil...

Anne ve babam Pasteur Hastanesi ve Güzelbahçe'den gerekli yardımı alamadıklarından yeni yerler arayışına girdiler. Akşam olmasını iple çekiyorum çünkü tango o zaman başlıyor. Tilda da benim gibi tango dersleri alıyordu. Biliyor musun? Yaa, sen hiç tango yapanları seyretmiş miydin? Ya da hiç tango yapmış mıydın? Kim olduğunu bilmiyorum, özür dilerim. Verdikleri ilaçlardan olsa gerek unutuyorum. Evde ne kadar kalacağım konusunda dahi bir fikrim yok. Teslim oldum. Durumum eskiden olduğundan farklı. Şimdi, hatırlamak için kendimi zorlamama rağmen aklıma bir türlü getiremediğim şeyler var. Her neyse. Önemli değil. Tango yapmadıysan bilemezsin... Bırak da anlatayım. İki vücut tek bir vücut olur, birbirinizin ellerini, bedenlerinizin birbirine değişimini hisset-

* İbranice, tebrikler.

** İbranice, Tanrı'ya şükür.

mezsınız. Ayaklar yerden havalanır ve sadece kokuyu alabilirsiniz. Aldığın hem kendi teninin hem de eşinin kokusudur. Parfümüdür, teridir. O an ruhlar bütünleşir ve bir anda dansı devralıp onlar devam eder. Nerede olduğunu, kiminle dans ettiğinin hiçbir önemi kalmaz. Uçarcasına sürdürür, giderler. İşte tango budur: Ruhların dansıdır.

Sigmund'un, evimde beni ziyarete geldiği o son seferi hatırlıyorum. Tilda'yı düğününde gördüğünü söylemişti. "Evlendi artık, seninle birlikte olamaz, kendini toparla, başına iş açacaksın," demişti. Ben de ona, yarı uyuşuk halde olmama rağmen, kendimden emin bir şekilde bunun mümkün olmadığını anlatmaya çalışmıştım. Tilda benden başkasıyla evlenmez, o yalnız beni seviyor, beni istiyor demiştim. Bana garip bir bakışla bakmıştı. Eve geldiğimde pek fazla ziyaretime gelen de olmuyor. Arkadaşlarımın çoğu bana yaklaşmaya korkuyor. Kime ne yapacağım ki? Isıracak halim yok ya! İster inan, ister inanma, Tilda burada, benimle beraber. Birlikteyiz. Bunu sana ispat etmemi ne olur isteme. Benden başka kimse onu görsün istemiyor. Anlarsın ya! İşin aslı kimseler umurumuzda değil.

Düğün muhabbetinden kısa bir süre sonra yine yapayalnız hissetmeye başlamıştım. İnsanlar vardı ancak konuşacak, dertleşecek veya beni anlayacak hiç kimse yoktu. Şikâyet etmek yerine uzanmış düşünüyordum. Çoğu zamanlar yaptığım gibi. Kalabalık içinde yalnız olmak hissi nedir bilir misin? Aklıma hep iyi şeyler getirmeyi sevmeme rağmen, günler boyunca kendi kötü talihime ağlayıp durmuştum. Tilda nerede, ne yapıyor diye aklıma takmıştım. Neden yanımda değildi, niçin ona bu kadar ihtiyacım varken o benimle değildi? Fikirler bile kendi kafalarına göre gelip gidiyordu. Onları kontrol edemiyordum. Uzun bir süre, haftalarımı, belki de aylarımı kendime acımakla ve ağlamakla geçirmiştım. Zaman mefhumunu yitirmiştım. Doktorlar devamlı ilaç yazıyor, eve gelen iğneci hep iğne yapıyordu. Largactil'i vermeye yüz miligramla başlamışlardı. Ardından, Nörodol, bende titreme, yerinde duramama ve huzursuzluk yaratınca Akineton da vermeye başladılar. Aralarındaki farkı bilmiyor lakin sürekli ne verdiklerini sorup duruyordum. İlk başlarda ilaçları ağızımda saklayıp sonradan saksıla-

rın içine gömüyordum, yorulunca yine teslim olmuştum. Sonuçta rahatlamam için veriliyordu. Güvendiğim sadece Tanrım kalıyordu. Akşam dualarımda, “Sana güvenim sonsuz ancak bir kez daha bana mucize yaratabileceğini göster. Yalvarırım sana, son bir kez bile olsa, göster bana,” diyordum. Yalnız geçen gecelerin birinde odamın kapısı çalınmış ve aniden içeri Tilda girmişti. Onu uzun bir süredir görmüyordum ve ona o anda çok ihtiyacım vardı. Hem de her zamankinden çok. Hayret bir şey ki aramızda hiçbir şey değişmemişti. Aynen bıraktığım gibiydi. Sarılıp birlikte olmuştuk...

Eliyle ağzımı kapatıp oturmamı işaret etmişti. Sakin ve kısıp bir sesle odanın dinlenmekte olduğunu, annem ve babamın aslında birer casus olduklarını ve Vedat hakkında bilgi sızdırmak maksadıyla orada durduklarını anlatmıştı. İnandım, neden inanamayacaktım ki? Onu tekrardan görmek istediğim takdirde hiç kimseyle tek bir kelime bile konuşmamam gerektiğini de eklemişti. Hele onu gördüğümü, odama geldiğini kimselere söylememeliydim. Artık kimseye güvenemezdim, Tilda’dan başka...

Zaten başka kimsem de kalmadı. Annemle babam kafayı yemiş gibiydiler. Bakışları tuhaflaştı, benimle konuşurken kelimeleri tane tane söylemeye başladılar. Tavırları, hatta varlıkları bile beni rahatsız ediyor. Onlarla azalmış olan ilişkim neredeyse sıfırlandı. Abim desen kendi dünyasında. Garip bir şekilde beni zavallı bir mahluk gibi hissettirecek bakışlarla aralıksız izliyor. Böyle bir yalnızlığı asla tekrar istemiyordum. Tilda’nın ilk geldiği akşam sabaha kadar sohbet ettik. Onu o kadar özlemiştim ki. Bir ara en sevdiğimiz, “La Cumparsita’yı” çalıp beraberce tango yaptık. Okuduysan tango yaptığımızı biliyorsundur. Eskiden, beraber ve mutlu olduğumuz zamanlarda...

Gün ışığı odamın camından süzülürken Tilda bana gitmesi gerektiğini söyledi ve sıkı sıkıya sarılıp, “Kimselerle konuşmak yok, kimselerle,” deyip terk etti. Koltuğa kıvrılıp uyuyakaldım. Gözlerimi açtığımda annemi karşımda buldum. Bana anlamlı anlamlı ve ters ters bakıyordu. Yüzümdeki tebessümden olsa gerekti. Çünkü beni yerde veya koltukta yarı baygın yataarken bulması ilk kez olmuyordu. Tilda haklıydı, beni inceliyorlardı. Benden bilgi almayı

umuyorlardı. Bildiklerimi dile getirmemin imkânı yoktu. Her şeyin ve herkesin sonu olabilirdi.

Vakit ilerleyince balkona çıktım. Sıcak bir gündü fakat mutluydum. Tilda'm geri gelmişti. En önemlisi buydu. Annem, babam ve Şerife Abla bir şeyler mırıldanıyorlardı. Önemsemedim. Beni inceleyiyor, süzüyor ve benim hakkımda birbirleriyle kulaktan kulağa konuşuyorlardı. Tilda ne kadar da haklıymış! Bense saf ve aptal olduğumdan hepsine inanmıştım. Nereden bilebilirdim ki böyle olduklarını?

Gece olduğunda içimden duamı ettim ve yatakta uyku sersemiyken Tilda yine odadan içeri girdi. Çok sevindim, sanki yıllardan beri onu görmüyordum. İlk sorduğu şey, kimseyle konuşup konuşmadığımıydı. Tek bir kelime bile etmediğimi söyledim. Tek bir kelime bile. Mutluluktan o kadar sarhoşum ki anlatamam. Pikkabımı açıp yüksek sesle dinlemeye başladık. Şarkıyı ikimiz de tanıdık. Nedense o, ilk defa duyuyor gibi davrandı. "Bu hayat senden önce inan pek boştu. Canlıydım, yaşamıyordum. Sevilen ve seven-sin, benim sevgilim sensin. Gözlerine bakarken... Yıldız gibi parladığın geceme güneş doğmasın..." sözcükleriyle sabaha kadar tango yaptık. Söyledim ya, tango bir aşk, bir tutkudur. Tıpkı benim Tilda'ya olan tutkum ve aşkım gibi. Sevmek, sevilmek, sahip-lenilmek, aşk ve hepsinin bir arada olması, tam bir çılgınlık ya da delilik, ne istiyorsan öyle düşün.

Anneimler mutlaka rahatsız olmuşlardır. Bana ne bundan, umurumda değiller. Gebersinler de, hem onlar hem de ben bu azaptan kurtulayım. Öğlen vakti gözümü açtığımda biraz dışarı çıkmak istedim. Hepsinin bakışları hakikatten tuhaflaştı. Yine de o bakışların altında hâlâ bir sıcaklık, şefkat ve merhamet duygusu sezebiliyordum. Annem biraz daha cesur olsa gelip bana sarılacak diyebilirdim. Saldıracak değildim ya! Fakat Tilda'ya söz vermiştim, ne olursa olsun, ne kadar ısrar ederlerse etsinler, hatta işkencelere bile maruz kalsam ağzımı açmayacaktım. Şimdiye kadar bana ne faydaları oldu ki bundan sonra olsun. Tilda benim sahip olduğum her şeydi ve bana sahip olan tek kişiydi.

Haftalar sonra bir gece yine odamdayken, kapım çalındı ve Tilda gelmiştir diye kapıya yöneldim. Kapıda beyazlar giymiş iki

adam bekliyordu. Babam üzgün bir şekilde yere bakıyor, annemse hiçkırarak ağlıyordu. Kötü bir şey olmuş veya yine bana yol gözükmüştü. Umurumda değildi, konuşmayacaktım. Zaten konuşacak ne vardı ki? Hiçbir şey Tilda'yı görmeme riskini almaya değmezdi. Zaten ona verdiğim söz artık bir yemine dönüştü. Yalnızlık hissini, onsuz olmayı bir daha tatmak istemiyordum. Ambulansa bindirilip gecenin karanlığında İhlamur Yolu'nda giderken, yıllardır kaldığım evin gittikçe ufalmasını ve mahalle ışıklarının küçülüp sönmesini arka camdan sessizce izledim. Sirenler çalmıyordu. Belki de kalçama yapılan "Kokteyl" iğnesinden dolayı duymuyor, uyukluyordum.

Tarih: Mutlu ve yaşıyor olduğum bir gün...

Fransız Hastanesi, La Paix ve Bakırköy'den sonra, Yedikule'de kısa bir süre kalıp sonra eve geri döndüm. Ben neler gördüm, nelerde yaşadım bir bilsen... Hiçbiri önemli değil, en önemlisi yalnız olmamak, bir başına kalmamak. Bir Tilda'm var beni anlayan ve onu kaybetmeye hiç mi hiç niyetim yok.

Götürdükleri yerde çalışanların hepsi beyazlar giyiyor ve hep gülümsüyordu. Dinlenme tesisi veya yaşlılar evi gibiydi. Ve Tilda haklıydı; daha ilk günden beni ilaçlarla, iğnelerle konuşturmaya, sorgulamaya çalıştılar. Nörodol on beş miligram, Akineton dört miligram çıkarıldı. Karışımların olduğu her ilaçsa kokteyl diye biliniyordu. İğnelerden kurtulmamın yolu yoktu. Fakat yine de bendeki inadı bilen yoktu galiba. Sonuna kadar direnecek, olanları anlatmayacaktım. O gece, daha ilk gece söz verdiği şekilde Tilda geldi. Hiç şaşırmadım beni yeni hastanede bulduğuna. Fısıldayarak bütün gece konuştuk. Sabah olunca uyuyakaldım. Uzun bir süre bu şekilde devam etti. Gündüzleri uyuyup geceleri Tilda'm için ayakta kalıyordum.

Son kaldığım odanın tek güzelliği camın önünde duran upuzun kırmızı sarmaşık gülleri idi. Her gün elimi demir parmaklıktan çıkarıp bir gül kopartıyor ve odamdaki masanın üzerine koyuyor-

dum. Onun kırmızı gülleri ne kadar sevdiğini bilir miydin? Artık kırmızı gül bir parçamız haline geldi. Tango saatlerinde ceketimin yakasına koyuyor, yeri gelince ağzımda sapından tutup dans ediyoruz. İğne ve klips vermediklerinden gülü sabahları cebimde taşıyor, zaman zaman elime alıp kokluyordum. Gün boyunca tango-nun sesi, Tilda'nın teni ve gülün kokusu bana eşlik ediyor.

Gül'e her baktığımda Tilda'yı hatırlıyorum ve hiç kimselerle konuşmamam gerektiğini. Ağzımı açtığım takdirde biliyorum ki büyü bozulacak ve yine yalnız kalacağım. Etrafımdakiler benimle konuşmaya, bakışmaya çalışıyor. Hepsi kötü ve benim kötülüğümü istiyor. Hastalar, bakıcılar, hemşireler hepsi bir olmuşçasına benden bilgi sızdırmaya çalışıyorlar. Buna rağmen her zaman şefkatle yaklaşıyorlar. Daha iyisini bilmesem onlara kanıp konuşabili-
rim. Hepsinin birer ajan olduğunu biliyorum.

Sürekli bir hastaneden diğerine götürdüklerinden zaman kavramını yitirdim. Hangi gün, hangi ay, hangi yıl olduğunu bilmiyorum. Ve önemli de değil. Bir-iki bahar geçti, uzun yıllar olmamalıydı. Çünkü Tilda'ya bakınca fark ediyordum ki, pek değişmiyordu. Bense aynaya hiç bakamıyordum, etrafta yoktu, bazılarımız için yasaktı. Ne halde olduğum neye benzediğim ne fark ederdi ki? Yeter ki gelsin, benimle birlikte olsun, beni sevsin, sahiplensin, ara sıra tango yapalım, tek istediğim buydu.

Davranış bozukluğumdan dolayı, bir ara Londra'ya, halamlara gidip cerrahi müdahale konusunda bilgi almanın sözü edildi. Annem beynimin yıkanmasına kıyamadı. Sürekli ağlayan birileri vardı. Bense mutluluktan uçuyordum. Tilda'yla beraberliğimiz uzun zamandır eskisi gibi değildi. Söyledim ya, bana yetiyordu. Sabahlara kadar sohbetler ediyor, kimseler duymadan ve aklımıza estikçe tango sayesinde birbirimize sarılıyorduk. Her gece en seksi elbiselerini giyip bilekten bağlı kısa topuklu ayakkabılarıyla geliyordu. İğnelerden kaçamıyordum ancak hapları atlattığım oluyordu. Laf olur veya görürler diye hiç sevişmiyorduk. Lakin alıştım. Onun karşısına geçip yavaş yavaş soyunmam, kendi kendimle oynamam ve bedenimi okşamam onun da hoşuna gidiyordu. Yapmayı en iyi bildiğim şeydi ne de olsa. Başka bir şey istemiyordum ve mutluydum. Bir ara casuslardan bazılarını başka merkezlere yolluyorlardı.

Benden hâlâ umutlarını kesmediler. Her gün bir şeyler söylememi, itiraf etmemi bekliyorlardı. Konuşulanları anlayabiliyor, anlamıyor gibi ilgisiz kalıyordum. Söylenenler, günlük, olağan konuşmalar gibi kulağa geliyordu. Bütün bunların altında neler yattığını biliyordum.

Teşhisimi koyduklarını, annelere söylediklerinde duydum: “Paranoid şizofreniye bağlı hezeyan ve halüsinasyonlar,” dediler. Varsın hasta desinler, deli desinler, ne fark eder ki? Ha öyle ha böyle ben âşığım, görmüyor musun? Ben yalnız kalmayı sevmiyorum, anlamadın mı? Yalnız olmak yerine Tilda’mı istiyorum, onunla beraber olmak yetiyor bana. Gerisi boş, bomboş ve vız geliyor inan. Yeter ki beni sahiplensin. Susmaya razıyım sonsuza kadar...

Hayat aynı tango gibi, bazen eşini hissedersin, bazen de hissetmezsin. Var olduğunu ya da yanında olduğunu bilirsin. Seviyorsan sevilirsin. Ruhlarımız bir olmuş ve hep dans ediyor. Hayatım bir dans ve bu dansı ettiğim kadına olan aşkım. Hasta veya deli, ben âşığım ve dolu dolu yaşıyorum anlıyor musun? Mutluyum, tam istediğim yerde dilediğim hayatı sürdürüyorum. Tercihim bu. İstemesem giderim... Daha ne diyeyim ki?

Yine iki hastane ziyareti arasında bunları yazıyorum. Kim bilir bir daha ne zaman yazmak kısmet olacak? Hangi yıl ya da aydayız onu da bilemiyorum. Tek tahminim bu gecenin Şabat olduğu. Annem ziyaretime geldi, oradan anladım. Defteri saklamak da zorlaştı. İnşallah kimseler yakalamadan duvara içine saklayabilirim. Doğrusu evde miyim hastanede mi emin olamıyorum. Odamın içindeyim ve kafam bulanık. Fark etmiyor, nasılsa beraberiz...

Sırrımı keşfettiğine göre beni de bul, görmeye gel. Durumumu bilen birisi var artık. Gel bana, anlatacak daha o kadar çok şeyim var ki.

Tanrım beni yalnız bırakma ve mucizelerini benden esirgeme ne olur.

* Musevilerde cuma gecesi.

Sayfaları okur okumaz gözlerim doldu. Ne yapacağımı bilemedim. Önceden okuduklarımla zaten onu tanıyor gibiydim. İtiraf etmeliyim ki karşımda babam yaşında duran bir adamın yazdıkları ve düşünceleri aynı benim hislerimi yansıtıyordu. İki yıl önce hayatımı, geleceğimi ve tüm planlarımı üstüne kurduğum eşim henüz üç aylık hamileyken ne olduğunu halen anlamadığım bir şekilde öldü. Bir gün, en beklenmedik bir anda, ansızın oldu. Şaşkınlıktan ağlayanamıştım. Suçlayacak birini ararken, doktorların söylediği, “anevrizma yırtılması” sözcükleri pek bir anlam taşımıyordu. Beyin kanaması teşhisini koymuşlardı. Ambulans gelmiş miydi, hastaneye vardığımızda canlı mıydı, hiçbirini hatırlamıyorum. Bildiğim ve günü gününe yaşadığım, karımın yanımda olmadığı ve de kucağıma alacak bir çocuğun kalmadığıydı. Sonunda suçluyu bulamadım, kurban ise eşim değil bendim. Günlerimi kendimi suçlamakla geçirirken aldığım ilaçların haddini hesabını şaşırdım. Fakat bir damla yaş dahi akıtmadım. İstemiştim, zorlamıştım, nafile, akmamıştı. Ardından sürpriz bir şekilde, eşim Sibel beni ziyarete gelmeye başladı. Nasıl isterseniz yorumlayın ama halimden memnundum. Hiçbir şikâyetim yoktu, aynı gözleri umut dolu, ıslıl ıslıl olan Aziz Amca gibi. Bu adam hakikaten mutluydu, gözlerimle görmesem inanmayacaktım. Yazılarında aşkı o kadar güzel anlatmıştı ki, onu anlayabiliyordum. Hâlâ âşık olduğumu idrak etmemek için aptal olmak gerekiyordu. Ah, bilmez miyim o hissin ne olduğunu?

Yapmam gerekenin ne olduğundan emin olamıyordum, konu beni aşıyordu. Doğru şeyin, günlüğü tekrardan ziyaretine gittiğimde doktoruna vermek olduğuna karar verdim.

Doktor Kerim'e daha önce bahsini etmediğim günlüğü uzattığımda, önce şaşırdı, ardından bana teşekkür etti. Bildiklerimin tamamını anlattıktan sonra bile, Aziz Amcanın kafasında neler olup bittiği hakkında pek bilgilerinin olmadığını anladım. Ancak günlüğün faydası mutlaka olacaktı.

“Kim bilir, belki yakın bir zamanda günlüğü Aziz Bey’e iade edersiniz,” dediğimde, “Anlayacağını hiç sanmıyorum. zaten yanlarında fazla özel eşya bulundurmaları da yasak. Sadece beraberinde getirdiği kırık Air Anter plastik oyuncağını tutmasına izin veriyorum,” cevabını üzümlere duydum.

“İnanmayacaksınız ama sizi çok yakından tanıyorum gibi geliyor. Müsaade ederseniz size birkaç soru sormak istiyordum,” dediğimde, “Tabii buyurun,” diye kibarca cevapladı. “Liseden arkadaşlarınızla görüşüyor musunuz? Neler yapıyorlar acaba biliyor musunuz?” diye sordum.

“On yıl önce Aziz’in anne ve babası bir trafik kazasında öldüğünde taziye ziyaretine evlerine gitmiştim. Çoğunu uzun zamandan sonra ilk defa orada görmüştüm. Onur, bildiğinizi talimin ettiğim, geçirdiği bazı zor günlerden sonra dersini almış ve inşaat şirketini artık başarıyla yürüttüğünü söylemişti. Bugün gazetelerden gördüğüm, İstanbul’un yarısının ondan sorulduğudur. Barış iki dönem milletvekilliği yapmıştı. Adı yolsuzluklara karıştıktan sonra aklandı. Politikadan çekildiğini sonradan duydum. Şu anda özel sektörde danışmanlık yaptığından haberdarım.” Bir an dalgın bakarken durakladı.

“Peki, Zafer ve Hakkı amcalara ne oldu?” diye merakla sordum “İçlerinde beni en çok şaşırtan Hakkı oldu inanır mısınız? Cenaze günü kurmuş olduğu satış ve pazarlama şirketini yirmi yıldır aralıksız sürdürdüğünü ve ev eşyasından kullanılmış arabaya çok geniş bir ürün yelpazesini İnternet’ten sattığını dile getirmişti. Parayı aşmıştı anlayacağınız. Kendisini uzun süredir görmüyordum. Özlemiştim. Zafer Erdem ise ne okumak istediğine karar veremediğinden bir daldan diğerine atlayıp senelelerini boşa harcadıktan sonra, Edebiyat Fakültesi’ni bitirip yazarlığa soyunmuştu. Bugün elle tutulur yedi, hatta sekiz kitabı olduğunu biliyorum. Delikanlı! Başka soru kalmadıysa artık işime dönmem gerekiyor!” dedi.

“İzninizle son bir sorum daha olacak. Annemle babam, Etel ve Nedim’i tanır mıydınız?” sorusunu ayağa kalktığı anda yönelttim. Gülümsedi. Yanıma gelip bana sarıldı. “Neden daha önce söylemedin evladım? Cenaze haftası, Can Medina, evlerindey-

ken, anne ve babanla beni tanıştırmıştı. Bildiğin gibi Aziz okul arkadaşlarıyla hafta sonu tanındıklarını bir araya getirmezdi. İsimlerini hep Mete'den duyardık. O aramızda köprü vazifesi görürdü. O gün orada İsrail'den gelen Murat ve Deniz çiftiyle de sonunda karşılaştım. Bilmeni isterim ki anneler dahil arkadaşlarının çoğu Aziz'i ilk başlarda ziyarete gelirdi. Artık gelmemeyi tercih ediyorlar çünkü onu bu şekilde kabul etmek onlara zor geliyor. Ölmüş sayıp anılarında yaşıyorlar. Onları anlayabiliyorum. Her biri ayrı ayrı durumunu sorduğunda tek tek rapor verir gibi izah etmiştim. Can ve İngiliz eşi Leslie'yi de son görüşüm olmuştu. Yedi gün boyunca süren dualar bittikten sonra, bildiğim kadarıyla Can hastaneye gitmiş ve Aziz'le vedalaşmıştı. Tüm çabalarım rağmen kendisinden iki senedir hiçbir haber alamıyorum.”

Masasının üzerinde duran düğün resmini eline alıp, “Eşim, İnci de aynı sınıftandı,” deyip bir an durakladıktan sonra, “Mete Amcanı görüyor musun?” diye sordu. Ben de, “Evet, ne zaman kilo problemim olsa en güvendiğim, tonton beslenme uzmanı olarak ona giderim. Pek sık görüşürüz kendisiyle,” dedim. İkimiz eski dostlar gibi gülüşürken elini omzuma koydu, “Arzu ettiğin zaman ziyarete gelebilirsin. Ben de seni görmekten memnun olurum. Annene ve babana selamlarımı, hürmetlerimi iletmeyi lütfen unutma,” dedi ve vedalaştık.

Hemşiresiyle yaptığım kısa sohbet sırasında Aziz Amca'yı ziyarete benden başka hiç kimsenin gelmediğinin teyidini aldım. Bildiğim, onu en son yoklayan Miami'de yaşayan abisi olmuştu. Üzerinden de on yıla yakın bir süre geçmişti. Koridora çıkıp pencereden bahçeyi seyretmeye koyuldum. Aziz Amca ahşap bankta oturmuş etrafı gözlemliyor ve düşünüyordu. En iyi yaptığı şey hakikaten bu olmalıydı. O sırada yanıma kırk yaşlarında bir bayan yaklaştı. Hasta mı, ziyaretçi mi, yoksa görevli mi anlamadım. O da benimle beraber bahçede olanları izlerken, dışarı çıktım. Aziz Amca, beni görünce ayağa kalktı. Bana doğru koşmaya başladı. Karşıma gelince, birden sokakta kaybolup sonradan babasını bulan küçük bir çocuk gibi, “Vedat” diye bağırarak üzerime atılıp ağlamaya başladı. Bir şeyler söylüyor

fakat ne dediğini anlamıyordum. Ses tonunda ve konuşmasında gariplik vardı. Zaten ağlayan birini anlamak zor gelirdi onu çözmek imkânsızdı. Anlam çıkartmak için kendimi zorluyordum. O, sıkı sıkıya sarılmış, konuşuyordu. Kendi kendine mırıldanıp söyleniyordu. Sanırım şöyle diyordu:

“Biliyor musun dün gece Tilda odama gelmedi. Ona birşey oldu... Başına ne geldi acaba? Aklıma kötü şeyler geliyor. Ağladım, ağladım, bütün gece durmadan ağladım. Kimselere, onu görüp görmediklerini sormadım, sormadım. Ya sen? Ne biliyorsun? Kimseye bir şey söyledin mi? Yok, sen bilsen bile kimseye bir şey söylemiş olamazsın. Ondan adım gibi eminim. Sen benim arkadaşımısın. Hayattaki tek dostumsun. Ben de kimseye söylemedim. Ona verdiğim sözü tuttum, sadece seninle paylaşıyorum. O kadar... Neler oluyor bilmiyorum. Tek bildiğim, korkuyorum... Yalnızlıktan, yalnız olmaktan... İstemiyorum artık, tek başıma kalmak istemiyorum.”

Odaklanmayan bakışları odaklanmış, sabit bir noktadaydı. Aziz Amca'nın ne gördüğünü anlamak için bakışlarımı aynı tarafa yönelttim. Elleri pencereye dayalı duran, az önce karşılaştığım kadının gözleri dolmuştu, ama tebessüm ediyordu. Ayrık dişlerini hemen fark ettim. El sallayıp uzaklaştı, sonra aniden ortadan kayboldu.

Görevliye, sohbetimizi anlattığımda tek kaşı hafifçe havaya kalktı. Kadını sorduğumdaysa gülümsemekle yetindi. Anladığım kadarıyla onu benden başka gören olmamıştı...

Kadınlar Bölümü'nün kapısı açıktı... Biri ya içeriye girmiş ya da dışarı çıkmıştı. Farkı var mı, inanmıyorum...

SON

“Bana dön ve beni bağışla, çünkü yalnız ve zavallıyım.”

“Yapmış olduğum tüm mucizelere rağmen ne zamana kadar Bana inanmayacaklar?”

ALINTILAR

“İnsanların yüzde doksanı yaşamazlar, sadece vardılar.”
- Oscar Wilde

“Cam evde oturanlar dışarı taş atmamalıdır.”
- Geoffrey Chaucer

“Sorgulanmamış hayat yaşamaya değmez.”
- Sokrates

“Düşünüyorum, öyleyse varım.” (Latince: Cogito ergo sum)
- René Descartes

“Hayat bir şakadır, ancak sadece onu anlayan için.”
- E.A.

“Düşünme, bak.”
- Ludwig Wittgenstein

“Maksat bu hayat koridorunu geçip asıl salona ulaşabilmek.”
- Rabi Yaakov

“Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim.”
- Cervantes

*“Kim bilir, belki de insan daha yüce bir amaç için
sadece müsveddedir.”*
- J. Wolfgang Goethe

Eddi Anter

“Bilenler konuşmaz.”

- Lao Tzu

“Gurbet hiç bize vatan olur mu?”

- J. Wolfgang Goethe

“Üzerine konuşulamayan konusunda susmalı.”

- Ludwig Wittgenstein

“Bir gönülde iki sevda olamaz, yalan olabilir.” (İki sevda şiiri)

- Nâzım Hikmet Ran

“İki kişi bir kişiden iyidir.”

- Vaiz 4:9

“Her şey boş, bomboştur, rüzgârı kovalamaya kalkışmaktır.”

- Vaiz 1:14

“Sefirot, gerçekliğin on boyutuna verilen addır. Son boyut onuncu Sefira insanın arzularının, isteklerinin gerçekleştiği yerdir.”

- Kaballah, Yahudi Gizemi, Arzu Cengil

“Tanrım bugün ve her gün beni kibirli insanlardan ve kibirden, kötü adamlardan, kötü kadınlardan, kötü eğilimlerden, kötü arkadaşlardan, kötü komşulardan, kötü olaylardan, nazardan, dedikodudan, casuslardan, yalancı şahitlikten, başkalarının nefretinden, iftiradan, doğal olmayan ölümlerden, kötü hastalıklardan, aksiliklerden ve cehennem cezasından koru. Amin.”

- Sidur Kol Yaakov kitabı, sayfa 8, Sabah Duası

“Bana dön ve beni bağışla çünkü yalnız ve zavallıyım.”

- Sidur Kol Yaakov kitabı, sayfa 142

Kumbara

“Kalbinizin içine aklınızı yerleştirin.”

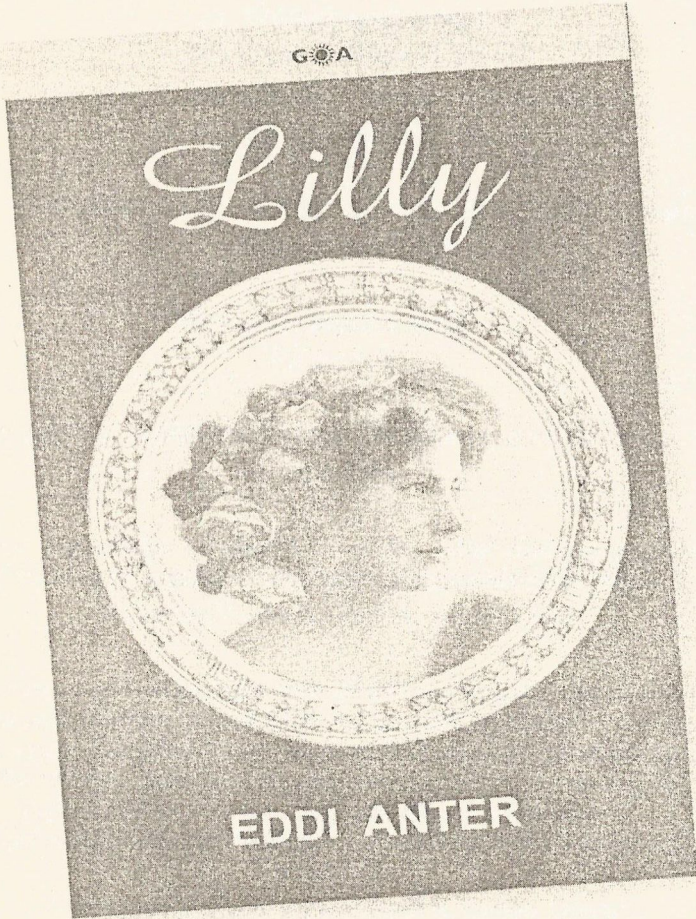
- Tevrat

“Yapmış olduğum tüm mucizelere rağmen ne zamana kadar Bana inanmayacaklar?”

- Tevrat, Bamidbar, sayfa 265

Eddi Anter

Eddi ANTER'in Goa'dan çıkan diğeri eseri.

Hepimiz çoğu zaman kendimizden büyük ve daha güçlü bir kuvvetin bizleri yönettiğine inanırız. Bunun kaynağı nedir, nerededir? Bu soruların cevapları var mıdır? Roman kahramanı Aziz, tümünü sorgulayacak fakat sadece bazılarına yanıtlar bulacak. Bazen kafasının içinden, bazen de yüreğinin en derin yerinden gelen sese kulak verip hayatının yönünü belirleyecek.

Başlamış olduğu fiziksel, zihinsel ve ruhsal yolculuğu esnasında karşısına kimler ve neler çıkacak, onu nasıl etkileyecek okuyunca göreceksiniz.

Birbirimizden farklı olduğumuzu, değişik hayatlar yaşadığımızı sanıyor olmamıza rağmen aslında hepimiz birbirimize çok benziyoruz. Hatta aynıyız ve yaşadığımız tecrübeler dahi bire bir aynı. Sadece onlara bakış açımız ve getirdiğimiz yorumlar farklı. Aziz, bunları yaşarken bakın bakalım kendinizden bir şeyler bulacak mısınız?

Bir erkeğin düşünce şekli nasıldır? Karşı cinsten biriyle ilişkiye girmek, onu tavlama için neler yapılır? Başlayan birliktelikler neden ve nasıl biter? Aziz, kendi yaşadıklarını tüm içtenliğiyle sizlerle paylaşacak. Aynı fikirde olabilir veya olmayabilirsiniz. Fark etmez. Çünkü bu Aziz'in hayatı ve o sadece kendi yaşadıklarından sorumlu. Belki de artık bilerek o sorumluluğu almıyor. Tek amacı doğru bildiği şekilde yaşamını sürdürmek... Hepsi bu... Sonuçta, toplumun istediği de budeğil mi?

